Prix Fitzgerald

Nominalizare la
Premiul Pulitzer

Jonathan Dee

PRIVILEGIAȚII

buzz
BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

Jonathan Dee s-a născut la New York, în 1962, și a studiat la Universitatea Yale. A scris șase romane: *The Lover of History* (1990), *The Liberty Campaign* (1993), *St. Famous* (1996), *Palladio* (2002), *Privilegiații* (*The Privileges*, 2010), volum câștigător al Prix Fitzgerald și nominalizat la Premiul Pulitzer, și *A Thousand Pardons* (2013). Face parte din echipa de autori a *New York Times Magazine* și publică, de asemenea, în *Harper's*. Predă cursuri de scriere creativă la Universitatea Columbia și la The New School.

Jonathan Dee

PRIVILEGIAȚII

Traducere din limba engleză și note
MIRELLA ACSENTE

LITERA

The Privileges
Jonathan Dee
Copyrigt © 2010 Jonathan Dee

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Privilegiaţii
Jonathan Dee

Copyright © 2016 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabi Trăşculescu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEE, JONATHAN
Privilegiaţii / Jonathan Dee;
trad.: Mirella Acsente – Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0457-6
I. Acsente, Mirella (trad.)
821.111(94)-31=135.1

1

O nuntă! Prima dintr-o întreagă generație; mirele și mireasa nu au decât douăzeci și doi de ani, o vârstă tânără pentru căsătorie în zilele noastre. Majoritatea prietenilor lor au ajuns aici ieri și, deși se află în Pittsburgh, un oraș cu o jumătate de milion de locuitori, afișează un aer de dezorientare snoabă politicoasă, pentru că vin de la New York și Chicago, dar și pentru că, să-și imagineze că acum se află în mijlocul pustietății, se potrivește cu felul în care privesc ei întregul eveniment, noutatea lui încărcată de magie și neliniște. Bineînțeles, cu toții, când erau copii sau adolescenți, au fost la nunta vreunui unchi sau văr, ori, în câteva cazuri, chiar a mamei sau a tatălui lor, așa că din acest punct de vedere știu la ce să se aștepte. Dar aceasta este prima oară când participă la un asemenea eveniment ca prieteni și persoane de aceeași vârstă cu cei care-și unesc viețile; iar exuberanța ciudată, anarhică pe care o simt este legată de teama că sunt trași de niște surogate în lumea adulților responsabili, o lume a cărei ieșire va dispărea în spatele lor și pentru care se simt, cu mândrie, nepregătiți. Ei sunt niște adulți care pretind că sunt copii care pretind că sunt adulți. Cina care a încheiat repetițiile pentru nuntă, din seara trecută, s-a sfârșit cu amenințările managerului restaurantului, care, depășit de situație, a anunțat că va chema poliția. Ziua care urmează se prefigurează ca o combinație imprevizibilă de tabără și ocazie plină de

importanță. Cu nouă ore înainte de momentul la care trebuie să se afle la biserică, mulți dintre ei mai dorm încă, dar deja pereții vechi și groși ai Clubului Atletic din Pittsburgh par să vibreze de un entuziasm arogant debordant.

Este mijlocul lui septembrie. Începând cu Ziua Muncii[1], un val târziu și descurajator de căldură s-a abătut peste jumătatea de vest a Pennsylvaniei. Cynthia se trezește în casa mamei sale, într-un pat în care se mai trezise doar de vreo cinci sau șase ori în viață, și primul ei gând se îndreaptă către temperatură. Își trage pe ea un tricou, în caz că mai e cineva treaz, trece peste enervanta ei soră vitregă Deborah (niciodată Debbie), care doarme, în pijama de flanel, pe jumătate căzută de pe canapeaua din living, și deschide încet ușa glisantă ce dă pe terasă, de unde poate să vadă în depărtare câteva steaguri atârnând blege deasupra terenului de golf de la Fox Chapel. E răcoare, oricum suportabil de răcoare, deși e încă prea devreme ca să-ți dai seama cu siguranță cum va fi în cursul zilei. Probabil că nici măcar nu e șapte, își spune ea. Nu că și-ar face probleme. Imaginea domnișoarelor ei de onoare lipindu-și de frunțile înfierbântate sticle reci de bere, sau cea a lui Adam ștergându-și picăturile de transpirație din ochi în vreme ce își recită jurămintele, o face doar să zâmbească. Nu e genul care clachează atunci când lucrurile nu merg perfect; ceea ce contează cel mai mult pentru ea e ca această zi să fie una pe care nimeni dintre cei care o cunosc să nu o uite, o zi despre care prietenii ei să aibă mereu ceva de povestit. Se întoarce și intră din nou în cameră, lăsând în spate urmele din ce în ce mai neclare ale pașilor ei în stratul gros de rouă așternut pe scândurile de cedru ale terasei.

Nu-și imaginase niciodată o nuntă în Pittsburgh, pentru că nu avusese niciodată vreun motiv ca să și-o imagineze, asta până când mama ei s-a recăsătorit și s-a mutat aici cu doi ani în urmă. Dacă s-a întâmplat totuși să-și închipuie cumva, Cynthia presupusese întotdeauna că se va mărita în Joliet Park; dar la jumătatea ultimului ei semestru la Colgate[2]

---

[1] Prima zi de luni din septembrie

[2] Colgate University, colegiu privat din Hamilton, New York

a aflat că tatăl ei vânduse vechea lor casă de acolo, în care el nu mai locuise de mult; și când ea și-a anunțat logodna, două luni mai târziu, mama ei, Ruth, a intrat într-una din crizele ei de încăpățânare despre cum Warren, tatăl vitreg al Cynthiei, „face parte din această familie" și că ea nu accepta nici o aluzie că această afirmație nu ar fi fost în întregime adevărată. Nici nu se punea problema să le oblige pe aceste personaje superimportante să se întoarcă la locul destrămării familiei din Joliet Park, să le asculte cum se plâng de aranjamentul la mese și de vechii prieteni a căror loialitate de după divorț era uneori dureros de ambiguă. Ar fi fost un soi de nostalgie oribilă și cu totul inutilă. O nuntă înseamnă pe bună dreptate un viitor, asta dacă înseamnă ceva.

Ar fi putut să se căsătorească în New York – unde Cynthia și Adam deja împărțeau un apartament – și, de fapt, acesta era aranjamentul asupra căruia a insistat și Adam, cu delicatețe, pe motiv, tipic bărbătesc, de maximă simplitate. Dar adevărul e că asta nu i s-ar fi părut suficient de ieșit din comun Cynthiei; ar fi fost mult prea puțin diferit de o seară obișnuită de sâmbătă petrecută în oraș cu prietenii, bând și dansând, îmbrăcați doar cu niște haine mai șic și ascultând o trupă mai proastă. Nu știa prea bine de ce ar fi trebuit să-i placă ideea asta – marea nuntă siropoasă, genul de nuntă pentru care toată lumea va trebui să-și facă planuri de călătorie –, dar nu-și făcuse un obicei din a-și pune sub semnul întrebării dorințele. Așa că a rămas Pittsburgh. Adam a ridicat din umeri și a spus că tot ce voia el era să o facă fericită; tatăl ei i-a trimis o scrisoare drăguță de acolo de unde locuia el acum, din care se înțelegea că întreaga idee fusese, de fapt, a lui; iar Warren a ripostat deschizându-și carnetul de cecuri, o consecință – ca să spunem adevărul – de care nu se poate afirma că Cynthiei nu i-a păsat.

Acum trece în vârful picioarelor pe lângă canapea ca să n-o trezească pe Deborah, pentru că trezirea ei ar putea să o oblige să vorbească, și în ziua nunții tale sunt anumite încercări de care ar trebui să fii ferit. Ele două nu se cunosc prea bine, dar sunt unele lucruri mărunte legate de Deborah care stârnesc disprețul Cynthiei, ca și cum ar fi locuit împreună

mulţi ani la rând. Pijamalele de flanel, de pildă. E cu doi ani mai mare decât Cynthia, dar atât de friguroasă congenital, încât parcă ar fi colegă de cameră cu Ruth într-un azil de bătrâni. Casa a fost cumpărată cu gândul la o a doua viaţă, o viaţă în care copiii erau mari şi plecaţi pe drumurile lor, ceea ce explică de ce există o singură cameră pentru oaspeţi. Deşi canapeaua pare satisfăcător de incomodă, Cynthia s-a gândit la o campanie de a o trimite pe Deborah la Clubul Atletic împreună cu toţi ceilalţi invitaţi, pentru ca Marietta, domnişoara ei de onoare şi cea mai bună prietenă, să stea în locul ei în casă. Dar obligaţiile de familie sunt nerezonabile. Nu are absolut nici o logică faptul că această tocilară asexuată şi în mod clar ostilă trebuie să se numere printre domnişoarele ei de onoare, şi, ca urmare, una dintre multele prietene apropiate ale Cynthiei să se simtă rănită; totuşi, iat-o aici.

În bucătărie, Ruth, mama Cynthiei, al cărei nume de familie este acum Harris, bea în picioare o ceaşcă de ceai, într-un halat de baie până la glezne, verde, pe care îl ţine cu mâna închis la gât. Cynthia trece pe lângă ea şi deschide frigiderul fără niciun cuvânt.

– Warren a ieşit, spune Ruth, ca răspuns la o întrebare pe care Cynthiei nici nu-i trece prin cap să o pună. S-a dus să-ţi ia nişte cafea. Noi nu ţinem în casă decât decofeinizată, aşa că a ieşit special pentru tine.

Cynthia se încruntă gândindu-se la insolenţa cafelei decofeinizate, un fetiş al celor bătrâni şi deprimaţi. Aruncă nişte pâine pe blat şi se ridică în vârful picioarelor ca să caute în dulap, acolo unde îşi aduce aminte că sunt ţinute gemurile vechi; apoi, simţind privirea mamei sale, întoarce capul ca să se uite peste umăr şi spune:

– Ce-i?

E lenjeria; faptul că defilează de colo-colo în ea, dar şi lenjeria în sine, lipsa ei de insipiditate, faptul că fiica ei a devenit o femeie căreia îi place să cheltuiască mulţi bani pe lenjerie. „Neruşinare“ e cuvântul potrivit. Tot ce vrea Ruth e puţină solemnitate pentru ziua de azi, dintre toate zilele, un sentiment adecvat de nervozitate sau chiar de teamă, pentru care apoi s-ar putea gândi la o modalitate de a-l linişti.

Un ultim moment de dependență. Dar nu; a devenit clar, cu săptămâni în urmă, că pentru fiica ei toată povestea asta nu e deloc un rit de trecere către condiția de femeie – e o petrecere, o mare petrecere pentru ea și toți prietenii ei, iar Ruth și Warren sunt acolo doar ca să achite nota de plată. În ultimii șase sau opt ani, aproape de fiecare dată când își vedea fiica, o anumită expresie apărea pe fața lui Ruth, o expresie gen „las' că vezi tu", deși întrebarea „ce să văd?" nu e una la care ar putea răspunde, așa că nu deschide gura. Stomacul plat al Cynthiei, șoldurile ei înguste și puternice și, în primul rând, felul în care umblă cu o asemenea lipsă de pudoare într-un trup a cărui apropiere de idealul modern cu siguranță că urmează să provoace o gamă imprevizibilă de reacții: femeile mulțumite de sine sunt adeseori privite cu dispreț în această lume, și de mulți ani, în general doar încruntându-se, Ruth încearcă să-și strecoare părerile în conștiința publică.

Dar se mustră singură; astăzi, oricât ar contrazice-o cineva, nu e o zi oarecare. Simte ecoul stins al propriei groaze în ceasurile de dinaintea primei sale nunți, o groază care era în parte sexuală, ceea ce poate fi privit ca o legătură între ele, chiar dacă sexualitatea fiicei sale e un subiect pe care ea a pierdut de mult curajul de a-l aborda.

– Așadar, spune ea, încercând un ton împăciuitor. Asta e ziua ta specială.

Și Cynthia se întoarce, cu gura deschisă, și râde – un râs pe care Ruth l-a mai auzit înainte, unica alinare pentru ceea ce este un refugiu în amintiri din vremea când singurul ei copil era bebeluș.

În spatele lor, ceasul digital de pe cuptorul cu microunde arată, clipind în tăcere, ora șapte și jumătate. În living, Deborah, care fusese trezită de propriul sforăit, scoate un mic geamăt pe care nu-l aude nimeni și își înfundă și mai mult capul în spațiul dintre perne și spătarul canapelei. La Clubul Atletic, recepționera de weekend studiază hârtia printată pe care o ține în mână și sună în camera lui Adam. A văzut programarea Evenimentelor Zilei și a recunoscut numele lui ca fiind cel al mirelui; la salutul de trezire scris în partea de

sus a hârtiei adaugă şi propriile ei urări de bine, pentru că l-a văzut aseară şi i se pare drăguţ.

– Mulţumesc, spune Adam şi închide.

Şi se duce direct la fereastră ca să vadă cum e vremea. Dar fereastra lui are vedere spre alee; probabil că o să-şi dea mai bine seama de prognoza zilei de la televizor. Îl deschide, cu sonorul mut, dar apoi se întinde din nou în pat, cu degetele împletite la ceafă, şi uită să-l mai privească.

Nu poate să sufere să doarmă singur şi poate că acesta este motivul pentru care a petrecut minutele de dinainte să sune telefonul visând ceva bizar, un vis în care conducea o maşină fără volan, o maşină care răspundea la cele mai uşoare schimbări ale centrului său de greutate, la fel ca un skateboard sau o sanie.

Mai are o oră până la micul dejun în restaurantul hotelului cu părinţii şi cu fratele său mai mic şi cavaler de onoare, Conrad. După ce se gândeşte la asta, încearcă să uite din nou totul, pentru ca să pară sincer nevinovat dacă întârzie. Are o uşoară mahmureală după cina de aseară, deşi, reflectează el, alţii vor avea de ce să fie mult mai mahmuri decât el. E prea devreme ca să o sune pe Cynthia, care probabil că încă mai doarme. Ceea ce l-ar calma cu adevărat ar fi să facă sex cu ea – de fapt, aşa încep cele mai multe dimineţi ale sale; sexul îi alungă neliniştile vagi cu care se trezeşte –, dar astăzi aşa ceva nu are să se întâmple. Brusc, îşi arcuieşte spatele şi bate cu pumnul în peretele de deasupra tăbliei patului, în peretele pe care camera lui îl împarte cu cea unde stă Conrad.

Conrad nu aude; s-a trezit deja de-o oră şi acum stă sub duş şi îşi repetă toastul. A fost singura obligaţie care l-a făcut să şovăie când a acceptat rolul de cavaler de onoare. Ori de câte ori trebuie să vorbească în public se înroşeşte şi tremură; şi ar fi relativ uşor să facă asta în faţa unei săli de bal pline de străini şi nu în faţa prietenilor şi familiei care au voie să-l tachineze nemilos pe termen lung, oameni în faţa cărora nici nu se pune problema să se prefacă măcar pentru câteva minute că ar fi altcineva.

– Sunt un cuplu magic, spune el, pentru că aceasta este o frază la care s-a poticnit la repetițiile anterioare; și acum e prea târziu ca să o refacă. Sunt un cuplu magic! Rahat!

Și o ia de la început.

Cei care se trezesc în celelalte camere de la primul și al doilea etaj ale Clubului Atletic sunt prieteni ai mirelui și ai miresei – cupluri de prieteni, prieteni care au adus cu ei însoțitori deosebit de serioși sau de promițători – și aproape toți se pomenesc acționând, la acea oră, dintr-un impuls sexual care este neliniștitor de puternic până și pentru efervescența tinereții. Unii râd, iar alții se uită în ochii partenerilor lor cu o nevoie a cărei amintire îi va face să-și evite privirile peste o oră. Ei nu sunt obișnuiți cu destrăbălarea camerelor de hotel; iar siguranța că în acest weekend anume nu doar s-au infiltrat într-un club convențional, ci chiar au pus stăpânire pe el oferă un sentiment tainic de grup fiecărei partide de sex, un simțământ de orgie care îi face să dorească să îi ofenseze pe străini, să se epuizeze până ce zidurile acestei clădiri se prăbușesc.

Chiar e un cuplu care lovește atât de zgomotos tăblia patului de peretele din spatele patului părinților lui Adam, încât mama lui se roagă în gând să nu-i cunoască pe cei doi. Îi spune soțului ei să sune la recepție și să se plângă, dar el este în baie și aude, ca de obicei, doar ceea ce vrea să audă.

La opt treizeci, mașina Mariettei intră pe aleea din fața casei familiei Harris. Ea și Cynthia, încă dezbrăcată, se sărută în bucătărie ca două surori.

– Dumnezeule, e-al dracului de cald aici, spune Marietta. O, bună, doamnă Sikes. Adică doamnă Harris!

E mai mult decât poate suporta Ruth; zâmbește premonitoriu și se retrage din bucătărie.

– Ei, mergem să ne ocupăm de păr? spune Marietta, dar apoi, brusc, Deborah apare în pragul ușii, cu părul încâlcit, cu fața iritată de la stofa aspră a canapelei, uitându-se la ele cu o ură tribală.

– Îți sună telefonul, îi spune surorii sale vitrege, după care se întoarce și pleacă.

Telefonul este pe podeaua dormitorului, sub jacheta pe care Cynthia a purtat-o la cina de aseară. Marietta o urmează prin living.

– Mersi că mi l-ai adus, Debski, spune Cynthia, deşi Deborah a dispărut în baie. Deci, nu ţi-ai adus rochia? Unde e?

– În congelator, spune Marietta.

– O, nu fi copil. N-ai auzit? E Ziua mea Specială.

– Păi, asta era ideea. Tu eşti mireasa. Încă mai poţi să schimbi toată ţinuta obligatorie în, să zicem, ţinută de plajă.

– Poartă tu maiou la nunta ta, scârbă, spune Cynthia. Nu aşa umblăm noi aici în Pittsburgh.

– Am senzaţia aia de murdărie, spune Marietta. Asta-i tot ce zic.

Aşezat în scaunul lui şi uitându-se la CNN când fetele trec prin spatele său, Warren aude toate lucrurile astea şi, deşi tot i-ar plăcea să fie un soi de tată pentru această tânără, ştie că pentru moment singura atitudine demnă este să pretindă că nici nu se află în cameră.

Cynthia îi zâmbeşte Mariettei şi iese cu telefonul pe terasă.

– Nu-i ăsta un adevărat ghinion? spune ea, închizând uşa în spatele ei.

– Ţi-am văzut tatăl în lobby aseară, spune Adam. L-am recunoscut din poză. Părea într-o formă foarte bună. L-ai sunat deja?

– Nu, spune ea, şi inima i-o ia puţin la goană. O s-o fac, în curând. Hei, cât e ceasul?

– Patru fără un sfert.

– Ha, ha, nostim. Nu trebuia să fii la micul dejun cu părinţii tăi?

– Poate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa pe Conrad singur cu ei. Ştii la ce se ajunge. Plus că inelele sunt la el, aşa că hai să nu-l supărăm.

Adam zâmbeşte, în vreme ce aşteaptă liftul în coridorul pustiu de hotel.

– Poţi să crezi că facem chestia asta? spune el.

Scândurile de pe terasă îi ard deja tălpile Cynthiei.

– Nu-i prea târziu să renunţăm, spune ea, dacă de-asta suni.

– Păi, încă mai am șapte ore ca să mă gândesc, nu?

– Și eu. Uite ce e, dacă nu ajung acolo până la, hai să zicem, patru fără zece, tu mergi înainte și consideră că nu vin, da?

– În regulă. Și pentru că totul e plătit, dacă nu apari, o să aleg o domnișoară de onoare și o să mă însor cu ea.

– Pe care ai pus ochii?

Urmează o pauză.

– Mi-a fost dor de tine când m-am trezit azi-dimineață, spune el.

Terenul de golf pe care ea îl văzuse mai devreme e acum acoperit de ceață. Cynthia închide ochii.

– Și mie, spune. Nu uiți de poze, da?

– Două și-un sfert în Camera Trofeelor. Conrad are la el programul.

– OK, spune ea. Ne vedem atunci. Bucură-te de ultimele tale ore de libertate.

– Tre' să plec, răspunde el. Au venit târfele.

Ea închide telefonul, zâmbind. În living, Marietta stă în picioare, cu un aer neliniștit, în vreme ce Deborah, așezată din nou pe canapea, o urmărește cu privirea ca un câine de pază, ca un emisar din lumea subterană a celor damnați social. Marietta îi interpretează ura doar ca invidie, ceea ce îi îndulcește puțin propria atitudine.

– Așadar, zice ea și își aduce aminte că Deborah e masterandă undeva, la ceva. Merge școala?

Adam intră în sala de mese a hotelului și vede că părinții lui, așezați la masă împreună cu un Conrad care pare șocat, au comandat micul dejun, dar nu s-au atins de el. Au pierdut ieri zborul de legătură din New York și au ajuns prea târziu ca să mai participe la cina care a încheiat repetițiile pentru nuntă, ceea ce poate că e mai bine. Adam o sărută pe mama lui pe creștetul capului.

– Cum e camera voastră? întreabă. Sunteți mulțumiți de ea?

Tatăl lui Adam scoate un sunet sarcastic, pe care mama lui îl recunoaște și începe să vorbească repede ca să îl acopere.

– Foarte drăguță, spune. Foarte confortabilă. Trebuie să mi-i arăți pe părinții Cynthiei ca să le putem mulțumi.

Cele două seturi de părinți nu s-au întâlnit niciodată. Nu a părut să aibă vreun rost.

– Marietta a ajuns cu bine acasă aseară? îl întreabă Adam pe Conrad.

Conrad încuviințează din cap, dar continuă să mănânce pentru că ar vrea foarte tare să termine cu micul dejun. Adam îi face semn chelneriței să-i aducă niște cafea. De când s-a așezat la masă, nu s-a uitat cu adevărat la nici unul din părinții lui. Nimeni nu se uită la domnul Morey, deși el pare totuși să se adune într-un fel misterios, ca un ceas care se pregătește să bată. Două infarcte l-au adus de spate ca pe un bărbat mult mai bătrân decât este el de fapt. Sus, în cameră, există patru tuburi de oxigen portabile, în caz că are nevoie de ele, iar în geanta de la picioarele soției lui se află diverse pastile și numere de telefon. Dar firea lui irascibilă și resentimentele sale necontrolate sugerează că hibele lui fizice sunt un soi de consecință naturală a personalității sale, și lumea care îl cunoaște, atentă la mândria lui furioasă, este lipsită de amabilitate față de el. El este chinuit de înflorirea prostiei și de irosirile de tot felul, peste tot în jurul lui. A fost instalator, devenit șef de sindicat cu normă întreagă, până când boala l-a forțat să se retragă. Clubul Atletic din Pittsburgh este exact genul de loc care îl irită. Soția lui l-a pus să poarte haină și cravată la micul dejun, chiar dacă acum va trebui să-i asculte reproșurile vreme de o lună.

Dar Adam nu se simte prost din cauza prezenței lor în acest decor, așa cum o face fratele său, pentru că el nu îi mai asociază, de fapt, atât de mult cu el însuși. Îl amuză eforturile lor neputincioase de a fi ei înșiși și îi atâță cu orice ocazie, la fel cum ar răsuci cheița într-o cutie muzicală.

– Hei, știți ce am găsit în camera mea? spune el. În sertarul măsuței de toaletă? O listă cu prețurile camerelor. Voi ați văzut-o? Aveți idee cât costă locul ăsta?

– Vai, Adam, *te rog*, șoptește mama lui, măcar azi...

– Întâmplător, am văzut, zice tatăl lui, înroșindu-se la față. Mă bucur doar că nu sunt eu tâmpitul care plătește toate astea.

– Un motiv în plus să ne bucurăm că nu avem fete, spune mama lui și râde ca și cum ar filma-o cineva râzând.

– Asta n-ar fi schimbat nici un pic lucrurile pentru mine, zice domnul Morey. Nu trebuie să joc teatru pentru nimeni. Nu pretind că sunt ceva ce nu sunt.

Adam se ridică brusc în picioare.

– O, uite-l pe domnul Sikes, spune. Scuzați-mă. Trebuie să exersez să-i spun „tată".

Și traversează încăperea către locul unde tatăl miresei, spilcuit, stă singur la o masă și citește ziarul. Conrad îl urmărește cu o privire neîncrezătoare cum pleacă. Părinții lui se uită unul la celălalt acuzator. O clipă mai târziu, chelnerița vine și umple ceașca de cafea a lui Adam.

Ușile sălii de dans a hotelului sunt închise și, în spatele lor, în momentele de tăcere, se aud aspiratoarele. Adolescente în fuste negre sobre merg de la o masă la alta, verificând așezarea tacâmurilor, numărând pe degete. Se mișcă încet; aerul condiționat e deschis la maximum și, cu încăperea încă neumplută de trupuri, este ciudat de rece, cel mai rece loc din hotel. Numai cele foarte disperate după o țigară ies pe ușile duble către bucătăria de infern și aleea plină de aburi din spatele ei.

La barul hotelului stă organizatoarea de nunți, venită ca de obicei devreme, după ce și-a trimis fiul și pe prietenul lui la florărie cu camioneta ei, rugându-se în sinea sa ca băieții să nu se fi oprit pe drum ca să se drogheze. De-asta nu-i plătește în avans. Barul nu e deschis în mod oficial, dar Masha cunoaște pe toată lumea la Clubul Atletic; asta e cea de-a patra recepție organizată de ea aici în acest an. Deși nu e încă ora prânzului, are chef de (cum spunea tatăl ei) o băutură de băut, iar Oman, barmanul, cu siguranță i-ar oferi una, dar cât lucrează, alcoolul iese din discuție pentru ea. Chestia asta se află, și reputația îți e distrusă. E adevărat, mireasa – a cărei atitudine superioară nu-i e în mod deosebit pe plac Mashei – nici măcar nu e din Pittsburgh și se poartă ca și cum probabil că nu va mai pune niciodată piciorul aici; dar tatăl vitreg, al cărui nume apare pe cecuri, e un soi de mahăr la Reed Smith[1], iar mama, a cărei atitudine superioară nu-i este de

---

Reed Smith LLP, reputată firmă de avocatură, cu mai bine de 1 800 de avocați în 28 de cabinete din Statele Unite, Europa, Orientul Mijlociu și Asia

asemenea pe plac Mashei, e genul ăla de tipă cronic nemulţumită, căreia nimic nu-i place mai mult decât să întreţină un scandal, confirmat sau nu.

Dar acesta este secretul succesului Mashei: nu investeşti în oameni, care te pot dezamăgi, ci în ceremonie, care nu te dezamăgeşte niciodată. Ea nu o spune prea des cu voce tare, dar se vede ca o păzitoare a ceva, un soi de baraj în calea indiferenţei totale faţă de cele câteva lucruri care au contat întotdeauna, ritualul, devotamentul şi implicarea. Când priveşti astfel lucrurile, cu cât îţi pasă mai puţin de familiile respective, cu atât mai nobilă devine munca ta. Propria ei căsnicie s-a încheiat după nouă ani, dar asta nu a micşorat cu nimic amintirea frumoasă a zilei în care se căsătorise; de fapt, cu asta ai rămas, îşi spune ea, cu asta şi cu un fiu iubit, chiar dacă nu foarte demn de încredere. În plus, dacă ar fi după ea, încă ar fi cu toţii împreună, bărbat, şi nevastă, şi copil, în vremuri fericite şi conflictuale deopotrivă. Dar nu ea hotărăşte în toate.

În bar intră un cuplu de vârsta mirelui şi a miresei, iar Omar le spune că e închis. Băiatul pare gata să protesteze în faţa evidenţei, dar fata spune:

– Las-o baltă. Oricum trebuie să urc şi să mai fac un duş.

Asta o să fie astăzi, îşi spune Masha, o ceremonie a năduşelii. Sunt deja 31 de grade, conform ecranului mut al televizorului de deasupra capului ras al lui Omar. Asta făcea parte din riscul pe care şi l-au asumat atunci când au rezervat cea mai frumoasă biserică veche şi nemodernizată din Pittsburgh. De aceea aşteaptă ea până în ultimul minut cu florile. Nu a avut cum să rezerve şi vremea. Nu că asta ar opri-o pe mamă să dea vina pe ea pentru caniculă.

În cealaltă parte a oraşului, Cynthia şi Marietta stau năucite şi intimidate, fără cămăşi, cu capetele scoase prin găuri tăiate în nişte cearşafuri vechi, în vreme ce o poloneză cu buzele strânse (recomandată de Masha) şi tânăra ei asistentă le aranjează părul. Se necăjesc una pe cealaltă cu poveşti din zilele lor de colegiu; toate poveştile implică stânjeneală sau regret, dar nici una din ele nu poate stârni râsul. Doar câteva

sunt despre bărbați, pentru că Cynthia și Adam au început să iasă împreună în anul doi. Polonezele, într-un soi de temă secundară, vorbesc într-o poloneză lipsită de zâmbete despre Dumnezeu știe ce, cel puțin până când Cynthia spune ceva despre cât de tare o face chinul ăsta să-și dorească o țigară.

– Te rog, nu, spune cea mai în vârstă, cu foarfeca în aer. Sărut mare la altar, soțul tău crede că hei, capul neveste-mii miroase ca afurisita de scrumieră.

Ochii li se întâlnesc în oglindă, confirmând cuvintele.

Ușile bisericii sunt deschise, pentru ca lumea să poată circula, dar praful atârnă nemișcat pe fasciculele de lumină care coboară de la ferestrele înalte. Masha privește cum fiul ei cu ochi injectați și prietenul lui mexican, pe care ea îl numește în sinea ei Señor Detenție, încearcă să așeze traversa albă peste mocheta decolorată de soare dintre bănci. Scoate o listă mototolită din buzunarul jachetei și se îndreaptă către amvon, pe lângă băieții așezați în genunchi; se întoarce cu fața către șirurile de bănci goale și bate solemn cu degetul în microfon.

– Nu stați în căldură, spune poloneza, dar fără speranță, în vreme ce Cynthia și Marietta își pun cămășile și le încheie. O să cadă tot.

Cu aerul condiționat al mașinii dat la maximum, Marietta intră din nou pe aleea din fața casei familiei Harris. Stând în picioare în fața ușii bucătăriei, pe micul palier, lipită de perete în puțina umbră a streșinii, printre cizme de cauciuc și unelte de grădinărit, Deborah fumează o țigară. Poartă deja rochia de domnișoară de onoare. Cu ochii abia deschiși, se uită urât, plină de ură, la parbrizul fumuriu al mașinii.

– Ce face? întreabă Marietta.

Pare aproape speriată.

– Nu știu, spune Cynthia, obosită. Întotdeauna are vreo nemulțumire.

– Dar de ce fumează afară, în căldura asta? Nu e voie să se fumeze în casa mamei tale, sau ce?

– Warren fumează. Fumează tot timpul în casă.

– Atunci ea de ce...

– Știi ceva? spune Cynthia. Hai să plecăm. Nici măcar nu pot să mă întorc acolo acum. Hai, ieși de aici. Știu un loc unde putem merge.

Deborah le privește cum pleacă și zâmbește când se gândește la panica mamei sale vitregi. Mama și fiica seamănă așa de mult. Nu au capacitatea de a se vedea cu ochii celorlalți, nu le interesează. Nimeni nu deschide vreodată o carte în afurisita aia de casă blestemată, inclusiv tatăl ei, pentru care dezvoltarea personală înseamnă să se uite la emisiunea „Mistere nerezolvate". Întotdeauna, cel mai puțin i-a păsat la el de banii lui, dar acum, că îl vede cum îi lasă pe ăștia doi să-i cheltuiască de parcă ar fi ai lor, o irită, îi consideră niște ariviști, în special pe sora ei vitregă. Știe că asta îl face să sufere. „Fă un efort", îi spune el mereu, dar nu e nevoie de nici un efort ca să-i înțelegi pe cei de teapa Cynthiei și a prietenilor ei. Într-o bună zi o să realizeze cu toții că s-a terminat liceul.

Adam stă așezat pe pat în chiloți. Se uită la televizor la jocul Pirați[1]. Se gândește să se masturbeze, de plictiseală, dar e foarte posibil ca fratele său Conrad sau altcineva să bată la ușă. Există o senzație de agitație în pereții din jurul lui, dar nimic nu pare să-l solicite chiar în acel moment. Afară este mult prea cald ca să iasă să alerge. Și, de fapt, de ce au programat căsătoria la patru după-amiaza? Singurătatea și lipsa de activitate îl fac să se simtă agitat. La petrecerea burlacilor din weekendul trecut – o excursie cu rafting pe Delaware, cu cei șase cavaleri de onoare ai săi – nu a existat nici un singur moment de lenevie; epuizați într-un fel minunat, au dormit în corturi, au avut niște whisky scump, dar nu s-au îmbătat cu adevărat, toată afacerea fiind organizată de Conrad, una dintre cele câteva nopți nemaipomenite din viața lui. L-au luat veseli peste picior, povestind despre vechi legături, vechi bețivi, vechi umilințe. A existat un soi de ritual de jelire sarcastică a libertății sexuale la care renunța, dar și-a dat

[1] *Sid Meier' Pirates*, joc video creat de Sid Meier în 1987, o simulare a vieții de pirat, corsar sau vânător de piraţi în Marea Caraibilor în secolele al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea

seama – și acum zâmbește amintindu-și – că nu vorbeau serios, pentru că nici unul din ei nu crede cu adevărat că el face o greșeală. Se mai culcase și cu alte femei înainte să o cunoască pe Cyn și, ca să fie sincer, o scurtă vreme după. Ce-ar mai fi de jelit aici? Doar o obsesie adolescentină pentru varietate, și el a trecut de acel moment. Sunt făcuți unul pentru celălalt; o simte atât de profund, încât nu e în stare să o spună, nici măcar ei. Ea e asemenea acelor îmblânzitori de cai, se gândește Adam, doar că e vorba numai despre el; el e singurul cu care lucrează ea, ea e singura pe care el o va lăsa să-i vorbească în acel fel. Ar părea juvenil să se întoarcă la dorința de a vrea altceva decât ceea ce are. Beneficiază și de o casă, și de o slujbă, și, având aceste lucruri, e nerăbdător să-și lase în urmă eul copilăresc și să o pornească în mod serios către viitor.

Își ia telefonul de pe măsuța de toaletă și o sună din nou.

– Am vorbit cu tatăl tău la micul dejun, spune. Ar trebui să-l suni.

– Asta am de gând.

– Unde ești? întreabă el.

– La aeroport. Nu încerca să pui pe cineva să mă urmărească.

– Nu, serios! Încearcă să deslușească zgomotul din fundal, apoi își dă seama că e același cu zgomotul de fundal din camera lui. Ești la jocul cu Pirați?

Ea râde.

– Sunt într-un bar cu Marietta. Ne-am aranjat părul, dar încă nu suntem pregătite să ne întoarcem în Casa Durerii[1].

– Ce bar?

– S-o crezi tu!

– Bine, OK, dar să nu apari beată la altar, pentru că așa a făcut și ultima mea nevastă, ceea ce, crede-mă, chiar a coborât nivelul evenimentului.

Ea zâmbește. Televizorul merge pe un raft aflat deasupra barului din lemn de stejar zgâriat, în minunatul întuneric de terariu de la ora prânzului. Cu degetul, strică cercul de

---

Laboratorul din romanul *Insula doctorului Moreau* de H.G. Wells

condens pe care paharul ei de votcă cu apă îl lasă pe lemn. Ştie de ce a sunat el.

– Deci, spune ea, eşti bine?

Când rosteşte cuvintele, poate să jure că aude cum răsuflarea lui încetineşte.

– Sigur, spune el. Sunt bine. Doar că nu-mi place toată aşteptarea asta.

Verifică din nou împreună programul şi apoi închid, iar Cynthia o vede pe domnişoara ei de onoare privind-o lung.

– E agitat, ha? spune Marietta şi bea din pahar. Deci, tu eşti agitată?

Prima reacţie a Cynthiei, trebuie să recunoască, este de a nega imediat, fără să se gândească, pentru că ştie că aşa apar ea şi Adam în viaţa prietenilor lor: precum cei neînfricaţi, nepăsători la avertismente şi permisiuni, cei care acţionează primii. Dar când se gândeşte totuşi, îşi dă seama că răspunsul este tot „nu". Sunt perfecţi împreună.

– Mă face să râd şi mă face să am orgasm, spune ea. Şi are prea mare nevoie de mine ca să strice totul.

– Ei bine, o să beau pentru asta, spune Marietta, dar nu bea.

Însoţitorul ei îşi petrece dimineaţa în sala de sport a hotelului; nimic n-o să-i placă mai mult în acest weekend decât descoperirea faptului că nu trebuie să-şi schimbe rutina exerciţiilor fizice zilnice. Ea se uită în oglinda aburită din spatele barului, unde capetele lor cu coafuri elaborate plutesc ca într-un acvariu. În bomba asta minunată arată ca două figurante plecate de pe un platou de filmare.

– Hei, spune ea. Capul tău miroase ca o scrumieră afurisită.

Căldura atinge cote înalte şi oraşul capătă un luciu de murdărie. Dincolo de pâclă, soarele nu poate fi localizat decât cu aproximaţie, la fel ca sursa unei dureri de cap; pe trotuare, fiecare cetăţean înaintează într-un soi de cocon de umezeală. Invitaţii la nuntă au renunţat la planurile lipsite de entuziasm de a mai vizita puţin oraşul – biserica e la doar trei minute de mers pe jos prin parc de Clubul Atletic şi vor aştepta până în ultimul moment ca să plece. Îşi scot fără grabă cămăşile pentru smoching din cutiile lor, îşi verifică nasturii şi butonii, îşi atârnă rochiile pe uşa băii şi dau drumul la duş ca să

îndepărteze de pe ele încreţiturile adunate în bagaj. Fiindcă nu mai au ce face, îşi lasă uşile deschise şi transformă hotelul într-un cămin de studenţi. Cineva pune muzică şi soseşte şi prima plângere de la recepţie. Au început să bea. Ocaziile speciale sunt marcate de excese.

E unu şi patruzeci şi nimeni nu ştie unde e mireasa. Deborah n-a scos o vorbă; stă întinsă pe canapea în rochia ei de domnişoară de onoare, citind Walter Benjamin[1] şi bând o Cola Diet. Ruth se simte ca şi cum creierul e pe cale să-i zboare din cap la fel ca un dop de şampanie. În acelaşi timp, starea îi e oarecum justificată prin faptul că închipuirea ei că această întreagă zi se va încheia cu un dezastru ameninţă să se transforme în realitate. Fiica ei a plecat de la coafeză acum mai bine de o oră. Bun. Concepţia lui Ruth despre viaţă, cel puţin propria ei viaţă, era confirmată de gândul că lucrurile care contau pentru ea erau, în opinia tuturor celorlalţi, o glumă. Soţul ei a cheltuit treizeci şi opt de mii de dolari în această zi – mai mult decât le dăduseră dreptul vechile timpuri să viseze – şi Cynthia abia de l-a băgat în seamă; cât despre Warren, de o oră îşi tot pune smochingul în dormitor, ceea ce, deoarece e un bărbat care ştie cum să poarte un smoching, îi sugerează lui Ruth că o evită. Dar cel mai rău lucru este acela de a conştientiza pe deplin competenţa supremă, lipsită de orice griji, a fiicei sale. Peste câteva minute, fără să aibă vreo veste de la ea, n-o să aibă încotro şi vor trebui să o pornească spre Clubul Atletic pentru şedinţa foto planificată, şi Ruth ştie, în adâncul sufletului, că Cynthia va fi acolo. Bineînţeles că nu va exista un dezastru cu adevărat; în schimb, va fi răzbunarea acelui refuz de a lua totul în serios, de a trata cu respect ziua care marca sfârşitul condiţiei de mamă. Până când moartea ne va despărţi. Ce glumă bună!

Singura care deja a înfruntat drumul de la hotel la biserică, de mai multe ori azi, de fapt, este Masha. Îmbrăcată într-un sacou maroniu – puţin cam gros pentru o asemenea

---

Walter Bendix Schönflies Benjamin (1892–1940), critic literar, traducător, om de radio şi filozof marxist german. A tradus din Goethe, Kafka, Proust şi Baudelaire.

zi, dar singurul obiect din garderoba ei care se apropia cel mai mult de vişiniul rochiilor domnişoarelor de onoare –, ea pierde treptat lupta de a-şi păstra o înfăţişare proaspătă şi calmă de-a lungul întregii zile, acea proiecţie a eficienţei care în mod normal este un element-cheie al slujbei sale; dar astăzi, îşi repetă ea întruna, e un caz special. Şi-a trimis fiul la Wal-Mart, deşi ştie că e drogat, ca să cumpere toate ventilatoarele cu picior pe care le au acolo. Se bucură că mirele a întârziat puţin la întâlnirea lor de dinaintea şedinţei foto. Nu prea îi mai pasă cum ar putea părea faptul că îl aşteptă în barul hotelului. Bea pahar după pahar cu apă minerală şi se uită la băieţii din formaţie care îşi cară tobele, şi orgile, şi difuzoarele în sala de dans, icnind şi înjurând, în timp ce ea încearcă, într-un fel discret, să verifice dimensiunile petelor de transpiraţie de la subsuori.

Apoi intră mirele, îmbrăcat în smoching, un băiat foarte arătos şi foarte conştient de farmecul personal.

– Organizatoarea de nunţi? Oh, e la bar, spune el, întinzând mâna.

Masha îşi aduce aminte că el e din New York şi are un fel de a vorbi care uneori e greu de urmărit.

În Camera Trofeelor îi găsesc pe Ruth şi Warren şi pe mama lui Warren, care la optzeci şi şapte de ani a pierdut şirul curgerii timpului şi de aceea e mulţumită să aştepte acolo la nesfârşit, în vreme ce nora ei se simte dezorientată şi jignită. Stau lipiţi mai mult sau mai puţin de peretele de lângă uşă ca să nu-l încurce pe fotograf, care mută ţâfnos luminile şi rearanjează mobila. Nu mai e nimeni acolo. Fotograful, un bărbat scund cu o mustaţă îngrijită şi dependent de alcool, cu care Masha a lucrat de multe ori, se bucură să o vadă, pentru că iată, în sfârşit, pe cineva cu care poate să-şi iasă din fire în voie.

– Are ceva mai bun de făcut? spune el, zâmbind strâmb, referindu-se la mireasă. O fi ceva bun la televizor?

Cu spatele la Adam, Masha ridică din sprâncene către fotograf, ca şi cum ar spune: „Ce putem face, cu asta lucrăm“, şi apoi rosteşte:

– Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu mirele, Adam Morey.

Proasta dispoziție a fotografului este îmblânzită de charisma lui Adam doar pentru că vede un tânăr care în mod clar nu se opune să i se facă poze. Cavalerii de onoare intră unul câte unul; își dă seama, mai mult din felul adolescentin în care se înghiontesc, că mulți dintre ei sunt beți. Cui îi pasă, își spune și-l înșfacă pe unul dintre ei, arătându-i semnul de pe podea unde trebuie să stea. Îi observă pe părinții mirelui (tatăl are aceeași bărbie puternică și gură mică, aceeași linie a părului convexă) stând cu spatele rezemat de perete, uitându-se la fiul lor ca de la mare depărtare, ca și cum mulțimile ar fi ovaționat, ca și cum ar fi stat pe un sloi de gheață plutitoare.

Apoi în încăpere intră mireasa, în fruntea propriului ei anturaj asemenea unui boxer, în rochie, cu machiaj, voal și mănuși, toate însemnele momentului. Masha și Ruth scot un icnet care este la fel de nepremeditat ca tot ce vor spune sau vor simți întreaga zi.

– Nici o grabă, spune fotograful, dar deja sarcasmul lui nu mai e așa de tăios – munca lui îl plictisește și îl chinuie, dar nu e insensibil la frumusețe – și se uită la ea prin obiectivul aparatului.

În spatele Cynthiei vin cele șase domnișoare de onoare, cu Deborah cu câțiva pași în fața lor, grăbită să iasă din acel apartament îngrozitor unde năroadele frumoase sporovăiau. Domnișoarele de onoare se răspândesc în evantai lângă ușă, împărțind una din sticlele alea uriașe de apă, trăgând cu degetele de rochiile fără mâneci de culoarea vinului pe care deja au apărut pete întunecate.

Iată de ce au întârziat: în drum spre apartamentul rezervat pregătirilor miresei și domnișoarelor ei de onoare, Cynthia s-a oprit în cele din urmă și a ciocănit la ușa tatălui ei; el a deschis ușa în smoching, arătând ca un star de cinema, deși mai bătrân și mai slab decât și-l amintea ea; și apoi, așa cum știuse prea bine că o va face, dar fără să știe de ce, ea a izbucnit în lacrimi. El a luat-o în brațe, a închis ușa și i-a șoptit nimicurile pe care doar el le putea șopti; câteva minute mai târziu ea a reapărut și s-a îndreptat spre lifturi ca să se ducă să i se aplice machiajul.

El e ultimul care intră în Camera Trofeelor. Viața nu pare suficient de ingenioasă pentru a justifica faptul că acest bărbat și mama Cynthiei s-au îndrăgostit unul de altul cândva și s-au căsătorit. Până și lui Ruth îi vine greu să accepte că acesta este adevărul, nu pentru că a uitat, ci pentru că își amintește impresia puternică pe care el o lăsa, în fiecare zi vreme de zece ani, cum că întârziase la o întâlnire amuzantă în altă parte. Acum privește îngrozită cum Warren străbate încăperea pentru a da mâna cu fostul ei soț. Asta e soarta ei, se gândește, să sfârșească prin a fi loială unor bărbați care nu înțeleg ce este loialitatea.

În încăpere există o singură persoană de vârsta lui Conrad pe care el să nu o știe de foarte mult timp, și aceasta este Deborah. Lângă ea sfârșește prin a sta după fotografia de familie; iar ea nu-l ignoră subit, pentru că există ceva în expresia lui pe care ea nu îl regăsește în fețele de Barbie ale celorlalți din încăpere.

– De fapt, mă simt puțin cam agitat, se trezește el spunând. Eu trebuie să țin toastul.

Deci asta e cu el, gândește ea, o emoție omenească recognoscibilă. În mod inconștient, ea trage de marginea decolteului rochiei de mătase, încercând să-și acopere tatuajul. El pare de vreo optsprezece ani, deși ea știe că trebuie să aibă mai mult; la un moment dat, toți oamenii ăștia au fost la același colegiu în același timp, sau poate că doar pare să fi fost așa.

– O să te descurci, spune ea, nu cu răutate. Doar fii tu însuți.

Încăperea se umple de zgomot, iar în centrul ei, Adam și Cynthia stau uitându-se lung unul la celălalt, în acea ciudată poziție semiprofil în care îi potrivise fotograful însuși când devenise prea greu de explicat ceea ce voia. Cu brațul în jurul taliei ei. Ceva îi lipsise toată ziua, și exact asta era. Când sunt atât de aproape unul de celălalt, nimeni altcineva nu-i poate atinge. Casele lor, familiile lor, toate cele care i-au făcut ceea ce sunt au rămas acum în urma lor și așa vor rămâne de acum înainte. Masha se repede cu un teanc de șervețele să șteargă transpirația de pe fruntea lui Adam.

– Am slăbit de când cu nunta asta, spune Adam. Nu știu cum!

– Nu mai vorbi! se răstește fotograful. E vremea pentru suvenire.

Acesta e momentul în care totul începe să devină neclar. Iar acum, în sfârșit, în timp ce se supun ordinelor de a-și întoarce capetele sau de a schimba poziția degetelor – în vreme ce stau bine înrădăcinați în vârful unui V încontinuu reconfigurat –, apare sentimentul pe care nu prea l-au recunoscut până atunci, sentimentul că ceremonia însăși a preluat controlul și a început să-i tragă după ea. De aici încolo totul este dictat. S-au schimbat pentru rolurile lor și nu este deloc un sentiment neplăcut sau forțat. În final, nici măcar pe amintirile lor nu se vor putea baza; imaginile zilei și ale nopții care le-au fost luate din grijă vor sosi prin poștă, peste niște săptămâni, legate într-un mod oficial și costisitor.

Biserica e un cuptor. Cu valul de căldură aflat deja în a doua sa săptămână, fiul Mashei nu a reușit să găsească de cumpărat decât cinci ventilatoare cu picior; adierea pe care o stârnesc se oprește cam la al treilea șir de bănci. O tânără cu un bebeluș, o verișoară de-a mirelui, se ridică de la locul ei și se întoarce la hotel înainte chiar să fi început ceremonia. Dar Masha se simte în largul ei acolo unde se întâlnesc spectacolul fastuos și criza; îi adună pe plasatori și le dă indicații să îi așeze pe invitații în vârstă mai aproape de ușă, indiferent de legătura lor cu mirele sau mireasa, și le predă un curs rapid de prim ajutor în caz de leșin. Dacă tot e să se întâmple, însă, cel care leșină în cele din urmă este unul dintre plasatori, un băiat blond pe nume Sam, chiar în capătul intervalului dintre bănci. Prea epuizați ca să fie discreți, prietenii lui îl întind cu neîndemânare pe ultima bancă. Masha îi așază capul în poala ei și scoate sărurile pe care a avut prevederea să le mute chiar în acea dimineață din trusa de prim ajutor de acasă în geanta ei.

Ceilalți pornesc către altar, mai puțin cu unul. Ceea ce părea a fi o treabă atât de ușoară s-a dovedit așa de violentă, încât a căpătat un aer ușor amuzant, mai ales când ei se uită

de cealaltă parte a altarului la domnișoarele de onoare, care arată ca și cum tocmai au sosit dintr-o plimbare de opt kilometri în rochiile lor roșii. Dar apoi, bine-cunoscuta melodie introductivă marțială coboară bubuind din galeria organistului, o sută douăzeci de oameni se străduiesc să se ridice vitejește în picioare, iar atenția lor se concentrează pe locul unde este cea mai puternică lumină, ușa bisericii. Sub valul de căldură și priviri, mireasa și tatăl ei scânteiază ușor.

Marietta, care, spre deosebire de cei mai mulți, a avut la dispoziție câteva ore ca să se obișnuiască cu imaginea celei mai bune prietene ale sale în rochie de mireasă, se gândește la ceremonia în sine, la cât de multe elemente unanim acceptate ale ceremoniei par greșite din punct de vedere simbolic și ar trebui schimbate. De ce să te îndrepți către bărbatul cu care vrei să-ți împarți viața cu acel mers sacadat, infantil, mai lent decât ai fi traversat vreodată o cameră, de parcă ai fi adusă de flux? N-ar fi mai de bun augur să-ți arunci din picioare pantofii chinuitori și să o iei la fugă către el? Apoi își dă seama că, de fapt, poartă o conversație cu Cynthia, care, în mod normal, ar împărtăși interesul ei distrugător pentru multele ciudățenii ale acestei zile, dar care acum se află de cealaltă parte a oglinzii. Și-au promis de nenumărate ori că nimic din ceea ce au ele două nu se va pierde, dar nici una din ele nu a avut vreo prietenă căsătorită, așa că nici una din ele nu știe cu adevărat cum e. Vede cum tatăl Cynthiei, ticălosul ăla fermecător, strânge emoționat brațul fiicei sale fără să-și ia privirea de la destinația lor; arată ca Washington stând în barcă[1]. Întotdeauna a știut cum să se poarte la evenimentele importante; ocaziile obișnuite sunt cele care nu l-au interesat niciodată.

Când, în cele din urmă, ajung și ultima notă a imnului se stinge, el o sărută pe obraz, îi spune ceva și se retrage. Toate privirile se întorc către preot, care, în stiharul său uriaș în

[1] Referire la un tablou din 1851 al pictorului american de origine germană Emanuel Gottlieb Leutze, care imortalizează traversarea fluviului Delaware în noaptea de 25 spre 26 decembrie 1776, în timpul Războiului de Independență, într-un atac-surpriză

formă de clopot, seamănă cu unul dintre acele monumente care picură la nesfârșit.

– Înainte să începem, hârâie el în microfon, pot să vă sugerez că, în situația dată, li se permite domnilor să își scoată hainele.

Cam vreun an după ce soțul ei a părăsit-o, Ruth a dus-o pe Cynthia în fiecare duminică la biserica Saint George din Joliet Park, încercând să profite cât mai mult de absența lui pentru a porni o campanie de îndreptare morală. Apoi, într-o duminică, Cynthia a anunțat că n-o să mai meargă niciodată acolo, și asta a fost tot. Prin urmare, Ruth s-a arătat surprinsă când fiica ei a spus că vrea o cununie la biserică. Surprinsă și oarecum ofensată, pentru că un lăcaș de cult nu e un platou de filmare; dar Warren a convins-o să renunțe la acea nemulțumire anume. Acum, în vreme ce invitații își ocupă cu toții locurile și sunetul așezării lor acoperă ca un ecou bâzâitul slab al ventilatoarelor, ea se bucură să fie aici, deși e nedumerită.

Stabiliseră să fie ținute două prelegeri scurte. Natalie, prietena Cynthiei, cea pe care Ruth o ținuse de mâini când Natalie plânsese după ce asistentul de la cursul lor de artă a numit-o „aţâţătoare", citește din *Scrisori către un tânăr poet* de Rilke. Bill Stearns, colegul de cameră al lui Adam din anul doi, care l-a ajutat odată să-și pună umărul la loc, la un meci de rugby, și pe urmă a anulat o întâlnire cu o fată, ca să aștepte trei ore împreună cu Adam în camera de urgență, continuă cu nemaipomenita sa recitare a unui poem de Iuvenal. Cuvintele nu au un înțeles special în acest context; imnurile și versetele din Biblie sunt și ele doar niște accesorii de sens, dar asta nu înseamnă că sunt mai puțin sincere. Ornamentele credinței reprezintă prin ele însele un soi de credință, la fel cum sutana preotului este serviciul lui divin.

Din acest motiv, brusc, așteaptă cu toții ca preotul, care nu îi cunoaște, care n-o să-i mai vadă din nou după ziua de astăzi, care are și mai puțină experiență decât ei în ceea ce privește intimitatea, care a spus probabil aceleași lucruri către treizeci de alte cupluri anonime în acest an, să aibă ceva decisiv să le împărtășească. Cu o nepăsare maiestuoasă,

el își șterge creștetul chel al capului cu ceea ce se poate presupune că e o batistă.

– Este bine că viața voastră împreună a început în niște condiții care sugerează o încercare, spune el și apoi se oprește pentru a evalua râsetele ușoare care văluresc peste bănci; fețele aflate înaintea lui, cele ale mirelui și miresei, sunt încremenite într-o expresie gravă. Vor exista, bineînțeles, mari bucurii în viața voastră împreună, dar vor fi și încercări, poate chiar unele grele, iar bucuriile și încercările nu vor apărea întotdeauna în așa fel încât să pară că se compensează între ele. E posibil, în astfel de momente dificile, să pierdem din vedere calea, promisiunea, fericirea din viețile noastre, pentru că devenim prea apropiați de noi înșine; scopul nostru pe Pământ este ceva ce, cu siguranță, și noi am putea să deslușim, dacă ne-ar fi fost dat să vedem așa cum vede Dumnezeu. Dar noi nu avem puterea lui Dumnezeu de a vedea în viitor. Să aveți încredere că El vede ceea ce voi nu puteți vedea, și asta vă va ajuta să aveți încredere unul în celălalt. Și dacă vreodată vă veți îndoi de voi, dacă va veni o vreme când vă veți îndoi de capacitatea voastră de a îndura greutățile, aduceți-vă aminte că Domnul, în această zi și pentru totdeauna, v-a dăruit unul altuia. El ne-a făcut pe noi toți. Și El nu ne va cere niciodată să purtăm pe umerii noștri o povară mai mare decât știe că avem puterea de a purta.

Jurămintele pe care și le-au ales sunt cele tradiționale. Sărutul e o ușurare mai mare ca orice; timizi, ies din biserică și coboară treptele în pâcla mirositoare, urcând direct pe bancheta unei limuzine, pentru un drum de un minut în jurul parcului, până la recepția hotelului. Invitații văd limuzina oprind în fața intrării hotelului în vreme ce ei traversează înapoi parcul, târâindu-și picioarele. Clopotele bat, se apropie înserarea și, deși sunt tot treizeci și trei de grade, aerul solemn a dispărut; la capătul acestui drum îi așteaptă o petrecere, și încă una cu aer condiționat.

Când ajung la capătul șirului celor care îi întâmpină, se trezesc deja în dreptul ușii salonului, unde mesele goale scânteiază și e la fel de răcoare ca pe un patinoar. Trei barmani care nu fac nimic zâmbesc amabil. Câteva minute mai

târziu, muncesc ca niște fochiști, căci invitații mai tineri încearcă să-și regăsească euforia pe care o avuseseră în camerele lor de hotel înainte să le-o distrugă ceremonia. La masa de onoare – o platformă lungă instalată perpendicular pe estrada pentru formație –, mama mirelui descoperă că ea și soțul ei au fost așezați între părinții naturali ai noii lor nurori, poate ca să-i împiedice să se omoare între ei. Ea încearcă, vitejește, să nu se simtă ofensată de faptul că, în această zi importantă din viața primului ei născut, a primit rolul de scut uman. Bănuiește cui i se datorează asta, chiar dacă acum nu este momentul, chiar dacă nu va fi niciodată momentul; în plus, crede Sandy, până la urmă, vina este oricum a ei. A avut o perioadă grea când băieții erau mici și a trebuit să plece de acasă o vreme. Efectiv la recomandarea medicului. Așadar, poate că nici nu e de mirare că fiul ei sfârșește prin a se căsători cu o fată care ia toate hotărârile, care ține frâiele. Care îl tratează ca pe un copil. Dar acesta nu este un moment potrivit ca Sandy să se cufunde în amintiri din trecut; în primul rând trebuie să nu uite să numere paharele soțului ei. Ținând seama de trecut, din punctul de vedere al capacității lui de a spune ceea ce nu trebuie spus, cinci este numărul magic.

Nu trece nici un minut și se aude un clinc; un cuțit este lovit de un pahar undeva în sală, mai întâi unul, apoi un cor de cuțite: Ne-ați făcut să batem atâta drum până aici ca să vă vedem iubirea? În regulă atunci – hai să vedem ceva iubire. Personalul de servire dă buzna pe ușile duble la fel ca o echipă de fotbal și servește o sută de meniuri. Conrad își mănâncă somonul fără să-i simtă gustul, apoi așteaptă, zâmbind ca un robot ori de câte ori ceilalți de la masa lui râd de ceva, până când ospățul se încheie, este turnată șampania și, în sfârșit, vine momentul lui.

– Întotdeauna mi-am admirat fratele, spune Conrad, cu privirea în pământ, urmărind îngrozit cum propria salivă stropește microfonul.

Și-a memorat toastul, dar acum regretă că a făcut-o, pentru că o foaie de hârtie i-ar fi ocupat mâna dreaptă, cea care nu ține paharul de șampanie, cea care se mișcă spasmodic de la buzunarul pantalonilor la bărbie, și apoi la ceafă.

– Când eram copii, tot ce își punea în minte să realizeze realiza, tot ce își dorea, se străduia până când obținea, tot ce făcea era un exemplu nu doar pentru mine, ci pentru toți cei din jurul lui. Superioritatea unui frate mai mare, în ochii frățiorului său, e în mare măsură inevitabilă mult timp. Dar chiar și când am devenit suficient de mare pentru a renunța la acest sentiment și a putea lua singur hotărâri, niciodată nu și-a pierdut respectul meu. Până azi.

Întreaga sală râde, făcându-l să se simtă amețit, și când Conrad îndrăznește să-și ridice privirea, aceasta este atrasă direct către sora vitregă a miresei, Deborah, poate pentru că rochia ei roșie este despărțită de mănunchiul de alte rochii roșii de întreaga lățime a sălii; ea stă departe într-un colț, alături de bunica ei sau oricum de o bunică. „Fii tu însuți." Ce fel de sfat prostesc era ăsta? Se silește să-și ia privirea de la ea înainte să piardă cu totul șirul gândurilor.

– Până azi, pentru că aici se încheie șirul de succese obținute prin el însuși și apare norocul absolut chior. Oricine poate vedea că Cynthia este o femeie cu un farmec extraordinar (aici se aude un fluierat de la cineva din sală), oricine a stat cu ea până când barul s-a închis, sau a urcat cu ea în White Mountains[1], sau a fumat o țigară cu ea pe puntea feribotului către Staten Island știe că are un simț al umorului, și al compasiunii, și al aventurii care nu doar că e rar, ci și fără pereche. Orice bărbat în toate mințile ar alege-o dintr-o mie. Dar cum naiba să înțelegem alegerea *ei*? Ce șanse sunt ca o fată atât de minunată să vrea să-și petreacă viața cu un tip care poartă șorturile alea stupide în pătrățele pe care le poartă el; care se crede comic, dar îi lipsește concentrarea pentru a spune o glumă banală de la început până la sfârșit; care crede din toată inima că lângă gunoi, scrumieră sau coș este totuna cu în gunoi, scrumieră... E o șansă la un milion, prieteni, și, sincer, fratele meu are tot atâta merit pentru că se însoară cu femeia asta cât ar avea dacă s-ar trezi cu un bilet câștigător de loterie lipit de frunte, ticălos norocos ce e el.

---

[1] Lanț muntos care ocupă un sfert din teritoriul statului New Hampshire, cu cel mai înalt vârf Mount Washington (1917 m)

Îi este foarte greu să se abțină să bea din paharul de șampanie pe care-l ține în mână. E uimit cât de tare râde toată lumea, și totuși își dorește ca afacerea asta să se termine odată. Fără să vrea, se uită din nou la Deborah. Ea nu râde, dar stă aplecată înainte, atentă, cu coatele pe genunchi.

– Serios, zice el. Sunt un cuplu magic. Nu există nimeni care să îi cunoască și să nu fie sigur că sunt meniți să petreacă împreună o viață lungă, fericită, extraordinară. Și nu există nimeni care, văzând că acești doi oameni minunați și-au găsit perechea perfectă și au fost suficient de isteți ca să înțeleagă asta, să nu se simtă puțin mai optimist în privința propriilor sale perspective, atunci când intră în viață. Pentru Cynthia și Adam!

Strigăte aprobatoare, clinchete de cristal. În parcare, toboșarul aude aplauzele și mai trage două fumuri rapide din țigara lui cu marijuana de dinainte de cântare, apoi o strivește sub călcâiul pantofului.

Momentul de dinaintea începerii dansului, când personajele principale sunt greu de găsit, este momentul când Masha de obicei pleacă. Se mișcă într-un soi de mers de crab prin spatele mesei de onoare, primind mulțumiri, oferind cele mai bune urări, zâmbind la cea de-a mia glumă despre vreme ca și cum ar fi fost prima. Banii sunt deja în bancă. Trebuie să le recunoști meritul, își spune Masha, aruncând o ultimă privire la întregul spectacol, amânând deschiderea ușilor sălii și valul de căldură de dincolo de ele. N-au fost cei mai amabili oameni din lume, dar în final au fost dispuși să cheltuiască atât cât era nevoie să fie cheltuit.

Primul dans: e clar că mirele și mireasa ar fi putut să exerseze mai mult, dar expresiile lor timide fac momentul și mai înduioșător. Niciodată n-au mai dansat în felul acesta în public – nimeni nu mai face asta –, și, pentru ei, faptul că renunță la grația obișnuită doar ca să o facă în felul în care s-a făcut întotdeauna reprezintă o expresie de umilință surprinzătoare. Cântecul este „The Nearness of You"[1] și înainte

[1] Cântec scris în 1938 de Hoagy Carmichael pe versurile lui Ned Washington și apărut pe coloana sonoră a filmului *Romance in the*

să ajungă la jumătate, părinții intervin. Sandy este copleșită de forța fizică neastâmpărată a fiului ei. De obicei, mamele nu sunt ținute în brațe de fiii lor după o anumită vârstă, și lucrul ăsta e resimțit ca un adevărat șoc. În vreme ce o conduce pe ringul de dans, tatăl miresei simte obrazul fiicei sale pe umăr, aceeași greutate nevinovată ca atunci când era mică și el o purta pe brațe, adormită, de la mașină. Iată un bărbat care știe să danseze. Nici măcar Ruth nu se obosește să încerce să nu-și amintească. El i-o oferă cu grație pe copila lor lui Warren și simte ochii ațintiți asupra lui în vreme ce iese de pe ring. Acesta a fost întotdeauna ritmul condiției lui de tată: fulgerări orbitoare și dezastru lăsat în urmă. Toată ziua a suportat privirile de profundă uimire a aproape tuturor celor cărora le-a fost prezentat. El știe că sunt lucruri pentru care trebuie să fie iertat, dar consideră dragostea fiicei sale o justificare deplină, și, oricum, nu i-au plăcut niciodată cei care nu pot uita trecutul.

Apoi începe dansul mai puțin ceremonios. Este fieful celor tineri, care se simt foarte bine în trupurile lor bete și vag încordate, având nevoie de eliberare. Numai prin exorcizarea lor ei simt cerințele acestei zile. Trupa este proastă, dar onorabilă, calmă și relaxată, pentru că, deși ambițiile lor s-au cernut până la această condiție, ei tot își câștigă existența făcând muzică în fața unui public. Rareori mai au șansa de a cânta pentru o mulțime atât de tânără și de nestăpânită; ei nu văd nimic înspăimântător sau distructiv în toată acea energie, dar înțeleg totuși rolul pe care îl joacă în ea starea de beție și nu îi deranjează. Cu atât mai puțin îi deranjează farmecul femeilor care urcă pe scenă lângă ei pentru a incita mulțimea cu gesturi stângace de discotecă.

Vârsta de douăzeci și doi de ani este o zonă privilegiată și, pe măsură ce noaptea se adâncește într-un mod invizibil dincolo de draperiile grele, ceilalți sunt alungați într-un fel centrifugal, mai întâi de pe ringul de dans, apoi din sala propriu-zisă. Cuplurile mai vârstnice, cuplurile cu copii, ele

---

Dark, cu John Barrymore. A fost cântat, printre alții, de Bing Crosby, Etta James, Paul Anka, Shirley Bassey, Ella Fitzgerald, Barbra Streisand și James Brown.

văd cum se scurge noaptea, și își termină tortul, și apoi se scuză politicos, invocând lungul drum spre casă sau doar patul din camerele lor de la etaj. Peste tot în hotel, impulsul de a nu mai respecta convenienţele își depășește în sfârșit limitele. Portarul de noapte al hotelului intră în toaleta pentru bărbați și vede că trei invitați de la nuntă, în smochinguri, au smuls oglinda din perete și acum stau ghemuiți peste ea; se teme atât de tare de ceea ce se așteaptă de la el, încât decide că cel mai prudent este să se ducă la subsol și să se ușureze în chiuveta îngrijitorului. Oamenii flirtează cu străinii, sau chiar cu vechi prieteni, de față cu însoțitorii oficiali. Dorința de a face ceva ce știu bine că vor regreta este copleșitoare. Ușile sălii stau deschise, iar fumul, și mirosul băuturilor, și intimitățile intense din conversații se revarsă în lobby – împotriva regulilor casei, dar personalul de noapte este intimidat și nesigur în privința protocolului, și oricum în număr prea mic. În mijlocul a toate acestea, alimentându-le, de fapt, stă credința totală în uzanță: la unsprezece și jumătate, mirele și mireasa dispar la etaj, iar la miezul nopții se întorc în „costumul de călătorie", în care vor parcurge distanța celor opt străzi până la pensiunea ca o căsuță de turtă dulce, unde își vor petrece noaptea. Toată lumea aplaudă și, pe urmă, se înșiră alandala pentru a-și lua rămas-bun.

Mama și tatăl lui Adam sunt incapabili să-și împartă tristețea unul cu altul. Luna de miere în Mexic este darul lor.

– Drum bun, spune domnul Morey.

Și apoi sunt în mașină, făcând cu mâna. Ruth începe să plângă. Formația se apucă să cânte din nou și, cu oaspeții de onoare plecați, eticheta dispare definitiv.

Sam, plasatorul blond care a leșinat în biserică, stă acum lângă ușa bucătăriei și se leagă neîncetat de una dintre chelnerițe, care are douăzeci de ani și are nevoie de plata din seara asta, și, prin urmare, încearcă să nu se gândească prea mult la cât de arătos ar fi tipul ăsta dacă ar tăcea măcar din gură, un lucru pe care ea cu siguranță ar putea să-l determine să-l facă.

Marietta, beată și stoică, este jos, în sala de fitness a hotelului, îngăduindu-i prietenului ei să-și împlinească o anume fantezie. Cine poate să spună ce îți dă fiori? se întreabă ea. În mintea ei răsună o replică din *Naşul*: „Într-o zi", îi spune

ea în gând în vreme ce el muncește din greu, „și e posibil ca acea zi să nu vină niciodată, ți-aș putea cere să-mi faci un serviciu...“

Unul dintre barmani își părăsește postul pentru un drum rapid la toaletă și, când se întoarce, descoperă că invitații au trecut în spatele barului și și-au luat sticlele la masă; se uită în jur și îi vede pe toți zâmbindu-i, nu batjocoritor, ci ca unui bun camarad. În lobby, Bill, cavalerul de onoare care a recitat din Iuvenal, încearcă să convingă o femeie măritată și cu zece ani mai mare ca el să bea ceva în camera lui de la etaj. De fapt, aproape că a convins-o. Vrea să facă ceva despre care nu poate să povestească nimănui. Un băiat din personalul hotelului, care pare speriat, intră în sală și, după ce întreabă câteva persoane, îl găsește pe Conrad. Îi spune că îl așteaptă un mesaj urgent, sus în camera lui. Singurele explicații la care se poate gândi Conrad sunt unele rele; iese din lift, își descuie camera, aprinde lumina și acolo, stând în picioare la jumătate de metru de el, este domnișoara de onoare tatuată, nesociabilă și susținătoare a adevărului, Deborah.

– Dumnezeule! face Conrad.

– Închide ușa, spune ea.

– Cum ai intrat?

– Tu nu ești ca ceilalți, spune Deborah.

E tot în rochia ei de domnișoară de onoare, dar nu are pantofi în picioare. E foarte beată.

– M-am prins ce-i cu tine, să știi, spune ea. Ar trebui să renunți să mai încerci să fii ca ei, pentru că nu ești.

El începe să bănuiască despre ce e vorba aici. Ea nu e ceea ce el consideră de obicei a fi o femeie atrăgătoare, dar, pe de altă parte, viața îți aduce uneori în cale ceva ce s-ar putea să nu mai apară acolo niciodată.

– Tu meriți ceva special, spune ea.

Ceva în el se enervează în fața acestei rutine de doamnă Robinson[1] mulțumită de sine. Dar nu e în situația de a nu se

[1] Referire la filmul *Absolventul* (1967), cu Dustin Hoffman și Anne Bancroft, în care proaspătul absolvent de facultate Benjamin Braddock are o legătură amoroasă cu o femeie măritată mai în vârstă

lăsa intimidat; „cel puțin atâta lucru știe despre mine“, se gândește el. Ea își ridică rochia de domnișoară de onoare; dacă înainte purta ceva pe dedesubt, acum nu mai poartă nimic. Are un piercing care chiar îl face să se înfioare. Este încă suficient de tânăr ca să completeze imediat o listă mentală cu chestiile sexuale deosebite pe care le-a văzut sau nu le-a văzut.

– Închide ușa, spune ea. Haide. Repede.

– Nu ne înrudim acum? întreabă el.

– Pune-te-n genunchi, îi cere.

– Dumnezeule mare! spune el și îngenunchează.

În sala de dans izbucnește o bătaie. Unul dintre spălătorii de vase a venit din bucătărie și i-a spus lui Sam să o lase în pace pe tânăra chelneriță; ea și-a încheiat tura, dar acum îi este atât de frică să părăsească hotelul, pentru că știe că el o s-o urmărească afară, încât are ochii plini de lacrimi. Sam dă prima lovitură caraghioasă de pumn, dar adevărata distrugere apare când se dă înapoi pentru a se apăra și cade drept peste bar, spărgând pahare și sticle deopotrivă. Femeile și-au scos de mult pantofii, așa că, pentru siguranță, se cațără pe mese și continuă să danseze acolo. Băieții din formație n-au mai avut genul ăsta de euforie de ani de zile. Ei cântă până în momentul în care nu mai primesc bani, și apoi mai interpretează trei cântece, și pe urmă apare managerul de noapte și îi amenință că îi scoate din priză. Ar fi chiar cool să-l dea dracului, dar mai au o cântare aici luna următoare.

Așa că muzica se oprește, și barul se închide, și se aprind toate luminile, pentru că managerul de noapte a primit atâtea plângeri de la etaj, că nu mai suportă; dar încă mai sunt vreo douăzeci sau treizeci de oameni în și pe lângă sala de dans, beți, obosiți, euforici, tineri, frumoși, transpirați, îmbrăcați elegant, și pe banii altcuiva, și hotărâți – și cine n-ar fi? – să rămână așa pentru totdeauna. După ce sala de dans se încuie, pun stăpânire pe lobby, iar când sunt dați afară din lobby urcă în camerele lor. Zorii se strecoară pe la marginea draperiilor.

---

decât el, doamna Robinson. Pe coloana sonoră se regăsește cântecul „Mrs Robinson“ cântat de Simon & Garfunkel.

Ei leşină pe podeaua altora, prăbuşiţi de-a curmezişul patului altora, refuzând să se despartă, confirmându-şi legenda.

La pensiunea aflată opt străzi mai departe, Cynthia, în tricou şi şort, stă rezemată în perne pe patul uriaş cu baldachin, ideea vreunei bibliotecare despre un alcov de proaspăt căsătoriţi; îşi mângâie pe păr soţul, care doarme cu capul în poala ei. Nici măcar nu reuşise să se dezbrace. Ea nu e dezamăgită. Sexul nu e nimic nou; să fie epuizaţi împreună, să fie fiecare un adăpost sigur pentru celălalt – asta îţi spune că ai aflat ceea ce toată lumea se plânge întotdeauna că nu a găsit. Aerul condiţionat bâzâie. Mâine vor zbura către Mexic, şi când se vor întoarce în New York, Cynthia va fi însărcinată. Când va înţelege asta, se va întreba din nou ceea ce se întreabă în acest moment: dacă e adevărat ce a spus preotul – că Dumnezeu îi dă fiecăruia dintre noi doar ceea ce ştie că poate duce –, pentru că, în toată viaţa ei, lucrurile s-au derulat foarte repede.

2

Vremea s-a scurs simultan în două feluri diferite, deşi trecerea anilor s-a dovedit extravagantă şi misterioasă, strivindu-le din urmă tinereţea cu aceeaşi nepăsare ca o mare roată în flăcări, cumva, acei ani au fost alcătuiţi din zile care puteau părea nesfârşite în sine, care se scurgeau cu toane, ca o tortură a celor damnaţi. Au fost, de pildă, două săptămâni pline, între sfârşitul taberei de vară a copiilor şi începutul şcolii. Cynthia începuse plină de idei, dar, după grădina zoologică, acvariu, Muzeul Copiilor[1], Circle Line[2] şi cealaltă grădină zoologică, mai rămăsese o săptămână. Şi pe urmă a venit ploaia.

Au trecut două zile de când nu mai ieşiseră din casă, iar April şi Jonas, care aveau şase şi, respectiv, cinci ani, nu reuşeau să găsească nimic de făcut, separat sau împreună, care să nu degenereze, în maximum zece minute, într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cynthia stătea la masa din bucătărie cu o revistă şi îi asculta cum ţipă în camera lor. Fiind copil unic, nu avea nici o experienţă cu acest gen de ceartă; o necăjea prea mult şi de aceea se străduia să stea acum departe de ea. Avea tendinţa de a-şi pierde răbdarea şi de a pune capăt

---

[1] Children's Museum of Manhattan

[2] Plimbări organizate cu feribotul pe Hudson, în jurul Manhattanului, sau pe lângă puncte de reper ale oraşului, precum Statuia Libertăţii şi Insula Ellis

situației pedepsindu-i pe amândoi, fără discriminare, în numele corectitudinii. În pofida căreia cei doi își ridicau acum vocea dinadins, pentru a încerca să o facă să intervină. Pe urmă s-a auzit un pocnet și Jonas a început să urle, iar Cynthia a țâșnit din scaunul ei și, când a ieșit din nou din camera lor, le spusese deja că în acea zi nu mai aveau voie la televizor, o decizie spontană și stupidă care știa că avea să-i doară, dar care, până la urmă, avea să o lovească pe ea, pentru că nu era nici două după-amiaza, și ei nu puteau ieși afară și acum ziua avea să treacă de trei ori mai încet pentru ei toți.

Bucătăria dădea în luminatorul clădirii, o coloană de ploaie. Prin ceață, vedea celelalte bucătării din clădire, cele mai multe cu lumina stinsă. După nașterea lui Jonas, Cynthia și Adam angajaseră trei bone în decurs de doi ani, dar nu avuseseră deloc noroc cu ele; una și-a luat optsprezece zile de concediu medical în primele două luni, iar alta era atât de aiurită încât, o dată, a rămas afară când s-au închis ușile unui autobuz, iar copiii înăuntru, deși ceilalți pasageri începuseră să strige înainte ca șoferul să plece din stație. Și când cea de-a treia, pe care o iubeau cu toții, a plecat fără preaviz și s-a întors în Filipine, April a fost atât de afectată, încât a venit la ei în pat în fiecare seară timp de două săptămâni. Așa că Cynthia, care oricum își redusese programul și lucra cu jumătate de normă, a decis să încerce o vreme să stea chiar ea cu copiii, pentru că nu mai putea să-i lase să treacă din nou prin asemenea experiențe. Copilăria nu trebuia să cunoască lipsurile. Asta se întâmpla cu trei ani în urmă.

După o vreme, April a ieșit din camera copiilor și s-a rezemat de brațul mamei sale.

– Mai plouă? a întrebat ea cu o voce obosită, matură.

Cynthia a încuviințat din cap și și-a așezat obrazul pe creștetul capului lui April.

– Nu mergem în parc azi, iepuraș, a spus ea. Ce altceva să facem?

April a oftat gânditoare. Fața începea să i se subțieze, în vreme ce fratele ei încă avea o față rotundă ca o mingiuță, și moștenise de la tatăl ei gura mică și ochii pătrunzători. Știa să citească destul de bine pentru vârsta ei, așa că Cynthia

a închis revista *Vogue* pe care o răsfoia și a întors-o cu fața în jos pe masă.

– Vrei să jucăm „Go fish"[1]? a spus April.

Jonas s-a prins: April încerca să-i taie elanul de a li se alătura inventând reguli noi și complicate, ceea ce nu era corect, și Cynthia a spus „sigur că poate juca și el", doar ca să prevină acea notă plângăreață îngrozitoare din vocea lor, nota care îi străpungea scutul de apărare și îi făcea propria voce să sune speriată. O vedea pe fețele lor ori de câte ori se întâmpla asta – erau ca o oglindă în momentele ei de mare slăbiciune – și, pe urmă, se simțea atât de nefericită după ce se culcau ei, în vreme ce Adam o masa pe spate cu o inutilitate care nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Jonas avea mâini mici și la un moment dat și-a scăpat cărțile pe masă.

– Ăla e un nouă! a spus April.

– Ba nu, nu e, a replicat Jonas în timp ce și le aduna.

– Te-am întrebat dacă ai vreun nouă și tu ai spus „Go fish"! a replicat ea îndârjită. Mami!

– Ba nu m-ai întrebat și, oricum, ăla e un șase. Și trișezi dacă te uiți la cărțile altcuiva, așa a zis mami. Trișoareo!

– Le-ai scăpat chiar în fața mea! Și ăla chiar e un nouă, te uiți la el invers, hai, dă-mi-l...

– Nu!

– Dumnezeule, ce idiot ești!

Astea erau două cuvinte pentru care avea să fie pedepsită, și Jonas s-a uitat nerăbdător la mama lui, dar se întâmplase ceva ciudat: mama lui plângea.

Copiii s-au retras în ei înșiși, speriați, iar Cynthia a încercat din răsputeri să nu-i mai sperie, dar nu era atât de ușor.

– Îmi pare rău, le-a spus.

– E-n regulă, a răspuns April în mod reflex.

– Mda, a spus Jonas – și apoi, găsind din experiența lui de grădiniță o propoziție pe care o învățaseră în scopul încheierii conflictelor, dar nu o folosise niciodată, a întrebat: Tu ce ai vrea să joci?

---

[1] Joc de cărți

Când erau atât de scumpi, trebuia să profite imediat, trebuia să facă sau să spună ceva, altfel chiar aveau să o vadă plângând. Așa că Cynthia a spus:

– Vreau să joc poker.

– Poker? a repetat April, încreţindu-şi năsucul pentru un efect comic. Văzuse ceva poznaş pe faţa mamei sale, ceva care promitea o întoarcere la normal, şi acum încerca să îl obţină. Cum se joacă?

– Păi, sunt mai multe feluri, dar o să vă învăţ unul uşor. Aduceţi vasul ăla mare cu mărunţiş de pe comoda tatei.

A început să amestece şi să bată cărţile, ceea ce le plăcea grozav copiilor. Numărarea bănuţilor de unu, cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi şi aranjarea lor în grămezi egale au luat destul timp, suficient ca Cynthia să nu se mai simtă în primejdie.

I-a învăţat să joace poker draw cu cinci cărţi, şi când s-au obişnuit cu jocul – o pereche, două perechi, trei de un fel – a introdus licitarea. A împărţit o mână, şi Jonas, aranjându-şi cărţile în evantai, a ridicat pumnul în aer şi a strigat:

– Da!

– Ascunde, a spus Cynthia în mod automat, iar apoi, pe un ton mai blând: Acum o să învăţăm ce înseamnă o faţă de poker, adică o faţă lipsită de expresie. Trebuie să ai aceeaşi faţă tot timpul, ca o statuie. În felul ăsta păstrezi secretul cărţilor pe care le ai până la sfârşit, când e momentul să le arăţi.

Dar asta era împotriva firii lor. Se încruntau şi gemeau când nu primeau ceea ce sperau, şi se foiau şi făceau ochii mari când se trezeau cu ceva bun în mână. Cynthia fusese atât de înduioşată de generozitatea copiilor de a sugera ca astăzi să joace ceea ce voia mami să joace, încât nu se îndura să le cedeze jocul. Voia ca lucrurile să meargă bine între ei, nu să piardă ea dinadins ca să-i facă fericiţi, sau să-şi îngăduie să câştige câteva mâini doar ca să-i înveţe o altă lecţie penibilă despre cum să accepţi să pierzi. Nu era ca şi cum ea chiar le lua banii. Ei erau surescitaţi şi, atâta vreme cât vraja nu era ruptă, orele vor continua să se scurgă într-un mod plăcut şi poate că măcar în seara asta, când soţul ei va veni acasă, n-o s-o găsească cu ochii pironiţi pe uşa de la intrare.

Așa că a trimis-o din nou pe April la comoda lui Adam, la sertarul de sus de data asta, și April s-a întors cu două bandane roșii. Cynthia știa că erau acolo pentru că le folosise ca să lege încheieturile mâinilor lui Adam de tăblia patului, deși asta părea să se fi petrecut cu îngrozitor de mult timp în urmă. I-a chemat pe copii în fața scaunului ei și le-a legat bandanele pe față, așa că totul în afară de ochi era ascuns, la fel ca la niște spărgători de bănci. Apoi i-a trimis înapoi în dormitor ca să se privească în oglinda înaltă, de unde curând a auzit niște țipete de încântare. Jonas a venit în fugă în bucătărie, prefăcându-se că o împușcă.

– Mâinile sus! a strigat el.

– Treci la locul tău, partenere, i-a spus Cynthia. Dacă îmi vrei banii, trebuie să-i câștigi cinstit. Acum, numele jocului, a continuat ea, împărțind cărțile, este „Jacks or Better".

Deși era devreme, a comandat cina – sendvișuri cu curcan, chipsuri, o pungă de fursecuri Milano, chiar un pahar mic de cola pentru fiecare, ceea ce în mod normal nu aveau voie să bea. Orice, doar ca să îi țină la masă. Bandanele nu erau suficiente, pentru că ochii expresivi ai copiilor tot le trădau cărțile, așa că s-a dus ea însăși în dormitor și a venit cu două perechi de ochelari de soare, ai ei și ai lui Adam, și i-a potrivit pe urechile copiilor. Arătau ca niște mici Unabomber[1], dar acum cel puțin condițiile jocului erau oarecum egale. Nu cedau niciodată jocul, chiar și după ce le explicase principiul de mai multe ori; și totuși, la un moment dat în acea după-amiază, Cynthia a descoperit cu încântare că datora trei dolari copiilor ei.

Apoi atenția lor a început să fie distrasă. Jonas a spus că s-a plictisit, și cuvântul a ieșit umflând bandana roșie. Dorința lui April de a o vedea pe mama lor fericită era mult mai puternică, dar începuse și ea să-și lase capul pe masă, între palme.

---

[1] Theodore John „Ted" Kaczynski (n. 1942), cunoscut și ca „Unabomber", matematician, critic social și criminal. Între 1978 și 1995, Kaczynski a purtat o campanie națională împotriva tehnologiei moderne, punând sau trimițând prin poștă numeroase bombe artizanale, omorând trei oameni și rănind alți 23.

– Putem să mergem în parc? a întrebat Jonas.

Cynthia a aruncat repede o privire către ferestrele ce dădeau în luminator ca să confirme că încă mai ploua; apoi ceva a făcut-o să se uite din nou şi a văzut-o pe una dintre vecinele lor – o bătrână, nu ştia cine e – stând la propria ei fereastră de la bucătărie şi holbându-se cu neobrăzare, încruntată, la Cynthia şi la copiii ei mascaţi. Şi, ce era mai rău, a văzut Cynthia, femeia vorbea lá telefon.

– Hei! a strigat Cynthia.

S-a ridicat imediat de la masă şi a deschis fereastra bucătăriei cât de larg a putut, dar nu suficient, din cauza grilajului de siguranţă pentru copii. S-a aplecat peste pervaz şi a strigat afară, într-o parte a ferestrei:

– Hei! La ce te uiţi?

Încurajat de buna-dispoziţie a mamei lui, gata să sară în apărarea ei, fie că ştia sau nu sursa atacului, Jonas a alergat lângă ea, şi-a ridicat un colţ al bandanei şi a strigat şi el pe geam:

– Daa! La ce te uiţi?

Cynthia s-a întors spre el; s-au privit în ochi şi, pentru câteva clipe, întrucât asta în mod normal ar fi fost considerată o încălcare a regulilor, nu a fost foarte clar cum vor evolua lucrurile. În cele din urmă, ea a ridicat mâna pentru a bate cuba cu el.

– Al naibii de exact! a spus. Nimeni nu se holbează la familia noastră!

Sprâncenele femeii de la fereastră au părut să sară în sus şi ea s-a mişcat repede pentru a ieşi din raza lor vizuală.

În bucătărie erau două ferestre. Cynthia a deschis-o pe cealaltă şi amândoi copiii şi-au ocupat poziţia acolo.

– Du-te să te holbezi la altcineva, bufniţă bătrână! a strigat Cynthia peste luminator.

– Du-te să te holbezi la altcineva, bufniţă bătrână! au repetat copiii, grozav de încântaţi.

– Vezi-ţi de treaba ta!

– Vezi-ţi de treaba ta!

Apoi Cynthia s-a urcat în picioare pe pervaz şi s-a proptit cu mâinile în rama ferestrei. Nu considera că era periculos,

deși acum nu era prea mare distanța între ea și luminator. April, mult prea prinsă de euforia mamei sale pentru a-i fi frică, l-a tras pe Jonas sus pe celălalt pervaz și au rămas amândoi acolo, ținându-se de mijloc.

– Regulile familiei noastre! a țipat Cynthia, și răsuflarea ei a aburit geamul.

– Regulile familiei noastre!

Apoi ceva a scânteiat în lumina reflectată în geamul pe care nasul ei aproape că îl atingea; a întors capul și în cadrul ușii bucătăriei l-a văzut pe Adam. Încă nu-și scosese haina de ploaie din care picura apa. Nu-și putea da seama cât auzise, dar stătea cu capul lăsat într-o parte, ca un câine. Cynthia a sărit jos pe podea, respirând greu. Copiii au făcut la fel și apoi au venit să se sprijine de ea, de-o parte și de alta, purtându-și încă bandanele și ochelarii de soare. Nările ei palpitau în efortul de a nu izbucni în râs. Și-a pus mâinile pe umerii lor.

– Bună, iubitule, a spus cu o voce veselă. Copiii și cu mine am jucat cărți pe bani.

După patru ani la Morgan Stanley, o corporație atât de mare încât adevărații șefi ai lui Adam existau în general la nivel de bârfe și zvonuri, începuse să aibă un sentiment de stază toxică în diminețile când ajungea la muncă. Nu era doar în închipuirea lui; în ultimul timp, mai mulți colegi de-ai lui fuseseră promovați în jurul și peste el, și când a întrebat despre asta la bilanț, ceea ce i se repeta era că, poate, tipii respectivi erau niște nărozi și lingușitori, dar toți aveau MBA[1]-ul. De ce trebuia asta să impresioneze lumea, chiar nu înțelegea. Teoretic, și el ar fi putut să-și ia concediu și să se întoarcă la studii – mulți din angajații firmei o făceau, dar oamenii aceia nu aveau copii de întreținut și, oricum, lui Adam îi lipsea înțelegerea pentru acel pas înapoi care avea sau nu să determine proverbialii doi pași înainte. Muncise din greu ca să ajungă acolo unde era și nu se vedea cedând acel loc de bunăvoie. Avântul lumii afacerilor avea o singură

[1] Master of Business Administration – masterat în management și administrarea afacerilor

direcție, un principiu care nu trebuia explicat rațional. El și Cynthia aveau o încredere puternică în viitorul lor, nu ca un element variabil, ci ca destinație; tot ceea ce le dezvăluia New Yorkul din viețile celor cu adevărat prosperi, anvergura atât de puțin cunoscută a experiențelor lor, asta trezea în ei doi mai degrabă nerăbdare decât invidie.

Așa că el l-a sunat pe un tip numit Parker, pe care îl întâlnise de câteva ori când juca baschet cu cine se nimerea la Chelsea Piers, și l-a scos la prânz, iar două săptămâni mai târziu Parker îl adusese la un fond de investiții de capital numit Perini Capital, o afacere cu bani căcălău în spate, dar cu atât de puțini oameni care lucrau acolo, că Adam îi știa deja pe toți pe nume la sfârșitul primei lui zile în firmă. Banii, cel puțin cei în afara bonusului, erau de fapt ceva mai puțini decât luase la Morgan, dar nu asta era important. Era vorba despre avantajele potențiale, ca și despre felul în care considera el că trebuia să fie munca unui bărbat: un grup restrâns de prieteni care fac eforturi pentru a se îmbogăți reciproc. Fără ierarhii sau fișe de post; exista șeful și pe urmă erau toți ceilalți, iar boss-ul, Barry Sanford, l-a plăcut pe Adam din prima zi. Sanford era un destrăbălat cu părul cărunt, aflat la cea de-a patra nevastă și care își numise compania după iahtul său. Era clar pentru toată lumea că el vedea în Adam ceva din sine la tinerețe și, deși Adam însuși nu sesizase asemănarea, nu se simțea jignit de asta. Singurul dezavantaj al slujbei era că implica unele deplasări – o noapte petrecută când și când în Iowa sau ceva asemănător, pentru a tatona niște belele de tipi care credeau că afacerea lor merita să fie mai mare decât era. Și stripteuze: dintr-un oarecare motiv, acești aspiranți credeau întotdeauna că stripteuzele erau *lingua franca* a oamenilor serioși cu bani. De fapt, puține lucruri din viață i se păreau lui Adam o plictiseală mai mare decât o seară la cel mai grozav club de striptease din cine știe ce oraș uitat de lume, dar o accepta pentru că slujba lui era să-i facă pe acești oameni să-l admire, o slujbă în care excela.

Colegii lui de la Perini, inclusiv Parker, erau toți încă necăsătoriți; ieșea cu ei după muncă să bea câteva pahare, dar

pe urmă seara începea să se transforme în alt soi de seară, așa că el se scuza și pleca acasă. Cu toate acestea, noul loc de muncă – lipsa de formalitate și de respect, decorul de club, masa de foosball, sentimentul că nu erau legați de vreun soi de etos corporatist anost, ci doar de limitele propriei lor creativități – i se potrivea perfect; simțea că acolo era locul lui. Cea mai mare atracție a sa, deși nu i-ar fi mărturisit asta nimănui în afară de Cynthia, era că la subsolul clădirii, care se afla pe Ninth Avenue, exista o piscină. Atunci când nu avea o întâlnire la prânz, Adam lua liftul până jos, își atârna costumul în garderobă și făcea tururi de bazin până când obosea. Uneori, în capătul puțin adânc al bazinului era un grup de copii care purtau aripioare gonflabile – una dintre celelalte companii mai mari din clădire avea propria ei grădiniță –, dar de cele mai multe ori bazinul îi aparținea doar lui, și fiecare lovire a apei răsuna între pereți, iar bătăile inimii îi bubuiau în urechi. Era ca și cum ar fi fost la furat. Apoi făcea duș, își punea costumul și urca la etaj, la biroul lui. Uneori o ruga pe Liz, recepționera, să-i comande ceva de mâncare, iar alteori pur și simplu sărea peste prânz și lăsa adrenalina să-l susțină până la cină. Era în cea mai bună formă din viața lui, iar asta era și în favoarea performanțelor sale în muncă, pentru că întotdeauna gândea mai limpede când era puțin obosit.

La școală, prima temă a lui April a fost să vorbească despre sine. Au început cu autoportrete, cu capete uriașe, în care trupurile apăreau ca un gând ulterior, ocupând pe pagină în general cam tot atâta spațiu cât un nas sau o ureche. Portretele zâmbeau larg cu dinți strâmbi, nu pentru că dinții copiilor erau strâmbi, ci pentru că dinții erau greu de desenat. Au făcut liste cu motivele pentru care le plăcea de ei înșiși, liste cu lucrurile la care erau buni și cu lucrurile la care erau hotărâți să devină buni. Au înșirat toate lucrurile care le plăceau de acasă – animale de companie, frați, jucării preferate sau locuri preferate. O fetiță a spus că locul ei preferat era Parisul, dar April s-a gândit că asta însemna Parisul imaginar

din cărțile cu Madeline[1]. Locul preferat al lui April era patul părinților ei, fără părinți în el, doar ea și câteva animale de pluș, o cutie cu suc și un film Disney la televizor. Visa la asta adeseori, deși în realitate trebuia să fie bolnavă ca să se întâmple. Avea însă o bănuială că o asemenea dezvăluire ar putea părea ceva copilăros, așa că, în schimb, a spus că locul ei preferat era caruselul din Central Park.

Mai puțin promițător părea proiectul cu numele. Un nume, li s-a spus copiilor, are o istorie secretă; poate să te lege de țara de unde familia ta a emigrat de mult, sau de limba, sau de religia acelei țări, sau chiar de familie numai și de cei dragi care nu mai sunt. Numele îți spune că nu ești doar un fenomen care apare o singură dată, ci un rezultat, un punct culminant, ramura din vârf a unui copac maiestuos. Pentru că i s-a cerut să se ducă acasă și să cerceteze de ce a primit numele de April Morey, și-a văzut părinții schimbând o privire rapidă înainte ca mama ei să-i răspundă.

– Păi, a spus Cynthia, închizând sonorul la televizor, tati și cu mine am discutat despre o mulțime de nume. Stăteam pe canapea în fostul nostru apartament și le rosteam pe rând, pe fiecare, când eram însărcinată cu tine, și le spuneam cu voce tare ca să vedem cum sună. Și au fost câteva care ne plăceau, dar ne tot întorceam la April. April Morey. Ni se părea că sună cel mai frumos.

Tatăl ei a zâmbit și a mângâiat-o pe mama ei pe picior.

– Asta-i tot? a întrebat April.

Ei păreau la fel de nedumeriți ca ea.

– În plus, a adăugat tatăl ei, aplecându-se în față pe canapea, e un nume destul de rar întâlnit. Nu mai există prea multe April în lume. Am vrut un nume la fel de special ca și tine.

Îi dăduseră numele nu pentru că altcineva îl mai avusese, ci pentru că nimeni nu îl avea?

---

[1] *Madeline* este o serie de cărți pentru copii creată de scriitorul și ilustratorul austriac Ludwig Bemelmans. Prima carte din serie a fost publicată în 1939. Cărțile istorisesc aventurile zilnice ale lui Madeline, o fetiță roșcată și îndrăzneață, la un internat parizian.

– A mai fost vreodată vreo April în familia noastră? a întrebat ea.

Ei s-au uitat din nou unul la altul și au scuturat din cap.

– De ce nu m-ați numit după cineva drag?

– Cineva drag? a întrebat Adam.

April a încuviințat din cap.

– Cineva drag care a murit. Asta fac o mulțime de oameni. Sau cineva din vechea noastră țară.

Mama ei i-a tras un pumn tatălui în coapsă și asta, și-a dat seama șocată April, pentru că el voise să râdă.

– De unde venim noi? a vrut ea să știe. Din ce țară?

Uluitor era că nu prea păreau să știe. Adam știa că familia tatălui său venise din Anglia, dar nu știa de unde anume din Anglia și nici cu câte generații în urmă se întâmplase asta; familia mamei ei era în parte germană, în parte olandeză. Cynthia știa că strămoșii tatălui ei fuseseră ruși, asta dacă nu o minți se și în această privință; cât despre bunicii din partea mamei, aceasta refuzase întotdeauna să vorbească despre ei.

– A fost ceva special legat de luna aprilie? a întrebat April.

Nu fusese. Nu avusese loc nici un eveniment istoric, deși au spus că dacă ziua de naștere a lui April chiar ar fi căzut în aprilie, ar fi numit-o altfel.

– Cum mi-ați fi spus atunci? a insistat ea.

Destăinuirea că ea, April, ar fi putut la fel de bine să fie Samantha, sau Josephine, sau Emma, că numai șansa s-a aflat în spatele întregii chestiuni foarte serioase a identității ei o făcea să se simtă mai rău ca oricând. Își dădea seama că acum părinții săi erau tulburați, dar ea era supărată pe ei și nu-i păsa. Ei tot reveneau la frumusețe, dar era o frumusețe pe care ea nu o înțelegea și despre care nu era sigură că profesoara ei avea să o considere o încheiere satisfăcătoare a temei pentru acasă.

Doamna Diaz a acceptat cu bunăvoință explicația, bine-înțeles, dar nu a putut face nimic în legătură cu invidia stârnită de celelalte eseuri despre nume, mai lungi și care au fost puse pe pereți deasupra dulăpioarelor lor, povești despre rude respectate, și limbi deosebite, și ritualuri religioase păstrate

cu afecțiune de-a lungul generațiilor. April avea sentimentul că familia ei nu provenea de nicăieri și, un lucru și mai de neînțeles, că asta nu-i deranja absolut deloc pe părinții ei.

Următoarea temă a fost „tradiții de familie". Profesoara s-a chinuit să definească această idee în linii mari, pe cât posibil; și totuși, ce tradiții avea familia lui April? Nu prea făceau același lucru de două ori. Nu aveau o casă strămoșească la care să se întoarcă, nu aveau o biserică pe care să o frecventeze (mama ei mersese la biserică atunci când era mică, dar April o auzise spunând că ura chestia asta și se bucura că nu mai trebuia să o facă) sau un loc special unde le plăcea să meargă – într-adevăr, după ce fuseseră o dată în vacanță într-un loc, ca de pildă Nantucket, sau Vail, sau Disney World, chiar dacă se simțiseră foarte bine, acesta era de obicei un motiv ca să nu se mai ducă acolo. Nici măcar bradul lor de Crăciun nu era pus în același loc în fiecare an. April își cunoștea atât de puțin bunicii, încât uneori îi încurca în mintea ei și era timidă când trebuia să vorbească cu ei la telefon. Avea un unchi și nici o mătușă, doar ceva ce mama ei numea mătușă vitregă, pe care o văzuse doar în albumul cu fotografii de la nunta părinților ei.

Curând, caracterul temei se schimbase, în mintea lui April, dintr-un exercițiu de autocunoaștere într-o goană aiurea după ceea ce doamna Diaz, pentru care oricum ar fi fost gata să-și dea viața, voia să admire la ea. Părea perfect justificabil să înceapă să inventeze diverse lucruri. A scris că familia ei mergea la Catedrala St Patrick în fiecare duminică și că se gândeau la o excursie la Ierusalim de Crăciun. Bunica ei din partea mamei, care se numea May, își pierduse părinții când era mică, dar ajunsese cu mult curaj din Olanda în America pe un vapor. În fiecare vară, April și verii ei se reuneau pe proprietatea familiei, aflată pe un munte în New Hampshire. Era atât de mare, că unele dintre primele ei rude îndepărtate erau înmormântate chiar acolo, într-un mic cimitir.

Adam și Cynthia au citit toate aceste lucruri pe perete, sub autoportretul fiicei lor, în Seara Părinților, muți de uimire.

Doar nu putea să creadă toate lucrurile astea profesoara lui April, nu? Și totuși, le afișase chiar aici, alături de toate celelalte istorii, scrise de mână și cu o ortografie dubioasă, despre perseverență și lovituri ale sorții. Deja simțeau că sar în ochi, așa cum se întâmpla întotdeauna la asemenea activități școlare, drept cel mai tânăr cuplu din clasă; la douăzeci și nouă de ani erau încă izbitor de tineri, cel puțin conform standardelor din Manhattan, pentru a fi părinți. Cel mai bun prieten din grădiniță al lui Jonas dormise odată la ei un weekend întreg, când tatăl lui o dusese pe mamă la Londra pentru ziua ei de naștere – împlinea cincizeci de ani. La fiecare Seară a Părinților, Adam și Cynthia erau ei înșiși un soi de generație și, în acel context, nu era nevoie de mult pentru a trezi în ei o urmă de stânjeneală cum că ar fi într-un oarecare bucluc pe care nici măcar nu-l înțelegeau. Când doamna Diaz, aflată într-o discuție cu un tată de copil suficient de bătrân pentru a fi și tatăl lor, le-a zâmbit din cealaltă parte a încăperii ca și cum le-ar fi spus că va veni la ei într-o clipă, i-au zâmbit și ei cu căldură până când ea și-a întors privirea, și pe urmă Cynthia l-a strâns de braț și au plecat dracului de acolo.

Când ea renunțase să mai lucreze în afara casei, cum se spunea pe atunci, copiii erau mici și aveau programe de somn diferite, astfel încât creierul Cynthiei funcționa destul de mult în funcție de ei; chiar dincolo de epuizarea fizică, exista efortul de a găsi un mic spațiu interior pentru ea însăși, un mic spațiu în care să fie ea însăși, când ei erau atât de prezenți, și atât de vulnerabili, și atât de solicitanți în fiecare minut al zilei. Singurul moment pe care îl simțea cu adevărat numai al ei era târziu în noapte, când toți ceilalți dormeau, când ea putea să stea și să se uite la un film și să savureze singura țigară din acea zi, suflând fumul pe fereastră; dar chiar și asta avea un preț, căci somnul pe care îl pierdea făcea ca altruismul zilei următoare să fie mai greu de păstrat.

Dar acum crescuseră, ziua de şcoală era mai lungă, şi ea a decis că ar putea să reia lucrurile de acolo de unde le lăsase şi să înceapă să lucreze din nou. A tratat această idee mai strict decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi gândit mai bine. Prima şi singura ei slujbă din New York, din vara de după terminarea colegiului până când s-a născut Jonas, fusese ca asistent editorial la o revistă glossy plină de reclame numită *Beauty*, iar acum, în absenţa vreunui alt fel de muncă pe care ardea în mod deosebit să o facă, se gândea că ar putea să se întoarcă acolo. A fost o dureroasă eroare de calcul. Cele mai plăcute amintiri ale ei despre *Beauty* erau în general legate de acele bombăneli euforice care aveau loc când ieşea după muncă să bea ceva cu colegii ei; majoritatea acelor tinere femei isteţe şi bărbaţi gay plecaseră de mult, la fel ca Cynthia, dar erau doi dintre ei care nu părăsiseră vaporul şi reuşiseră să se înalţe până în vârful catargului. Aceasta era singura modalitate de a scoate ceva decent dintr-o carieră în reviste – să rămâi toată viaţa în domeniu. Actualul editor de ştiri era cineva cu care ea obişnuia să ia prânzuri ieftine pe vremea când erau fericiţi că ziua trecea fără ca vreo persoană importantă să ţipe la ei. Numele său era Danielle. Cynthia a lăsat un mesaj asistentei lui Danielle, a primit un telefon de la o altă asistentă, care îi cerea să vină lunea următoare la unsprezece treizeci, şi, când a sosit, a găsit-o pe Danielle stând în picioare în spatele biroului ei, cu o expresie de condescendenţă stânjenită pe faţa ei îngustă, care spunea tot ce era de spus.

Cu toate acestea, au trebuit să treacă prin toată neplăcerea întâlnirii. Cynthia, furioasă, şi umilită, şi nerăbdătoare să plece de acolo chiar înainte ca Danielle să se fi aşezat la loc, a scos fotografii cu April şi Jonas. Danielle a spus povestea logodnei ei rupte. Şi-au amintit de câţiva dintre oamenii cu care lucraseră demult. Cynthia nu ştia ce se întâmplase cu ei; Danielle ştia ce se întâmplase cu fiecare dintre ei. Exista poate o legătură între această femeiuşcă sigură pe ea, arogantă şi slujbaşa umilă, uşor de manipulat emoţional care fusese demult, dar foarte vagă. În cele din urmă au ajuns, cu aceeaşi lipsă de tragere de inimă, la subiectul zilei.

– Haide, s-a trezit Cynthia spunând, sunt isteață, și muncitoare, și pot să fac deosebirea dintre o idee bună și una de rahat. Dacă asta era adevărat acum trei ani, nu are de ce să nu fie și în prezent valabil. Copiii nu te prostesc – știi asta, nu? Sau poate că ăsta ar fi un subiect bun de dezbătut pentru tine.

Ceea ce a ținut-o acolo, dincolo de limita bunului-simț, a fost cum și-a imaginat expresia lui Danielle – îngrozită, ușurată, compătimitoare – în momentul în care ușa biroului s-ar fi închis între ele două. A amânat acel moment cât a putut, chiar și când această amânare a sunat a implorare.

– Nu vrei ceea ce îți pot oferi, spunea întruna Danielle, și avea dreptate, Cynthia nu voia, dar și mai puțin voia să i se vorbească asemenea unui copil de către cineva care fusese pe vremuri egala ei și acum pretindea că știe ce voia sau nu voia ea.

În cele din urmă, într-un elan de ardere a tuturor punților în urma sa, a scris „Să mă pupi!" deasupra numelui pe CV-ul pe care-l adusese cu ea, a împins foaia pe biroul lui Danielle și a plecat.

Pe stradă și-a adus aminte brusc – inutil acum – de o ieșire în oraș după muncă, cu vreo șase sau șapte ani în urmă, când Danielle se îmbătase atât de tare – Cynthia, pe atunci însărcinată, era perfect trează –, încât începuse să-l lovească pe barmanul urât ca naiba și Cynthia primise sarcina să o ducă acasă cu taxiul. Patul din garsoniera ei din York Avenue, unde Cynthia nu mai fusese niciodată, era acoperit cu câini de pluș. Dar nu era de mirare că Danielle se schimbase. Exista în viață un curent rapid și, odată ce îl părăseai, așa cum făcuse Cynthia, nu erai întâmpinată cu prietenie de către toată lumea atunci când încercai să te integrezi din nou în el.

Asta i se întâmplase ei: căzuse în cealaltă lume, a femeilor care nu au nimic special de făcut. La fel ca toate acele mame pe care le disprețuia, cele cu care flecăreai în vreme ce îți așteptai copilul să-și găsească pantofii, după ce fusese să se joace în apartamentele lor cât Versailles-ul, care aveau menajere ce locuiau cu ele și nici o responsabilitate, și totuși, tot ce făceau era să se plângă cum că nu aveau niciodată un minut pentru ele. Dar cu ce își umplea zilele Cynthia? Acum se ducea

la sală în cinci dimineți din săptămână; Adam îi tot spunea că arată mai sexy ca niciodată, ceea ce era probabil adevărat, dar poate că întregul program de acolo nici nu urmărea asta, poate că era vorba de cu totul altceva. Se oferise, din nou, să prezideze comitetul de organizare a unei licitații cu ofertă în plic pentru clasa lui April și pentru a lui Jonas, deși nu-i făcea nici o plăcere, din cauză că o obliga la apropierea de femei despre care își imagina că nu semănau deloc cu ea. Avea o regulă de a nu bea înainte de ora cinci. Nu o încălca niciodată, dar de ce exista, de fapt, regula asta?

Ea și Adam glumeau tot timpul despre purgatoriul social la care se condamnaseră singuri având copii când erau atât de tineri. Unii dintre vechii lor prieteni încă mai ieșeau la agățat în baruri și închiriau în gașcă o casă în Hamptons[1], în vreme ce oamenii care chiar duceau genul de viață domestică a familiei Morey erau, de obicei, cu vreo zece ani mai în vârstă, groaznic de plictisitori și prea invidioși pe tinerețea lor pentru a se împrieteni cu ei. Se duceau la vreo activitate cu părinții la școală și, după câteva pahare, toți bărbații între două vârste care lucrau pe Wall Street îi făceau Cynthiei propuneri indecente; ei i se părea ilar, la fel și lui Adam, dar pe urmă, a doua zi, nevestele lor cu fundul mare aveau grijă să nu vorbească cu ea, ca și cum asta ar fi fost un soi de pedeapsă. Și totuși, propria ei charismă devenise latentă în ea; cine erau acum prietenele ei?

Domnișoara ei de onoare de demult, Marietta, era una dintre cele despre care Cynthia nu mai știa nimic, cu atât mai rușinos cu cât ea locuia chiar în Tribeca – la mai bine de o sută de străzi de ei, și totuși. Era căsătorită acum, cu un director de la Viacom pe care îl cunoscuse printr-o agenție matrimonială online – bravo ei că acceptase toate chestiile astea; cu cât era ceva mai nou, cu atât mai în largul ei se simțea –, dar, căsătorită sau nu, era greu să păstrezi legătura

[1] The Hamptons sunt un grup de sătucuri în apropiere de Southampton și East Hampton, situate în East End, capătul estic al Long Island, New York, și reprezintă o stațiune de vară celebră, unde vin numeroase personalități politice, actori, oameni de televiziune.

cu ea pentru că lucra zece-douăsprezece ore pe zi ca vicepreşedinte al unei companii de relaţii cu media, una din acele firme care orchestrau reabilitarea publică a celor căzuţi în dizgraţie: starlete bete, politicieni care apăreau în filmuleţe cu sex, genul ăsta de clienţi.

– Seamănă mult cu avocatura, aşa îi explicase Marietta. Sau la fel de mult cu reclamele. De fapt, seamănă mult cu majoritatea lucrurilor.

Ca şi cum ar fi vrut să dovedească legătura dintre ele, exact când Cynthiei îi era cel mai dor de ea, Marietta a sunat într-o seară din senin şi a implorat-o pe Cynthia să se întâlnească cu ea la un pahar în după-amiaza următoare, trebuia să o întrebe ceva. Cynthia a spus că trebuia să-şi ia copiii de la şcoală la trei şi jumătate şi poate o cafea era mai bună.

– Dă-o dracului, a spus Marietta. Atunci o să bem ceva la două. Nu că n-am mai fi făcut-o vreodată. Ţi-aduci aminte, la regata de pe Charles[1], când am făcut cocktailuri cu Martini la nouă dimineaţa?

– Nu foarte clar, a răspuns Cynthia, zâmbind.

De fapt, se întreba dacă Marietta voia să-i ofere o slujbă, chiar dacă ar fi fost ceva ciudat, dar, în schimb, s-a dovedit că încerca să rămână însărcinată. Ea şi domnul Viacom se străduiau de numai şase luni, dar Marietta, care la treizeci de ani era o persoană mai puţin răbdătoare decât fusese pe vremuri, se pregătea să treacă pe Clomifen[2].

– Cu tine cum s-a întâmplat? a întrebat-o ea pe Cynthia. Când s-a întâmplat, vreau să spun momentul când s-a întâmplat, ai ştiut pur şi simplu?

– Nu-ţi aduci aminte? a spus Cynthia. A fost un şoc total. Eram în luna de miere. Încă nu ştiu prea bine cum s-a întâmplat.

– Şi cu Jonas? a întrebat Marietta, muşcându-şi o cuticulă. La el încercai?

---

[1] Cea mai mare regată de două zile din lume, cu aproape 9 000 de canotori în peste 1 900 de bărci, în 61 de probe; se desfăşoară pe râul Charles, care separă oraşele Boston şi Cambridge, Massachusetts.

[2] Medicament pentru tratarea infertilităţii

– Nu.

Ea s-a încruntat.

– Scârbă fertilă! Păi, tot eşti singura prietenă cu care pot vorbi despre chestiile astea şi care nu încearcă să mă convingă să renunţ. Dacă se prind ăia de la muncă, pot să uit de tot.

Stăteau la o măsuţă de pe terasa unei cafenele de vizavi de intrarea la Muzeul Metropolitan şi beau Martini cu lămâie. Nu mai era nimeni la ora aia acolo în afară de chelner, şi chiar şi el abia se vedea.

– Iată marea descoperire, a spus Marietta. Iată singurul aspect al acestui subiect despre care ştiu mai multe decât tine. Sexul, atunci când *încerci* să rămâi însărcinată, este cu siguranţă cel mai groaznic sex cunoscut vreodată. Încă şase săptămâni la fel şi jur că dacă nu rămân, o să divorţăm.

– Nu te mai prosti, a spus Cynthia.

Noul ei pahar cu Martini era prea plin ca să nu-l verse când îl ducea la gură, aşa că se aplecase deasupra paharului, încercând să soarbă din el.

– Toată lumea spune că ăsta e scopul adevărat al sexului, nu? Scopul cel nobil. Ar trebui să fie frumos. Doi oameni care se iubesc încercând să creeze o viaţă nouă. Şi, crede-mă, e de departe cel mai trist futai de care am avut parte în toată viaţa mea. Ţi-aduci aminte de Tom Billings?

Cynthia s-a gândit puţin.

– De la cursurile de orientare din primul an? a întrebat ea.

Marietta a încuviinţat din cap cu un aer prevestitor de rău.

– *Aia* a fost mai bine decât asta, a spus ea. Tot ce vreau e să termine repede şi să iasă din cameră ca să pot sta acolo întinsă ca o idioată cu genunchii în sus, aşa cum trebuie să fac. Ai zice că e tot ce-şi doreşte un tip, nu? Să-şi golească încărcătura şi să plece. Dar nu, el vrea să se poarte ca şi cum ar fi într-un soi de film porno creştin ciudat, se mişcă foarte încet, mă mângâie pe păr, îmi spune că mă iubeşte. Dumnezeule! Marietta s-a uitat la Cynthia încremenită pentru o clipă, cu gura căscată de uimire, apoi a început să râdă. Şi el ştie ce gândesc, şi chiar îmi pare rău pentru el, dar în acelaşi timp, dacă toate astea îi pică foarte prost la afurisita lui de

vanitate, ei bine, pfui! Ultima dată când am făcut-o, nici n-am mai vorbit unul cu altul până a doua zi. Și, apropo de asta, a spus ea scoțându-și telefonul din geantă, ar trebui să îl sun. Azi se presupune că e una din cele mai fertile zile ale noastre. Trebuie să vină acasă direct de la muncă și să mă însemineze, și dacă a uitat, îl omor. Scuză-mă un minut. Încă două? i s-a adresat ea chelnerului.

Râdeau deja atât de tare acum, încât au trebuit să fure niște șervețele de la mesele goale din jur ca să-și șteargă lacrimile, atrăgând privirile celor care treceau prin soare dincolo de tendă. O jumătate de oră mai târziu se îmbrățișaseră de trei ori și juraseră să se vadă mai des, iar Cynthia, beată și paranoică, era în drum spre Dalton ca să-și ia copiii. Trebuia să evite conversația cu celelalte mame, dar, cum ele oricum n-o plăceau, nu era prea greu. Cât despre copii, nu erau suficient de mari, și-a spus ea, ca să-și poată da seama; în plus, era marți și April avea dans, iar Jonas, baseball, așa că oricum era vorba doar de a-i băga repede într-un taxi și de a-i duce prin East Side. Nici o grijă de a face conversație. Copiilor nu le plăcea când întârziau.

Și-a adus aminte că mersese pe aceeași porțiune din Fifth Avenue cu ani în urmă, când Jonas era încă bebeluș, și în timp ce aștepta să se schimbe culoarea semaforului, una din acele doamne în vârstă excesiv de vesele, care se simțeau îndreptățite să te acosteze ori de câte ori împingeai un cărucior, începuse să arate spre el și să gângurească. După ce terminase, se uitase la Cynthia și spusese: „Bucură-te de momentele astea. Trec atât de repede". Și Cynthia răspunsese: „Ei bine, atunci ori mi s-a oprit ceasul, ori una din noi e nebună". Sau poate că nu spusese asta cu voce tare. Nu-și mai aducea aminte.

Aceea fusese o perioadă grea, cu amândoi copiii în scutece încă. Și totuși, chiar și acum, probabil că cel mai urât secret al ei era acea nerăbdare ca anii ăștia să se termine, ca ei să devină adolescenți, cel puțin, și să înceapă să se întrețină singuri, și ea să nu trebuiască să petreacă atât de mult timp întrebându-se dacă va face față oricăror lucruri rele care li

s-ar putea întâmpla. Cele mai multe zile erau grozave, dar din când în când se simțea captivă într-o după-amiază care pur și simplu părea că refuză să se scurgă. Partea bună consta în faptul că ei erau mai dezvoltați decât cei mai mulți copii de vârsta lor, și asta probabil că se datora în parte faptului că ea nu era doar o apariție scurtă și strălucitoare în viețile lor de fiecare zi, că, spre deosebire de cei mai mulți dintre prietenii lor, copiii nu erau crescuți de bone care, imperturbabile, îi duceau de colo colo ca și cum ar fi fost niște pachete deosebit de valoroase. Cynthiei nu-i păsa dacă ei apreciau sau nu asta acum, dar exista în ea o parte care era sigură că aveau s-o aprecieze mai târziu. Și nu putea să sufere când oamenii îi spuneau porcăria aia a lui Norman Rockwell[1] despre copiii care cresc prea repede; dimpotrivă, abia aștepta să le poată vorbi aproape ca unor egali, poate să le ceară sfatul uneori, în loc să se simtă ca și cum ea ar trebui să aibă mereu toate răspunsurile din lume. Oricum, când te gândeai la toate relele la care te expunea copilăria, oare se putea vorbi de o creștere prea rapidă?

Cynthia și-a privit din nou ceasul; îl mai privise și în urmă cu câteva secunde, dar, cumva, trecuseră cinci minute, așa că a grăbit pasul. Nu voia să ajungă acolo după ce suna clopoțelul. Mersul prin soarele orbitor îi dădea o durere de cap, ca și cum ar fi fost beată și mahmură în același timp. În vreme ce își căuta din nou în geantă ochelarii de soare, a auzit prin zumzetul supărător din capul ei o voce care șoptea: „Prea târziu. Prea târziu".

Ceea ce era ridicol. Nu avea decât treizeci de ani. La fostul loc de muncă al lui Adam era un broker care fusese plimbător de câini profesionist și terminase cursurile de administrarea afacerilor la treizeci și cinci de ani. Prea târziu pentru ce, mai exact? Ar fi contat poate dacă ar fi fost pasionată de un anume gen de muncă, sau ar fi avut vreun talent deosebit pe care l-ar fi dezvoltat până la excelență, ceva puțin mai vandabil decât doar o inteligență ușor peste medie și teama de trândăvie. Mariettei îi plăcea să râdă de clienții ei dezmățați, dar

[1] Normal Perceval Rockwell (1894–1978), pictor și ilustrator american

dacă o îmbătai suficient, începea să-ți vorbească cu o sinceritate deplină despre munca ei în termeni de a doua șansă și dorința de ispășire. Păi, dacă o îmbătai suficient pe Cynthia, și-a spus Cynthia, ea ar fi ars de nerăbdare să facă ceva bun în lume, sau cel puțin să aibă sentimentul că prezența ei în lume aducea o valoare în plus. Și totuși, cum? Fără un cadru, fără resurse, chiar și aspirațiile tale secrete deveneau un rahat sentimental.

O groază de timp părea să se fi scurs dintr-odată. Nedreptatea acestui lucru, înțelegerea faptului că nimeni nu se va putea întoarce vreodată acolo de unde a pornit nu scădeau în acea zi sau în următoarea. Ea știa că, în fiecare zi, într-un oarecare loc, o femeie făcea exact ceea ce ei acum i se părea imposibil. Cu toate acestea, stăruia în ea sentimentul că i se furase un fel de privilegiu, nu de către copii, evident, ci de către cineva.

Investițiile în companii private erau considerate „clasice" oarecum, pentru că aveau legătură cu realitatea, un mod de confirmare a valorii reale; fie valoarea acțiunilor la oferta inițială, fie profiturile de pe urma bunurilor vândute, chiar și ocazionalul start-up, față de care instrumentele financiare exotice folosite de fondurile speculative erau ca niște ramuri ale astrofizicii care generau bani. Chiar necesitau niște abilități demodate, din care s-a dovedit că Adam avea din belșug, și încă de timpuriu. Trebuia să stai de vorbă cu un tip, să îi asculți prezentarea și, după ce prezentarea era gata, să încerci să determini dacă succesul companiei lui era legat în mare măsură de talentul lui sau dacă, pentru a obține un profit de pe urma investiției, la un moment dat avea să fie nevoie ca respectivul să fie îndepărtat de la conducerea firmei.

Și totuși, în lucrurile delicate se aflau adevăratii bani, și toată lumea o știa. Mai ales lui Parker îi plăcea să se plângă că munca la Perini era la fel ca mânarea unui cal înhămat la o șaretă financiară demodată și că de-abia aștepta ca bătrânul să slăbească puțin hățurile, ca să poată și ei deveni adevărați jucători. Îl rodea invidia față de unii tipi cu care fusese la Wharton și care făcuseră cincizeci de milioane din investițiile

în firme ambiţioase de venture capital pe care le lansera poate cu vreo trei ani în urmă. Cel puţin o dată pe săptămână încerca să-l atragă în discuţie despre cum ei doi ar trebui să plece şi să-şi creeze propriul fond de investiţii. Poate că ar fi meritat chiar să-l asculte, îşi spunea Adam, dacă n-ar fi fost faptul că Parker era atât de slab în tot ce făcea. Jucase fotbal la Cornell şi era uşor de văzut ce îi plăcuse odinioară lui Sanford la el, dar în ultimul timp bătrânului părea să i se fi acrit de el complet. Cu cât îşi făcea Parker mai multe probleme pentru siguranţa slujbei lui, cu atât mai mult dispreţ arăta în particular pentru întreaga operaţiune, şi cu atât mai stupide erau porcăriile riscante pe care le propunea, în speranţa de a-şi dovedi o dată pentru totdeauna cât de indispensabil era el pentru firmă.

Într-o dimineaţă a venit la biroul lui Adam cu un dosar în mână şi a zis:

– Amice, pot să-ţi spun ceva?

Fusese la Los Angeles în weekend, la o petrecere decadentă cu ocazia zilei de naştere a unuia dintre colegii lui de la Facultatea de Administrarea Afacerilor şi se întorsese la New York cu ideea că Perini ar trebui să intre în industria filmului. Aparent, creditul comercial era atât de restrâns acum, încât studiourile mai mici preferau să obţină finanţare din orice surse mai degrabă decât să renunţe la proiectele existente.

– Uite care-i treaba, a şoptit Parker. E un soi de abordare nouă, şi dacă intru acolo singur cu ea, o să-mi taie capul înainte să audă ce am de zis. Dar dacă intri cu mine, o să-i acorde o şansă. Te iubeşte-al dracului de tare. Aşa că vrei să vii cu mine? Nici măcar nu trebuie să zici ceva.

Adam era foarte sigur că şi cinci minute dacă studiai ideea lui, vedeai că e una îngrozitor de proastă. Dar simţea milă şi fascinaţie deopotrivă când era vorba de Parker, care părea din ce în ce mai capabil de un eşec spectaculos; şi ştia că Sanford avea să-şi dea seama că el se afla acolo doar pentru a-i face o favoare lui Parker. Plus că era o idee atât de nebună, încât n-ar fi vrut să nu se afle în cameră atunci când o auzea şi Sanford.

– Când? a întrebat el.

Parker s-a luminat la față.

– Nu trebuie amânat, acum e momentul, a spus.

Peretele din spate al biroului lui Sanford era de sticlă, din podea până în tavan, și dădea spre Hudson. Totul înăuntru era din lemn întunecat și piele, cu atâtea porcării legate de navigație, încât ar fi putut să stea lângă fereastră și să-și închipuie că se afla într-un soi de gabie high-tech. Afară turna cu găleata și era mult mai întunecat decât ar fi trebuit să fie. Parker i-a spus agitat despre ce era vorba și, cu o privire către Adam, bătrânul i-a făcut semn să-i dea dosarul. A studiat analiza lui Parker, cu răbdare. La un moment dat, a ridicat privirea și a spus:

– Dar cine e Joe Levy?

– Șeful de producție, a răspuns Parker.

– Da, înțeleg asta, dar cine e el? Ce-a făcut? Ce soi de istoric are în termeni de, știi tu, obținerea efectivă de bani?

Parker s-a foit în scaunul lui.

– Păi, a produs numeroase filme ca independent, a spus. *Boathook* a fost unul care a mers destul de bine, în privința box-office-ului. Dar interesant la el, în general, e pedigriul. E fiul lui Charles Levy, care a fost șeful de la United Artists în zilele ei de glorie. Un tip legendar. Ceva de genul a cinci sau șase Oscaruri. Joe a crescut înconjurat de toate mințile mari din industria filmului.

Sanford a scos un pufnet.

– Asta e? a zis el și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Ce-i acolo, un soi de sistem feudal?

– Cam așa ceva, de fapt, a răspuns Parker.

Dar Sanford se pornise.

– Au existat vreodată cuvinte mai descurajatoare, a spus el, punând dosarul pe birou, din punctul de vedere al investitorului, decât „este fiul fondatorului"? Se gândește că bătrânul a făcut ca totul să pară atât de ușor; așadar, cât de greu poate fi? Adică, să nu mă înțelegi greșit, sunt convins că e un tip drăguț. Sunt convins că petrecerile lui sunt fabuloase. Dar eu nu am niciodată încredere în tipii care fac asta, care iau locul taților lor. Știi de ce? Pentru că, de obicei, sunt un

soi de Pete Rose Junior[1]. Păi, tatăl meu a fost croitor. Ar fi trebuit să fac și eu același lucru? Crezi că am avut un soi de afinitate genetică pentru asta? Și tu? Cu ce se ocupă tatăl tău?

Parker încuviința acum din cap, încercând să accepte ideea, înainte să o audă spunându-i-se, că întreaga propunere a fost de la început o glumă.

– E avocat specializat în taxe, a spus el.

– Ei bine, atunci poate că ți-ai ratat chemarea. Poate că și tu ar trebui să fii avocat specializat în taxe. Și tu, Adam? Ce meserie are tatăl tău?

Adam a zâmbit.

– Instalator, a spus.

Privirile celorlalți doi s-au întâlnit pentru o clipă în tăcere, apoi au izbucnit în râs.

– Înțeleg acum! a spus Sanford. Și atunci, poate că se gândește să lucrezi cu el?

– Imposibil, a răspuns Adam. A murit.

Voise să spună asta exact așa cum era, un fapt, dar a ieșit aiurea. Își dădea seama din expresiile lor. Unul dintre lucrurile care nu-i plăceau era ca oamenii să îl compătimească. Atunci când compasiunea dispărea, ei aveau să-și aducă aminte de slăbiciunea lor, și apoi, într-o bună zi, aveau să se răsucească și să te lovească.

Ploaia crea un efect ciudat la etajul patruzeci, pentru că nu o vedeai lovind ceva în drumul ei până jos, era un soi de ecran cu purici în aerul cenușiu.

– Dumnezeule, a spus Sanford.

Vocea lui era acum foarte schimbată. Avea în el o latură sentimentală – toată lumea știa asta, și unii chiar profitau, dar departe de Adam gândul.

– N-am știut, a spus Sanford.

– A murit când erai mic sau ceva de genul? a întrebat Parker.

Adam s-a gândit o clipă.

---

[1] Pete Rose (n. 1941), fost jucător profesionist de baseball și manager în Major League Baseball. Fiul său, Pete Rose Junior, a jucat și el baseball în ligi minore, fără să se ridice la notorietatea tatălui său.

– Acum mai puțin de un an, a spus.

– Ce? a făcut Sanford. Adică nu când lucrai aici.

– Chiar înainte.

– Nu știam. A fost bolnav?

– Nu, a răspuns Adam. Adică, și da, și nu. A murit de infarct, dar era al treilea.

– Câți ani avea?

– Șaizeci și doi.

Sanford s-a albit la față.

– Nu știam, a spus.

– Ei, e-n regulă, a răspuns Adam.

Aștepta să fie reluată discuția. Sanford îl privea drept în față, ca și cum nici nu era acolo, ca și cum era un portret al său. În cele din urmă, a bătut cu arătătorul în dosar.

– O să mă uit peste ăsta, a spus.

Adam și Parker au încuviințat din cap și s-au ridicat să plece, și nu și-au mai vorbit tot restul zilei, deși probabil că Parker vorbise cu alții de acolo; Adam își dădea seama de asta după felul în care se holbau la el atunci când credeau că nu îi vede. La sfârșitul zilei se simțea agitat și irascibil, și tot ce voia era să iasă de acolo și să alerge, dar ploua atât de tare acum, încât aproape că nu se mai vedea fluviul. Apoi a avut o idee genială. Și-a înșfăcat geanta cu echipament pentru sală și a coborât la subsol, dar piscina era deja închisă, chiar dacă trecuseră doar câteva minute după șase. Când s-a întors la etajul patruzeci, toată lumea plecase. S-a dus în biroul lui Sanford și s-a uitat o vreme pe geam, pe urmă s-a întors la biroul lui și a luat telefonul.

– Drăguță vreme mai avem, a spus Cynthia. Credeam că ești deja pe drum.

– Ce faci în clipa asta? a întrebat-o Adam.

– Ce fac? Ce fac acum?

– Poți s-o suni pe fata aia, Barnard? Crezi că am putea s-o convingem să vină și să stea cu copiii acum?

– Sunt sigură că nu, a spus Cynthia. De ce?

– Pentru că uite ce-aș vrea să fac, i-a spus el, privind luminile care pâlpâiau pe telefoanele din biroul cufundat în liniște. Vreau să mă duc cu tine la un hotel pentru câteva

ore. Vreau să merg în cel mai drăguț loc care ne vine în gând, să luăm o masă bună, și pe urmă să mă culc cu tine. Vreau să te gândești la ceva ce nu mi-ai mai cerut niciodată să fac, și pe urmă eu s-o fac. Vreau să te uimesc. Vreau să aud plângeri de la recepție. Vreau să fiu dat afară de acolo. Serios, sunt tare ca piatra în clipa asta doar când mă gândesc la tine.

Ea a râs încântată.

– Cred că încep să văd aburii, a spus. Sper că nu sunt ascultate telefoanele, perversule. Poate că trebuie să suni la numărul ăla care se apelează când ai o erecție ce ține mai bine de patru ore.

– Dar nu glumesc, a spus Adam. Te iubesc. Pe bune, copiii sunt suficient de mari ca să rămână singuri câteva ore, nu?

– Nu, a spus ea cu indulgență, nu sunt. Dar se culcă totuși devreme. Așa că uite și propunerea mea.

El o auzea cum se ducea cu telefonul în altă cameră.

– După ce copiii adorm, tu te așezi pe canapea și eu o să-ți aduc un scotch și, pe urmă, o să mă las în genunchi în fața canapelei și, orice ți s-ar fi întâmplat azi, pun pariu că eu și scotch-ul o să te facem să te simți mai bine. OK? Și, apropo, și eu te iubesc. Și îmi place cum gândești. Dar în felul ăsta n-o să primim nici o vizită de la Asistența socială pentru copii. În regulă?

– În regulă, a răspuns el.

– O să-l numim Planul B, a spus Cynthia. Acum vino acasă.

Adam a închis. Se întunecase aproape de tot deja, iar ploaia de pe ferestre crea un efect minunat pe peretele de vizavi, ca o umbră sângerândă. A chemat mașina de serviciu și cincisprezece minute mai târziu era pe bancheta din spate a unei limuzine care stătea nemișcată în ploaie pe 57th Street, într-un trafic atât de îngrozitor, încât lui Adam i se părea că se oprise timpul.

„Tatăl tău nu a murit, Barry?", voise el să spună. Nu moare tatăl fiecăruia? Nu asta se întâmplă? Dar, se gândise el, cu cât spunea mai puține, cu atât treceau mai repede mai departe. Multă vreme Adam îl considerase pe tatăl lui un ticălos căruia îi sărea repede țandăra, dar apoi, în adolescență, ceva se

schimbase și el simțise că părinților lui parcă le era puțin frică de el. De fapt, nu era un sentiment neplăcut.

Chiar și când ștergea ferestrele cu dosul mâinii, nu vedea nimic afară. I se părea că nu se mișcă deloc. S-a gândit să îl certe pe șofer pentru că o luase pe 57th Street, dar asta nu avea să-l facă să se simtă mai bine. Tot ce îi trebuia era să înceapă o nouă zi.

Sanford avea câteva case de vacanță, dar cea de care soția lui actuală era îndrăgostită se afla în Cornwall, Connecticut, la vreo două ore și ceva depărtare de oraș. În joia următoare, la prânz, a hotărât cu voce tare că Adam ar trebui să îi viziteze chiar în acel weekend și ar trebui să-și aducă soția și copiii. La început, Adam nu a știut în ce măsură să-l ia în serios, mai ales pentru că erau la un prânz la Gramercy Tavern, care includea o mare cantitate de vin, dar când secretara lui Sanford i-a trimis a doua zi un fax cu indicații cum să ajungă acolo, a sunat-o pe Cynthia și i-a dat vestea. Ea a reacționat foarte frumos. A întrebat dacă ar trebui să-și ia copiii costumele de baie și el a răspuns că habar n-avea.

– Îți rămân dator, i-a spus.

De fapt, se gândea la soția lui Sanford, pe care el o cunoscuse, dar Cynthia, nu. Nu vedea întâlnirea desfășurându-se prea bine.

Și-a petrecut ziua de vineri luând în glumă invidiile în mare măsură prietenoase ale tuturor celor de la Perini, dintre care nimeni nu fusese onorat cu o asemenea invitație până atunci, deși erau cu toții de mai mult timp în firmă decât el. Drumul către partea de nord a statului a devenit treptat acel soi de peisaj colinar din New England, desprins dintr-un calendar artistic, în care crescuse Adam – ziduri de piatră, turle de biserici, pajiști de țară –, dar casa lui Sanford, aflată la capătul unui drum de pământ pe lângă care au trecut de două ori înainte să-l descopere, era un conac alb în stil Regency atât de imens și de nelalocul lui, încât arăta ca un parc tematic. Se întindea pe o pajiște obținută într-un mod destul de costisitor, ca și cum ar fi fost coborât acolo din cer. Adam a oprit mașina și s-au dat jos cu toții pentru a se holba.

Casa, cu aspectul ei total nepotrivit, era atât de plină de ea, încât putea foarte bine să fi ţâşnit, pe deplin alcătuită, din capul îngrozitoarei soţii a lui Sanford; şi totuşi, purul ei tupeu agresiv, aroganţa necesară pentru a rade la pământ tot ce fusese probabil acolo pentru a înălţa această monstruozitate exact într-un loc unde nu avea ce căuta erau, într-un fel, impresionante. Adam ştia că Sanford avea o groază de bani, dar uneori chiar şi cuiva cu o slujbă ca a lui trebuia să i se amintească ce însemna, de fapt, expresia „o groază de bani".

– Asta, a spus Jonas, este cea mai cool casă pe care am văzut-o vreodată.

Nimeni nu a ieşit să-i întâmpine; Adam nu ştia cum să-şi anunţe gazdele că au ajuns.

Să claxoneze părea greşit din mai multe puncte de vedere.

– Aşadar, când e următorul tur? a spus Cynthia, dar chiar atunci, doamna Sanford Nr. 4 – i s-a prezentat Cynthiei cu numele de Victoria, slavă Domnului, pentru că Adam uitase cum o cheamă –, a apărut veselă pe o uşă laterală pe care ei nici măcar nu o observaseră. Sanford însuşi aştepta în holul mare de la intrare ca să dea mâna cu Cynthia şi cu copiii, de care nu a făcut nici un efort să pară interesat, şi pe urmă el şi soţia lui au făcut ceva care lui Adam i s-a părut cu adevărat de modă veche: şi-au despărţit imediat oaspeţii pe sexe şi Victoria i-a luat pe Cynthia şi pe copii la etaj, iar Sanford l-a condus pe Adam câteva trepte mai jos, printr-o încăpere care părea sală de cinema, în ceea ce s-a dovedit a fi o verandă din spatele casei, cu uşă de plasă, care dădea direct către pădurea cea deasă, despărţită de casă doar printr-o peluză de câţiva metri.

Veranda era plină de zeci de plante, agăţătoare sau în ghivece mari, creând pentru o clipă senzaţia că această casă nou-nouţă era, de fapt, un soi de ruină pe care mestecenii şi pinii se străduiau să o recâştige; dar acolo, în mijlocul acelei flore, se aflau două fotolii de ratan mari şi cu perne foarte moi, iar între ele era o masă pe care stătea o carafă cu Bloody Mary. Veranda era răcoroasă şi întunecoasă, deşi Sanford purta o pereche de ochelari de soare pe un şnur în jurul gâtului. Paharul lui era deja pe trei sferturi gol – probabil că

stătuse acolo înainte să sosească familia Morey –, și l-a umplut pe al lui Adam cu un gest larg și maiestuos.

– Ai o familie frumoasă, a remarcat, lăsându-se din nou în scaunul lui.

– Mulțumesc, a spus Adam. Unde s-au dus?

– Nu sunt prea multe de făcut aici, a fost răspunsul lui Sanford. Ești la cel puțin 150 de kilometri de ocean, ceea ce nu-mi place. Și totuși, e liniște.

A scos tulpina de țelină din paharul său și a băgat-o în gură.

Victoria se lansase fără nici un preludiu într-un tur al casei, povestind cât de greu reușise să-i facă pe diverșii zugravi, și decoratori, și constructori să adere la viziunea ei clar exprimată, o narațiune trufașă distinctă pentru fiecare încăpere a conacului. Pe la a patra sau a cincea cameră, Cynthia simțea deja o dorință arzătoare de a da foc întregii case, cu tot cu slăbănoaga asta botoxată înăuntru. Era imposibil să fie mai mult de zece ani între ele – poate doar dacă era o mumie, se gândea Cynthia în timp ce îi privea maxilarul mișcându-se pe fața ei straniu de netedă, sau poate un vampir, menținut în viață vreme de secole de sângele inferiorilor săi din punct de vedere social – și totuși, vorbea de pe poziția înaltă a cuiva cu o mare experiență, ca și cum, la sfârșitul comentariilor ei, ar putea fi timp pentru câteva întrebări.

– De trei ori am zugrăvit această cameră, spunea ea, ca și cum chiar ar fi știut de care capăt să apuce bidineaua. Și aveam pentru zugrav o bucățică de tencuială de la casa lui Barry din Stowe, ca să o facă la fel. E chiar atât de greu? Pe bune! Dar știi cum e în orășelele astea, trebuie să te mulțumești cu ce primești; vorbesc despre constructori și restul.

– Pare neplăcut, a remarcat Cynthia.

– Te-ai născut în New York? a întrebat Victoria.

Cynthia, care se întorsese ca să se asigure că nu rămăseseră copiii prea mult în spate, sau că nu fuseseră răpiți de niște servitori ninja tăcuți, a spus:

– Cum? Nu. Lângă Chicago.

– Și în ce domeniu lucrează familia ta?

Cynthia a repetat întrebarea în minte ca să fie sigură că o auzise bine.

– Sunt constructori într-un orăşel, a răspuns.

Că făcuse o gafă i s-a părut mai plauzibil Victoriei decât gândul că cineva îşi bătea joc de ea pe faţă; stânjenită, s-a uitat în altă parte şi, evitând privirea Cynthiei, a părut să-şi amintească de prezenţa celor doi copii, care, deşi bineînţeles că puţin le păsa de nuanţele tencuielii şi de ornamentele din jurul ferestrelor, erau uluiţi de casa în sine, de dimensiunile ei şi de nenumăratele ei dispozitive. Existau panouri de control al mediului în fiecare cameră, touch-screen-uri care nu doar că reglau lumina, şi temperatura, şi muzica, dar îţi ofereau acces la ecranele camerelor de securitate din garaj, la împrejurimile proprietăţii, la aleea de la intrare şi chiar şi la celelalte camere din casă. Lui Jonas îi trebuiseră zece secunde ca să se prindă.

– Uite-l pe tati! a exclamat el.

Cynthia continua să-i arunce priviri ucigătoare peste umăr, dar după ce reuşise să rezolve misterul ecranelor, el nu-şi mai putea ţine mâinile departe de ele şi, oricum, ea deja spera pe jumătate ca Jonas să-şi dea seama cum să facă să plouă înăuntru. Curând, el lăsase un şir de imagini cu tatăl lui şi Sanford pâlpâind în fiecare cameră goală prin care treceau.

Victoria nu observase asta, dar îşi dăduse seama de încântarea generală a copiilor şi se simţea iarăşi mulţumită. Acum, April mergea cu câţiva paşi înaintea fratelui ei, stânjenită de entuziasmul lui copilăresc, încercând să se alăture femeilor, mimându-le expresiile faciale precum cineva care încearcă să se furişeze în cel de-al doilea act al unei piese. Îi plăcea la nebunie când noile cunoştinţe credeau că e mai mare decât în realitate. Se înclina către Victoria ca un soi de plantă însetată, dar Victoria nu părea să aibă chef să o implice direct.

– Doamne, copiii ăştia sunt minunaţi, i-a spus ea Cynthiei. Câţi ani ziceai că au?

– Şapte şi şase, a răspuns Cynthia, ignorând încruntarea lui April, care considera că vârstele trebuiau rotunjite.

– Ar putea fi modele. Arată ca dintr-un catalog Ralph Lauren. Merg la şcoală?

– Păi, da, a spus Cynthia. Ne-am gândit că aşa ar fi înţelept.

– Şi unde?

– Dalton, a precizat Cynthia.

– Foarte drăguț, a spus Victoria. Și ai fost isteață să-i faci așa de tânără. E mai ușor să-ți revii.

Și a întins mâna, mângâind-o nonșalantă pe Cynthia mai jos de talie, cu un aer aprobator, o atingere condescendent de intimă, care a lăsat-o pe Cynthia fără cuvinte. A încercat să-și spună că asta era nevasta șefului soțului ei și că va trebui pur și simplu să reziste acelui weekend, iar când asta n-a mers, a încercat să își stârnească o repulsie plină de compătimire la gândul a ceea ce bătrâna Vicky trebuie să fi avut de oferit sexual la schimb pentru viața asta de dorințe sofisticate realizate. Dar nici asta n-a funcționat, pentru că Sanford, chiar și aproape de șaptezeci de ani sau cât o fi având, era un tip ridicol de arătos.

Se pare că intenția lui era să stea pe verandă și să bea Bloody Mary pe toată durata ședерii invitaților săi. Acum vorbea despre cursa de iahturi Newport–Bermude, care se apropia. Bloody Mary era excelent; Adam începea să-și aducă aminte de plăcerea de a se îmbăta înainte de prânz, dar veranda părea un cadru ciudat pentru așa ceva, ca un mit sau un basm în care ar putea să bea băutura interzisă și să nu-și mai găsească niciodată drumul înapoi către suprafața pământului. Nu că se simțea stânjenit din pricina șefului său – se îmbătaseră împreună de multe ori – sau că se străduia să păstreze oarecare aparențe. Dimpotrivă, cu cât era mai mult el însuși, cu atât mai mult părea să-l placă bătrânul.

Brusc, Sanford s-a uitat la Adam, fiindcă îi venise o idee.

– Ai putea intra în echipaj, a spus el. Echipajul pe care l-am avut anul trecut a fost jalnic. Te interesează? O să ieșim în larg, între patru și șase zile.

– Din păcate, a răspuns Adam, nu știu nimic despre navigație.

Dezamăgirea lui Sanford a durat doar o clipă.

– Ai putea învăța, a spus el. Recunosc un marinar când văd unul. Să știi că văd lucruri măreț în tine.

Adam s-a prefăcut că nu aude, ceea ce era atitudinea lui cea mai apropiată de modestie.

– Toţi ceilalţi o să se descurce bine, a continuat Sanford. Dar ei sunt secunzi. Le dai o treabă de făcut şi ei o fac – în orice afacere e nevoie de asta. Dar pentru tine văd lucruri mai mari. Dumnezeu ştie că n-o să fiu pe-aici pe vecie.

Ca să nu-l lase pe Sanford să rătăcească mai departe pe această cale, Adam a spus:

– Aşadar, o să-l cunosc pe amicul dumneavoastră, Guy, în Milwaukee luni dimineaţă. Trebuie să iau avionul într-acolo mâine-seară.

A rostit „amicul dumneavoastră" cu o oarecare uşurinţă; Sanford s-a încruntat la numele lui Guy.

– Omul e un animal, a spus el. Cred că ies bani de acolo, dar nu cred că pot petrece încă o oră în aceeaşi cameră cu el. Data trecută când ne-am întâlnit mi-a aruncat cu un stilou în cap. Îmi pare rău că te sacrific cu nebunul ăsta. Dar poate că reuşeşti să rezolvi treaba. Oamenii te plac. Ştii asta? E un dar. Nu poţi să-l înveţi. Mi-e foame, a spus brusc.

– Pot să vă întreb ceva? Există o piscină aici?

– Dumnezeule mare, a exclamat Sanford, tu şi înotatul.

– Nu, a răspuns Adam, mă gândeam la copii. Şi-au adus costumele de baie. Aruncă-i în apă şi o să fie cuminţi toată ziua. Ar avea ce să facă în timp ce stăm noi aici şi ne îmbătăm.

Sanford şi-a încrucişat mâinile pe piept. Se cufundase cât mai jos în scaun.

– Elicopter, a spus el. Ăsta e termenul, nu? Părinţi-elicopter, creştere-elicopter.

– Poftim?

– Eşti apropiat de ei, nu? Cred că e grozav.

– Aveţi copii, domnule?

Bătrânului îi plăcea să i se spună „domnule".

– O, Doamne, da, a răspuns. Bineînţeles. Oricum, nu, nu există piscină aici, dar suntem membrii unui mic club din oraş unde pot să înoate cât vor. Poate că putem primi şi un blestemat de prânz acolo, de vreme ce aici nu pare să ne aştepte vreunul.

I-au urmat pe Sanforzi în maşina lor, într-o tăcere generată de teama că orice voiau să spună ar putea fi ulterior repetat cu nevinovăţie în faţa gazdelor de către unul din

copii. În același timp, era nevoie de concentrarea deplină a lui Adam pentru a nu pierde din vedere Boxsterul lui Sanford, pe care îl conducea pe drumurile înguste cu o viteză aristocratică. Adam era convins că acel „club" însemna o piscină simplă, și așa le spusese și copiilor; de aceea, familia a scos un „aaa" colectiv când, în schimb, au ajuns la un lac curat și liniștit, situat improbabil de sus pe dealurile din Berkshire. Un indicator de lemn de la poartă le spunea că locul acesta se numea Cream Hill Pond. Liniștea era copleșitoare.

– Fără bărci cu motor, le-a spus Sanford. Orașul peștilor.

Vele albe punctau apa. Existau două terenuri de tenis, dar nu juca nimeni pe ele. Copiii trepidau de nerăbdare să intre în lac; Cynthia a întrebat-o pe soția lui Sanford unde erau cabinele, dar Victoria, care părea nefericită și chiar oarecum surprinsă să se afle acolo la ceea ce părea să fie cererea copiilor, nu știa și a trebuit să întrebe pe altcineva.

Pinii întunecați, soarele oglindit în apă, sclipirea velelor triunghiulare, totul avea o frumusețe de carte poștală, încât te simțeai puțin caraghios dacă te impresiona; dar plăcerea simplă a lui April și Jonas era contagioasă.

Cynthia i-a privit cum organizau un soi de joc în apă împreună cu un grup de copii pe care îi cunoscuseră cu cinci minute în urmă. Rareori cei doi se înțelegeau bine atâta timp și trebuia să-și dea seama că legătura dintre asta și sentimentul absolut de spațiu nu era o coincidență. A ridicat capul ca să admire pantele domoale și verzi ale dealurilor. Larg deschisă, și totuși oferind o senzație de siguranță. Poate că privise locul ăsta, viața asta, într-un mod greșit. Tot ce voia era ca propriii copii să devină cât se poate de buni, dar cum ar fi trebuit să știe dacă asta nu se întâmpla? Victoria avea dreptate; erau frumoși, atât de frumoși încât aproape simțea că ar trebui să-și ceară scuze pentru asta, de parcă ceva fundamental fusese aranjat în favoarea lor. Poate că le refuza ceva de care aveau nevoie fără ca măcar să o știe, doar pentru că nu avea ambiții suficient de mari sau nu vedea lucrurile suficient de departe de cutia cu care semănase copilăria ei.

Dar în vreme ce îi privea jucându-se, a recunoscut în sinea ei că, uneori, această neliniște dacă viața copiilor ei era

perfect realizată putea ajunge în punctul unde nu era diferită de încercarea Victoriei de a obține nuanța exactă a unei bucățele de tencuială. Cumva, trebuia să justifice fiecare zi, și existența sa în ea. Într-un fel, era impresionant că o femeie de vârsta Victoriei nu numai că nu-și dorea copii, dar nici măcar nu se prefăcea că îi plac. Sigur că o astfel de viață era posibilă. Sigur că mai erau și alte lucruri pe care cineva le putea face. După cum spunea Adam, ea făcea parte din comitetele de conducere a vreo zece societăți diferite de binefacere, unde, fără îndoială, se dovedea o adevărată pacoste, dar ce mai conta, de fapt, asta când avea averea și poziția socială necesare pentru a face cu adevărat ceva bun în lume? Ce conta că banii nu erau ai ei, atâta timp cât ea era cea care îi dădea? Cynthia ducea deja o viață mai bună decât dusese vreodată cineva din familia ei, cel puțin până când Ruth se recăsătorise; și totuși, erau bogați și bogați. A aruncat o privire spre Victoria, care purta o pălărie de paie uriașă, pe care și-o ținea pe cap cu palma, chiar dacă pe malul lacului nu era pic de vânt. Cynthia era grozav de tentată să o întrebe câți ani avea. Era imposibil să fie de aceeași vârstă.

– Aveți o casă frumoasă, a remarcat.

Victoria privea lung în direcția parcării și nu a părut să o audă.

Sanford însă a încuviințat din cap binevoitor.

– Păcat că nu puteți rămâne peste noapte, a spus. Data viitoare.

Expresia șocată a lui Adam era, din fericire, ascunsă de ochelarii de soare; în portbagaj aveau lucrurile necesare pentru noapte.

– Sunteți foarte amabil, a spus Cynthia.

Nu știa însă cum putea să-i împiedice pe copii să se pună pe urlete, așa că s-a dus la debarcader ca să le dea vestea fără să fie auzită de gazdele lor. Adam a văzut-o ducând un deget la buze și dându-le semnalul universal „încă cinci minute", în vreme ce ei băteau din picioare în apă și protestau. Cynthia știa cum să fie binevoitoare. Chiar și după zece ani împreună, cele mai complicate dorințe pe care Adam le simțea pentru ea se traduceau, până la urmă, în limbajul mai simplu al

excitării sexuale; și, privind-o cum se întorcea pe iarbă către masa de sub umbrelă unde stăteau adulții, a simțit un impuls nepotrivit să o ducă în parcare și să i-o tragă lipită de mașina unui membru în vârstă al elitei locale. Victoria a plecat la toaletă, Sanford a plecat să vorbească la telefon, iar Adam a reușit în sfârșit să-și dea ochii peste cap către soția lui, ceva ce dorise toată ziua să facă.

– Îmi pare atât de rău că te-am făcut să suporți chestia asta, i-a spus.

Dar ea doar a zâmbit.

– De fapt, a răspuns, chiar mă bucur că am venit. Dacă vrei să știi adevărul, totul în jur mă cam face invidioasă.

Replica ei l-a surprins atât de tare, încât nu a mai găsit nimic de spus până când gazdele lor s-au întors. Copiii erau atât de distruși când a venit momentul să fie scoși din apă, încât Adam și Cynthia au hotărât în final să plece la New York direct de la club. Din nou, bărbații s-au despărțit de femei și bătrânul l-a condus pe Adam în direcția propriei lui mașini, cu un braț pe după umerii acestuia.

– Ei, ce părere ai de toate astea? a spus Sanford, și întrebarea a sunat surprinzător de sinceră, chiar dacă era beat.

La viața lui a bănuit Adam că se referea.

Gândul că i se cerea să își exprime părerea despre ea, chiar dacă doar ca o chestiune de etichetă, l-a făcut să se simtă aproape ofensat.

– Sunt verde de invidie, a spus, în cele din urmă. Aveți o casă frumoasă. Adică, sunt sigur că aveți mai multe. Dar asta e o regiune minunată. Și, sincer, a adăugat, bătând ușor în capota Boxsterului, ăsta mă și excită puțin.

Sanford a râs, plin de încântare. Apoi și-a pus mâna pe obrazul lui Adam.

– Răbdare, fiule, i-a spus. Într-o bună zi, toate astea o să fie ale tale.

În timp ce căutau indicatorul pentru Autostrada 22, Adam a observat că degetele i se albiseră pe volan.

– E destul de liniște acolo în spate, a remarcat el. V-ați distrat azi, copii?

– A fost super, a răspuns April. Dar credeam că au şi ei copii.

– Ştii, nu toată lumea are, a spus Cynthia.

– Tati? a zis Jonas cu sfială. Putem să avem o casă de vacanţă?

Cynthia a râs.

–Da, tati, a spus şi ea. Putem?

Adam nu a răspuns nimic şi, după jumătate de minut, Cynthia s-a răsucit în scaunul ei.

– Într-o bună zi, le-a spus ea copiilor. Într-o bună zi, curând. O să avem toate chestiile alea. Doar că trebuie timp. Trebuie să nu uitaţi că domnul Sanford are aproape două sute de ani.

De fapt, s-a gândit Adam, nu exista nici un motiv pentru care nu puteau să cumpere chiar acum un soi de casă de weekend, deşi, după ce a văzut casa lui Sanford, fără îndoială că Jonas se va simţi dezamăgit de orice ar putea Adam să-şi permită. Dar era ceva în Adam care se împotrivea acelei idei – cu atât mai mult astăzi decât până acum. Un conac la ţară, la care să te tot întorci, în care să stai şi să bei printre plante şi să nu faci nimic deosebit; asta trebuia el să-şi dorească? Toată ziua se simţise ca şi cum casa, maşina, clubul, peisajul, acea întreagă viaţă îi fuseseră arătate într-un mod ostentativ, fluturate în faţa lui. „Răbdare, fiule." Şi atunci, de ce nu le dorea? Poate că pur şi simplu voia să-şi stabilească singur propriile răsplăţi şi ritmul în care aveau să vină. Sau poate era presupunerea că tot acest privilegiu, indiferent cât de emoţionant era faptul că Sanford voia ca el să-l aibă, trebuia în primul rând să-i fie dat de Sanford. Patrimoniul, chiar şi cel de natură sentimentală, nu avea nimic de-a face cu asta. Era ceva în Adam care îl făcea să se zbârlească la gândul de a moşteni ceva de la cineva.

În seara următoare au luat cina mai devreme, pentru ca Adam să poată ajunge la cursa de Milwakee. Guy – al cărui nume de familie era Farbar, dar al cărui mod abuziv de a vorbi la telefon avusese ca rezultat faptul că i se spunea pe numele mic la Perini – conducea o companie care făcea

cauciuc criogenic; dorea finanțare pentru extindere la nivel global. Adam nu înțelegea prea bine ce era cauciucul criogenic sau la ce se folosea, dar una dintre frumusețile slujbei sale era că nici nu trebuia să înțeleagă. Sanford era entuziasmat de cifre, și pe bună dreptate, chiar dacă Guy însuși, ca om de afaceri, era în esență tot ceea ce nu era Sanford – zgomotos, agresiv, impetuos, deschis. Personalul său se schimba într-un ritm incredibil, fapt la care contribuia din plin dorința lui aparent nestăpânită de a i-o trage fiecăreia dintre angajatele lui. De fapt, probabil că cel mai mare semnal de alarmă în privința încheierii unei afaceri cu Guy era că existau deja două acțiuni juridice împotriva lui, una implicând o angajată temporară care avusese nouăsprezece ani la acea vreme.

Cunoscut personal, s-a dovedit a fi un personaj și mai pitoresc. Avea o hălăciugă de păr și o mustață stufoasă, și adusese compania de la insolvență la un profit de unsprezece milioane în mai puțin de trei ani. În biroul lui, pe un perete, se afla unul dintre calendarele alea cu fete topless pe care le găsești în stațiile de benzină.

– Am crescut cu 31% anul trecut, a strigat el la Adam. În afurisitul de Wisconsin! De ce durează așa de mult la voi? Unde-s banii? Snobi încuiați de pe Wall Street! Nici unul din voi nu a condus vreodată o afacere adevărată... adică o afacere care produce ceva. Mă sunați și-mi cereți ba formularul ăsta, ba prospectul ăla. Treziți-vă la realitate! Vorbesc cu tipu' ăla, Sanford, și e ca și cum aș vorbi cu chestiile alea Disney animatronice. Muzeul americanilor albi influenți[1]. Pe de altă parte, tu pari aproape o persoană reală. De ce nu pot trata numai cu tine? Scrie-mi doar un afurisit de cec!

– Nu sunt banii mei, a spus Adam, amuzat.

Guy s-a încruntat.

---

[1] În original, Hall of WASPs – *WASP* (*White Anglo-Saxon Protestant*) este un termen colocvial, ușor depreciativ, pentru un grup de elită care deține puterea socială, politică și financiară în Statele Unite, pe baza averii de familie, a educației, statutului și relațiilor sale; referință la Hall of Fame – Muzeul celebrităților din New York.

– Mă rog, a replicat. Dacă erau banii tăi, puteam să ne strângem mâinile şi să ne-mbogăţim. Dar înţeleg că eşti încă tânăr şi mai ai un şef de dat deoparte. Când pleci înapoi? Am numărul tău de mobil?

– Mâine la prima oră. Uite, ţi-l scriu din nou.

– Atunci, până cel mai târziu miercuri dimineaţă, am nevoie de şaisprezece milioane pentru început, sau mă duc în altă parte.

– Am înţeles, a spus Adam, adică înţelegea că Guy dădea acelaşi ultimatum de fiecare dată.

În sinea lui, intuia că acest nebun nu avea cum să nu reuşească, indiferent ce vindea. Dar, oricum, nu erau banii lui Adam.

– Mi-e indiferent, a spus Guy şi s-a răsucit ca să dea un telefon.

Şi asta a fost. Fără un prânz generos pentru a-i câştiga simpatia, fără directori executivi, fără club de striptease. Întors la hotel, Adam a încercat să-şi rezerve un bilet la o cursă spre casă chiar în acea seară, dar nu era nici una – se apropia un soi de furtună şi o grămadă de zboruri erau anulate. O cameră de hotel era acum, practic, asemenea unui mausoleu cu un televizor mare în el; nu putea să stea pur şi simplu acolo. Dar clubul de fitness de la subsol era închis pentru renovare; iar în bar o formaţie cânta cântecele lui Journey[1]. Era un coşmar. Nici măcar nu-şi adusese ceva de lucru. Ploaia răpăia în ferestre, iar în lobby, personalul alerga de colo colo, punând coşuri de gunoi acolo unde picura din tavan.

A urcat din nou în cameră şi a sunat-o pe Cynthia.

– Şi ce-ai mai făcut? a întrebat-o, plimbându-şi degetele peste cuvertură ca şi cum ar fi cântat la pian.

– Tema la mate. Clasa lui April a început să înveţe geometrie săptămâna asta. Nu e tocmai punctul meu forte. Ea se cam stresează dacă nu înţelege ceva imediat.

---

[1] Formaţie rock americană creată în San Francisco de foşti membri ai trupelor Santana şi Frumious Bandersnatch, considerată de *US Today* ca fiind a cincea în topul celor mai bune formaţii rock americane din toate timpurile

Vocea ei devenea monotonă seara, odată ce copii se culcau – el observase asta în ultimul timp, dar niciodată atât de clar ca acum, când prezența ei consta doar din voce.

– Există unghiuri ascuțite, a spus el, și mai sunt și altele.

– OK, a replicat ea. Atunci probabil că școala la domiciliu nu e o soluție.

– Dar de ce așa de devreme? Noi n-am început geometria în clasa a noua?

– Nu-mi aduc aminte, a răspuns Cynthia.

– Oricum, trebuie să-mi vorbești despre ceva, a spus el. Sunt într-un soi de gaură din Vestul Mijlociu. Ce-mi oferi?

Ea a oftat.

– OK, a spus. E psihiatrul ăsta la care se ducea Marietta, și l-am sunat azi și mi-am făcut o programare.

El a tăcut.

– Comentează, a zis ea.

– O programare pentru tine?

Ea a râs.

– Da, bineînțeles că pentru mine, geniule. Cel puțin nu e ca și cum ar fi un străin. Adică, e străin pentru mine, dar Marietta l-a studiat cam vreo trei ani. E ceva la care m-am gândit puțin în ultimul timp și am decis să văd despre ce e vorba.

Adam simțea că ea avea nevoie ca el să spună ceva, dar exista ceva care îl împiedica, ceva ce semăna oarecum, cel puțin, cu panica.

– Adam, sigur că n-o s-o fac dacă asta te sperie, a zis ea. Vorbesc serios. Știu că, în general, nu ești de acord cu astfel de lucruri.

– Sigur că n-am nimic împotrivă, a spus el. Sigur că sunt de acord. Adică, nu eu sunt cel care aprobă sau dezaprobă. Doar că nu știam că ești nefericită.

– Nu nefericită, a răspuns ea gânditoare. Mai degrabă blocată. Oricum, Dumnezeule, e ca mersul la sală; toată lumea o face. Știi asta, nu?

El a încercat să rostească vorbele potrivite și, pe urmă, a auzit-o pe April venind în cameră cu altă întrebare din temă și a trebuit să renunțe. Adevărul era că, de fapt, avea

ceva împotrivă, cel puțin într-o mică măsură – nu în general, nu pentru alți oameni; dar ei doi erau diferiți. Unul dintre lucrurile care îi făcea pe ei doi atât de minunați împreună era acel talent pe care îl aveau amândoi de a-și lăsa toate experiențele emoționale în urmă. De ce să te întorci și să le reiei? Toată lumea și le are pe ale sale; pleacă naibii de lângă ale tale și nu te mai uita înapoi. A văzut asta confirmându-se în fiecare zi în lumea finanțelor. Cei mai realizați oameni erau cei pentru care nici măcar ziua de ieri nu exista. Și totuși, ea era nefericită; era nefericită și asta trebuia să fie responsabilitatea lui. A deschis minibarul, s-a așezat pe marginea imensului pat, cu picioarele urcate pe pervaz, cu spatele la camera goală dindărătul lui, și a privit fulgerele peste întunecatul lac Michigan. După câteva sticluțe s-a simțit mai puțin agitat; dar ura să nu facă nimic, și astea erau niște ore pe care nu le va mai recupera niciodată.

Primele lucruri pe care le-a colecționat vreodată Jonas au fost animalele Duplo. Era prea mic pe atunci ca să mai țină minte acum, dar mamei lui îi plăcea să-i spună povești despre el însuși. Seturile Duplo diferite aveau piese distincte în formă de animale, iar el le scotea din cutiile lor și le alinia pe măsuța de cafea din living, sau pe marginea căzii, sau pe podea sub patul părinților săi, întotdeauna în aceeași ordine misterioasă, determinată cumva, din câte își dădea ea seama, de culoarea lor. Cynthia le găsea astfel înșirate, în diferite locuri din apartament, de două sau trei ori pe săptămână.

Pe urmă fuseseră bănuții de un penny; îi aranja pe ani, odată ce învățase numerele, apoi îi aranja pe culori, de fapt în funcție de gradul de murdărie, de la strălucirea celor nou-nouți, la bronzul verzuliu întunecat care făcea ca omul de pe monedă să pară că stă și se gândește la ceva pe o bancă într-o peșteră. Pe urmă, mama lui a stat de vorbă cu altă mamă la locul de joacă, și după aceea i-a arătat cum să scoată la iveală strălucirea din toți bănuții cufundându-i în suc de lămâie. Asta era foarte distractiv – ca și cum l-ar fi condus pe omul de pe bănuț afară la lumină –, deși era în același

timp și soiul de distracție pe care o ai o dată, și pe urmă, gata cu ea. Ăsta era de multe ori cazul când cei mari se implicau.

A fost o dimineață când Jonas a intrat în living ca să-i ceară mamei lui niște biscuiți Oreo înainte de masă, deși știa că nu avea să-i primească; a văzut-o stând pe bancheta de la fereastră, ținându-și genunchii în mâini și uitându-se afară, ca și cum ar fi fost tristă pentru ceva ce nu putea găsi. „Gândește-te bine", îi spunea ea adeseori. „Unde l-ai văzut ultima oară?"

Îi plăcea grozav când se juca și ea cu el, dar când era vorba de colecționare, avea un fel de a se băga prea mult. Ca atunci când bunica Ruth i-a trimis unul dintre seturile alea de monede de 25 de cenți cu state[1]. Mama lui și-a verificat monedele ei înainte chiar să le vadă el; știa care sunt cele care îi lipseau și a venit în camera lui și i le-a dat. Sau mai târziu, când începuse să citească acele cărți cu Nate the Great[2]. Ea a văzut că i-au plăcut primele trei, așa că s-a dus și a cumpărat tot restul seriei, de la numărul patru la șaisprezece. Asta tocmai tocmai când lui i se părea aproape mai distractiv să nu le aibă încă – să știe că ele existau undeva și așteptau răbdătoare să fie găsite. Nu știa cum să-i spună mamei lui toate astea.

Bineînțeles că ea nu-i aducea numai lucruri pe care le cerea. Din când în când cumpăra câteva CD-uri, și se așezau pe podea în living și le ascultau, și dacă era vreunul pentru care el nu manifesta interes, probabil că nu le mai puneau niciodată. Era unul numit „Zborul cărăbușului"[3] – cum s-a terminat, a întrebat-o dacă îl mai putea asculta o dată, și fața mamei lui s-a îmblânzit, ca și cum asta așteptase. Destul de curând, ea i-a spus că nu trebuia să ceară voie de fiecare dată.

---

[1] În engleză, *50 State Quarters*, o serie de monede comemorative emise de Monetăria Statelor Unite în perioada 1999–2008, conținând fiecare dintre cele 50 de state americane reprezentate pe reversul unor monede de 25 de cenți

[2] Cărți pentru copii al căror personaj principal este Nate the Great, un copil detectiv, scrise de Marjorie Weinman Sharmat (n. 1928). Cărțile au fost traduse în mai multe limbi, au câștigat numeroase premii și au fost ecranizate.

[3] Interludiu orchestral din *Povestea țarului Saltan* de Rimski-Korsakov

Ştia cum să folosească combina, deşi nu trebuia să se joace cu butonul de volum.

April a zis într-o zi că dacă mai auzea „Zborul cărăbuşului" încă o dată o să-şi piardă minţile. El nu ştia cum se putea întâmpla asta, dar s-a ruşinat, aşa că nu l-a mai ascultat în acea zi.

– Se poate concentra neobişnuit de mult timp, a auzit-o el pe mama lui într-o zi spunându-i cuiva în Zabar[1]. Pentru un copil de vârsta lui, mai ales un băiat, se poate concentra multă vreme pe un anumit lucru.

În cele din urmă a găsit o modalitate de a-şi vedea de ceea ce-l interesa fără să-şi facă probleme că ceilalţi aveau să-i strice distracţia cu entuziasmul lor sau să se simtă jigniţi. A început o colecţie secretă, care, dat fiind libertatea lui limitată de mişcare în lumea exterioară, îl constrângea să colecţioneze lucruri din interiorul apartamentului. De asemenea, ca să păstreze secretă integritatea colecţiei, ea trebuia să constea din obiecte despre care lumea uita sau, în cele din urmă, o să fie dispusă să uite. El ştia că asta se apropia destul de mult de ceea ce oamenii numeau furt, dar a decis să nu se gândească prea mult la aşa ceva. Până acum adunase unul din rujurile mamei sale, o încuietoare cu cifru de la geanta cu echipament de sală a tatălui său, banda de păr a lui April cu floarea-soarelui pe ea, patru dopuri diferite de vin, agrafa pentru bani a tatălui său (pe care o găsise, dintr-o întâmplare fericită, sub o pernă de pe canapea), o factură de electricitate, o fotografie din albumul de nuntă al părinţilor săi, caracterizarea lui April de la grădiniţă, unde scria că era „iute la mânie", doi cercei desperecheaţi luaţi din fundul genţii mamei, o gravură micuţă reprezentând o pisică, pe care o luase din casa şefului tatălui său din Connecticut, şi o lampă de carte care se prindea în partea de sus a cărţii pe care o citeai în pat. Lampa asta aproape că îi pusese în pericol întregul proiect, pentru că mama lui o căutase cu o atenţie neobişnuită înainte să renunţe.

---

[1] Magazin alimentar în Manhattan

Nimeni nu se uita vreodată în vechea cutie de Lego care se afla într-un sac cu șiret ce era băgat în fundul cufărului cu jucării pe care stătea el de obicei când citea sau desena. Nu trebuia să se uite în cutie ca să-și aducă aminte ce se afla înăuntru – dar din când în când îi plăcea totuși să o deschidă. Faptul că știa că toți ceilalți renunțaseră la aceste obiecte făcea ca fiecare dintre ele să pară și mai valoros, pentru că el era singurul din familie care cunoștea secretul – că lucrurile pot dispărea, dar, datorită lui, rareori era ceva cu adevărat pierdut. Ținea fiecare obiect între degete o vreme, încredințându-l din nou memoriei; apoi le strângea pe toate, și le punea la locul lor, și deschidea ușa camerei lui, și trecea pe lângă mama lui, așezată la masa din bucătărie, și intra în living, ca să asculte din nou „Zborul cărăbușului".

În vacanța de Crăciun se duceau într-o stațiune din Costa Rica; un tip de la Morgan Stanley cu care Adam mai juca uneori baschet spusese că plajele de acolo erau cele mai frumoase plaje din lume. Pentru copii, toate stațiunile erau la fel, adică un soi de paradis unde toți străinii se purtau frumos cu tine și unde părinții tăi nu spuneau niciodată „nu" la tot ce voiai tu și nici nu întrebau cât costă, și tot ce trebuia să faci ca să primești ceva era să pui mâna pe telefon. În același timp, April era conștientă, deși știa că n-ar fi trebuit să fie, de invidia pe care aceste excursii o stârneau la unele dintre prietenele ei de la școală, care poate se duceau la schi câteva zile sau își petreceau vacanța în Florida, în casa încinsă, banală, a bunicilor lor.

Cu vreo săptămână înainte să plece, cel mai recent angajat de la Perini – un tip pe nume Bill Brennan, proaspăt absolvent de colegiu, al cărui statut de junior era, din nefericire, întărit de faptul că avea doar un metru șaizeci și șapte –, s-a învârtit prin firmă aruncând invitații gen carte poștală pe birourile tuturor.

– Niște amici de-ai mei deschid un bar, a spus el. Mare deschidere mâine-seară. De fapt, dețin și eu o părticică din el. Tre' să veniți. Sunteți cu toții invitați. Toate fetele sexy pe care le știu o să fie acolo. Adam, frate, e la intersecția dintre

89th şi Second Street, chiar în spatele casei tale. Tre' să vii. Ştiu că nu te mai interesează.

– Pe dracu' nu mă mai interesează, a replicat Adam râzând.

A sunat-o pe Cynthia şi i-a zis să o cheme pe fata pe care o chemau de obicei, sau pe alta, nu conta. Nu mai fuseseră la un bar unde se agăţa de foarte mult timp, suficient de mult încât totul de acolo să li se pară extrem de caraghios. Bărbaţii – asta dacă puteai folosi acest cuvânt, căci, în ciuda costumelor şi a cravatelor lărgite, toţi arătau de vreo douăzeci de ani – dădeau din cap cu înţeles în ritmul muzicii bubuitoare şi, în general, rătăceau de colo colo, sperând ca nişte femei dezinhibate să cadă peste ei ca nişte pachete umanitare lansate din văzduh. Parker şi toţi ceilalţi erau în al nouălea cer. Brennan le dădea toată băutura pe gratis, dar era aşa de aglomerat, că lui Adam îi trebuiau aproape cincisprezece minute ca să ajungă până la bar şi înapoi la locul pe care puseseră stăpânire, lângă perete. Când s-a întors din al treilea tur cu un whisky pentru el şi o votcă cu apă pentru Cynthia, ea avea deja în mână ceva de băut, un pahar nou-nouţ pe care i-l adusese altcineva; era în mod vizibil ameţită şi înconjurată de nişte tipi ciudaţi, ca nişte hiene.

– Ăsta, rataţilor, e bărbatu-meu, a strigat ea când l-a văzut, pentru că trebuia să strigi acolo ca să spui ceva.

Chiar şi aşa, ei au zâmbit şi au dat din cap, părând că doar se prefac că au auzit sau că le păsa de ce spunea ea. O femeie frumoasă şi beată stând singură, chiar şi preţ de cinci minute doar, îi atrăgea pe tipii ăştia ca un agent plin de ponturi la curse; erau prea tineri şi novici ca să se uite măcar dacă exista o verighetă.

– E mai bărbat decât o să fie vreodată oricare dintre voi. Mai ales tu, grăsane, a urlat ea, arătând către unul dintre tipi, care doar a zâmbit.

– Hei, a făcut Adam.

– Să ştii că ai pierdut ritmul, i-a spus Cynthia la ureche. Prădătorii ăştia mi-au adus trei pahare în vreme ce te aşteptam să vii cu ăsta.

A luat un pahar din mâna lui, a sorbit din el, şi pe urmă, cu băuturi în ambele mâini, l-a cuprins cu braţele pe după

gât și a început să se giugiulească cu el. El a simțit cum i se varsă un strop de votcă pe ceafă. Nu-și dădea seama dacă situația era sau nu ilară. Tipii strânși în cerc poate că nu auziseră ce le spusese ea, dar genul ăsta de demonstrație îl înțelegeau, așa că fără pic de ranchiună s-au întors ca să caute pe altcineva disponibil.

Cynthia s-a oprit din sărutat pentru o clipă și a țipat după ei:

– Și scula lui e mai mare ca a voastră!

Asta băieții au auzit. De fapt, o mulțime de oameni au părut să audă.

– OK, a spus Adam, punându-și ușor mâna pe șalele ei, cred că e vremea să mergem la culcare.

Când au ieșit afară, pe trotuar, ea s-a întors către fațada barului și s-a închinat. Erau doar la vreo zece străzi de casă, dar în situația dată, el s-a gândit că ar fi mai bine să ia un taxi. În vreme ce mergeau spre casă, a privit-o, cum stătea cu ochii închiși, cu capul rezemat de geam. N-o mai văzuse așa de beată de mulți ani; sau poate că o văzuse, dar diferența era că fusese și el la fel de beat. Ea rezista foarte bine la băutură, așa că dacă se îmbătase atât de tare – și fără el –, era doar pentru că așa voise ea.

Au ieșit din lift și ea s-a dus direct la baie. Adam a așteptat lângă ușa de la intrare cât timp Gina, o fată durdulie de la Barnard[1] care stătuse cu copiii și despre care nu știa absolut nimic, în afară de faptul că era din Minnesota, își căuta jacheta și pantofii și își băga manualele în rucsac. I-a numărat banii și a adăugat o hârtie de douăzeci pentru taxi.

– E în regulă dacă nu te conduc în seara asta? a spus el.

– E-n regulă, a răspuns fata. Nu e un cartier periculos.

El a așteptat până când ușa de la lift s-a închis. Când a intrat din nou în hol, a văzut că Gina scrisese pe o hârtiuță sub telefon: „Cynthia, a sunat mama ta" și apoi, dedesubt, „2 x".

S-a dus până la baie, să se asigure că ea era bine, dar a găsit ușa deschisă și a văzut că ea nu era acolo. Nu era nici în dormitor. A găsit-o în camera copiilor, așezată pe podea între paturile lor, rezemată de perete. Avea ochii larg deschiși.

---

[1] Barnard College, afiliat la Columbia University

– Avem nevoie de un apartament mai mare, a şoptit ea. Nu pot să dormă în aceeaşi cameră la nesfârşit.

El a încuviinţat din cap şi a întins mâinile spre ea ca să o ajute să se ridice. Când ea s-a întins pe pat în camera lor, el i-a scos pantofii din picioare şi i-a adus două pastile de Advil şi un pahar cu apă. Camera era luminată doar de afară, dar ea s-a lăsat pe pernă, cu braţul peste ochi.

– Eşti bine? a întrebat-o Adam.

Ea a încuviinţat din cap. Apoi, pentru că lipsa ei de prudenţă era contagioasă, la fel cum este adeseori neatenţia celor beţi, el a spus:

– Hei, Cyn, pot să te întreb ceva?

Fără să-şi ia braţul de pe ochi, ea a făcut un gest larg cu mâna, gen „N-ai decât".

– Când te duci la psihiatrul ăla, a spus el, despre ce vorbiţi?

Ea a rânjit.

– N-ar trebui să întrebi asta, a zis.

El a încuviinţat din cap, deşi ea nu-l putea vedea, şi a continuat să o mângâie pe şold cu vârful degetelor. Caloriferul şuiera uşor.

– Acum, a spus ea, ridicându-şi braţul de pe faţă, e vremea să-mi arăţi cu ce te lauzi. Haide, armăsarule. Ştiam că o să fii bun de cum te-am văzut în barul ăla.

A început să se chinuie să-şi scoată jeanşii. El a venit lângă pat ca să o ajute şi când a reuşit să-i scoată, ea adormise deja.

În dimineaţa următoare, a dus el copiii la şcoală şi a lăsat-o să mai rămână în pat; a pus biletul despre telefonul mamei ei lângă cafetieră, ca să-l vadă. Ea s-a încruntat; bun, încă două pastile de Advil şi ceva de mâncare înainte să mă ocup de asta, şi-a spus, dar n-a avut aşa un noroc, căci la opt fără cinci minute telefonul a sunat din nou. Ruth părea tensionată şi ofensată, deşi asta era cam la ce te puteai aştepta.

– Am sunat de trei ori aseară, a spus ea.

– Am fost în oraş până târziu. De asta a răspuns la telefon o persoană străină. Am ajuns acasă după ora ta de culcare.

– Mă rog, oricum, te sun pentru că vreau să-ţi cer o favoare şi, cum credeam că ţi-ai dat poate seama, e ceva urgent. E vorba de sora ta.

– Poftim?

– Sora ta vitregă, Deborah. Înainte ca Cynthia să se poată gândi măcar la ce să spună, Ruth a continuat repede: Știi că locuiește în New York...

– Nu, nu știam asta. Parcă locuia în Boston. De unde să știu eu unde locuiește?

Ruth a scos un sunet de exasperare, foarte familiar pentru Cynthia.

– Ei bine, nu știu cum reușești să nu știi lucrurile astea. Da, locuiește în același oraș cu tine de doi ani. Își ia doctoratul în istoria artei la NYU[1].

– Asta-i grozav pentru ea, a spus Cynthia, ținând telefonul cu umărul în timp ce turna apă în cafetieră. Așadar, de ce...

– În ultimul timp a avut – a spus Ruth, și aici vocea ei a încetinit puțin ritmul, ca și cum s-ar fi lovit de un obstacol – a avut ceva greutăți. Așa se pare. Vreau să spun că noi tocmai am aflat. Se pare că e implicat în asta un profesor, sau, oricum, de acolo a început. Un profesor de-al ei.

– Ce original, a comentat Cynthia.

S-a așezat pe pervaz, simțind în spate metalul grilajului de siguranță.

– Dar e mai mult de-atât. A avut... a fost... ei bine, a ajuns la spital, mai mult sau mai puțin împotriva voinței sale, a fost vorba de un soi de pastile, ea zice că a fost un accident, dar se pare că un oarecare doctor de-acolo refuză să privească treaba așa.

– Un oarecare doctor de unde?

– De la Bellevue, a spus Ruth.

– De la *Bellevue*?

– Nu e așa de rău pe cât pare. După cum mi s-a explicat, e doar o formalitate. Warren zice că pentru ei e o chestie de răspundere. Trebuie să o externeze în grija cuiva, un membru de familie, așa că vreau să te duci acolo și să o iei. Numele doctorului care a internat-o e...

– Hei, a oprit-o Cynthia. Hei! Nu mă bag în asta. Bellevue? Pe bune?

---

[1] New York University

– E *sora* ta! s-a tânguit Ruth.

– Nu e sora mea. Dumnezeule! Plecăm în Costa Rica în mai puțin de o săptămână. De ce dracu' nu veniți tu și Warren să o luați?

– Warren e în San Francisco. O să vină să o ia dacă trebuie, dar asta ar însemna încă o noapte în locul ăla pentru ea. Cine știe ce se petrece? Până și doctorul a zis că în mod clar ea n-are ce căuta acolo. Părea atât de amabil.

Gândul amabilității instituționale într-o asemenea situație a făcut-o pe Ruth să cedeze nervos și a început să plângă.

– Te rog, Cynthia. Te rog. E singurul lui copil. Poate că ție nu-ți pasă de ea, dar cu siguranță n-o să lași pe cineva cunoscut să sufere, dacă poți curma această suferință. Tu nu ești genul ăsta de persoană.

Capul îi zvâcnea cu putere. Chiar trebuia să mănânce ceva imediat. Poate un sendviș cu ou.

– Fir-ar a dracu', a zis ea. Fir-ar a dracu'. Bine. Dar unde dracu' e Bellevue, mai exact?

Ruth i-a dat adresa.

– Doar o noapte sau două cu voi, a spus ea, și o să se simtă mai bine, poate suficient de bine ca să se întoarcă la ea acasă, deși ne-au spus că n-ar trebui să încerce...

– Nici gând să se întâmple asta. E problema ta. Nu-mi pune mie în cârcă rahatul ăsta de familie. Aici nu e sanatoriu. Am copii aici.

În taxiul care o ducea pe 27th Street a sunat la Delta și a rezervat un bilet pe numele lui Deborah pentru o cursă spre Pittsburgh din acea seară. După vreo două ore, după ce a completat toate formularele și apoi a așteptat în hol, care era luminat ca o sală de autopsie, ca să găsească cineva pe altcineva care să semneze pentru externare, ușa de metal a secției s-a deschis și sora ei vitregă a apărut. Nu se mai văzuseră de opt ani, dar Cynthia, amintindu-și de vechea ostilitate din ochii lui Deborah, a fost surprinsă să vadă că dispăruse, fără să fie înlocuită cu altceva. Poate că sunt doar medicamentele, și-a spus Cynthia. Tre' să aibă aici niște rahaturi pentru problema ei.

Era slabă și palidă și semăna foarte mult cu cineva care petrecuse ceva vreme vomând. Ca o versiune mult mai intensă a mahmurelii cu care încă se lupta Cynthia. Părul ei era numai noduri. Improbabilitatea acestui moment era, de fapt, destul de fascinantă, dar Cynthia a încercat să nu o arate.

– Ți-am rezervat bilet la cursa de 7.32 spre Pittsburgh, a spus, dar Deborah nici măcar nu a încetinit pasul, atât de tare se grăbea să iasă de acolo.

Cynthia și-a potrivit pașii cu ea.

– Dar probabil că nici n-o să te lase să urci în avion așa cum arăți acum. Poți să vii la noi acasă să te speli și să-ți împrumut niște haine. Trebuie cumva să mai treci pe la tine pe-acasă?

Deborah și-a umezit buzele și a spus răgușită:

– Nu.

– Bun. Oricum, nu cred că e timp.

A stat în bucătărie cât a făcut Deborah un duș care a durat mai bine de treizeci de minute. Cynthia oscila între iritare – copiii trebuiau să fie luați de la școală la trei și un sfert – și agitație pentru ceea ce putea să se petreacă acolo înăuntru. În cele din urmă, Deborah și-a făcut apariția într-un nor imens de aburi, îmbujorată și părând mai mult ea însăși, deși încă jalnic de slabă. Jeanșii Cynthiei stăteau să-i cadă de pe șolduri; avea o pereche mai mică, dar în nici un caz nu voia să renunțe la ăia.

– Nu pot să cred ce casă ai, a spus Deborah. Ăsta e cel mai drăguț duș în care am fost vreodată. Ar trebui să vezi casa mea.

Cynthia o cerceta cu privirea, fără să o asculte. Nu avea încredere în ea. În starea în care era, putea face orice, și dacă se întâmpla aici, ar fi devenit problema Cynthiei.

– Haide, i-a spus. Trebuie să luăm copiii.

Clădirea școlii primare Dalton era o casă mare aflată la doar câteva străzi depărtare; mamele care ajungeau mai devreme intrau în hol, unde era un șemineu, ca să se încălzească, dar Cynthia și Deborah au așteptat afară, la baza scărilor, până când Jonas și April au ieșit.

Deborah părea să fie oarecum conștientă că nu avea ce căuta acolo; stătea cu un pas în spatele Cynthiei și se strânsese puțin, ca și cum încerca să nu fie văzută, nu numai de

către copii (pe care oricum nu i-ar fi recunoscut), ci de către oricine. Mai bine de jumătate din femeile de pe trotuar erau bone, solide și cele mai multe cu pielea închisă la culoare și cu un aer serios, vorbind între ele cu ochii la ușă și din când în când râzând fără să zâmbească. Când April și Jonas au apărut în fața ușii, înfășurați strâns în hainele lor, și au coborât zâmbind treptele către mama lor, Cynthia a auzit din spatele ei, încet, dar clar, un icnet.

– Copii, a spus Cynthia; și apoi, doar pentru că era cea mai scurtă explicație la îndemână: Ea e mătușa voastră, Deborah.

Ei au căscat gura, dar și-au amintit să fie politicoși și au întins mâna către Deborah.

– Am văzut poze cu tine, a spus April și, pentru o clipă, Cynthia a fost surprinsă. La nunta lui mami și tati. Ai fost una dintre domnișoarele de onoare.

– Este corect, a răspuns Deborah.

Cynthia și-a dat ochii peste cap. Unii oameni chiar n-aveau pic de talent să vorbească cu copiii.

Acasă, copiii s-au uitat la televizor și au mâncat ceva, ca de obicei; iar Deborah, după ce a stat câteva minute tăcută sub ceasul din bucătărie cu Cynthia, s-a ridicat de la masă și s-a dus în living la ei. Cynthia a sunat-o pe mama ei ca să-i dea datele zborului lui Deborah.

– Da, mamă, e bine, a spus ea, privind prudentă prin ușa bucătăriei. Perfect normală. Adică, dacă o femeie în toată firea care stă pe podea, mănâncă sărățele în formă de pești-șori și se uită pe Disney Channel e normală. Fii acolo când aterizează cursa ei, ca să nu dispară sau ceva.

Când Adam a intrat pe ușă, Cynthia s-a ridicat în picioare, l-a sărutat, iar apoi și-a înșfăcat cheile.

– Copiii au mâncat, i-a spus ea. Stai să-mi iau paltonul și plecăm.

El s-a dus în living și copiii au sărit pe el.

– Tati, au țipat, o știi pe mătușa Deborah?

Deborah s-a ridicat în picioare și și-a scuturat firimiturile de pe cămașă. Și ea, și Adam au dat stângaci din cap unul spre altul.

Jonas, apucându-se de mâinile tatălui său, s-a cocoțat pe coapsele lui și s-a aruncat pe el.

– Ce mai face fratele tău? a întrebat Deborah.

Sprâncenele lui Adam s-au ridicat.

– Bine, a răspuns. E în Los Angeles. Cred c-am uitat că vă cunoașteți. Vrei să-i spun că îl saluți?

– Nu, a spus ea, și Cynthia a apărut din nou în ușă în spatele lui și i-a făcut semn cu un deget, să vină.

Au intrat în traficul de la acea oră de pe FDR[1] și apoi pe Triborough[2]. Cynthia a început să se uite nervoasă la ceas. Nici nu se punea problema să piardă cursa aia. Deodată a simțit un soi de zguduitură în scaunul de lângă ea și, când s-a întors, a văzut că Deborah plângea, tremurând de efortul de a nu scoate nici un zgomot.

– O, te rog, a spus Cynthia, nu neapărat adresându-i-se lui Deborah, dar ea așa a crezut.

– Te rog ce? a spus furioasă Deborah, ștergându-și ochii cu cămașa împrumutată. Îmi pare rău că nefericirea nu se potrivește cu stilul tău de viață. Știu că nu dai doi bani pe mine, dar cred că aș merita măcar compasiunea pe care ar merita-o un străin. Bineînțeles, poate că nici străinul nu ar căpăta ceva de la tine. Uitasem cât de ușor a fost totul pentru tine. Pur și simplu nu m-am așteptat că o să fiu vreodată atât de invidioasă.

– Din câte înțeleg, a spus Cynthia, te-ai regulat cu un profesor însurat și, ca să vezi, acesta s-a dovedit un mare mincinos. Uau, sunt convinsă că ești prima persoană căreia i s-a întâmplat așa ceva. Așa că uiți totul și mergi mai departe. Restul e doar dramă, care, apropo, chiar ar trebui să fie al doilea nume al tău. Poate că tu nu ai pic de respect pentru mine, dar eu cel puțin mă respect atât cât să nu ajung la nebuni.

– Ce știi tu despre asta? Ce știi tu despre lucruri în general? Tu nu ai suferit nici măcar o zi în viața ta. Ai primit absolut

---

[1] Franklin D. Roosevelt East River Drive, numită în mod obișnuit The FDR, este o șosea de 15,2 kilometri, cu trei benzi pe fiecare direcție de mers, aflată în partea de est a Manhattanului.

[2] Triborough Bridge, un complex de trei poduri care leagă Manhattan, Bronx și Queens

tot ce ai vrut. Şi acum copiii ăia ai tăi cresc exact la fel. Ca o micuţă clasă conducătoare. E înspăimântător.

– Ce le-ai spus? a întrebat Cynthia.

– Li se dă totul. Habar n-au ce norocoşi sunt. Drăgălaşi, şi mulţumiţi, şi bine-crescuţi. Totul e exact aşa cum ar trebui să fie şi habar n-au cum trăiesc restul de 99%.

– Hei, ai dreptate, a replicat Cynthia. Chiar ar trebui să încerc să-i înnobilez cu puţină suferinţă timpurie. Chiar ar trebui să mă întorc acasă şi să le iau din lucruri. Doamne, zău că-i un mister pentru mine cum de cineva aşa de deştept ca tine nu are propriul ei copil.

Şi când a spus asta, Deborah a înţepenit ca şi cum fusese pălmuită; a tăcut şi s-a întors să se uite pe geam. Şi astfel, Cynthia şi-a cam dat seama ce se întâmplase de fapt. Au parcurs restul drumului până la LaGuardia în tăcere.

– Lasă aparatul de taxare să meargă, i-a spus Cynthia şoferului.

Deborah, cu mâna pe portieră, s-a întors cu faţa către ea.

– Ştiu că ai făcut asta doar pentru că a trebuit să o faci, a spus, dar mersi oricum.

– Nu a trebuit să o fac, a spus Cynthia. De ce ar fi trebuit să o fac?

– Pentru că suntem, între ghilimele, o familie, a răspuns Deborah.

„Dar de-asta e totul aşa de aiurea", s-a gândit Cynthia în vreme ce intra iar în traficul către oraş pe LIE[1].

Toată lumea credea că putea să joace cu ea cartea asta a familiei ca să o determine să facă ceea ce voiau ei; ironia era că habar nu aveau cât de convinsă era ea că ei îşi băteau joc de noţiunea asta. Ea credea în familie mai mult decât oricare dintre ei. Dar nu puteai să te joci cu definiţiile, ale tale sau ale altcuiva. Doar pentru că Ruth a găsit un tip bogat alături de care să îmbătrânească, asta nu însemna că Cynthia nu mai era copil unic. Şi nu mai vorbise cu tatăl ei de trei ani,

[1] Long Island Expressway

dar asta nu însemna că el nu era tot tatăl ei, sau că altcineva era. Așa păstra noțiunea asta plină de sens, și puternică. O păstra modestă.

Dar toată acea izbucnire îi rămăsese în minte, mai ales acuzațiile îndreptate asupra copiilor ei, sau cel puțin a felului în care îi creștea. Asta era inacceptabil. Chiar dacă ți-ai petrecut noaptea la Bellevue, ar trebui să știi că nu se spune așa ceva. Nu era prima dată când ajungea la concluzia că, atunci când era vorba de copii, oamenii se înșelau. Care trebuia să fie logica de a le refuza ceva? Cine hotăra că lipsirea de lucrurile pe care nici părinții tăi nu le-au avut îți forma într-un fel caracterul? Rahaturi narcisiste. Viețile copiilor tăi trebuiau să fie mai bune ca a ta; asta era toată ideea. Și ce rost avea să te concentrezi pe cât costă lucrurile? Toată lumea se aștepta să te plângi când lucrurile erau, sau păreau a fi, mai scumpe decât ar fi trebuit să fie: aparatele dentare, de pildă, despre care dentistul lor a spus că amândoi copiii vor trebui să le poarte în cele din urmă. Cinșpe miare, probabil, până la sfârșit. Dar adevărul era că și-o puteau permite. Cheltuiau șaizeci de mii de dolari pe an doar ca să-și trimită copiii la școală, și și-o puteau permite și pe asta. Cunoșteau sau vedeau o mulțime de oameni – în cartierul lor, chiar în blocul lor – mai bogați decât ei; și totuși, ei deja aveau mult mai mulți bani decât văzuse Cynthia când era copil, chiar și în perioadele de abundență. De fapt, însăși noțiunea de „perioadă de abundență" era ceva la care Cynthia nu voia să se mai gândească.

Iar cât privește ideea că firile copiilor ar fi modelate de bani, era în mod clar neadevărat, deoarece chiar banii reprezentau zona în care se vedeau diferențele fundamentale dintre ei. Cei doi se certau din ce în ce mai puțin pe măsură ce timpul trecea; nu aveau multe motive de rivalitate sau de invidie pentru că ei pur și simplu nu voiau aceleași lucruri. April era un animal profund social, obsedată de profituri preadolescentine și foarte pricepută când se punea problema de a le dobândi cât mai repede. Anul aceasta primise propriul telefon mobil, pentru că era o problemă de siguranță personală;

dar chiar săptămâna trecută Cynthia îi cumpărase o pereche de pantofi Tory Burch ca dar de Crăciun – sincer, o încântase oarecum, doar la nivel de mândrie pentru precocitatea fiicei sale, că April îi ceruse –, iar înainte de asta fusese un soi de miniscandal la şcoală când nişte copii pe care ea îi ştia, cu un an mai mari, au fost prinşi încercând să plătească pentru un prânz la Serendipity[1] cu cardul de credit al unui părinte. Le puteai interzice totul o vreme, dar orice părinte ştia că aici nu era vorba despre deţinerea tuturor acestor lucruri, cât mai degrabă despre dorinţa de a se avea încredere în ei, de a li se da voie să pătrundă puţin mai mult în lume, şi, privind astfel problema, Cynthia nu vedea nici un argument pentru care ar spune „nu" prea des. Faptul că liniile de comunicare trebuiau să rămână deschise, că ea trebuia întotdeauna să fie prima persoană la care să vină April pentru orice şi pentru toate – asta era cea mai importantă grijă, şi nu avea de gând să rişte pierderea încrederii fiicei sale pentru ceva atât de stupid ca părerile răutăcioase ale altora despre privilegiile ei. Ştia că April deja avea un soi de reputaţie de fată rea la şcoală, dar în ceea ce o priveşte pe Cynthia, să te văicăreşti de soiul acesta de stratificare socială firească ţinea mai mult de vanitatea mamelor decât de cea a copiilor. April se putea descurca foarte bine şi singură. Adevărul e că Cynthia nu putea să nu fie uşor impresionată de uluitoarea ingeniozitate folosită de April pentru a părea cu doi-trei ani mai mare decât era de fapt. Bineînţeles, marea ironie era că totala lipsă de interes a lui Jonas pentru ceea ce făceau, sau cumpărau, sau priveau cei de-o vârstă cu el îl făcea să pară de patruzeci de ani.

Dar existau unele forme de apropiere între fraţi de care nu putea scăpa. De pildă, trebuia să îi ducă din nou la dentistul ăla înainte să plece în Costa Rica şi, deşi April era furioasă că avea să lipsească de la ora de balet, Cynthia stabilise consultaţia asta cu şase luni în urmă, şi dacă o ratau, mercantilul ăsta era ocupat până la vară. I-a luat de la şcoală şi, chiar dacă era târziu, au trebuit să ia metroul în loc de un taxi,

[1] Faimos restaurant situat în partea de nord-est a Manhattanului, renumit pentru hotdogii şi îngheţatele sale

pentru că în ultimele trei săptămâni învățătoarea lui Jonas făcuse mai multe lecții despre conservarea mediului și poluarea aerului, și dacă Cynthia mai trebuia să audă un singur cuvânt despre nenorocitul de strat de ozon, ar fi început să țipe. Au traversat 87th Street, și în fața intrării la metrou s-au intersectat cu un tip care împingea un cărucior cu un bebeluș în el – de fapt, nu era deloc un bebeluș, a observat Cynthia, ci mai degrabă un copil de trei ani, un pușți care, pentru că era încă plimbat în cărucior la vârsta asta, evident că îi manipula pe toți. Cu toate acestea, era un copil frumos. Și tatăl era un tip arătos, ciufulit într-un fel costisitor. Toți patru au făcut acel dans „nu, treci tu înainte" în capul scărilor și, deși nu a durat decât o clipă, Cynthia a devenit deodată conștientă de oamenii nerăbdători care se adunau în spatele lor.

– Scuze, i-a spus ea tatălui, treci tu primul, și a zâmbit înainte să-și dea seama că el nici măcar nu se uita la ea, ci privea, nesigur, în jos la scări.

Și-a adus aminte vag de străinii grosolani și enervanți de pe vremea când o ducea pe April în cărucior, iar instinctul de mamă îi spunea că bărbații se simt depășiți de copiii mici.

– Copii, coborâți voi, le-a spus lui April și Jonas. Nu prin turnichet. Apoi s-a întors spre tată cu cel mai formal zâmbet al ei, în vreme ce ceilalți navetiști au plonjat pe poteca deschisă de plecarea copiilor, și l-a întrebat: Pot să te ajut să-l cobori pe micul prinț?

Brusc, ochii lui au părut să se ațintească asupra ei și el i-a oferit un zâmbet cuceritor, deși fără să încuviințeze din cap, sau să înalțe din umeri, sau să dea vreun alt semn că ea i s-ar fi adresat. Nici măcar nu părea să observe valul de străini ostili care se chinuiau să treacă pe lângă el, ceea ce reprezenta o calitate admirabilă, și-a spus Cynthia. Sau poate că era ceva aiurea cu el.

– Da, mulțumesc, a rostit el în cele din urmă. Ești foarte amabilă.

A rămas nemișcat, și atunci ea a coborât în fața cărucioru-lui și l-a apucat de bara dintre roțile din față, chiar dacă asta

însemna că ea avea să fie cea care cobora scările cu spatele. El a ridicat de mâner şi au pornit-o încet în jos.

– E clar că te-ai aflat înainte în situaţia mea, a spus el. Frumoşi copii.

Ea a zâmbit, privindu-şi picioarele pentru a coborî treapta următoare. În faţa ei, ochii băieţelului s-au deschis puţin.

– E uşor de văzut pe cine au moştenit, a remarcat tatăl.

– Mulţumesc. Păi, şi la tine. E foarte drăguţ.

– Ei, cred că asta e un soi de întâlnire ca în filmele romantice, a spus el, şi ea a râs, chiar dacă nu ştia prea bine la ce se referea.

Oamenii se scurgeau în jurul lor. Ea a încercat să-i caute cu privirea pe April şi Jonas, dar nu-şi putea întoarce prea mult capul.

– Apropo, numele meu e Eric, a spus el.

– Cynthia.

– Hei, Cynthia! a spus el.

S-a îndoit din mijloc şi aşa a ştiut ea că ajunsese aproape de baza scărilor. A trebuit să se aplece în faţă ca să-l audă.

– Ai fost foarte amabilă. Ascultă, asta o să sune ciudat, dar locuieşti în cartierul ăsta? Nu vreau să mă gândesc că n-o să te mai văd vreodată. Eşti o femeie foarte frumoasă.

– Poftim? a făcut Cynthia.

– Nu pot să cred că am spus asta, a zis Eric şi a arătat exact ca şi cum rostea un adevăr.

Probabil că era un actor şomer. Probabil că soţia lui era avocat, şi lucra într-o corporaţie, şi se simţea vinovată că nu petrecea mai mult timp cu fiul ei, în vreme ce soţul său îşi petrecea după-amiezile în parc, adunând numere de telefon de la bonele au-pair.

Erau acum pe pardoseala de ciment din staţia de metrou, ţinând încă în mâini căruciorul, la circa jumătate de metru de pământ. Oamenii care coborau în grabă scările treceau pe lângă ei ca şi cum nici nu s-ar fi aflat acolo. Ea ştia bine, cu cât rămânea mai mult acolo, cu atât mai îndrăzneţ avea el să devină. A simţit cum se înroşeşte.

– Faci asta des, Eric? l-a întrebat.

El se pricepea să privească în ochii unei femei, asta era clar.

– Știu că sunt de-a dreptul obraznic, a spus el, dar nu îmi pare rău, pentru că dacă mai treceau două secunde, nu te mai vedeam niciodată. Știu că ești căsătorită. Și eu sunt căsătorit. Nu despre asta trebuie să fie vorba.

Ce? continua ea să-și spună, ca și cum ar fi fost surdă la toate gândurile ei. *Ce?* Ochii băiețelului erau pe jumătate deschiși și ațintiți asupra ei, la fel de lipsiți de orice expresie, de parcă tocmai o condamnase la moarte. Asta îl făcea pe Eric să pară un soi de Superman pentru că știa că, la un anumit nivel, uitase chiar și de prezența băiatului.

Ea a lăsat încet jos capătul de cărucior și s-a întors, îndepărtându-se cât de repede a putut.

Jonas și April stăteau lângă cel mai apropiat turnichet cu acea expresie de infinită indulgență sarcastică pe care o au întotdeauna copiii când trebuie să aștepte un adult. Pentru o clipă, Cynthia s-a panicat, căci s-a gândit că o vor întreba cu siguranță ce-a fost toată povestea aia, și știa că era prea buimăcită pentru a veni cu un răspuns; dar ei n-au scos nici un cuvânt, puțin le păsa. S-au întors și și-au trecut cartelele de metrou prin aparat, și au luat-o înaintea ei în jos pe trepte către liniile de metrou.

Adevărul e că Cynthia nu se simțea nici ofensată, nici flatată – credea doar că era ilar. Abia aștepta să-i povestească lui Adam. O deranja puțin când se gândea că genul ăsta de activitate nepedepsită se desfășura fără implicarea ei, că nu făcea parte din ea, deși nu dorea deloc să facă parte din asta – străini însurați care agățau de față cu copiii lor. Cine știe? Poate că genul ăsta de decadență exista tot timpul. Fusese o vreme când ea ar fi putut măcar să-l mai încurajeze puțin pe tip, doar ca să se simtă ea însăși șocată, când orice lucru atât de nou pentru ea s-ar fi ivit sub forma unei provocări ipotetice.

– Pământul către mami, a spus Jonas.

Un tren se afla deja la linia expres, ușile sale tocmai se deschideau glisând, și copiii grăbiseră pasul pentru a-l prinde. Ea i-a împins în fața ei, unde îi putea vedea; când ușile s-au deschis, au intrat, și apoi o voce dinăuntrul vagonului a bubuit: „Țineți ușa!" Cynthia a auzit un bocănit; era bastonul

unui orb, un bărbat cărunt, care purta un blazer albastru vechi, o şapcă de baseball şi nişte ochelari de soare enormi. Părea furios pentru ceva sau pe cineva. „Ţineţi *uşa*!", a răcnit din nou, deşi cineva, nu Cynthia, o ţinea deja. Bastonul lui se învârtea haotic la nivelul gleznelor, pocnind baza scaunelor, stâlpul din mijlocul vagonului, cadrul uşii şi picioarele oamenilor. Ea nu-şi putea da seama dacă omul chiar se orienta în acest fel sau pur şi simplu era panicat. Cynthia a mai făcut un pas în spate, pentru a evita arcuirea bastonului – nu pentru că se temea că o s-o lovească, ci pentru că nu voia să-i ofere omului o informaţie falsă –, şi atunci s-a întâmplat. Uşile s-au închis cu clinchetul lor pe două note şi ea s-a trezit pe peron, iar copiii au rămas în tren, şi în vreme ce acesta ieşea din staţie, a văzut expresia îngrozită de pe faţa lui Jonas, deşi se putea foarte bine ca el să fi fost îngrozit în principal de ea, care bătea cu pumnii în uşă şi ţipa „Stai!"

Înainte chiar ca Cynthia să ajungă la capătul peronului, trenul se mişca prea repede pentru ea şi a rămas acolo, privind cum luminile trenului devin tot mai mici în întunericul tunelului. Nu putea să-şi ia ochii de la ele.

Simţea că străinii din spatele ei rămăseseră şi ei nemişcaţi; nimic nu se mai mişca acum, doar acel tren.

– Ai copiii în tren? a spus o voce în spatele ei, o voce tânără, o voce de bărbat.

Nefericirea făcea ca toată lumea să devină familiară cu tine.

– Câţi ani au?

Cynthia s-a întors şi a încercat să răspundă, dar n-a putut. Vedea un cerc întunecat formându-se la marginea câmpului ei vizual.

– Du-te la cabină şi întreabă de un poliţist, a spus tânărul, care purta un tricou cu mâneci lungi, uriaş, cu Knickers.

– Du-te tu, i-a spus altcineva tânărului cu dispreţ. Vrei să o trimiţi pe femeia asta sus pe scări? Nu vezi că e gata să leşine?

Deasupra capetelor lor ea auzea un huruit care creştea şi s-a gândit la început că îşi pierdea cunoştinţa, dar era un huruit real; un alt tren expres intra în staţie lângă ei. Două

persoane o țineau cu blândețe de coate. Copiii dispăruseră în tunel: nu părea real.

– Cum te cheamă? a spus o voce de femeie în vârstă.

Cynthia a urcat în primul vagon al trenului și și-a croit drum pe bâjbâite către ușa încuiată din față, îndreptată către întuneric. Își dădea seama că era o idee stupidă, dar logica situației era acum o logică a speranței absurde și nu credea că mai era ceva de discutat. Teama pentru copii îi umplea fiecare celulă a trupului. Trebuia să se ducă să-i găsească. Trebuia să-și lipească fața de sticlă pentru a vedea dincolo de propria ei reflexie, chiar dacă nu a fost nimic de văzut o bună bucată de vreme, doar șinele, și cadrul de oțel care ținea deschis tunelul, și stațiile locale fantomatice pe lângă care treceau în viteză fără să se oprească. În cele din urmă, a simțit trenul încetinind sub picioarele ei și luminile peronului de la 59th Street au plutit către ea. S-a năpustit afară pe peron și abia atunci i-a trecut prin minte că nu exista niciun motiv real pentru care să creadă că aici chiar coborâseră copiii, poate că ei încă mai plângeau în tren în vreme ce acesta își continua mersul pe lungul lui traseu întortocheat pe sub oraș, dar apoi a văzut în josul peronului un polițist, și polițistul își ținea mâinile pe umerii a doi copii, și cei doi copii erau April și Jonas.

– Ești aici? a spus polițistul, nu foarte prietenos. Tocmai am cerut prin stație la 86th Street să te caute acolo. N-a fost prea isteț să te sui în alt tren.

Copiii se holbau la ea cu acea expresie goală a copiilor care își aud părinții certându-se. Chiar și o oră mai târziu, Cynthia nu-și putea aminti prea multe despre cum i-a dus în sus pe scări, și i-a scos în strada scăldată în lumină, și i-a urcat într-un taxi înapoi către casă, dar nu și-a adus aminte ca vreunul dintre ei să fi scos vreun cuvânt tot drumul.

În acea noapte, l-a pus pe Adam să doarmă în camera copiilor, pentru ca amândoi să poată sta în patul cel mare cu ea. A doua zi nu i-a trimis la școală. Adam a fost puțin surprins, dar a pus-o pe seama unei griji exagerate. E adevărat, cei doi erau mai tăcuți decât de obicei, dar era greu să-ți dai

seama – nici măcar April şi Jonas nu-şi puteau da seama – cât din neliniştea lor venea dinlăuntrul lor şi cât se datora felului atât de grijuliu în care erau trataţi, ca şi cum ceva îngrozitor li se întâmplase. Adam le-a spus cât de mândru era de ei pentru că fuseseră atât de curajoşi şi pentru că se arătaseră atât de isteţi cerându-i ajutor unui poliţist, exact aşa cum ar fi trebuit să facă. Le-a spus că oricând voiau să vorbească despre ziua de ieri, el era acolo pentru ei; dar nu la fel s-a purtat şi Cynthia. S-a aşezat lângă copii şi le-a cerut să o întrebe tot ce voiau, despre ce se întâmplase ieri, şi de ce mami nu se urcase cu ei în tren, şi când ei nu au spus nimic, ea a considerat asta o dovadă pentru cât de traumatizaţi erau, că trebuia să acţioneze foarte repede înainte ca sentimentele pe care le aveau să nu se adâncească atât de tare în ei, încât ea să nu le mai poată scoate niciodată de acolo. I-a lăsat să se ducă la şcoală a doua zi, dar era atât de îngrijorată pentru ei, încât de îndată ce au venit acasă, i-a aşezat din nou lângă ea ca să stea de vorbă, asta pentru a compensa o eventuală greşeală. În acea noapte, April s-a trezit plângând dintr-un coşmar. Zece minute mai târziu, amândoi copiii dormeau lângă mama lor şi Adam stătea ghemuit în patul cel scurt al lui Jonas şi privea umbrele, treaz, dar prea obosit ca să se ridice şi să stingă lumina de veghe.

Până în weekend, ei păreau deja să fi trecut peste toată întâmplarea; erau ceva mai puţin lipiţi de părinţi, şi momentele de tăcere neobişnuită, cu ochii mari, în care îi găseau uneori Adam sau Cynthia s-au rărit, şi apoi au dispărut cu totul. S-au dus cu toţii la Radio City Show[1], şi şi-au făcut bagajele pentru excursia în Costa Rica, şi au mâncat la 3 Guys[2], şi totul părea uitat.

---

[1] *Radio City Show* sau *The Radio City Christmas Spectacular*, spectacol muzical anual prezentat la Radio City Music Hall din New York, o tradiţie de Crăciun care a început în 1933. Spectacolul de 90 de minute combină cântece, dansuri şi momente de umor cu scene se sezon în decoruri spectaculoase.

[2] Restaurant fast-food situat pe Madison Avenue, lângă Muzeul Guggenheim

Dar Cynthia nu era convinsă. În fiecare noapte, nu îl lăsa pe Adam să doarmă până nu îl întreba ce credea el că mai trebuiau ei să facă. El s-a străduit să spună toate lucrurile amabile potrivite; știa că suferința pe care ea le-o atribuia era de fapt doar a ei, dar grozav la Cynthia era că, indiferent cât de stresată putea fi, ea întotdeauna își revenea, cumva, dacă aveai răbdarea să lași ca lucrurile să se rezolve de la sine. Dar când ea i-a spus miercuri seara că sunase la Dalton ca să întrebe dacă îi puteau recomanda un psihiatru specializat în tratarea copiilor cu stres posttraumatic – și nu numai că exista o asemenea persoană, dar chiar își făcuse programare la el –, Adam a început să se întrebe dacă nu cumva toată povestea scăpa de sub control.

– În câteva zile, a spus el pe un ton liniștitor, o să stăm cu toții pe plajă și o să vedem lucrurile cu alți ochi. La fel și ei.

Vorbeau în șoaptă pentru că, deși copiii dormeau de câteva ore în capătul celălalt al holului, nu puteai să știi niciodată.

– Nu prea cred, a spus Cynthia. Am sunat în seara asta la hotelul din stațiune și am anulat rezervările.

El s-a chinuit să se ridice în coate și s-a holbat la ea.

– Biletele de avion nu au fost rambursabile. Îmi pare rău. Dar le-am spus copiilor, și n-au avut nimic împotrivă. O să petrecem de data asta Crăciunul acasă. Chiar nu mă simt în stare acum să fiu într-un loc necunoscut. Cynthia a început să plângă. Dar ceva trebuie să se schimbe aici, a spus. Ceva trebuie să înceapă să fie mai bine. Nu poți să nu faci nimic.

– O să se schimbe. Lucrurile merg grozav. Era adevărat, și totuși, chiar în momentul în care a spus-o, el a simțit că începe să intre în panică. Știi, bonusurile vin săptămâna asta. O șă fie mai bine pentru noi.

– Știu. Dar, vezi tu, timpul nu mai înseamnă același lucru pentru tine și pentru mine. Toți sunteți la fel, peste zece ani o să avem tot ce vrem, și între timp eu mă simt de parcă aș avea nevoie de un binoclu doar ca să pot vedea capătul afurisitei de zile.

– Uite ce-i, a spus el rugător, nu te învinuiesc că eşti supărată pentru ce s-a întâmplat, dar nu poţi privi toată povestea asta şi altfel? Ce vreau să spun e că April şi Jonas au ştiut ce să facă. Au făcut exact ceea ce trebuia. Într-un fel, asta ar trebui să te facă să nu mai fii aşa de îngrijorată. Plus că, ştii, nu vreau să o iau prea uşor, dar ăsta e New Yorkul. Nu poţi să-i protejezi de absolut tot.

– Păi, atunci poate că n-ar trebui să locuim aici, a spus ea.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Poate că ar trebui să locuim în altă parte. Poate că ar trebui să ducem o viaţă diferită. Cine spune că aşa trebuie să fie? Tu crezi că asta e cea mai bună viaţă pe care o putem avea? E atât de puţin loc aici. E atât de puţin spaţiu în care să te mişti. Ar trebui să te simţi în siguranţă, dar de fapt te simţi expus. Trebuie să existe un alt loc în care să mergem.

Brusc, el a simţit că îi e teamă să o atingă.

– Dar parcă spuneai că vrei să stai aici, a rostit el şovăitor.

Ea a scuturat din cap şi şi-a şters ochii.

– Nu înţelegi? a spus. Ăsta e singurul lucru la care pot fi bună. Şi sunt groaznică. De fapt, sunt îngrozită că sunt din ce în ce mai proastă, în loc să fiu mai bună.

– Cyn, a fost doar o singură oră nefericită din vieţile noastre. Tu chiar crezi că, dintre toate momentele fericite pe care le-am trăit, exact ăsta o să-şi amintească?

– Nu fi idiot, a spus ea. Crezi că te-ai născut cu ştiinţa de a uita o porcărie ca asta?

În fiecare decembrie, Sanford îi scotea pe rând la prânz şi le dădea cecurile cu bonusurile, împreună cu un soi de trecere în revistă a performanţelor, cunoscută în rândul angajaţilor ca „Discursul despre starea carierei"[1], care justifica suma respectivă. Firma în sine era capriciul lui şi, deşi ştiau cu toţii că fusese un an profitabil, nimeni nu se aştepta ca mărimea relativă a bonusului să reflecte altceva decât gradul de afecţiune a lui Sanford pentru ei.

---

[1] Parafrază la *Discursul despre starea naţiunii*, pe care preşedintele Statelor Unite îl ţine anual în cadrul unei sesiuni comune a Congresului SUA

Erau suficient de buni prieteni ca să glumească despre temerile lor. Întreaga operațiune era atât de imprevizibilă, încât n-ar fi fost imposibil ca unul dintre ei să fie concediat în cursul prânzului de bonusuri, sau ca toți să primească un salariu compensatoriu și să li se spună că Sanford hotărâse să închidă firma. Adam, al cărui prânz era programat pentru vinerea dinaintea Crăciunului, se afla într-o perioadă de glorie. Pregătise prima rundă de finanțare pentru un start-up de medicamente generice care avea perspective să devină de succes într-un fel în care puțini oameni în afară de Adam prevăzuseră; și aranjase o preluare a Wisconsin Cryogenics, suficient de prietenoasă încât volatilul Guy din Milwaukee să se bucure de adolescente și cocaină tot restul vieții sale.

Cea mai grea parte cu pregătirea firmei era să-l convingă pe Guy să nu deschidă gura, ca să nu existe un efect imediat pe bursă, ceea ce ar fi putut să strice afacerea.

Sanford l-a dus pe Adam la Bouley, unde au împărțit două sticle de vin înainte ca bossul să scoată un cec într-un plic din hârtie transparentă.

– Deschide-l, i-a cerut plin de el, ca și cum înăuntru s-ar fi aflat un inel.

Adam l-a deschis și a văzut că valora trei sute cincizeci de mii de dolari. Era mult mai mult decât se așteptase sau decât primise în anii anteriori, și auzise suficiente zvonuri ca să știe că nici unul din colegii săi nu primise o sumă cât de cât apropiată.

– Asta rămâne între noi doi, a spus Sanford, fără nici un rost; la vârsta lui înaintată, plângea mai ușor. Asta nu e pentru anul care a trecut. Asta e pentru viitor. Vreau să mă asigur că nu pleci nicăieri. Trebuie să fiu sigur că știi cât ești de prețuit. Mă apropii de momentul în care trebuie să mă gândesc la moștenirea pe care o las în această lume.

La fel ca mulți dintre cei asemenea lui, Sanford își păstra profilul social prin evenimente generoase legate de organizații caritabile; la scurt timp după momentul bonusurilor, când se presupunea că toți se simțeau bogați, angajaților lui li s-a cerut să cumpere bilete la un eveniment anual de binefacere

pentru o organizație la care el ținea foarte mult, Boys and Girls Clubs of New York[1], ce urma să aibă loc pe puntea lui *Intrepid*, portavionul scos din uz și devenit muzeu naval plutitor la unul dintre debarcaderele de pe Hudson.

O mie de dolari de persoană. Pentru cei care lucrau la Perini nu era o invitație care putea fi refuzată. Adam a cumpărat un bilet și pentru Cynthia. În mod normal nu i-ar fi forțat așa mâna, dar simțea nevoia să mai vadă ceva din vechea Cynthia, strălucitoare la o petrecere, de dragul ei, dar și al lui. Era atât de deprimată în ultimul timp și, deși Adam chiar nu vedea nici un motiv pentru deprimare, era atât de obișnuit să fie legat de ea, încât se temea sincer că oriunde se îndrepta Cynthia, acum în derivă, avea să ajungă și el împreună cu ea. Nu-și putea da seama ce trebuia să încerce, poate doar să reconstituie o seară în care ea fusese mai fericită.

Nu era un plan prea grozav, dar în acea seară, cel puțin, a părut să funcționeze. Cynthia era radioasă, în vreme ce tremura într-o rochie neagră în spațiul cât un hangar aflat sub puntea vasului, bând un soi de Martini tematic și fiind în centrul atenției printre colegii lui Adam de la Perini, dintre care nici unul nu plătise o mie în plus pentru o însoțitoare. Au invitat-o cu rândul la dans. Adam vedea cât de îndrăgostiți erau de ea, de ideea de ea, dovada vieții de după căsătorie. Chiar și când s-au amețit puțin și privirile lor au devenit mai fățișe, nu i-a trecut prin minte să se simtă gelos, deoarece ea merita atenția lor. Au mâncat miel la grătar. L-au văzut pe Tiki Barber[2]. Sanford și soția lui au venit cu generozitate la masa lor, unde toată lumea era beată și fericită.

– Unul din ăștia nu seamănă cu ceilalți, a spus Sanford, zâmbindu-i șmecherește Cynthiei. Ce cauți la masa asta plină de smochinguri goale?

---

[1] Organizație națională înființată în 1860, care oferă programe after-school pentru tineri

[2] Atiim Kiambu Hakeem-Ah „Tiki" Barber (n. 1975), jucător de fotbal american la New York Giants

I-a întins mâna, și când și-a întins-o și ea, i-a sărutat-o. Victoria a zâmbit către spațiul dintre ei.

– Mă bucur să te revăd, Barry, a spus Cynthia.

– Te rog. Plăcerea e doar a mea. Tu ești nestemata acestei triste adunări. O să te întreb ceva. Dansezi?

– Nu prea.

– Splendid. Fiule, i s-a adresat lui Adam, nu te superi dacă plec puțin cu soția ta, nu? Poate că Adam nu ți-a spus asta, dar eu sunt un profesor de dans *par excellence*. Și ăsta e doar unul dintre multele mele talente.

I-a oferit brațul; Cynthia, cu o privire prefăcut speriată către soțul ei, și-a pus pe masă Martini-ul și a alunecat la brațul lui Sanford către ringul de dans. Victoria a văzut o prietenă la câteva mese mai departe, sau așa a pretins, a făcut cu mâna, ciripind ceva, și a plecat de la masă fără nici un cuvânt.

– Incredibil, a spus Parker, cu o urmă de invidie în glas. Afurisitul de țap bătrân. Și cu nevastă-sa chiar aici. E uimitor ce poa' să facă tipul ăsta.

Bonusul lui Parker, Adam știa, era jignitor de mic, astfel încât el trecuse peste resentiment și ajunsese direct la groază. A golit un alt Martini și i-a făcut semn unui chelner, cu paharul gol.

– Nu-i beție mai grozavă, i-a spus el lui Adam, ca beția pentru o cauză bună.

– Cor-rect, a aprobat Adam.

Dar, de fapt, cu cât era mai amețit, cu atât mai neliniștit și mai vag posac începea să se simtă, ceea ce era neobișnuit pentru el. Se simțea zâmbind, așa că s-a oprit. Mai exista un bar și pe punte, și s-a hotărât să îl viziteze, doar ca să plece pentru câteva minute de la masă. Pe scări s-a întors și a reușit să-și zărească șeful și soția pe ringul de dans aglomerat. Era o mare de smochinguri acolo, dar ochii lui au fost imediat atrași spre ei. L-a privit pe Sanford cum o răsucește întruna în acel spațiu mic; cum îi spune ceva care o face să râdă. Văzându-i, Adam s-a simțit nostalgic. Toată energia ei, și nepăsarea, și credința în ea însăși pe care el le adorase dintotdeauna își pierduseră supapa, și astfel, acea încredere s-a mutat, într-un fel, în viața copiilor. Mai rău era că viața de

potențial maximizat în care crezuseră întotdeauna pentru ei înșiși era încă aici în fața lor, de fapt chiar mai aproape ca niciodată, dar ea încetase să o mai aștepte cu nerăbdare, nici măcar nu-și mai înălța capul ca s-o vadă. Când îi spusese despre bonus, ea își așezase pe chip un zâmbet politicos și fluierase, vrând să zică: „Ce drăguț pentru tine". Era deopotrivă fascinant și puțin trist să o vadă acolo dansând ca vechea Cynthia, beată și strălucitoare, pentru că era nevoie de un decor ciudat ca acesta, aproape o fantezie, ca să o scoată din nou la lumină. Poate că viața trebuia să semene mai bine cu fantezia. Nu că exista vreo gală de o mie de dolari biletul la care să meargă în fiecare seară. Dar orice ar fi ceea ce trebuia făcut, era rândul lui să o ajute; ea îl ajutase în mai multe feluri decât putea el socoti. Nici n-ar fi reușit să-și imagineze ce ar fi ajuns fără ea.

Își cunoștea suficient de bine șeful ca să nu aibă nici o îndoială că, în această clipă, singurul lucru din mintea lui era seducerea Cynthiei. Nu-l deranja. Nu doar pentru că știa că nu avea să se întâmple niciodată: într-un fel, era corect ca asta să fie ceea ce trebuia Sanford să facă, indiferent că soția lui se afla chiar acolo, indiferent de afecțiunea lui pentru Adam sau de prezența a sute de martori. Acesta era rostul unei vieți ca a lui Sanford. Urmăreai ceea ce îți doreai.

Sus, pe punte, era un soi de agitație la coada pentru băuturi. Un tip gen membru al unei frății, aflat în fața lui Adam, se plângea prietenilor săi că puștiul care era primul la rând și care părea cam de nouăsprezece ani flirta cu barmanița.

– Gagicărește pe timpul tău liber, junioare, a spus el. Unora dintre noi le e sete.

Puștiul s-a întors. Avea un nas uriaș, unul din acele nasuri care pornesc practic din frunte, dar la el părea roman și ciudat de arătos.

– Ia-o-ncet, Bluto, a spus el, și ochii lui Adam s-au mărit plini de veselie la acest tupeu. E sora mea.

– Ce? a făcut Bluto.

– Pe bune, a zis puștiul. Cred că suntem gemeni.

Deși cu paharul în mână, s-a întors din nou către barmaniță și a început să-i murmure ceva.

Un alt țânc de pe Wall Street, și-a spus Adam, un alt puști care își sparge bonusul la o petrecere unde crede că o să comunice cu oameni care nici măcar nu știu că el există. De fapt, toată treaba cu bonusul începea să-l roadă, într-un fel în care nu i se mai întâmplase până atunci. Anul acesta primise un bonus mare. Și asta ce însemna? Poate că ar trebui să-și cumpere o barcă, sau să găsească niște hoteluri mai scumpe în care să stea în cele câteva săptămâni pe an când i se dădea voie să călătorească unde voia, în loc de Charlotte sau Omaha, sau să încerce să găsească o școală și mai supraevaluată la care să-și trimită copiii? Se simțea ca un prost. Toată lumea se purta de parcă suma ar fi contat, când, de fapt, ceea ce conta era ideea de a primi un bonus, de a te afla în afara acelui mic cerc în care se hotăra cât valora munca unui om, cât de aproape ai ajuns de un anume țel pe care altcineva l-a stabilit pentru tine. Sanford i-ar fi putut da două milioane și principiul rămânea același. Între timp, ceasul ticăia și viața din jurul tău începea să se osifice, în vreme ce toți Barry Sanforzii din lume te plăteau ca să aștepți să ți se spună ce urma să se întâmple.

Relația lui cu băutura devenise complicată. Cu cât simțea că vrea să bea, cu atât mai tare încerca să nu o facă. Era un exercițiu de autocontrol, desigur, dar în același timp el mergea la sală din ce în ce mai mult în ultimul timp, iar băutura și, mai ales, mahmureala nu erau corespunzătoare cu planul lui de a fi într-o formă perfectă. Cântărea mai puțin și putea ridica o greutate mai mare decât cu zece ani în urmă. O singură zi însă în care nu-și făcea rutina, și simțea cum începe să alunece în vechea formă. Chiar și acum, stând la coadă la bar în smoching, simțea un impuls neliniștit de a coborî prin viscerele metalice zgomotoase ale acestui vas neputincios și, odată ajuns pe aleea îngustă dintre Hudson și West Side Highway, să alerge.

Când Bluto a ajuns în fața cozii, l-a împins pe puști deoparte – de fapt, a fost doar un cot, dar puștiul era mult mai mic, așa că s-a împiedicat și jumătate din conținutul paharului i s-a vărsat pe jos. A pus paharul pe tejgheaua barului și, pentru o clipă, Adam s-a gândit că puștiul era suficient de

beat încât să facă ceva foarte prostesc. Dar în schimb, el a întins mâna.

– Fără resentimente, frate, i-a spus lui Bluto și, când Bluto s-a încruntat și i-a strâns mâna, puștiul a întins cealaltă mână și l-a bătut pe Bluto pe umăr.

Apoi s-a îndepărtat, nu către mese, ci în direcția avioanelor muribunde, unele dintre ele luminate de proiectoare, sudate de punte ca exponate. Adam a continuat să-l urmărească cu privirea, nu foarte atent, cât mai degrabă confuz, și apoi puștiul s-a întors brusc și l-a surprins. Au trecut câteva minute ciudate, ciudate pentru că a părut mai puțin stânjenitor decât ar fi trebuit probabil să fie. Puștiul a ridicat din sprâncene, iar pe urmă – Adam era absolut sigur de asta –, când a pornit-o iarăși mai departe, a ridicat mâna dreaptă, a deschis-o desfăcându-și degetele așa cum ai putea desface un plic de chibrituri, și acolo, profilat pe palmă, agățat de două degete, era un ceas.

Nu zău! Bluto s-a întors cu spatele la bar pentru a intra din nou în mulțime, ținând într-o mână, de gât, trei sticle de bere.

– Noapte bună, G, i-a spus lui Adam.

– Și ție. Hei, știi cumva cât e ceasul?

Bluto și-a scuturat încheietura groasă a mâinii pentru a o trage din mânecă și a ridicat-o în dreptul feței. Era goală.

– Fir-ar al dracu'! a exclamat.

Adam l-a lăsat acolo împingând pe toată lumea deoparte, în vreme ce își căuta pe punte ceasul cel scump.

Era la jumătatea drumului înapoi către masa lui când s-a oprit. I-a luat o secundă în acea mare de smochinguri, dar i-a descoperit pe colegii lui așezați la masa Perini cu capetele adunate laolaltă, mai mult ca sigur într-o timidă bârfă răutăcioasă. Nu l-au văzut. Probabil că Cynthia încă mai dansa. Adam s-a răsucit și s-a întors în întunericul punctat de trupurile masive ale vechilor Mustanguri, și elicoptere, și avioane de vânătoare. Și-a găsit omul aprinzându-și o țigară, departe lângă proră, privind peste apă către New Jersey, ca și cum vasul s-ar fi îndreptat într-acolo. A părut puțin cam agitat când Adam s-a apropiat.

– Hopa, curcanii, a spus el.

– De ce mi-ai arătat ceasul? l-a întrebat Adam. De unde știai că nu eram prieten cu tipul ăla?

Băiatul a ridicat din umeri.

– El râdea, a spus. În vreme ce tu păreai enervat că ești aici.

– De unde ai învățat să faci asta? Ce ești tu, un soi de copil al străzii? Chiar ai plătit ca să fii aici?

Odată ce și-a dat seama că Adam nu era acolo ca să-l aresteze, puștiul s-a relaxat puțin.

– Cineva mi-a dat biletul lui, a zis. Șeful lui a plătit pentru el, deoarece crede în A Da Înapoi. Mi-ar plăcea să-ți spun o aiureală gen Oliver Twist, dar adevărul este mult mai stupid. Pe vremuri făceam magie. Pe toată durata liceului. Fur și portofele. Vrei să vezi?

– Unde lucrezi?

„Spune: Sunt broker", și-a zis Adam.

– Sunt broker la Merrill Lynch. Și tu?

Adam nu a răspuns. Niciodată, niciodată nu te poți întoarce în timp la acest moment, se gândea el, la această unică permutare a hazardului. Aici nu era vorba despre soartă – soarta era o aiureală. Era vorba despre potențialul unui moment și ce făceai cu el. Potențialul nevalorificat era un lucru tragic.

– Știi cât e de perfect? a spus el cu voce tare. Nu există absolut nici o legătură între noi. Nu ne cunoaștem, nu lucrăm împreună, nu am fost colegi la aceeași școală. Numele tău nici măcar nu e pe lista de invitați de aici.

– Stai, a spus puștiul. Nu-mi spune. *Străini în tren*[1].

– N-ai de gând să-i dai înapoi ceasul ticălosului ăluia, nu-i așa? a spus Adam.

Micul zâmbet afectat de care Adam nici nu-și dăduse seama că era pe fața puștiului a dispărut brusc. Răpăitul de

[1] Thriller produs și regizat de Alfred Hitchcock (1951), după romanul omonim al Patriciei Highsmith, despre doi bărbați care se întâlnesc și se înțeleg să „facă schimb" de crime pentru ca nici unul să nu fie suspect în moartea respectivei lor victime

început al dirijorului și clipocitul Hudsonului erau un singur sunet, venind de sub ei. S-a uitat la Adam și a înghițit în sec.

– Nu, a spus.

– De ce nu?

– Fiindcă să-l ia dracu'. De-aia nu.

Adrenalina pompa acum prin el. Nu se mai simțise așa de când o ceruse pe Cynthia de soție. Fără să se întoarcă, a făcut un gest peste umăr către petrecere, pe care o auzeau, dar nu o puteau vedea.

– Toți sunt la fel ca el, a spus Adam. Poartă o uniformă, ca să ne dăm seama mai ușor. Ne dau daruri, ca biletele la spectacolele de caritate, ca să ne facă să uităm că viața e scurtă. Nu putem să stăm pur și simplu și să așteptăm. Noi nu avem soiul ăsta de timp.

– Care noi?

– Noi, puținii fericiți, a spus el. Tu și cu mine. E vremea să luăm show-ul cu asalt. E vremea să schimbăm termenii. O să fie nevoie de ceva curaj din partea ta.

Era înfricoșător cât de repede îi veniseră toate astea în gând, când, de fapt, nici nu știuse că zăceau acolo: o dorință de răzbunare, sigur, dar răzbunare împotriva cui? Înainte, fusese un lider. Nu făcuse niciodată ceea ce făceau ceilalți de vârsta lui, întotdeauna se grăbea prea mult, și totuși cumva, acea grabă, în loc să-i aducă viața pe care o dorea, îl marginalizase. Acum, dintr-odată, marginea părea singurul loc unde trebuia să se afle. Cât despre puști, Adam își dădea seama, din expresia de groază de pe fața acestuia, că nu se înșelase asupra lui.

– Nu știu despre ce vorbești, a spus puștiul, și astea erau cuvintele potrivite care trebuiau rostite.

– Ba da, știi, a spus Adam. Acum o să-ți spun ceva. Nu trebuie să faci nimic decât să asculți. Wisconsin Cryogenics. Poți să ții minte numele fără să-ți notezi?

Puștiul a încuviințat din cap.

– Acum, poți să faci cu asta ce vrei. Dacă dorești, poate fi pur și simplu micul meu dar pentru tine. Și aici se poate termina totul. Dar nu trebuie să se termine.

Au încremenit amândoi și au privit cum un bărbat și o femeie, amândoi cu pahare de Martini în mână, se aplecau să treacă pe sub elicele nemișcate ale unui elicopter. S-au cățărat înăuntru, beți. Muzica a început din nou în adâncul vasului.

– Dă-mi un număr de telefon, a spus Adam. Nu unul de la slujbă și nici unul de acasă. Poate numărul de la mobilul unei prietene. O să iau legătura cu tine în vreo trei săptămâni, OK? Trei săptămâni. Și atunci, fie o să vorbim despre viitor, fie o să poți să-mi închizi telefonul. Numele meu e Adam.

Puștiul a reacționat imediat. A șoptit un număr și Adam l-a repetat. Odată ce-și băga un număr în cap, nu-l mai uita.

– Încă ceva, a spus Adam. Dă-mi ceasul.

Puștiul era nedumerit, dar i l-a întins. Adam i-a aruncat repede o privire: un Patek Philippe de aur. El nu se dădea în vânt după ceasuri, dar aprecia valoarea. Și-a strâns buzele plin de respect, și apoi l-a aruncat peste balustradă.

Când s-a întors la masă, a găsit-o pe Cynthia stând cu Parker, și Brennan, și încă vreo doi alții, și toți erau foarte beți, și era cazul să plece acasă. Cynthia, încă strălucind după dans, s-a uitat prefăcut mânioasă la el.

– Ai lăsat singură o doamnă, așa faci? a spus ea. Unde ai fost?

El i-a spus că s-a întâlnit cu niște vechi prieteni de la Morgan. Era cea mai ușoară minciună pe care o spusese vreodată. Parker a ocolit împleticit masa ca să-și ia la revedere de la ea; s-a aplecat cu o solemnitate beată și i-a sărutat mâna, și Cynthia a râs, iar Adam s-a gândit câtă dreptate avea ea: nu se putea, pur și simplu, să nu faci nimic. Nu era suficient să te încrezi în viitorul tău, trebuia să-ți înșfaci viitorul, să-l tragi din curgerea timpului, și, făcând asta, te separai de legiunile de lachei patetici și posaci care credeau că lumea era moștenirea lor. Acest soi de credință supusă în dreptatea supremă a lucrurilor nu exista în firea lui Adam. Și el avea să le dea totul copiilor lor, avea să riște totul pentru ei. Știa ce risca. Dar, oricum, totul era un test al aptitudinilor tale.

Cele mai splendide riscuri erau cele secrete. *Fortuna favet fortibus*.[1]

Sanford ţinea discursuri bune, dar nu avea de gând să renunţe la ce era al lui, poate doar în testament, exact la fel ca toţi ceilalţi satiri bătrâni şi umflaţi care zburdau pe vasul ăsta mare andocat. Cât despre Adam, când o să zacă mut pe vreun pat de spital după a treia operaţie pe cord, toată lumea o să creadă că se gândeşte la un singur lucru, dar el o să se gândească la altceva.

În cele din urmă au găsit un alt apartament, pe East End, departe de Dalton, dar mai mare şi mai bun din atâtea puncte de vedere – nu numai că April şi Jonas aveau în sfârşit propriile lor camere, dar exista şi o cameră de oaspeţi, şi un patio, şi acces la piscină –, încât chiar şi copiii au acceptat foarte repede ideea de mutare.

Dar renovările pe care le dorea Cynthia au durat mai multe luni decât se aşteptau ei şi, în final, au trebuit să scadă cincizeci de mii din preţul de vânzare al fostului lor apartament în schimbul acceptării cumpărătorului de a amâna preluarea lui. A fost o perioadă ciudată, când jumătate din lucrurile lor erau împachetate, când îi sunau pe constructori în fiecare după-amiază ca să vadă cum stăteau cu lucrul, când locuiau în propria lor casă asemenea unor chiriaşi. Copiii şi-au pierdut entuziasmul şi au început să se plângă, plini de remuşcări, că trebuiau să se mute de acolo. Asta o exprimau mai degrabă prin comportament, şi Cynthia se enerva pe ei, iar după un weekend deosebit de obositor în acest infern plin de nervi, Adam i-a propus soţiei sale să plece undeva pentru câteva zile, doar ei doi. Multe cupluri pe care le cunoşteau făceau asta tot timpul, dar dacă stăteau să se gândească, ei n-o mai făcuseră, de fapt, de când se născuse April. El chiar s-a oferit să o ducă pe Cynthia la Paris; ştia că probabil el n-o să se simtă prea bine, două zboruri peste Atlantic în trei zile, dar a făcut oferta doar ca să-i arate că vorbea serios. O plajă undeva în Caraibe era mai degrabă stilul lor, dar în final n-a

[1] „Norocul îi favorizează pe cei curajoşi" (în limba latină în original)

mai contat, pentru că nu au găsit pe nimeni care să stea atât de mult timp cu copiii. Cynthia nu se putea gândi la nimeni cunoscut sau în care să aibă suficientă încredere pentru asta. Cine, fetița aia de la Barnard, din Minnesota, pe care o angajaseră? A fost o minune că a putut supraviețui ea singură un weekend în oraș. Era adevărat că ei doi nu aveau părinți care să locuiască în apropiere, sau în care să fi avut încredere să-i lase cu copiii chiar dacă s-ar fi aflat în apropiere. Când Adam era mic, părinții lui nu-și făceau probleme și îi lăsau, pe el și pe Conrad, la vreun vecin dacă aveau planuri, uneori și pe neanunțate. Dar când Cyn l-a întrebat dacă avea vreo idee nemaipomenită pentru April și Jonas, el a trebuit să admită că nu avea. Ca familie, erau ca o insulă, la bine și la rău, mai mult decât realizase el.

Așa că au făcut un compromis: a convins-o să accepte să petreacă o noapte cu el într-un hotel chiar acolo în Manhattan. Gina, fata de la Barnard, care, deși era la colegiu, nu părea niciodată să aibă planuri pentru weekend, a fost de acord să rămână peste noapte să doarmă în apartament. Le-au spus copiilor că se duc în Atlantic City, unde era mare plictiseală și erau cazinouri, și copiii n-aveau voie. Apoi vineri după-amiază au luat o cameră la Parker Meridien și au sunat la room-service pentru stridii și o sticlă de Absolut Citron și gheață. Adam a dezbrăcat-o aproape înainte să iasă chelnerul din cameră. Ei nu-i venea să creadă cât de plin de zel era. Ai fi zis că nu mai făcuse sex de luni de zile, dar Dumnezeu știa că nu era adevărat. Pentru un cuplu cu doi copii mici, o făceau destul de des. Dar ea vedea, chiar dacă nu înțelegea prea bine de ce, cât de mult își dorea el ca această întâlnire a lor să fie grozavă. Când nu-i îndoia picioarele peste cap, o trăgea pe marginea patului, astfel încât palmele ei să se sprijine pe podea. Era ca un soi de epopee sexuală, ca și cum ar fi fost important ca futaiul lor să fie mai grozav decât al oricărora din acel hotel. Două ore mai târziu, ea era foarte sigură că așa și fusese. Nu a trebuit să se prefacă în fața lui, din fericire, dar, văzând felul în care se purta el – cât de mult își dorea să o satisfacă –, s-ar fi prefăcut dacă trebuia.

El a făcut o pauză și a scos o sticlă de apă de zece dolari din minibar. A băut-o în fața ferestrei întunecate, încă respirând greu; Dumnezeule, și-a spus Cynthia, e un bărbat al dracului de superb. S-a întors pe burtă pe patul uriaș. Era o mare diferență față de noaptea nunții lor, când se prăbușiseră morți de oboseală în pensiunea aia kitschoasă din Pittsburgh; chiar s-a mirat că își mai aducea aminte de ea. Dar, amintindu-și, îi era greu să nu se simtă optimistă. Lucrurile merseseră mai bine în ultimele luni. Adam se descurca foarte bine. Începuse să tranzacționeze și la bursă, spunea el, și dintr-odată erau bani pentru toate. Se duceau la Vail[1] în februarie și în Caraibe la primăvară. Noul apartament avea să fie uluitor. Soția lui Sanford a invitat-o să intre în Coaliția pentru Școlile Publice. Aici intervenise și Adam, evident. Și ceea ce îi tot spunea el în aceste luni era perfect adevărat: trebuia să iasă puțin mai mult în lume. I-a simțit degetele pe gambă, s-a întors și l-a văzut zâmbindu-i dulce.

– OK, pitic, a spus el. Gata pauza.

I-a spus întruna cât de mult o iubește și ea își întorcea fața de la el când îl auzea, de teamă că o să înceapă să plângă. El a ejaculat din nou și s-a dus direct în baie.

– Mă duc să caut un defribrilator, a spus.

Ușa s-a închins. Cynthia a rămas întinsă, uitându-se la tavan; după un minut, s-a rostogolit până la marginea patului și s-a dus oarecum țeapănă până la scaunul de lângă fereastră, unde își trântise geanta. Camera era imensă, cu o vedere spectaculoasă spre Central Park. Cynthia s-a gândit că poate ar reuși să vadă de acolo apartamentul lor, dar nu erau suficient de sus. Nici un mesaj vocal pe telefon, dar în geantă a găsit trei bucăți de hârtie liniată, strâns împăturite – bilete pe care Jonas trebuie să le fi strecurat acolo înainte ca ea să iasă din apartament. Pe primele două scria: „Te iubesc" și „Mi-e dor de tine", iar pe al treilea: „Câștigi?"

Încă se mai uita la ele când Adam a venit în spatele ei. Își făcuse griji că o să se supere pe ea, dar bineînțeles că nu era supărat. A reacționat perfect.

---

[1] Oraș în centrul statului Colorado, la vest de Denver, lângă muntele Vail (3432 m), stațiune alpină pentru practicarea schiului

– Poate, a spus el și a sărutat-o pe gât, ar trebui pur și simplu să plecăm acasă.

Au sunat-o pe Gina din stradă, din fața hotelului, ca să nu intre în panică atunci când o să audă cheia în ușă. Adam a coborât cu ea ca să o suie într-un taxi; Cynthia și-a scos pantofii și s-a dus în camera copiilor. Jonas dormea pe burtă, ca întotdeauna, cu așternuturile aruncate deoparte, cu o palmă lipită de saltea ca și cum ar fi fost sticla unei ferestre. Ea s-a așezat pe podea, rezemată de peretele din fața patului lui. În întuneric, camera era o împletitură liniștitoare de umbre prelungi, de la comodă, de la rama ferestrei, de la rucsacul pe rotile plin cu cărțile de școală ale lui April, așezat lângă ușă. Și-a ținut răsuflarea pentru o clipă, până când a deslușit-o pe a lor.

Era normal, se gândea ea, să fie puțin agitați că se mutau într-o casă nouă, și chiar și puțin nostalgici. Tot ceea ce li se întâmplase vreodată avusese loc aici. Dar ea se prefăcea total atunci când pretindea că are aceleași sentimente ca și ei când era vorba să spună la revedere acestui apartament. Niciodată nu se gândise că ăsta avea să fie ultimul lor cămin. Ca să fie sinceră, nu credea nici că următorul avea să fie ultimul. Îi era puțin rușine să recunoască asta. Dar exista întotdeauna acel moment în care nu-ți mai plăcea o casă, când te uitai la ea și te întrebai dacă era într-adevăr imposibil să o schimbi în ceva mai bun, unde să nu te deranjeze dacă ai muri. Odată ce-ți intra în cap acel gând, gata, totul se termina.

Evident, ăsta nu era un raționament pe care să-l împărtășești unor copii de vârsta lor. Jonas deja trecuse printr-o perioadă scurtă de obsesie a morții, când avea doar trei ani. Cynthia nu știa ce o provocase – probabil vreo poveste pe care i-o citise ea, deși nu-și dădea seama care –, dar într-o zi a devenit pur și simplu conștient de existența morții, și îi era greu să-i înțeleagă principiile de bază. Pentru el asta însemna să fii paralizat, cu ochii deschiși, într-un sicriu, pentru totdeauna. Absența conștienței era, practic, de neimaginat. El credea că morții mai pot vedea, de pildă – doar că era prea întuneric ca ei să vadă ceva. Astfel de diferențe nu erau lucruri pe care Cynthia să dorească să le discute cu el.

A încercat tot ce i-a trecut prin minte. L-a pus să-şi scoată casa lui de marcat de jucărie.

– Câte zile mai sunt până la ziua ta? l-a întrebat.

– Cincizeci şi şase, a spus Jonas, care ştia asta pentru că întreba în fiecare zi.

– Şi asta înseamnă puţin sau mult?

– *Muult!*

Ea s-a gândit o clipă, apoi a tastat nişte cifre pe maşina bipăitoare.

– Uite câte zile mai sunt până când ajungi de vârsta bunicii Morey, a spus. Şi nici măcar bunica n-o să moară prea curând.

Propria ei mamă era mai în vârstă decât mama lui Adam, dar ea n-a folosit-o pe bunica Ruth ca exemplu pentru că Jonas n-o mai văzuse de atâta timp, încât Cynthia s-a gândit că s-ar putea să nu pară suficient de reală. A întors cifrele către el.

– Uau! a exclamat el.

Dar Cynthia ar fi trebuit să ştie că asta nu avea să funcţioneze. La vârsta aceea, orice număr peste o sută era totuna în mintea lui şi, oricum, să-i spui unui copil că n-ar trebui încă să-i fie frică de ceva nu era deloc un sfat.

– Totul face parte din natură, i-a spus ea altă dată. Fiecare lucru viu se naşte, creşte şi moare. Fiecare animal, şi plantă, şi pasăre, şi floare, şi copac. Asta se numeşte – a spus ea şi a regretat apoi – ciclul vieţii.

– Şi tu o să mori? Şi tati? Şi April? Când?

– Nu, a spus ea, panicându-se. Mami şi tati n-o să moară. Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina asta. Scoate-ţi gândul ăsta din cap.

A mimat cum îşi smulge din cap un gând rău, l-a adulmecat şi apoi l-a aruncat, ceea ce l-a făcut să râdă, şi pe urmă l-a lăsat să se uite la televizor.

– O să-i treacă, a spus Adam. Are trei ani. O să apară altceva interesant şi o să-i scoată asta din cap. Mi-aduc aminte că am trecut şi eu printr-o fază asemănătoare când eram de vârsta lui.

– Zău? Şi ce ţi-a spus mama ta?

El s-a gândit.

– Nu-mi aduc aminte absolut nimic.

– Deci ți-aduci aminte că ai pus întrebarea. Doar că mama ta nu ți-a spus nimic care să merite a fi ținut minte.

El a încuviințat din cap.

Apoi, într-o zi, au sunat cei de la grădiniță; au chemat-o să-l ia pe Jonas mai devreme pentru că după gustare se pusese pe plâns. Nu voia să spună ce îl supăra. Probabil că era doar obosit, a spus educatoarea cu acea răbdare ușor dementă pe care o doreai la o educatoare de grădiniță, dar totuși, poate că era mai bine să vină să-l ia.

Ea l-a dus acasă cu un taxi, mângâindu-l pe păr și sărutându-l în creștetul capului, fără să-l întrebe nimic.

Încerca să se liniștească și, în același timp, să-l liniștească și pe el. „Cine este băiețelul ăsta?", își spunea. „De ce nu e nimeni care să mă ajute? De unde să știu eu ce să fac?"

Când au intrat în casă, ea a spus:

– Trebuie să mergem să o luăm pe April peste vreo oră. Vrei o gustare și să-ți citesc ceva?

– Mami? a spus el. Eu nu vreau să mor, pentru că atunci când ești mort, nu poți să vorbești sau să te ridici, și o să-mi fie dor de tine.

Și de aici ea a învățat o lecție despre disperare și modalitățile în care un părinte se poate uneori baza pe ea.

– Vino aici, i-a spus.

El s-a așezat în poala ei. Ea i-a spus că e băiat mare acum și că era timpul să-i spună adevărul. Adevărul e că nimeni nu știe ce se întâmplă după ce murim, pentru că nu putem să vorbim cu oamenii morți, și oamenii morți nu pot vorbi cu noi. Dar unii oameni au anumite idei despre ce s-ar putea întâmpla. Unii oameni cred în ceva numit reîncarnare; atunci când o viață se sfârșește, urmează un scurt timp de odihnă și, pe urmă, te întorci și trăiești din nou; însă nu exact aceeași viață, și poate nu exact același tip de viață – poate că te întorci ca vultur sau câine. De fapt, poate că viața asta, chiar acum, nici nu era prima lui viață; poate că fusese un dinozaur, cu atâta timp în urmă, încât uitase. (Simțea cum brațele lui se relaxau.) O altă idee în care foarte mulți oameni credeau se numea rai. Raiul era un loc care depindea de dorințele

tale: locul din viaţă în care te-ai simţit în siguranţă, şi cel mai fericit, şi în largul tău, raiul era acel loc pentru tine mereu, pentru totdeauna.

– O casă drăguţă şi călduroasă, a spus Jonas, cu tine şi cu tati.

Nu a inclus-o şi pe sora lui acolo, a observat Cynthia, dar n-a insistat. Era un mic rit de trecere pentru ea, un moment de întărire a încrederii, o lecţie despre resursele iubirii chiar şi atunci când nu exista nimic deosebit în care să crezi.

3

Jonas s-a trezit primul – şi-a dat seama de asta ascultând cu atenţie –, cu obloanele deschise către mare. Singurul sunet care se auzea era ploaia ce se transforma în ceaţă pe pietrele din patio. Adeseori ploua în primele ore ale dimineţii, ca şi cum ploaia, prevenitoare, ar fi vrut să-şi termine treaba devreme, în caz că familia Morey sau ceilalţi locuitori ai insulei aveau ceva planificat. Nu că ar fi fost prea multe de planificat, chiar să fi vrut asta. Încă o plimbare pe plajă, poate, sau o alta cu feribotul din port până în Scilly Bay pentru a mânca un homar. Ăsta era cel mai minunat lucru la acest loc, din punctul de vedere al lui Jonas: timpul pierdut. Aveai nevoie de asta ca să poţi evalua corect şi să măsori nebunia vieţii tale ordonate de acasă, unde câteodată acel prim minut de activitate cerebrală după trezire genera atâta nelinişte, încât trebuia să te ridici din pat doar ca să încetezi să mai gândeşti.

Pe de altă parte, Anguilla începea deja să semene puţin cu acasă. De două ori pe an – în vacanţa de Crăciun şi în cea de primăvară – în ultimii patru ani. Genul acesta de fidelitate nu avea precedent. Probabil că tatăl lui găsise aici ceva care îi plăcea, căci era singurul loc pe care îl vizitaseră vreodată şi în care îşi exprimase dorinţa de a se întoarce. Poate că atunci când Jonas o să fie de vârsta tatălui său şi o să audă pe cineva

rostind cuvântul „acasă", Anguilla o să fie unul din locurile la care se va gândi.

Şi totuşi, probabil că nu. De fiecare dată închiriau aceeaşi vilă în stil grecesc, deşi părinţii lui cu siguranţă şi-ar fi putut permite să o cumpere. Cel puţin aşa credea Jonas. Nu era întotdeauna uşor să-şi dea seama ce nu-şi mai puteau permite.

April era în camera de dincolo de peretele de la capul lui, cu prietena ei Robin, colegă cu ea, şi simplul gând la Robin i-a atras imediat atenţia lui Jonas şi l-a făcut, oarecum umilitor, să se concentreze. Şi-a lipit urechea de perete, chiar dacă fetele nu aveau să se trezească decât peste vreo două ore. Dormeau împreună în acelaşi pat uriaş, pentru că aşa le plăcea, ceea ce îl provoca pe Jonas într-un fel pe care aproape că îl ura. Mama lui îl îndemnase să-şi invite şi el un prieten în această excursie, dar el nu avea nici un prieten atât de bun; erau băieţii din gaşca lui, dar, sincer, mai bine să nu se vadă o vreme. Robin era înaltă şi slabă, şi avea părul lung, la fel ca toate prietenele nesuferite de la şcoală ale lui April, dar ea era şi în echipa de lacrosse şi ştia cine era Gram Parsons[1], şi se înroşea când râdea, şi se purta drăguţ cu el, şi nu doar când erau şi părinţii lui în cameră. El îşi sublima o mare parte din sentimentele sale pentru ea într-o apreciere sentimentală, privind-o ca pe un personaj tragic, deoarece viaţa ei acasă era foarte grea. Tatăl ei era partener la White & Case[2] şi erau scandalos de bogaţi – suficient de bogaţi pentru a-şi petrece ei înşişi Crăciunul în Anguilla sau în orice altă parte a lumii, dacă ar fi putut suporta să stea împreună atât de mult timp –, dar mama ei suferea de tulburare bipolară, sau cel puţin aşa o auzise pe mama lui spunând, iar tatăl lui Robin fie că nu putea recunoaşte asta, fie că pur şi simplu prefera să nu facă sacrificiile necesare pentru a se ocupa de ea. În ultimul timp, Robin petrecuse multe nopţi la familia Morey în New York, uneori venind chiar pe neaşteptate. Lui Jonas i se spusese că

---

[1] Cecil Ingram Connor III (1946–1973), cunoscut ca Gram Parsons, cântăreţ, chitarist şi pianist american, promotor al unui amestec de muzică country, R&B, soul, folk şi rock

[2] Una dintre cele mai importante firme de avocatură din lume, fondată la New York în 1901, având în prezent birouri în 27 de ţări

atunci când Robin era cu ei și suna telefonul, să nu răspundă până când April sau mama lor nu vedeau numărul. Robin avea un frate mai mare care nu mai venea nici el acasă întotdeauna, deși nimeni nu știa unde se ducea.

Tristețea acestei situații nu micșora cu nimic dorința lui Jonas de a se masturba, și aceasta era o oportunitate perfectă, dar apoi ochii i-au căzut pe chitara electrică Gibson pe care o primise cu două zile în urmă ca dar de Crăciun, așezată pe suportul ei în colțul camerei. Sentimentele lui pentru ea erau la fel de puternice ca pentru orice obiect pe care îl deținuse vreodată. Gât din lemn de palisandru, doză dublă. Și-o dorise de atâta vreme, încât era în situația ciudată de a ști exact cât costase cadoul lui de Crăciun. Amplificatorul lui era acasă în New York, dar chitara era însoțită de căști wireless, așa că putea zăngăni fără să deranjeze pe altcineva. S-a ridicat din pat, și-a pus un tricou și s-a așezat pe canapea lângă ușa de sticlă, cu chitara pe genunchi. Ploaia deja se potolea și cerul se înseninа în fâșii mari de alb și albastru. A auzit o ușă deschizându-se la parter și niște pași în patio, dar la ora asta nu putea fi decât Simon, care punea masa. Jason a decis că o să lucreze la fraza muzicală de deschidere de la „One Way Out"[1], până când tatăl lui apărea pe plajă pentru înotul de dimineață. Și-a pus căștile; o oră mai târziu, când l-a văzut pe Adam îndreptându-se, pe scările șerpuitoare, vopsite în alb, către oceanul calm aflat mai jos de casă, a scos chitara din priză și a coborât ca să îi spună lui Simon ce voia să mănânce la micul dejun.

Adam a intrat în valul care se spărgea ușor de țărm până când fundul apei s-a adâncit, apoi s-a răsucit și a făcut pluta, cu degetele de la picioare ieșindu-i din apă, și s-a uitat în sus la vilă. Apa din capătul golfulețului era imposibil de caldă. Un cargobot ieșea prin partea de nord, în largul Atlanticului, și l-a privit un timp, dar nu putea să-i distingă înaintarea. Până și dâra de fum care plutea în urma lui era nemișcată,

[1] Blues înregistrat la mijlocul anilor '60 de Sonny Boy Williamson II și Elmore James, și apoi popularizat în versiune rock de trupa The Allman Brothers în anii '70

ca într-un tablou. A înotat încolo și încoace un timp, dar când s-a oprit, apa sărată l-a susținut ușor, așa că a închis ochii. Când i-a deschis din nou, siluete feminine se agitau pe patio și el a ieșit din apă, a luat prosopul pe care Simon îl agățase de scaunul de plajă pentru el și a urcat din nou scările.

– Ai putea să-ți pui o cămașă, fiu al naturii, i-a spus Cynthia, dându-și ochii peste cap către fete, așa că el s-a ridicat din nou în picioare și s-a dus în dormitor să-și ia una.

Simon, care ștersese de apă scaunele și deschisese umbrela ce ferea masa de soare, turna acum cafeaua și lua comanda de omletă. El era unul dintre elementele de confort ale casei; vara, în extrasezon, mergea la colegiu în Atlanta, în vreme ce iarna se ocupa de nevoile oaspeților vilei și dormea în casa părinților lui. Cynthia le-a surprins pe April și Robin dându-și coate uneori când Simon intra în cameră sau ieșea, dar era în regulă. N-aveau decât. Se mândrea cu faptul că nu vorbea cu fiica ei despre sex sau bărbați în modul dezaprobator al celor mai multe mame.

– Robin, a spus ea, fusta aia arată atât de drăguț pe tine.

I-o dăduseră cadou de Crăciun și Cynthia era mândră de cât de bine i se potrivea lui Robin. Era fascinată de Robin, care avea totul și nimic. Îi plăcea grozav faptul că putea să aibă niște părinți atât de proști și de mizerabili, și totuși să le facă în ciudă și să fie atât de dulce, și de echilibrată, și de sigură pe sine la cincisprezece ani.

Robin s-a oprit înainte de a se așeza, și a făcut o mică piruetă, cu un aer de modestie.

– E foarte frumoasă, Cynthia, a spus. Mulțumesc din nou. Deci, ce avem azi în program?

– Hm, a făcut April. Să ne bronzăm lângă piscină câteva ore și pe urmă iar să mâncăm?

– Asta-mi place mie la tine, a remarcat Robin. Întotdeauna gata să gândești într-un mod convențional.

– Adam, a spus Cynthia în timp ce el se așeza din nou la masă, tu joci golf în dimineața asta, nu? La ce oră?

– Nouă patruzeci și două, a răspuns el.

– Atât de precis, a comentat Cynthia. Asta admir eu la golf.

S-a întors către fiul ei și l-a surprins holbându-se la sânii lui Robin. „Dumnezeule, ce nașpa să fii băiat!", și-a spus. „Total patetic și condamnat să o știi."

– Și când ai de gând să-l inițiezi pe tânărul Jonas în misterele golfului? a întrebat.

Jonas și-a scăpat din mână furculița și și-a fluturat mâinile în fața lui.

– Te rog, Doamne, nu, a protestat.

– Poate într-o zi când a făcut ceva cu adevărat groaznic, a spus Adam.

Au tăcut cu toții când le-au sosit farfuriile. Umbra aruncată de vilă s-a dus de pe ei, căci soarele a urcat puțin mai sus pe cer. Adam și-a terminat cafeaua și și-a pus palma peste ceașcă atunci când Simon a venit să i-o umple din nou. S-a scuzat și s-a dus în dormitor ca să se schimbe în pantaloni scurți, tricou polo și o șapcă de baseball. Și-a aruncat crosele pe bancheta din spate a mașinii lor închiriate și a pornit-o spre nord pe singura șosea a insulei, pe lângă terenuri năpădite de buruieni, intrările discrete în stațiunea exclusivistă și exterioarele în culori pastel strălucitoare ale unor case în care nu mai locuia nimeni. La un moment dat, a așteptat răbdător până când câteva capre au avut chef să se dea la o parte de pe drum. A trecut pe lângă terenul de golf și mai departe, până în micul cartier comercial din Shoal Bay East, în capătul de nord al insulei. Acolo era un bar deschis chiar și la ora 10 dimineața; a parcat în umbra din spatele clădirii și a traversat strada până la Royal National Bank of Anguilla.

Nu prea semăna a bancă; mai degrabă arăta ca un cabinet de doctor, cu o femeie grasă, cu pleoape grele, îmbrăcată într-o rochie roz strâmtă, așezată la un birou de recepție; în spatele ei era o ușă închisă, cu o cameră de luat vederi deasupra. Adam n-o mai văzuse pe femeie până acum.

– Domnul Bryant? a întrebat-o.

Ea l-a măsurat din cap până în picioare cu un aer regal, apoi s-a ridicat și a intrat pe ușa din spatele ei fără nici un cuvânt. Adam a ridicat privirea către cameră. Femeia a reapărut după câteva secunde și i-a făcut semn să intre, acum zâmbind în vreme ce închidea ușa în urma lui.

Domnul Bryant s-a ridicat din spatele unui birou vechi de metal şi i-a strâns mâna lui Adam. În spatele lui se vedeau două fişete metalice joase, peretele lambrisat şi, printr-o fereastră îngustă, portul albastru.

– Crăciun fericit, domnule Adam, a spus el. Aveţi tot ce vă trebuie? Se referea la vilă. Nu avea absolut nici o legătură cu vila sau cu cei ce se ocupau de ea, dar îi plăcea să întrebe. Vă simţiţi bine?

– Ca întotdeauna, a răspuns Adam.

– Familia e bine?

– Foarte bine. Şi a dumitale?

Domnul Bryant a încuviinţat din cap drept răspuns, sau poate doar dădea din cap aprobator la întrebare. Nu cunoştea nici unul familia celuilalt, dar, aşa cum aflase Adam, politeţurile nu puteau fi ignorate atunci când aveai de-a face cu domnul Bryant. Acum, acesta şi-a desfăcut mâinile cu degete lungi, a deschis sertarul biroului şi a scos de acolo un teanc de cinci cecuri, toate pentru sume diferite, prinse cu o agrafă. A scos agrafa şi i-a întins lui Adam cecurile. Acesta a aruncat o privire peste ele, deşi nu cu foarte mare atenţie; le-a îndoit, le-a băgat în buzunarul pantalonilor săi scurţi şi s-a ridicat ca să dea mâna pentru a doua oară cu domnul Bryant.

– Prietenul meu zice să-l aşteptaţi în jurul Paştelui, a spus Adam.

– La dispoziţia dumneavoastră. Când aveţi avionul spre casă?

– Mâine.

Domnul Bryant a ţâţâit cu părere de rău.

– O să rataţi regata, a spus. Ei, asta e. Vă cheamă datoria, sunt convins.

Şi-au strâns din nou mâinile, cu căldură. Adam nu a înţeles niciodată de ce era atât de important pentru domnul Bryant să trateze legătura lor ca pe o relaţie de prietenie, dar nici nu voia să-l supere.

S-a întors pe o rută diferită, fără să se grăbească, mai puţin de dragul caracterului secret al întâlnirii cât pentru o ultimă privelişte peste apă a dealurilor Saint Martin, înainte să se lase ceaţa. Era însă doar unsprezece fără un sfert, iar o rundă

de golf plauzibilă trebuia să dureze cel puțin trei ore. Așa că s-a îndreptat spre teren, a intrat în magazinul de acolo și a cumpărat două găleți mari de mingi pentru terenul de practicare a loviturilor. Înainte să înceapă, a scos cecurile din buzunar și le-a băgat într-unul din compartimentele cu fermoar ale genții de golf. Se făcuse atât de cald, încât era singurul de pe teren, dar nu-i păsa. Căldura rareori îl supăra, iar mustrările pe care aveau să i le aducă o ușoară insolație nu aveau decât să confirme prezența lui pe terenul de golf.

O jumătate de oră mai târziu, transpirația curgea pe el, dar lovea cu adevărat mingea, mai bine decât o făcuse de multe luni încoace. Driver-ul lui bătea aproape 260 de metri. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, încât ajunsese să regrete că nu avea timp să ajungă și pe terenul de golf propriu-zis.

La prânz avea loc o întâlnire a Coaliției pentru Școlile Publice la un restaurant din Soho, care, conform oricărui standard rezonabil, ar fi trebuit să se termine până la trei; dar nu s-a terminat, și când Cynthia nu a mai putut suporta, s-a ridicat și și-a cerut scuze că pleacă mai devreme, dar avea oră la doctor în centru. Până să reușească să ajungă la ușă, a fost oprită de zece femei care și-au exprimat speranța falsă că nu era nimic serios. În astfel de zile trebuia să respire adânc și să-și aducă aminte că totul era pentru o cauză bună, adică să despartă aceste clevetitoare fără ocupație de câteva din milioanele lor, astfel încât acele milioane să poată începe să facă niște lucruri bune în lume. Asta ocupa o mulțime de timp. Sigur, putea să stea acasă și să scrie cecuri, și când Adam începuse să facă bani serioși, la asta se gândise inițial să facă; dar un cec gras era o risipă pe matroanele astea proaste care habar n-aveau să facă ceva mai substanțial decât să trimită invitații la un eveniment de caritate, și înainte să-și dea seama, s-a și implicat. Și nu doar în CȘP; s-a implicat, la un alt nivel, în Fondul parcului Riverside[1], Coaliția

[1] Riverside Park Fund, asociație pentru îngrijirea și conservarea parcului Riverside, creat în anii 1870 și care se întinde pe 330 de acri în partea de nord-vest a Manhattanului

pentru Persoanele fără adăpost[1] şi Big Brothers Big Sisters[2]. Avea însă o regulă: să stea departe de societăţile de caritate legate de boli; acestea aveau ceva care i se părea în primul rând arogant, o aruncare de bani veselă şi nepăsătoare către inefabil, gen Nu Vreţi Să Veniţi Cu Noi În Lupta Împotriva Morţii? Ştia că la un anume nivel nu avea dreptate în ceea ce le priveşte, dar îşi urma principiul. Prefera cauze ce se ocupau de lucruri care chiar puteau fi îmbunătăţite, nu lumea greu de înţeles a genelor şi virusurilor, ci doar felul, în general de mântuială, în care funcţionau instituţiile umanitare – pentru cei fără adăpost, şcolile publice, Habitat pentru Umanitate[3], lucruri de genul ăsta. Orice îmbunătăţea soarta copiilor îi lua banii într-o clipă.

– Sunteţi amabile, spunea Cynthia, zâmbind şi dându-se înapoi, dar nu, nu e nimic grav, doar o programare făcută cu luni în urmă, şi ştiţi ce greu e să ajungi la tipii ăştia.

Şi asta probabil le-a lăsat convinse că se ducea să-şi facă un lifting de fund sau ceva asemănător, dar nu conta. Adevărul e că tot ce avea de făcut era să dea un telefon, dar unul personal, care trebuia dat înainte de terminarea programului de lucru, şi-şi pierduse orice speranţă că puteau să încheie întâlnirea asta la timp. Era un soi de adevăr universal în lumea organizaţiilor nonprofit că totul dura cel puţin de două ori mai mult decât era nevoie. Trebuia să-şi programeze de obicei şedinţa cu psihiatrul la ora cinci după-amiaza, deoarece ajunsese să aibă atâtea angajamente, încât aceasta era singura fereastră disponibilă; dar dacă avea şi un eveniment în cursul serii, aşa cum se întâmpla adeseori, erau zile când, dacă îl vedea pe psihiatru, nu-şi mai vedea deloc copiii, aşa

---

[1] The Coalition for the Homeless, organizaţie newyorkeză creată în 1981, care oferă persoanelor fără adăpost hrană, locuinţe, cursuri de pregătire profesională şi programe speciale pentru tineri

[2] Big Brothers Big Sisters of NYC, organizaţie nonprofit creată în 1904, care urmăreşte sprijinirea copiilor pentru a-şi atinge potenţialul cu ajutor profesional

[3] Habitat for Humanity, organizaţie internaţională nonguvernamentală, nonprofit, creată în 1976, care are ca scop construirea unor locuinţe simple, decente şi la un preţ convenabil

că până la urmă a renunțat cu totul la terapie. Nu mai era loc pentru ea în cursul zilei, ceea ce constituia probabil cea mai bună circumstanță pentru a o încheia, și-a spus Cynthia, și probabil motivul pentru care se dovedise mai ușor decât se așteptase.

În ciuda îngustimii blestemate a străzilor din Soho, șoferul ei pierdea vremea chiar acolo, în fața restaurantului. Au pornit-o către West Side Highway, și ea a dat să-și deschidă chiar atunci telefonul, dar nici în fața șoferului nu voia să vorbească. Era un tip de încredere, însă nu avea nici o legătură cu încrederea. Jumătate de oră mai târziu era acasă. Stăteau în apartamentul cel nou de pe Columbus de aproape doi ani, după câțiva ani agitați petrecuți în casa din East End, pe care ea o iubise atât de mult când o cumpăraseră. Aproape imediat ce renovarea se încheiase, ea începuse să se uite, trădătoare, la secțiunea de imobiliare din ziare. Dar un lucru nemaipomenit la Adam era că nu i-a făcut scandal decât într-o singură noapte, pentru că adevărul era că înțelegea. A înțeles de ce nu o deranja să împacheteze iar totul, de ce găsea atâta romantism în nou, de ce îi era atât de greu să stea într-un loc care își atinsese potențialul maxim. Plus că obținuseră o avere de fiecare dată când au vândut. În definitiv, ăsta era Manhattanul; toată lumea voia un locșor aici, și nu se mai construia nimic.

Și totuși, apartamentul de pe Columbus era atât de minunat, încât Cynthia nu-și putea imagina că o să se satură vreodată de el; un penthouse duplex care dădea direct către planetariul din spatele Muzeului de Istorie Naturală. Noaptea, sferele străluceau albastre prin pereții de sticlă ai planetariului și, de la ferestrele care înconjurau apartamentul aflat cu treizeci de etaje mai sus, Cynthiei i se părea aproape ca și cum casa lor se întorcea pe planetă după o călătorie de o zi în spațiu. Copiii aveau cea mai mare parte a etajului de jos pentru ei; acolo exista o intrare separată, ceea ce însemna că Cynthia avea mai puțin control asupra venirii și plecării lor decât înainte. Erau deja prea mari pentru a vrea sau a avea nevoie să fie însoțiți la școală și apoi acasă, și se întâmplau atâtea în viața lor, socială sau de altă natură, încât nu era

întotdeauna posibil ca ea să știe exact când avea să-i vadă. Sau chiar și pe Adam.

Ceea ce uneori putea să dea naștere unui sentiment de singurătate; dar astăzi Cynthia s-a bucurat să ajungă acasă și să nu mai găsească pe nimeni acolo. Nu era încă cinci, așa că l-a sunat pe contabilul lor; știa că el ar fi răspuns la telefonul ei indiferent de oră, dar nu-i plăcea să-l deranjeze. L-a rugat să se ocupe de un transfer bancar pentru ea, unul mic, doar zece mii, dar era important să fie făcut imediat.

– Charles Sikes, a spus ea.

L-a auzit tastând; purta una din acele căști cum numai dispecerele purtau înainte.

– Același cont ca până acum?

– Aceeași bancă, alt oraș, a spus ea și a scos din buzunar o scrisoare împăturită, printată, și i-a citit numărul.

El l-a notat, și pe urmă, la fel ca întotdeauna, a întrebat-o ce fac copiii, pe care nu îi cunoscuse niciodată, dar pe care îi știa în felul lui, după care și-au luat la revedere.

Încă nu venise nimeni acasă. Cerul iernatic de dincolo de ferestrele livingului începea să devină cenușiu. Cynthia a deschis o sticlă de vin, a luat o țigară din pachetul pe care îl ținea ascuns în bibliotecă, în spatele albumului legat în piele cu fotografii de la nuntă, și-a pus din nou paltonul și a ieșit pe terasa care dădea spre planetariu. A stat așa poate douăzeci de minute, uitându-se în jos la planetele nemișcate, ascultând simfonia sunetelor vagi care treceau drept tăcere. Apoi, într-un elan de caritate, și-a deschis din nou telefonul și a sunat-o pe mama ei.

Ruth a părut aproape ofensată să o audă, deși nu mai ofensată decât era de orice se ivea pe neașteptate, fără a-i da timp să se pregătească.

– Facem pe cât de bine e de așteptat, a spus ea. Warren nu o duce prea grozav cu sănătatea, după cum știi.

Cynthia nu știa; sau poate știa – în conversația mamei sale era greu să separi realitatea de previziunea sumbră.

– Păi, spune-i că sper să se simtă mai bine.

– Ce fac copiii?

– Sunt foarte bine. Atât de ocupați, că abia îi mai văd. Cantitatea de teme pentru acasă e de-a dreptul uriașă. A urmat o pauză și, cumva, Cynthia și-a dat seama cu ce trebuia să o umple. Îmi pare rău că n-am reușit să venim în vizită, a spus.

– Probabil că oricum nu era cel mai bun moment pentru o vizită, a replicat Ruth.

– Ai dreptate, a aprobat Cynthia, înțelegând-o greșit. E imposibil să plecăm. Câteodată mă întreb de ce trebuie copiii să muncească atât de mult. Dar chiar săptămâna trecută am fost într-o școală publică din East Harlem...

– Dumnezeule mare, de ce?

– Cu organizația asta de caritate pentru care lucrez. Inauguram un laborator de informatică. Oricum, nici n-ai crede...

– Educația ta a fost întotdeauna foarte importantă pentru mine, a spus Ruth. A fost pe primul loc.

Cynthia a râs într-un fel nerușinat și a tras repede din țigară.

– Glumești? a întrebat, suflând fumul. Dirksen? Locul ăla era ca o prăvălie de droguri. Era o profesoară de engleză acolo care s-a sinucis în vacanța de Crăciun. Ți-aduci aminte? E o adevărată minune că am învățat naibii ceva în locul ăla.

Ruth a închis ochii. Încerca să pregătească ceva pentru cină, chiar dacă Warren probabil că n-o să mănânce nimic; se simțea atât de rău, încât nu se ridicase din fotoliul din living decât ca să se ducă la baie, și chiar și pentru asta trebuise să o strige pe ea. A pierdut o parte din ceea ce spunea Cynthia, pentru că atunci când îl apuca pe el tusea, era atât de chinuitoare, că ea nu mai auzea nimic.

– Nu știu ce te așteptai de la mine să fac, a spus Ruth. Cu siguranță nu erau bani pentru o școală privată. A fost destul de greu și să păstrez casa în anii ăia.

– Există soluții, a spus Cynthia, aruncându-și țigara peste balustrada terasei și auzind o cheie răsucindu-se în ușa de la intrare. E doar o problemă de priorități.

– Ei, mă rog, a spus Ruth. Tu cu siguranță ai reușit să te descurci foarte bine.

*

Eu: bărbat alb, singur, 27 – fan Big Mets, venit bun, nu mă tem de aventuri. Dispus să gândesc pe termen lung sau, dacă așa preferi, fără obligații. Tu: atletică, 19–24, păr lung. Să nu te temi să acționezi dacă momentul pare potrivit. Fotografie, te rog.

A lăsat deoparte orice referință la fața lui, în special la nas, pentru că deși pe unele femei le interesa, celor mai multe, descoperise el, nu le păsa. Dar așa părea corect, deoarece nici el nu menționase nimic despre ce-i plăcea sau nu-i plăcea la o față – acea urmă de mustață, de pildă, care distrugea total orice relație. A apăsat pe „Trimite" și a trecut din nou pe streaming-video-ul cu Kasey în apartamentul ei din California. Poate era California. Ferestrele erau întotdeauna acoperite, așa că putea la fel de bine să fie în Bayside, abonații ei nu știau. Acum, ea era în bucătărie și își făcea un fel de smoothie. Pe barul din bucătărie, lângă blender, se afla un laptop, așa cum era în fiecare cameră din casa lui Kasey, și, astfel, ea putea vedea, la fel ca el, cererile scrise de tipii înnebuniți: „Scoate-ți topul". „Mmm, ce gust are chestia aia?" Era destul de stânjenitor. El încetase să mai comunice cu Kasey cu câteva luni în urmă, dar încă se mai uita la ea, și contorul încă mai taxa din cardul lui de credit.

„Mi-ar plăcea niște sex oral fără să plătesc pentru el", așa trebuia să scrie în anunțul lui, asta dacă ar exista vreun anunț sincer. Se spunea că existau femei, poate că nu multe, dar tot erau câteva, care gândeau la fel cum gândesc bărbații, dar era probabil un mit. În realitate nu îl interesa absolut deloc să gândească pe termen lung – ăsta era doar unul din lucrurile alea pe care trebuia să le spui dacă voiai să primești vreun răspuns. Era atât de tensionat tot timpul, dar tensiunea aia putea, dacă o forțai, să se canalizeze în sex și, astfel, putea să fie descărcată. Întotdeauna funcționa, dar nu funcționa pentru mult timp. El avea parte de mult stres în viață pe care să-l respingă.

Și, ca și cum voia să-l pedepsească pentru că lăsase gândul ăsta să-i intre în cap, mobilul i-a sunat în dormitor. De fapt, avea trei telefoane mobile – erau înșirate pe comodă –, dar își dădea seama după sunet că era cel cu cartelă.

– Devon, care-i treaba, a spus Adam, dar nu a sunat ca o întrebare. Deci avem niște Bantex-uri, da? Servicii financiare? Treci pe poziție short. Dar putem să nu ne grăbim. Avem vreo două luni. Așa că ia-o încet. În tranșe mici.

Asta era întotdeauna mantra lui: în tranșe mici. Nu mai mult de un anumit număr de acțiuni într-o tranzacție, pentru că orice depășea acel număr se presupunea că declanșa radarul SEC[1].

– Ha, a făcut Devon. Ce zici de asta? Tocmai citeam despre ele că o duc foarte bine.

Un moment de tăcere.

– Știu, știu, a spus Devon. Cu cât știu mai puține, cu atât mai bine.

Adam părea să fie într-un taxi.

– Și atunci, despre ce să vorbim? Ce-ți face familia?

Adam a râs, nu cu răutate.

– Sunt bine, mersi. Ascultă, știi că n-ar trebui să stăm de vorbă mai mult decât e nevoie. Oricum, sunt sigur că un tip neînsurat ca tine are un program.

– Absolut. Am o întâlnire.

– Bravo, a spus Adam. Distracție plăcută.

A închis. Era așa al naibii de calm de fiecare dată. Într-un fel, Devon s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi auzit, măcar o dată, o notă de panică în vocea lui Adam, dar în alte feluri l-ar fi făcut să se simtă infinit mai rău. Parcă era din nou la liceu cu tipul ăsta. Era unul din bărbații ăia alfa, stăpân pe orice situație, cel care primise toate darurile, unul din tipii ăia de care ți-ai bătut joc fără milă până în ziua în care chiar te-a adus înăuntrul cercului, și atunci te-ai transformat într-o mică scârbă cu un rânjet prostesc. Se întâlneau foarte rar – poate de trei sau patru ori în ultimul an –, dar pe urmă Devon se simțea mereu umilit de cât de slugarnic spusese „da" la orice.

A pus telefonul la loc pe comodă și s-a întors la ecran, dar Kasey era în baie; erau camere și acolo, bineînțeles, dar el s-a

[1] Securities and Exchange Commission (Comisia pentru Valori Mobiliare și Burse de Valori din SUA)

încruntat şi s-a dus în bucătărie să vadă dacă găsea ceva de mâncare. Unora le plăceau mizeriile perverse.

Băgaseră în afacere şi alţi câţiva oameni – trebuiseră să o facă, pentru a putea merge pe tranşe suficient de mici – prieteni de-ai lui din vremurile vechi, din Long Island, când stătea călare pe telefon toată ziua, sunând la potenţialii cumpărători, prieteni care acum lucrau la firme mai cinstite. Deschiseseră conturi pentru mătuşi, veri, pentru oricine reuşiseră să strângă informaţii suficiente pentru un cont, şi prin ele efectuau tranzacţiile. Pentru mulţi dintre tipii ăştia, Devon însuşi era instigatorul, creierul, cu toate că, bineînţeles, fără un pont pe baza căruia să acţioneze, nu erau decât un grup de oameni recrutaţi care voiau să le meargă bine. A simţit că îl supără din nou stomacul. Poate pentru că nu mâncase nimic, dar asta, şi-a amintit când a deschis şi a închis congelatorul de câteva ori, era doar pentru că nu se afla nimic de mâncare pe acolo. A scos în schimb din congelator sticla de votcă cu aromă de pară, iar în dulap a mai găsit o jumătate de pungă de chipsuri cu sare. *Voilà!* Cina.

Şi-a turnat nişte votcă şi s-a aşezat în faţa calculatorului. Kasey stătea la masa din bucătărie şi scria ceva – poate plătea nişte facturi? –, dar cel puţin îşi scosese acum chiloţii, ceea ce era promiţător. Apartamentul lui avea un aer spartan plăcut, ceea ce însemna că era compus dintr-o canapea şi un televizor plat, amândouă imense şi scumpe, şi un covor imens şi ieftin, şi cam atât. Nimic pe pereţi. Cumpărase un soi de gravură cu podul Golden Gate şi o agăţase pe perete deasupra canapelei, dar se simţise aiurea şi snob uitându-se la ea – gen: „Chiar îmi pasă de podul Golden Gate?" – şi o dăduse jos. În dormitor erau un pat, o comodă şi un dressing, iar sub un panou în tavanul din dressing, o geantă de sport cu vreo sută şaizeci de mii de dolari în ea. Asta, simţea Devon, era adevărata sursă a problemelor lui cu stomacul, deşi în acelaşi timp se întreba dacă nu era doar o aiureală dramatică, dacă stomacul lui nu se va calma atunci când va mânca o hrană echilibrată şi, în general, va avea mai multă grijă de sine.

S-a dus în bucătărie să arunce punga de chipsuri şi s-a întors cu sticla de votcă. După o vreme, chestia asta avea acelaşi

gust ca bomboanele Jolly Rancher. De ce trebuia el să facă toată munca de jos? Banii reprezentau răspunsul, deși cu cât făcea mai mulți, cu atât îi era mai greu să-și dea seama cum să-i cheltuiască, sau chiar unde să-i pună fără să atragă atenția. Dumnezeule, un sex oral ca la carte ar face minuni acum, s-a gândit el. Era o firmă de escorte la doar câteva străzi de casa lui; avea numărul la apelare rapidă. I-a sunat și a întrebat dacă Teresa era disponibilă în acea seară, doar ca să-și limpezească mintea de tot. La dracu' cu Bantex, măcar până mâine. Toată paranoia asta cum că ar fi urmărit îl făcea să se simtă tot timpul rău. Punea pariu că și ceilalți se simțeau la fel de rău. Dar nimeni nu-i urmărea, s-a gândit în timp ce se deconecta de la Kasey, punea sticla înapoi în congelator și ridica niște rufe de pe podea. El era cel care făcea toată urmărirea. Pentru asta plăteai. Eu te văd, dar tu nu mă vezi.

Titlurile nu erau considerate importante la Perini, dar se dezvoltase o ierarhie firească ce era respectată. Încrederea lui Sanford în Adam îl făcea pe acesta numărul doi de facto; acum petrecea mai mult timp în afara firmei, făcându-le curte investitorilor, bând cu ei, fermecându-i, impresionându-i, seducându-i pentru a le câștiga încrederea chiar și după rarii pași greșiți sau în timpul perioadelor grele, întotdeauna scurte. Exact genul de lucruri pe care le făcea pe vremuri toată ziua însuși Sanford – și la care nu renunțase încă, deși nu-i mai plăceau așa de mult acum, și totodată părea să admită că tinerețea făcea parte din pachetul pe care investitorii voiau să îl cumpere. De fapt, Sanford nu arăta deloc mai bătrân, doar mai desfrânat, puțin mai buhăit și mai puțin adunat.

Nimeni din firmă nu îl invidia pe Adam pentru bunăvoința șefului; acceptarea lor se măsura în glumele pe care le făceau cu orice ocazie despre convertirea clară din ultima vreme a lui Sanford la homosexualitate. În fiecare post, în afară de al lui Adam și al lui Bill Brennan, se schimbaseră cel puțin o dată oamenii, de când sosise Adam acolo; Parker fusese discreditat până când demisionase, cu aproape trei ani în urmă, și pentru că nu mai venise să joace baschet, Adam nu știa ce se mai întâmplase cu el. Atmosfera frățească generală

a firmei era neschimbată. Cei mai mulţi dintre angajaţi erau mai tineri decât Adam acum, dar el tot putea să alerge mai repede ca ei, să ridice mai multe greutăţi şi să bea mai mult decât ei, şi, deşi ei îi respectau statutul de superior al lor, el aparţinea acelui loc din toate punctele de vedere importante. Şi totuşi, exista desigur un lucru decisiv în însăşi prezenţa lui în acea firmă, pe care nici unul dintre ei nu îl bănuia măcar, iar faptul că nu ştiau adâncea acea linie de hotar, preţuită de Adam, între propriul lui caracter şi al celorlalţi.

După-amiezile de vineri la muncă tindeau să degenereze într-un început timpuriu al weekendului de burlac pentru angajaţii mai tineri, cu bere, şi campionate de foosball, şi o relaxare generală a eurilor lor profesionale încărcate de adrenalină; de obicei, ultima oră de program era dedicată discuţiilor despre motivele pentru care barul unde fuseseră vinerea trecută se dovedise naşpa şi care era cel pe care să-l încerce în schimb în acea seară, dar, într-o după-amiază anume de primăvară, au reuşit să-l convingă pe Adam să vină cu ei la un eveniment oarecare cu bufet despre care aflaseră şi care avea loc în Teatrul Delacorte din Central Park. O adunare de fonduri pentru ceva. Brennan avea bilete şi toţi îşi doreau atât de tare prezenţa lui Adam, încât chiar s-au oferit să plătească pentru el.

– Nu pot să mă îmbăt prea tare, a spus Adam. Mâine e ziua de naştere a fiului meu.

Un alt motiv pentru care să bea.

Au ocupat una din mesele rotunde de pe scena goală şi acolo şi-au cunoscut chelneriţa, al cărei nume era Gretchen. Gretchen era tatuată provocator şi a recunoscut fără tragere de inimă că era actriţă, dar nu a vrut să le spună ce vârstă avea, ceea ce a dus la un consens general că nu avea mai mult de douăzeci şi doi.

– Doamne, ce mi-ar mai plăcea puţină păsărică de-aia hippy, a spus Brennan.

– Pentru că ele te urăsc. De-aia.

– Da, a spus el. Da. Pentru că ea mă urăşte. Exact de-aia.

Au comandat întruna de băut pentru ca Gretchen să se tot întoarcă la masa lor, şi de fiecare dată când se oprea acolo

flecăreau cu ea tot mai stângaci. Credeau că lipsa lor de finețe era ilară. Gretchen știa că nu trebuia să flirteze cu ei, dar în același timp era destul de profesionistă, a remarcat Adam, cât să nu lase să se vadă disprețul ei pentru tipii ăștia. Bacșișurile începeau să devină scandaloase. Cumva, s-a pornit un pariu foarte serios legat de întrebarea dacă Gretchen avea un piercing în limbă. Ea s-a întors cu o Maker's pentru toată lumea, cu excepția lui Adam. L-a impresionat că încă nu era speriată de ei.

– Gretchen, a spus Brennan foarte serios, nu vreau să pară aiurea, dar dacă deschizi gura mare și zici „Aaaa", o să mă faci un om bogat.

– Domnilor, vă doresc noapte bună, a spus Gretchen, zâmbind.

A luat și ultimele pahare de pe masă și a plecat. Câteva minute mai târziu, Adam s-a ridicat să plece și el acasă, stârnind un val de întrebări despre fermitatea heterosexualității sale. Dar în loc să iasă pe ușa de intrare a teatrului, el s-a întors și a coborât sub galerie, unde fuseseră instalate bucătăria și barul, și când a găsit-o, ea și-a dat ochii peste cap și a zâmbit.

– Nu mă lua în seamă, i-a spus el. Îți număr tatuajele.

– Păi, n-o să obții un număr corect, a replicat ea.

– Eu sunt un om foarte ocupat. Trebuie să mă întorc repede la masă pentru că sunt responsabil cu ornamentele din centrul mesei. Le plantăm în Sheep Meadow[1]. Așa că am nevoie doar de numărul tău de telefon și am plecat.

Ea s-a întors și s-a uitat la el, cu capul aplecat într-un unghi întrebător, iar el și-a dat seama că ea era amuzată nu de ceea ce spusese el, ci de altceva.

– Cât de beat ești? l-a întrebat.

– Absolut deloc. Doar că trebuie să te mai văd. Nu vreau să trăiesc într-o lume în care femeile ca tine nu mai sunt niciodată văzute din nou.

Ea l-a privit lung în vreme ce barmanul îi încărca tava.

---

[1] Pajiște de 15 acri aflată în partea de vest a Central Park, un loc preferat pentru picnicuri cu familia, înălțatul zmeielor, statul la soare sau pur și simplu relaxare

– O, asta, a spus el, prinzându-şi degetul cu verigheta, asta iese imediat de-aici.

Ea a râs.

–Las-o acolo, a spus. Îmi plac tipii însuraţi. Păstrează lucrurile la un nivel elementar. Ai o căsnicie fericită, nu-i aşa?

– Extrem, a spus el.

Ea i-a luat mâna şi i-a scris un număr de telefon în palmă.

– Uau, a spus Adam. Ce lume!

Soarele apunea înaintea lui în vreme ce o lua spre vest pentru a ieşi din parc. Nu se grăbea; era probabil una dintre cele mai frumoase nopţi ale anului. În rarele momente când se oprea şi se gândea la tot, era vital pentru părerea lui Adam despre viaţa lui profesională faptul că nu fura de la nimeni. În lumea investiţiilor de capital, câştigul cuiva nu compensa pierderea altcuiva: creai bogăţie acolo unde înainte nu era bogăţie, şi dacă o făceai suficient de bine, asta mergea la nesfârşit. Ceea ce făcea Adam era doar o iniţiativă bazată pe acea idee, o manifestare neobişnuit de îndrăzneaţă a ei. De ce să fie el împiedicat – sau, şi mai rău, să se împiedice singur – să găsească o modalitate de a acţiona pe baza a ceea ce risca suficient pentru a şti şi a sintetiza? Era nevoie şi de abilităţi de lider, pentru că nu puteai realiza singur aşa ceva, chiar dacă voiai. Pentru a reduce la minimum riscul, trebuia să dispună de încrederea şi loialitatea totală a lui Devon şi a celor câţiva prieteni pe care el îi adusese în treaba asta de la firme de brokeraj din tot oraşul. Şi asta şi făcuse. Devon se dovedise a fi un tânăr înclinat spre nelinişte, dar ori de câte ori păruse pe punctul de a renunţa, cinci minute cu el erau suficiente pentru Adam ca să-l liniştească, asigurându-l că erau stăpâni pe situaţie.

Nici măcar nu era principala lui sursă de venit, sau cel puţin nu mai era. Salariul lui la Perini crescuse substanţial, şi pe merit. Asta era mai degrabă un bonus pe care şi-l acorda singur. În cursul activităţii sale afla unele lucruri despre o anumită companie, lucruri care nu erau de natură publică; pe baza acestor informaţii îi dădea lui Devon instrucţiuni să vândă sau să cumpere acţiuni ale acelei companii, răspândite prin vreo treizeci de mici conturi cu nume false, administrate

de Devon și de ceilalți; fiecare cont își transfera profiturile în diferite bănci offshore, iar toate acestea trimiteau banii, în tranșe mici, la Royal National Bank din Anguilla, care avea politici mult mai prietenoase cu oamenii de afaceri. Partea lui Adam în ultimul an era de mai puțin de jumătate de milion. Sigur, era o rezervă frumușică și fiecare sumă, cât de mică, se adăuga la plaja de posibilități din viețile celor din familia sa. Ar fi putut să pună capăt oricând întregii scheme și, în ceea ce privește traiul lor de zi cu zi, mai mult ca sigur că n-ar fi simțit deloc absența banilor.

Dar, oricum, nu era vorba doar despre bani. Mai mult decât despre bani, care trebuiau cheltuiți cu o oarecare grijă, era vorba despre exercitarea acelei abilități de a refolosi informații pe care cei din jurul lui erau prea timizi sau prea mărginiți pentru a ști ce să facă cu ele. De pildă, seara de acum două săptămâni, când el și Brennan rămăseseră în birou ca să bea un whisky după o zi lungă și se amuzaseră împreună de fostul coleg de frăție al lui Brennan, care lucra la Bantex și care îl sunase înnebunit de frică pentru că toți cei din firmă fuseseră citați în fața marelui juriu. Asta făcea ca toată schema să fie incitantă, și acum, ăsta era motorul și răsplata ei: sentimentul de a trăi în același timp în două lumi diferite, una care era vizibilă celorlalți și una care nu era. În fiecare zi el se uita în ochii lui Sanford și își confirma, cu uimire, că bătrânul era atât de orbit de afecțiunea pentru el, încât nici măcar nu-l vedea.

Pe un teren de joacă, Adam a găsit o țâșnitoare și și-a spălat cerneala de pe mână. Nu a făcut înainte nici un efort de a memora numărul de telefon; nici măcar nu s-a uitat la el. Nu era prima oară când făcea așa ceva. N-o înșelase niciodată pe Cynthia și nici nu avea să o facă vreodată, pentru că ar fi fost o slăbiciune și o prostie din partea lui, iar riscul, mult mai mare decât răsplata. Dar, uneori, era incitant să împingă lucrurile până la limită și să o farmece pe cealaltă persoană ca să o facă să depășească acea limită. Oricum, considera că, probabil, totul ar fi mers mai prost după acel moment.

A cotit la stânga pe 77th Street şi, din acel unghi, putea vedea ferestrele casei lor undeva sus deasupra lui, pe măsură ce se apropia; singurele lumini aprinse erau la etajul de jos, al copiilor. A luat liftul şi a intrat în livingul luminat de lună. Nu a găsit nici un bilet pentru el nicăieri, dar era foarte sigur că Cyn îi spusese unde trebúia să fie în acea seară şi el pur şi simplu uitase. Perdelele fluturau către el în dreptul uşii de la terasă, care fusese lăsată deschisă. Exista întotdeauna televizorul, dar în acest moment, Adam doar simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva; dacă ar fi ştiut că se întorcea într-o casă goală, poate că ar fi rămas în oraş.

Şi-a lăsat haina pe canapea şi a coborât pe scara aflată în spatele bucătăriei, către etajul inferior. Toate uşile erau închise, ca de obicei, dar din camera lui Jonas se auzea un soi de zgomot. A bătut la uşă; nu s-a auzit nici un răspuns, dar zgomotul nu s-a oprit, aşa că a bătut din nou şi a intrat. Peste tot pe podea erau cutii şi hârtie de împachetat, iar pe scrinul lui Jonas, incredibil, era un pick-up pe care se învârtea un disc de vinil. Adam nici nu-şi mai aducea aminte când văzuse ultima oară unul.

Jonas, care avea căştile pe urechi, şi-a dat jos picioarele de pe birou şi a zâmbit. Adam a arătat către pick-up, şi apoi a ridicat palmele în sus pentru a mima nedumerirea. Jonas şi-a scos căştile.

– Mami şi cu mine am hotărât să-mi sărbătoresc ziua de naştere mai devreme, a spus el. Nu e frumos? Mulţumesc, apropo.

Adam a clătinat din cap, râzând. Erau două scaune în camera fiului său şi amândouă erau pline cu LP-uri în copertele lor, vreo patruzeci sau poate cincizeci, şi nici unul nu fusese acolo cu o zi în urmă.

– Nici nu se compară sunetul, a spus Jonas. E atât de cald. După asta, nu mă mai pot întoarce la digital.

Adam s-a apropiat de platanul care încă se mai învârtea şi a văzut ce disc era: Buzzcocks[1].

---

[1] Importántă formaţie punk rock britanică, creată în 1976 în Bolton (Manchester)

– April e acasă? a întrebat. Am văzut luminile aprinse la ea.

– Luminile ei sunt întotdeauna aprinse. E undeva în oraș. Ea e Regina Nopții.

Adam a frunzărit teancul de discuri. Erau multe pe care le recunoștea, un fapt surprinzător în sine. Importanța celor de la The Clash[1] era incontestabilă, presupunea el, dar chiar îi mai ascultau copiii de vârsta lui Jonas? Nu asta era toată chestia cu muzica – faptul că fiecare avea muzica lui? Pentru Adam, muzica era legată de timp: într-un fel inefabil, ea servea drept coloană sonoră pentru liceu și colegiu. Dincolo de asta, nu se gândise prea mult la ea. Numele din teancul de discuri au început să devină și mai vechi, și mai necunoscute: Television[2], Fairport Convention[3], Phil Ochs[4], Stankey Brothers[5].

– Și tu? a întrebat el. E vineri seară. Ceva planuri? O întâlnire, poate?

Jonas și-a dat ochii peste cap.

– Mda, avem cu toții niște întâlniri grozave, a spus. Și pe urmă e o întrunire la biserică, după care mergem la magazinul de răcoritoare pentru un sirop de vișine.

În ultimul timp, Cynthia își făcea griji că Adam și Jonas nu erau la fel de apropiați ca odinioară și, deși Adam nu credea asta – chiar era sănătos pentru un fiu adolescent să fie atât de apropiat de tatăl lui? –, era adevărat că începeau să fie izbitor de diferiți unul de altul. În același timp, exista un soi de trăsătură spartană în fiul lui, pe care Adam o recunoștea și o respecta. De pildă, devenise vegan, ceea ce, deși Adam n-ar fi făcut asta nici într-o mie de ani, era cu siguranță o formă de disciplină în interesul trupului. Și totuși,

---

[1] Formație punk rock britanică, activă între anii 1976 și 1986, care a avut o influență decisivă asupra rockului, în special a celui alternativ

[2] Formație rock americană, creată în 1973 în New York; a jucat un rol esențial în dezvoltarea muzicii punk și alternative

[3] Formație folk rock și electric rock britanică, formată în 1976

[4] Phillip David Ochs (1940–1976), cântăreț protestatar american, cunoscut pentru umorul său sardonic, pentru umanitarismul și activismul lui politic

[5] Duo american de bluegrass și gospel, care a cântat între anii 1946–1966

după ce şi-a petrecut anii de liceu ca lider efectiv al curentului principal de opinie, nu putea să nu considere gustul lui Jonas pentru singurătate puţin cam greu de înţeles.

A mutat un teanc de discuri de pe un scaun şi s-a aşezat.

– Aşadar, punk, a remarcat. Asta a fost înainte chiar şi de vremea mea. Nu ştiam că te interesează.

Fiul lui a dat din cap, mai puţin ca încuviinţare, cât pentru a arăta că era o problemă serioasă.

– Ăsta a fost probabil ultimul lucru adevărat care s-a întâmplat în muzica pop, a spus Jonas. A fost incitant însă doar atât cât a durat, adică vreo cinci minute.

– Dar cei de vârsta ta încă o mai ascultă?

– Cei de vârsta mea, a spus Jonas, sunt în general cretini.

– Dar, stai puţin! Tu nu cânţi într-o formaţie? Încă mai sunteţi împreună, nu? Bănuiesc că nu cântaţi piese vechi de la Sex Pistols[1], nu?

– Ăsta e un subiect cam dureros în momentul de faţă, a spus Jonas.

Adam a ridicat o mână, semn că nu vor mai vorbi despre asta. A luat de jos un album de-al lui Flatt şi Scruggs[2]; nu ştia nimic despre ei, dar, dintr-un motiv oarecare, uitându-se la costumele lor, la tunsoarea lor şi la zâmbetele formale, a simţit un soi de milă pentru ei, deoarece erau atât de clar morţi.

– În copilăria mea nu a fost prea multă muzică în casa noastră, a spus el. Combina era ca un câmp de bătaie. Unchiul tău Conrad şi cu mine încălcam mereu regulile – în general în privinţa volumului; cred că regula era „nu mai tare de nivelul patru" – şi pe urmă veneau interdicţiile: fără muzică în casă o zi, o săptămână, două săptămâni. N-aveam încotro. Ascultam ceva la radio, şi când ajungeam să nu mai putem suporta să aşteptăm câteva ore ca să o dea din nou, ne duceam şi o cumpăram de la Walgreens sau din alt loc şi,

---

[1] Formaţie punk rock britanică înfiinţată în Londra în 1975

[2] Chitaristul Lester Flatt şi cântăreţul de banjo Earl Scruggs au creat o formaţie de bluegrass, The Foggy Mountain Boys, activă în anii 1948–1970.

dacă era bună, evident că o ascultam tare. Pe urmă uitam să dăm din nou sonorul încet, și a doua zi tata dădea drumul la radio ca să-l audă pe Paul Harvey[1], iar volumul îi spărgea timpanele.

Jonas a încuviințat din cap, ca și cum povestea asta contribuia la confirmarea a ceea ce el știuse mereu.

– Muzica din ziua de azi e nașpa, a spus el. Toată iese dintr-o fabrică. Nu e vorba aici decât că toți vor să fie faimoși. Cum de oamenii chiar pot să o asculte mă depășește.

Adolescența însemna declarații exagerate; și totuși, pe Adam îl întrista să-l audă pe fiul lui vorbind în acest fel.

– Ei, capul sus, a spus el. Poate că punkul e gata să revină.

Jonas a scuturat din cap.

– Nici gând, a răspuns. Lumea aia a dispărut pentru totdeauna.

Iarna, Robin a început să apară acasă la familia Morey mult mai des. Și nu întotdeauna cu April, sau chiar precedată de un telefon; într-o seară a apărut la ușa lor atât de beată, încât nici nu se înțelegeau cu ea, și Cynthia, după ce i-a șoptit ceva câteva minute, a chemat-o în casă. A existat o perioadă când ea, practic, locuia acolo. Sentimentele lui April legate de acest lucru se dovedeau întruna a fi greșite. Când s-a întrebat cu voce tare de ce Robin scăpa întotdeauna de orice pedeapsă, așa cum April n-ar fi reușit niciodată, mama ei a luat-o pe terasă și i-a spus că Robin era abuzată fizic acasă, că într-o seară când era la ei, Robin o luase pe Cynthia în baie, și închisese ușa, și îi arătase o serie de tăieturi și urme roșii pe stomac și piept, care fuseseră lăsate acolo de cordonul de legare la rețea al unui laptop. April a părut total șocată, când, de fapt, adevărul rușinos era că ea auzise zvonurile înainte și crezuse că erau niște aiureli, că genul ăla de lucruri nu se întâmplau în realitate nimănui dintre cei pe care îi cunoștea ea. În momentele ei cele mai puțin generoase, chiar se întrebase dacă nu cumva Robin amplifica toate aceste povești despre cât de rău mergeau lucrurile la ea acasă, nu

[1] Paul Harvey Aurandt (1918–2009), crainic la ABC Radio Networks

doar de dragul melodramei, ci pentru că viața acasă la familia Morey era pentru ea ca un soi de sejur într-o stațiune; venea și pleca atunci când voia, mânca doar ce voia, învăța sau nu, în funcție de cum avea chef. Așa că April trebuia să facă față sentimentului de vinovăție din cauza asta. Și, ca să pună capac la toate, se simțea dezamăgită și contrariată că Robin, care, în definitiv, era prietena ei, îi mărturisise toate astea Cynthiei, dar nu și ei.

A existat chiar o noapte când tatăl lui Robin a apărut la ușa lor, pe neașteptate, ca să-și ia fata acasă. Aia chiar a fost o melodramă. Portarul a sunat și a spus că el era jos în lobby și cerea să urce. Cynthia a spus „nu". Două minute mai târziu, portarul a sunat din nou. Acum toți cinci, familia Morey și Robin, erau adunați în hol și se holbau la imaginile din camera de supraveghere. Tatăl lui Robin stătea acolo, îmbrăcat în palton, cu mâinile în buzunare.

– Zice că nu pleacă nicăieri, a murmurat portarul în telefon.

Părea împărțit între încântare și teama că vreun incident oarecare ar putea să-i pună slujba în pericol.

– Întreabă-l dacă mai e cineva cu el, i-a spus Cynthia lui Adam și, când a venit răspunsul „nu", Cynthia a zis să-l lase să urce.

Ei i-au spus lui Robin să coboare în camera lui April, dar ea nu a vrut; în schimb, s-a retras în living, cât mai departe de ușa de la intrare, dar având-o în raza ei vizuală, ca și cum tatăl ei s-ar fi putut întinde imposibil de mult. El avea cu peste douăzeci de ani mai mult decât Cynthia și Adam, și asta a părut să-i sporească disprețul pentru ei.

– Pot să intru? a întrebat din prag, și lui April i-a căzut falca atunci când mama ei a zis „nu".

Când a văzut-o pe Robin în camera de dincolo de hol, stând în spatele uneia dintre canapele, el a oftat.

– E ridicol, a spus. Ai cincisprezece ani. Nu ai permisiunea noastră să fii aici. Ia-ți lucrurile.

Robin nu a răspuns.

– Are permisiunea noastră să fie aici, a replicat Cynthia. Ce-ar fi să te întrebi de ce se simte mai în siguranță aici decât în propria ei casă.

La început el a ignorat-o, cu privirea ațintită asupra fiicei lui. În cele din urmă a întors către Cynthia o privire distrugătoare. Lui April i se părea interesant că tatăl ei nici nu a încercat măcar să intervină între ei. Majoritatea bărbaților așa ar fi făcut, chiar dacă nu știau exact de ce. Dar era clar că tatăl ei considera, la fel ca ea, că dacă exista cineva care avea nevoie de protecție în scenariul de față, acesta era bărbatul mai în vârstă, cu părul lui argintiu pieptănat peste cap și cu ochelarii lui cu ramă metalică.

– Știu cine ești, i-a spus el Cynthiei. Toți părinții vorbesc despre tine. Îți place să pretinzi că ești și tu una dintre fete. Ești cea mai tânără mamă dintre toate, și totuși, cea mai puțin capabilă să accepte că îmbătrânește. Nu știu ce soi de fantezie e asta pentru tine, dar puțin îmi pasă.

– Poți să vezi cu câtă nerăbdare așteaptă copilul tău să aibă de-a face cu tine, a spus Cynthia. Bravo. Atâta timp cât simte că e în pericol, e bine-venită aici. E alegerea ei. Punct.

Chiar dacă știa că părinții își vorbesc uneori în felul ăsta, lui April tot i se părea incredibil de transgresiv să îi audă. April s-a întors și a întâlnit privirea lui Jonas.

– Are cincisprezece ani, a repetat tatăl lui Robin. E o problemă legală. Dacă nu vrei s-o lași să plece, va trebui să intervină poliția. Locuiesc de mult timp în New York și cunosc o mulțime de oameni.

– O, ai rostit cuvântul magic, a spus Cynthia, zâmbind, și a făcut un pas către el. Poliție. Dacă vrei să ajungi acolo, o să ajungem acolo. Ultima dată când a venit Robin aici, i-am făcut niște poze, în halul în care arăta.

În acel moment ceva s-a schimbat, nu atât pe fața lui, cât dincolo de ea, dar April tot a remarcat. El știa că nu putea să o intimideze pe Cynthia, așa că a mai încercat o dată să o intimideze pe fiica lui, strigându-i peste umărul Cynthiei că fusese iertată pentru multe lucruri, dar pentru asta nu va fi iertată. După ce a plecat, cei cinci au stat treji aproape toată noaptea, uitându-se doar la televizor, așteptând să vadă

ce se va întâmpla pe urmă, fără să știe prea bine ce va fi. Dar nu s-a întâmplat absolut nimic.

A doua zi, povestea se răspândise în tot Daltonul. Robin și Jonas nu vorbiseră cu nimeni despre incident, dar probabil că April pomenise de el câtorva persoane. A întărit părerea deja generală că părinții lui April erau cei mai cool părinți din lume. Iar nefericirea lui Robin, așa cum se întâmplă întotdeauna cu nefericirea, i-a creat o aură de respect, chiar un soi de celebritate.

Dar, în cele din urmă, Robin s-a dus acasă. Fie că situația s-a calmat acolo, fie că ea a acceptat să pretindă că se calmase. Asta era treaba cu familiile: odată ce hotărau să strângă rândurile, indiferent din ce motiv, chiar nu mai aveai cum să știi nimic. La școală era la fel ca întotdeauna, veselă, și dedicată sportului, și înconjurată de obicei de băieți – cam cerșind atenție, după gustul lui April, dar nimic care să pară dubios. Dacă se prefăcea, se înșela singură cel puțin la fel de eficient cum îi înșela pe toți ceilalți. Singura persoană căreia îi era cu adevărat greu să treacă peste tot, recunoștea April, era mama ei. Robin nu mai răspundea SMS-urilor Cynthiei, iar când o făcea, tonul ei era dezamăgitor de vesel și de distant. Nu doar că Cynthia nu credea că totul era acum în regulă; nu părea să *vrea* să o creadă. De mai multe ori April a venit de la școală și a găsit-o pe mama ei stând la masa din sufragerie cu o ceașcă de cafea în față, plângând.

April era atât de mândră de reputația de stabilitate a casei lor, încât prietenii ei chiar s-ar fi gândit să vină la ei dacă aveau probleme. Întotdeauna era cineva care își petrecea noaptea în apartament, nu neapărat pentru că avea nevoie de un loc, ci doar de-al naibii. Alte mame de copii încercau să le câștige încrederea făcând pe tinerelele, ca și cum înțelegeau totul, și era pur și simplu patetic. Dar April își dădea seama că prietenele ei chiar o considerau pe mama ei ca fiind una dintre ele – mai în vârstă, dar atât cât să le pară atrăgătoare cunoașterea ei superioară, ca un asistent la universitate. Îi făceau confesiuni, îi cereau sfaturi, mergeau cu ea la cumpărături (deși asta, cu siguranță, era parțial din interes, căci de fiecare dată când Cynthiei i se părea că un lucru arăta

bine pe ele, îl cumpăra). Discutau chiar despre băieți cu ea, ceea ce ar fi trebuit să pară stânjenitor și exagerat, și totuși, cumva, nu părea. Faptul că toate celelalte mame de la Dalton o urau și își băteau joc de ea nu făcea decât să-i consolideze credibilitatea.

Grupul de prietene ale lui April s-a redus puțin după clasa a opta, când vreo zece copii au plecat la internat. Era ca și cum dispăreau din viața ei socială, deși din când în când, între ore, vreun copil arăta plin de mândrie un SMS sau o fotografie făcută cu telefonul, primită de la vreun coleg plecat. Mișcarea asta nu funcționa întotdeauna pentru ei; mereu circula câte o poveste despre cineva care a ajuns să fie exmatriculat dintr-unul din locurile alea și forțat să se întoarcă acasă, nu la Dalton, ci la genul de școli private de categoria a doua care încă mai primeau copii și la mijlocul anului. Și totuși, exista o notă de sofisticare chiar și la aceia dintre ei care nu reușeau. April nu dorea să se ducă să stea într-un soi de unitate militară, în vreun sat pitoresc din Noua Anglie, unde nu aveai nimic de făcut seara și din care oricum nu aveai voie să ieși, și cu toate acestea, simțea o urmă de invidie. Erau de vârsta ei, dar, doar pentru că plecaseră, păreau mai mari. Desigur, se întorceau într-un triumf relativ pentru câteva zile de Ziua Recunoștinței, și pe urmă pentru ceva mai multă vreme, de Crăciun. Întoarcerea lor acasă în oricare din vacanțe era un pretext suficient pentru o serie de petreceri. Într-una din primele seri cu adevărat calde de primăvară, April s-a dus la o asemenea petrecere într-o casă din East Fifties, dată de o fată pe care nici măcar nu o cunoștea – fusese la Spence, și acum se întorsese acasă de la St Paul –, dar la care se aflau suficienți copii de la Dalton încât prezența ei acolo să fie plauzibilă. Chiar s-a întâlnit cu Robin pe stradă în fața casei.

Casa în sine era fantastică, un adevărat muzeu al averilor moștenite, iar vandalizarea ei părea teribil de inevitabilă. Era la fel ca regimul lui Pol Pot, când legiuni de copii de zece ani primeau carabine și li se încredința securitatea națională. La primul etaj erau bucătăria și livingul, unde, din difuzoare ascunse undeva în pereți, bubuia Jay-Z, și fiecare suprafață

era deja lipicioasă. April a văzut un Matisse pe pereți, una din acele picturi în care niște siluete dansau în cerc, și a fost cât pe ce să întrebe pe cineva dacă era un tablou original, dar apoi și-a dat seama că era o întrebare stupidă. Înăuntru era foarte cald, chiar și cu toate ferestrele larg deschise, și peste tot erau trupuri. O fată pe nume Julie din clasa de spaniolă a lui April stătea întinsă pe spate peste pian. A deschis gura, și un tip într-un tricou de hochei a început să-i toarne suc de limetă și votcă din două sticle pe care le ținea la vreo patru palme deasupra capului ei. A pus sticlele jos, a apucat capul lui Julie cu ambele mâini și l-a scuturat. Când s-a oprit, Julie s-a ridicat în capul oaselor și a deschis gura, ca să arate că înghițise totul. A făcut o reverență cu un aer triumfător, dar nimeni nu se uita la ea. April și-a spus că deocamdată o să rămână la bere. Robin căuta cu privirea prin mulțime un tip pe nume Calvin, care venise probabil acasă de la Andover și cu care se cuplase pentru o noapte în vacanța de Ziua Recunoștinței. A văzut un loc pe la jumătatea scărilor din holul de la intrare și a zis că promite să aștepte acolo dacă April îi aduce o bere. April a întrebat o fată necunoscută unde era butoiul de bere (nu întrebai niciodată așa ceva pe un băiat necunoscut, doar dacă voiai să îl agăți, pentru că așa ar fi interpretat el) și l-a găsit în cada de lângă camera servitoarei, în spatele bucătăriei. A văzut că niște copii deschiseseră sertarele de acolo și încercau niște haine care aparțineau servitoarei, sau bucătăresei, sau cui i se dăduse seara liberă. Incredibil. Dar astfel de porcării penibile se întâmplau la fiecare petrecere, deși, de obicei, nu atât de devreme. Oamenii continuau să dea petreceri, chiar dacă ele întotdeauna degenerau astfel. Apăreau persoane necunoscute, începeau bătăile, venea poliția, se distrugeau tot felul de rahaturi. Li se îngăduia să facă orice voiau.

Evident, când April s-a întors în holul de la intrare, chinuindu-se să nu verse pe ea cele două beri pe care le avea în mână, Robin dispăruse. April nu avea cum să se mai întoarcă prin acea mulțime, așa că a mers mai departe, afară pe scări, unde niște tipi fumau și unde cel puțin nu era atât de mare zăpușeala – chiar era răcoare, de fapt. Nu i-a recunoscut, dar

unul purta o bluză de trening de la Andover. L-a întrebat dacă știe un tip pe nume Calvin. El a încuviințat din cap și a zâmbit larg, aparent la simpla menționare a lui Calvin.

– Dar nu l-am văzut, a spus el. Vrei să te droghezi?

Ea chiar voia să se drogheze. Faptul că se afla la această petrecere stupidă unde, de fapt, nu cunoștea pe nimeni părea să facă imperativă drogarea, dar nu-i plăcea cum arăta tipul. Interesul lui pentru ea, cu privirea aceea sticloasă, era evident. Mobilul a început să-i sune în buzunarul de la spate al jeanșilor. A văzut cine era și s-a încruntat și a zâmbit în același timp.

– Unde dracu' ești? a spus ea.

– Sunt la petrecerea asta, a răspuns Robin. Unde dracu' ești tu?

– Afară pe scări, a zis April, îndepărtându-se cu câteva trepte de drogat, care a ridicat din umeri. Te-am căutat peste tot.

– Nu cred, a chicotit Robin. Era deja beată, și April a simțit o urmă de resentiment. Suntem la etajul al doilea.

–Există al doilea etaj? a spus April, uitându-se în sus.

Până la urmă a ajuns acolo, trecând pe lângă un grup de băieți care găsiseră o tavă mare de argint și încercau să coboare scările pe ea ca pe o placă de surfing. Robin, cu ochii roșii, a îmbrățișat-o vreme de vreo treizeci de secunde, ceea ce i-a dat de înțeles lui April că era vorba de ecstasy. Dar se presupunea că ecstasy-ul dispăruse deja cu totul. Acum se aflau cu toții într-un soi de birou, sau cameră de studiu, sau așa ceva; casa asta era ca o călătorie, una din casele alea în care nici măcar mulțimea asta de copii nu putea crede că locuia cineva cunoscut. Camera însăși, ca loc în care să pierzi vremea, era acceptabilă – erau doar vreo zece oameni, muzica ajungea la ei ca un soi de vibrație modulată –, dar dezavantajul era că acum se aflau atât de departe de bere, încât nici nu se punea problema să convingă pe vreunul dintre ei să facă o excursie până jos. Cineva i-a întins lui April o sticlă caldă de Grey Goose și ea s-a descurcat cu sticla cât a putut de bine.

Doi tipi care stăteau la trei metri unul de altul își trimiteau SMS-uri și mureau de râs, iar altcineva se prefăcea că verifică toate cărțile de pe rafturi. Robin vorbea cu ochii închiși. Ăsta

nu era un semn prea bun. April stătea într-un fotoliu atât de confortabil, încât ar fi putut să doarmă acolo, chiar dacă mirosea a bere. Cine ar invita aici niște străini? s-a întrebat ea. Cine era puștoaica asta de la St. Paul și unde plecaseră părinții ei fără ea? April nu înțelegea unele familii. De fapt, pe cele mai multe familii. Chiar atunci, ca la un semn, mobilul a început să-i vibreze din nou în buzunar; era Cynthia. April a încercat să raționeze rapid. Era puțin cam amețită, dar dacă nu răspundea acum, mama ei avea să sune întruna, și probabil că ea nu o să devină mai puțin amețită pe măsură ce noaptea se scurgea. A ieșit afară pe palier și a răspuns. A reușit să scurteze convorbirea pe motiv de zgomot. Un minut mai târziu, s-a întors în cameră și toți se holbau la ea.

– Mama ta, da? a spus Robin.

Ochii ei erau ca două fante micuțe într-o cutie de scrisori.

– Și ai răspuns? a întrebat unul din băieți.

– Taci din gură, a spus Robin. Mama ei e așa de super. April, eu cred că e așa de super că mama ta e așa de super.

– Ah, a făcut tipul. Mama Super.

– Și total și absolut sexy, a adăugat Robin. Pe bune. Ai văzut-o vreodată?

– Eu am văzut-o! a spus un alt băiat. Am văzut-o într-o revistă! O bunăciune absolută. Arată ca... cum dracu' o cheamă pe actrița aia, aia care o joacă pe mama...

Ar fi trebuit să se simtă aiurea, se gândea April, că erau cu toții pe punctul de a vorbi grosolan despre mama ei, dar nu se simțea. Oricum, nici măcar nu era sigură că vorbeau cu toții despre aceeași persoană. Și pe urmă, mama ei era superbă, ea știuse asta cu mult înaintea lor.

– Hei, i-a spus tipului care încă se mai chinuia să-și aducă aminte de numele actriței, tu ești Calvin?

– Nu, a spus el iritat, de parcă i-ar fi întrerupt șirul gândurilor. Eu sunt Tom. Care Calvin? Calvin-dracu'-să-l-ia-Klein?

Puțin mai târziu, Robin a spus că nu se simte prea bine și în clipa următoare dormea în fotoliu, acoperită cu jacheta lui Tom.

– Crezi că-i e bine? a întrebat April.

– Sigur, a răspuns Tom. De parcă n-am mai fi văzut așa ceva până acum.

– Doar că o iubesc așa de mult, a spus April și, ca să demonstreze cât de mult, a încercat să se uite cu mare atenție în ochii lui Tom.

– Nu-ți face griji, a spus Tom.

Când erai beat, ți se părea de-a dreptul impresionant că unii oameni rezistau mai bine decât tine la băutură. April avea senzația acum că ceilalți oameni din cameră plecaseră.

– N-o să lăsăm să i se întâmple nimic, a spus Tom. Noi ținem la ea.

– Crezi că ar trebui să căutăm un telefon? l-a întrebat.

Despre ce dracu' vorbea? Habar n-avea. Doar era un telefon în buzunarul ei de la fund.

– Da, hai, spunea Tom pe un ton foarte serios. Neapărat. Hai să căutăm un telefon.

A urcat în urma ei către etajul al treilea, întunecat, și când ea s-a răsucit pe palier, s-au sărutat. A simțit o răcoare și și-a dat seama că deja avea cămașa ridicată în jurul subsuorilor, și a avut măcar prezența de spirit să se dea înapoi câțiva pași înainte să-i vadă cineva de jos. N-avea de gând să fie una din parașutele alea care se fac mangă și se dau în spectacol pentru toată lumea. L-a tras de haină după ea. Încerca să comunice fără să vorbească, pentru că știa că vorbea nedeslușit. Pe coridor erau două uși închise. Tom le-a încercat, dar erau încuiate. Nu puteau ști ce se petrecea acolo înăuntru. La capătul coridorului, într-un fel absurd, era un alt șir de scări, mai înguste.

– Dumnezeule, a spus Tom, casa asta e imensă.

În capătul ultimelor scări era o cameră cu ușa întredeschisă, prin care se vedea puțină lumină. Tom a deschis ușa și s-au oprit amândoi în prag. Era o mansardă care fusese transformată într-o cameră de studiu sau un fel de birou, cu o masă de lucru lungă și un computer, și acolo stătea așezat un bărbat. Acesta s-a întors încet în scaunul său rotativ, precum cadavrul mamei din *Psycho*, s-a gândit April, doar că tipul ăsta purta un cardigan și citea *The Wall Street Journal*.

– Bună, a zis el.

April era prea ameţită ca să vorbească.

– Bună seara, domnule, a spus Tom. Ne scuzaţi de deranj. Căutam baia.

– Nu e nici una la etajul ăsta, a spus bărbatul cu bunăvoinţă.

„Oh, Doamne", s-a gândit April, „locuieşti aici!" Simţea nevoia să se ducă şi să-l împungă cu un deget, ca şi cum ar fi fost o fantomă.

– E una chiar sub noi, a spus bărbatul.

Probabil că era tatăl fetei care dădea petrecerea. Casa asta, pe care ei o distrugeau la parter, trebuie să fi fost a lui. El se holba la ea, şi April şi-a dat seama că râdea.

– Ne scuzaţi pentru deranj, a spus din nou Tom şi a tras-o pe April afară, închizând uşa în spatele lor.

La etajul de dedesubt au găsit baia; au intrat şi au închis uşa şi s-au mai sărutat o vreme, şi pe urmă April i-a supt-o. Era cea mai rapidă cale de a încheia totul – ridicol de rapidă, de fapt – şi cea mai bună modalitate de a-i împiedica mâinile şi gura să ajungă în locuri unde ea nu voia să ajungă. Era uluitor cât de pasivi deveneau tipii, şi cât de repede, odată ce preluai astfel controlul. Totul era atât de previzibil. A continuat, chiar şi atunci când a simţit mobilul vibrându-i din nou în buzunar.

Când a coborât spre parter, a aruncat o privire în birou, dar Robin nu mai era acolo, aşa cum April fusese aproape sigură că se va întâmpla. April a coborât din taxi la 72nd Street şi a străbătut pe jos restul drumului până acasă, pentru a-şi reveni puţin, şi, pe drum, şi-a verificat telefonul şi a găsit un mesaj de la mama ei: „Unde eşti?" A cumpărat un pachet de gumă Juicy Fruit de la un chioşc de ziare, ca să-şi împrospăteze respiraţia. A intrat pe uşa de la etajul ei, dar a urcat la bucătărie după o sticlă de apă şi a văzut luminile, precum cele de la o piscină, pâlpâind pe pereţii livingului întunecat. Mama ei era ghemuită pe canapea, rezemată de braţul ei. A zâmbit.

– E totul OK? a şoptit.

April a încuviinţat din cap.

– Cum a fost petrecerea? Cu cine ai stat?

– Știi, Robin a fost acolo, a spus April.

– Ah, da? Cum arăta?

– Destul de bine. Poate că a băut puțin cam mult.

– A ajuns cu bine acasă?

April a încuviințat din cap.

– Am urcat-o eu într-un taxi. I-a trimis o bezea mamei sale și a dat să se întoarcă în bucătărie, dar pe urmă s-a oprit. La ce te uiți? a întrebat.

– *Cândva, pe aici trecea un râu*[1]. L-ai văzut?

Îl văzuse, dar de fapt nici nu conta; a coborât în camera ei, și-a pus o pijama și s-a întors ca să se întindă pe canapea, cu capul în poala mamei sale. Cynthia a mângâiat-o pe păr vreun minut, și pe urmă și-a luat mâna. Pe ecran se derulau peisaje cu munți neclintiți și un cer nesfârșit, atât de liniștitoare, încât tipii sexy în hainele lor western păreau doar niște siluete într-un tablou, și, după câteva minute de privit la toate astea, nu-și mai putea ține ochii deschiși, dar de câte ori îi închidea, nu-l vedea decât pe bărbatul din mansardă. April s-a întins, a luat mâna Cynthiei și și-a pus-o din nou pe cap, exact așa cum făcea când era mică – așa cum, de fapt, nu renunțase niciodată să o facă. Unii oameni se grăbeau atât de tare să pretindă că nu mai aveau nevoie de mamele lor, de parcă de-abia așteptau să lase în urmă lucrurile legate de copilărie care erau atât de grozave, lucruri care încă le mai plăceau, dar, dintr-un motiv oarecare, credeau că era important să se simtă rușinați că le plăceau. Ea nu-i înțelegea deloc pe oamenii ăștia.

Într-o după-amiază de mai, când se afla în biroul lui, Adam a primit un telefon de la fratele său care îi spunea că el și soția lui, Paige, veneau la New York pentru ceva numit „întâlniri de sezon cu agențiile de publicitate și presa"; nu a vrut să accepte oferta lui Adam de a sta la ei – scriitorii, a spus el, primeau prea puține beneficii în lumea asta și voia

[1] Film din 1992 în regia lui Robert Redford, cu Brad Pitt și Craig Sheffer, câștigător al unui Oscar și cu numeroase nominalizări la Oscar, Globul de Aur, Grammy și alte premii

să-i jupoaie pe angajatorii lui de fiecare facilitate oferită de room-service la care se putea gândi –, dar au acceptat să vină la cină în prima lor seară în oraș. Conrad nu mai fusese niciodată în apartamentul din Columbus. Frații nu erau implicați unul în viața celuilalt atât cât le-ar fi plăcut, în primul rând din motive de depărtare geografică și program de lucru, dar și din cauza lui Paige. Cu doisprezece ani mai tânără decât Conrad, ea se simțea intimidată și exclusă în mod grosolan din orice conversație care se referea la anii de dinaintea momentului în care el a cunoscut-o, când ea era doar un copil; de asemenea, avea o bănuială că Cynthia nu o plăcea, care era pe de-a-ntregul corectă.

– Ce dracu' vede fratele tău la ea? îl întreba ea pe Adam după fiecare întâlnire.

Adam ridica din umeri, cu aerul că e de acord cu ea, dar știa răspunsul la întrebare. Conrad ducea o viață ordonată în Los Angeles, scriind scenarii de filme, deși nimic din ce scrisese până atunci nu se ridicase vreodată la un nivel suficient de înalt pentru a fi jucat de actori în fața camerelor de filmat. Cu toate acestea, unul dintre scenarii îi adusese o slujbă în echipa care realiza un serial TV cu episoade de o oră, numit *Visătorii*, despre un grup de elevi de liceu care locuiau în Hawaii. Conrad se ducea acolo de două ori pe an, împreună cu toată echipa de producție, pentru cercetări, și într-una din călătoriile astea o cunoscuse pe Paige, designer de producție, care lucra doar la două birouri mai departe de el, în L.A. Era ceva în călătoriile alea hawaiiene care grăbea intimitatea. Adam își cunoștea suficient de bine fratele mai mic pentru a ști că ideea era nu atât că Paige arăta bine, ci că era atrăgătoare într-un anume fel, clasic și steril – blondă, foarte slabă, cu trăsături delicate, întotdeauna aranjată –, tipul femeii despre care Conrad se convinsese singur, cu multă vreme în urmă, că nu era de nasul lui. Era perfect logic ca prima femeie care a dovedit că el se înșela în această privință să fie cea pe care el să o ceară de soție. Acum își petreceau orele libere în cluburi, la concerte și în baruri, încercând să absoarbă într-un fel osmotic, în vederea scenariului, ritualurile

și sistemele de valori ale privilegiaților de optsprezece ani. În această privință, Paige era de un enorm ajutor.

După cină, copiii au dispărut la etajul lor, și Adam a venit cu patru pahare cu whisky pe terasă, unde Conrad îi arăta soției lui diverse clădiri emblematice ale New Yorkului, nu întotdeauna corect. Luna atârna deasupra parcului și a planetariului luminat în albastru, suficient de jos pentru ca, la câteva minute, silueta unui avion să traverseze cerul prin fața ei.

– Asta chiar e ceva, a spus Conrad. Cine știa că să fii stăpânul universului aduce atâția bani buni?

Paige și-a adulmecat paharul, s-a strâmbat și l-a pus jos pe masă.

– Poate că nu e prea târziu pentru tine, a spus ea, cu un soi de voce muzicală care voia să sugereze că îl necăjea. Poate că încă ai mai putea intra în afacerea familiei.

– Aș intra, a spus Conrad, dacă mi-aș putea da seama ce dracu' face el.

– Nici o problemă, a spus Adam. Întotdeauna e loc și pentru tine, Fredo.

Au râs cu toții, Paige cu mai puțin entuziasm, pentru că nu știa cine era Fredo. Într-un efort de a face în așa fel încât conversația să nu o depășească total, a spus:

– Știi cine ar înnebuni complet dacă ar vedea apartamentul ăsta, Con? Tracy.

Conrad a aprobat viguros din cap, de parcă și el se gândea la același lucru.

– Cine e Tracy? a întrebat Cynthia.

– Tracy Cepeda este cea care caută locațiile pentru show-ul nostru, a spus Conrad. Ar leșina dacă ar vedea casa asta. V-ar oferi o avere ca să filmeze aici. Chiar dacă ar trebui, probabil, să creăm pe computer niște imagini cu nisip și palmieri pentru ferestrele astea.

Adam a simțit că îi vibrează celularul; l-a ignorat. Era greu ca privirea să nu-i fie atrasă de Paige, pentru că era atât de perfectă, într-un fel care era fascinant, fără a fi deloc sexual. Când deschidea gura devenea Paige, dar când tăcea și stătea nemișcată, nu exista pe fața ei nimic specific. Adam știa de

la Conrad că începuse ca actriță, dar nu-i plăcea să vorbească despre cât de rău fusese.

– Ar trebui să ai grijă să nu vă facă pe toți personaje în show, a spus Paige, dându-i un cot.

Conrad s-a strâmbat.

– Te rog, a zis. Dar e adevărat că locul ăsta arată ca un platou de filmare. Și la fel și oamenii din el. Adică, pe bune, ne pierdem săptămâni la rând cu castingul, încercând să găsim copii care arată exact la fel ca April și Jonas. Adam, ăsta e bourbon[1]? Ce fel?

– De fapt, e rye.

– Uau, a făcut Conrad.

Și-a ridicat paharul gol și s-a holbat la el.

– O, Connie, o să ai și tu copii frumoși, a spus Cynthia. Asta cu condiția ca Paige să găsească o cale de a se reproduce fără tine. Cum se numește chestia asta? Reproducere fără sex? Paige, care e cuvântul?

Adam i-a aruncat o privire care voia să-i atragă atenția că depășea limita.

– Dacă aveți vreodată probleme cu banii, a spus Conrad, veniți cu toții în L.A. și copiii o să aibă propriii lor agenți înainte să vă recuperați bagajele în aeroport. Și, apropo, „partenogeneză" e cuvântul. Dar, serios, nu-mi vine să cred că sunt rudele mele. S-a uitat lung la Adam. La fel și cu tine, a zis, dându-i una în stomac fratelui său mai mare. Serios, ce fel de porcărie faustiană se petrece pe aici? Tu efectiv nu arăți nici cu o zi mai bătrân decât arătai în colegiu. E-al dracului de supărător. Care e secretul?

Adam a zâmbit.

– Devotament, *mon frère*, a spus. Devotament față de propriul trup. Ar trebui să încerci și tu.

– Devotament pe dracu'. Ești un afurisit de vampir.

Mobilul a bâzâit în buzunarul lui Adam. Numărul era al lui Devon, ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

---

[1] Bourbonul este cel mai cunoscut whisky american, și conține cel puțin 51% porumb, spre deosebire de whisky-ul rye, care conține cel puțin 51% secară.

– Mă scuzați o clipă? a spus el și a intrat în casă.

Ceilalți trei au rămas o vreme tăcuți în fața lunii, cu brațele încrucișate pe balustrada terasei.

Conrad a tresărit.

– Dumnezeule, era să-mi scap paharul peste margine, a spus. Partenogeneză. Hei, încă o mai pot spune. Cyn, unde e baia?

– E una care dă chiar din bucătărie, a spus, și una în dreapta ușii de la intrare.

După ce Conrad a plecat, Paige și Cynthia au schimbat un zâmbet rapid și stânjenit, și au continuat să se uite peste balustradă în pata de întuneric care era Central Park.

– Îmi pare rău că am spus chestia aia despre copii, a zis Cynthia. Adică, nu e deloc treaba mea. Voiam doar să-l enervez. Ne știm dintotdeauna.

Paige și-a lăsat capul într-o parte ca să arate că nu conta.

– Ai o familie frumoasă, a spus.

Era doar una din frazele alea politicoase pe care le rosteau oamenii atunci când nu puteau sau nu voiau să spună altceva; dar, dintr-un motiv oarecare, de data asta a tulburat-o pe Cynthia. A simțit o ușoară usturime în colțul ochilor.

– Mda, ei, a spus ea, încercând să se oprească, dar fără a reuși, asta începe să-ți spună oamenii când ajungi și tu să îmbătrânești. „Ai o familie frumoasă." E ca și cum ar spune: „Mda, ne dăm seama că ai fost sexy cândva". Observi că nu mai primești remarcile alea cum că nu arăți deloc schimbată față de acum douăzeci de ani.

De data asta, Paige părea destul de gânditoare.

– Timpul se scurge diferit pentru noi, a spus ea.

Adam s-a întors pe terasă, băgându-și telefonul în buzunar. Și-a plimbat privirea între cele două femei.

– Ce-i? a întrebat.

Era vechea poveste, cum că timpul e mai îngăduitor cu bărbații decât cu femeile, dar în cazul lui Adam, s-a gândit Cynthia, era exact așa cum spusese Conrad: nu căpăta un aer mai distins pe măsură ce îmbătrânea, ci mai degrabă nu îmbătrânea deloc. Talia îi rămăsese neschimbată de când se căsătoriseră, ceea ce era straniu, dar cel puțin avea o explicație, căci era fanatic în această privință. Dar n-ar fi știut ce

să-şi facă la faţă în afară de a o spăla şi bărbieri, şi totuşi faţa lui arăta aşa cum arătase întotdeauna. Nu era prima dată când altcineva îi confirma această părere. E adevărat că nu avea prea multe vicii, asta doar dacă nu cumva a munci din greu putea fi socotit un viciu, ceea ce ea credea că probabil era posibil. Petrecea prea mult timp la slujbă, nu dormea suficient, dar oricare era preţul pe care-l plătea pentru asta, nu se vedea pe faţa lui. Şi dacă îi spuneai lucrurile astea, nici măcar nu înţelegea despre ce vorbeşti.

Ea nu putea concura cu asta. Încă se mai ducea la sală de trei sau patru ori pe săptămână, dar de mult începuse să o considere o corvoadă şi, într-un efort de a o face cel puţin distractivă, trecuse prin pasiuni de moment pentru fiecare aparat de acolo, orice nou capriciu şi teorie. Ei doi frecventau săli diferite – nici prin cap nu i-ar fi trecut să se antreneze alături de el, care trata asta cu mult prea multă seriozitate. Şi totuşi, la fel ca el, era interesată să se agaţe de forma ei fizică perfectă cât mai mult posibil – de fapt, la nesfârşit. Împreună, făceau o treabă foarte bună în acest sens. Şi exista un aspect în care Cynthia – deşi nu discutase niciodată asta cu el – era pregătită să meargă mai departe decât el. Aveau trei prietene care îşi făcuseră deja operaţii estetice; ea i-a spus lui Adam despre primele două, şi pe urmă, când Marietta şi-a operat pleoapele şi gâtul, Cynthia nu a spus nimic şi a aşteptat să vadă dacă el observă, dar el n-a observat nimic. Nu era ca şi cum sânii Mariettei deveniseră mai mari; oricum, ea doar confirma ideea lui Adam despre cum trebuia ea să arate. Îmbătrânirea ar fi fost mai izbitoare. Cynthia încă arăta fantastic – toată lumea o spunea, şi ea ştia că era o părere sinceră –, dar i se părea atât de greu să te priveşti cu ochi diferiţi. Asta era perfidia timpului şi a efectelor lui: faptul că se adunau treptat. Deocamdată era bine, îşi spunea ea, dar când avea să vină momentul, nu exista resursă la care să nu vrea să apeleze.

În dimineaţa rece şi înnorată, îmbrăcat în şort, un tricou, o căciulă de schi şi o pereche de mănuşi fără degete, Adam şi-a lipit palmele de faţada blocului său şi a împins, până ce

a simțit cum îi dispare încordarea din gambe. Și-a mișcat șoldurile înainte și și-a coborât încet un călcâi pe trotuar, apoi pe celălalt, iar când a simțit și tendoanele lui Ahile detensionate, era gata să pornească. A sărit de câteva ori pe vârful picioarelor, răsuflând o dată cu putere pe gură, ca și cum se pregătea pentru a intra pe o scenă, și-a atins ecranul ceasului cu un deget și a început să alerge.

Deși a luat-o pe la sud de 81st Street, unde trotuarele erau mai late în perimetrul muzeului, tot trebuia să se oprească întruna; trebuia să ocolească sau să treacă printre grupurile de turiști și perechile de cărucioare care înaintau la unison, în vreme ce bonele sporovăiau în urma lor. Nu avea ce face, până când a traversat ieșirea de la Central Park West și a intrat prin poarta joasă de piatră în parc, iar acolo și-a regăsit ritmul. A planat pe lângă terenurile de softball, depășind pe toată lumea pe drum – tipii grași cu bentițe și părul care le ieșea din gulerele tricourilor, femeile în leggings lycra cu bluzele de trening legate cu un aer jenat în jurul taliei, alergătorii serioși, cu mușchii ca niște frânghii încordate, înaintând cu pași perfecți și priviri fixe –, simțind căldura familiară și pulsul sângelui radiind din inima lui până când nu a mai rămas nici o parte din corpul său care să nu fie implicată în asta. Nu mai fusese niciodată până atunci în Conservatory Garden[1], dar știa în mare unde era – nu departe de fostul lor apartament, cel în care April și Jonas împărțiseră aceeași cameră. Ar fi putut să-și reducă din timp străbătând Pajiștea de Nord, dar era blocată de gărdulețul acela portocaliu temporar care semnaliza o replantare; așa că a luat-o prin afara parcului, pe partea de est, și apoi spre nord pe Fifth Avenue, până când a văzut șirul de trepte de piatră ca la teatru care duceau în grădină. Era construită în forma unei cruci, cu spaliere de trandafiri și, în stânga și în dreapta lui, întinderi de apă care reflectau lumina; în capătul îndepărtat, la baza unei poteci din dale, un alt șir de trepte

[1] Singura grădină formală din Central Park Se întinde pe 6 acri și și-a luat numele de la sera care s-a înălțat aici între anii 1898 și 1934.

ducea către o arcadă de piatră, lungă, arcuită şi cu coloane, iar acolo, aşezat pe treapta de sus, cu braţele în jurul genunchilor, într-un costum kaki, stătea Devon.

S-a ridicat încet şi cu un aer nedumerit când Adam a sprintat în sus pe trepte, şi-a atins din nou ceasul şi a rămas în picioare, uitându-se peste grădină cu mâinile încleştate în vârful capului, aşteptând să i se potolească bătăile inimii.

– Multifuncţional, a spus Devon, cu o uşoară amărăciune. Drăguţ. Nu există nici un motiv pentru care întâlnirea cu mine ar trebui să-ţi strice rutina. Dar nu trebuie să te duci acasă să te schimbi acum, înainte de slujbă, sau e marţea cu ţinută sport la birou?

Adam a clătinat din cap.

– Azi nu mă duc, a spus. Şeful şi cu mine plecăm la Minneapolis peste câteva ore.

Au stat sub arc, cu faţa spre Fifth Avenue, aflată dincolo de grădinile care se întindeau mai jos de ei. În frigul nepotrivit pentru acel moment al anului, aleile erau aproape pustii, dar nu de tot; aranjamentul nearmonios, de conac de ţară, făcea grădina un loc popular pentru fotografiile de nuntă, şi, într-adevăr, lângă unul din iazurile în care se răsfrângea lumina era un întreg alai de nuntă, în care oamenii îşi suflau în mâini ca să le încălzească, în vreme ce doi băieţei în costume, care nu puteau să aibă mai mult de şase ani, se fugăreau în jurul apei nemişcate. De fapt, Adam era singurul din întreaga grădină care nu era îmbrăcat de gală. Şi totuşi, Devon se simţea cel care sărea în ochi.

– Deci? a spus Adam. Mergem să vorbim printre trandafiri?

– De ce nu? a răspuns Devon. Oricum, sunt sigur că toată lumea crede că suntem poponari.

Au coborât treptele şi au luat-o la stânga, pe dalele de piatră, către iazul neocupat.

– Miguel a ieşit, a spus Devon.

– Fără nume, te rog.

– În fine. Unul dintre asociaţii mei mi-a spus că iese. Cel care lucrează la Schwab. Se însoară. Zice că a scos suficient şi nu mai vrea să aibă chestia asta pe cap.

– OK, a spus Adam. Crezi că spune adevărul? Nu e nimic altceva acolo, nu are probleme, datorii sau ceva de genul ăsta?

– De ce? a zis Devon. Voia să sune sarcastică, dar vocea i-a sunat irascibilă. Te gândești să-l omorâm?

Adam și-a dat ochii peste cap.

– Mă gândeam doar de ce ai văzut în asta un soi de urgență. S-a mai întâmplat și înainte. Vreau să spun că știi că nu e o idee bună să ne întâlnim așa. Nu că nu mi-ar face plăcere compania ta.

Pe când își terminau primul tur, Devon a ridicat privirea și a văzut un bărbat chel necunoscut în smoching care se chinuia să-și fixeze un aparat de fotografiat scump pe un trepied. Era tocmai în cealaltă parte a grădinii, unde se afla grupul cu mirii, dar aparatul părea să fie îndreptat direct spre ei. A înghițit nodul de panică ce i se pusese în gât.

– Cam asta vreau să spun, că același lucru s-a întâmplat acum două luni. Nu se pune problema să dăm un anunț ca să-i înlocuim pe tipii ăștia. Curând o să rămânem doar tu și cu mine, și treaba ar putea pica. N-am reușit s-o ascundem suficient de bine.

– Păi, a spus Adam, tu cunoști mult mai mulți tipi în branșă decât mine. Poți să te gândești la altcineva pe care să-l aduci?

Devon s-a strâmbat.

– Da, probabil, a spus, dar nu despre asta e vorba. Nu putem să tot riscăm și să ne așteptăm să avem mereu noroc. Nu știu. Sincer, mă gândesc dacă nu e timpul să ies din asta. Vreau să acționez isteț. Chiar sunt singurul? Tu nu te gândești la asta? Și, apropo, n-ai înghețat naibii?

Bineînțeles că Adam se gândea la asta, nu pentru că era înclinat spre frică sau paranoia, ci doar ca o chestiune de management al riscului. Vedea cu o limpezime perfectă că întregul aranjament era susținut în acest moment doar de propria lui abilitate de a conduce, de a inspira încredere în sine în rândul unor oameni pe care îi întâlnea doar pentru scurt timp, dacă nu chiar deloc. Oricare dintre acești brokeri, inclusiv Devon, dacă derapa și era prins, putea oricând să se salveze divulgându-l pe capul rețelei, iar capul rețelei era Adam. Așa că nu știa pentru ce era Devon așa de stresat. Trebuia

să recunoască faptul că evaluarea inițială pe care i-o făcuse puștiului, cu atâția ani în urmă, la bordul vasului *Intreprid*, se dovedise greșită din unele puncte de vedere, deși, bineînțeles, nu și din cel esențial.

– Spui că vrei să acționezi isteț, a zis, uitându-se în ochii lui Devon. Dar să spui că nu putem avea succes azi pentru că am avut succes ieri, asta nu e isteț, e doar superstiție. Dacă cedezi în fața unor idei despre noroc, sau soartă, sau karma, sau orice altceva, ești pierdut. Nu există soartă. Tot ceea ce tu și cu mine am făcut să se întâmple în acești ultimi, dar mulți ani nu s-a întâmplat. S-a dus. Nu există. Singurul lucru care există, singurul risc ce trebuie analizat este ceea ce se află înaintea noastră azi.

– Știu, a spus Devon bosumflat.

S-a uitat în jos. Adam a știut că îl convinsese.

– Suntem super-atenți. Întotdeauna am fost. Nu dăm orice informație oricui din rețea. Și sunt sigur că ți-ai dat seama cu mult timp în urmă că o parte din informațiile pe care ți le dau sunt false, ca să nu arate niciodată nimănui ca un șir neîntrerupt de reușite.

– Nu pun asta sub semnul întrebării. Doar că... toată povestea nu e așa cum am crezut că o să fie. Banii sunt aproape ca o povară, pentru că sunt atât de paranoic în privința cheltuirii lor. Și cum poți să nu privești înapoi? Eu nu înțeleg. Și ăsta este probabil motivul pentru care n-o să fiu niciodată miliardar. Pur și simplu nu sunt un profesionist fără scrupule ca tine. Vezi, iată un alt lucru pe care nu-l pricep: oricât de puține aș ști despre tine, știu că ești unul din tipii ăia, tipii cărora le lipsește o parte din creier, sau cam așa ceva. N-au conștiință. Nu țin minte pierderile. Așa că nu ai nevoie de povestea asta. Oricum ai fi un jucător. De ce continui să o faci? Nu te gândești să te oprești?

Domnișoarele de onoare alergaseră la mașină ca să se încălzească, iar fotograful își strângea echipamentul în două genți de pânză. „Fără conștiință?" s-a gândit Adam. „Nu e ca și cum nu mi-aș aminti; doar că nu e nimic constructiv în a-ți aminti." Și totuși, când se gândea la viața pe care o ducea acum familia lui – o viață în care efectiv totul era posibil,

orice dorință putea fi îndeplinită, nici un potențial nu era lăsat să se piardă, și văzuseră cu toții atât de mult din lume –, când se gândea în urmă la momentul în care începuse totul, la propria lui temeritate când fusese amenințat cu nefericirea celor pe care îi iubea, și cât de rapid, în fața acestei amenințări, îndepărtase obstacolul pe care cei mai mulți oameni nu ar fi avut niciodată forța morală de a-l îndepărta; și cum toate astea fuseseră realizate asumându-și singur tot riscul, astfel încât ei să nu știe niciodată că a existat acolo un risc; singura concluzie rezonabilă, credea el, era că afacerea reprezenta cel mai extraordinar lucru pe care îl făcuse vreodată în viața lui. De fapt, modestia era cea care îl făcea să se simtă atât de stânjenit când își amintea de el.

Dar, în același timp, era la fel de adevărat că acel obstacol anume fusese îndepărtat cu multă vreme în urmă și că existau alte motive pentru care ezita să pună capăt vieții de riscuri secrete, lumea dinlăuntrul lumii.

– Devon, a spus el, azi te duci la slujbă, da?

El și-a pipăit costumul.

– Unii dintre noi trebuie s-o facă, a răspuns.

– Ei bine, atunci când te duci, stai un minut doar și uită-te în jurul tău la toți cei din birou, la fiecare dintre cei pentru care lucrezi, la fiecare dintre cei care lucrează pentru tine. Toți stând cu pumnii strânși, toți temându-se atât de tare că dacă deținerea unor informații confidențiale ar însemna să nu te mai vadă niciodată, ar face schimbul într-o clipă. Cred că știu ce părere ai tu despre oamenii ăștia. Dar tu nu ești unul dintre ei. Tu ești Superman. Tu ești un afurisit de gangster. Ziua în care o să ne întoarcem la sentimentul de siguranță în fața riscului este ziua în care nu te mai poți uita la ei și să-ți spui că există o diferență între ei și tine. Chiar ești pregătit să te întorci la asta? Chiar ești gata să te întorci la citirea unor rapoarte trimestriale de rahat și să încerci să te folosești de ele ca să-ți dai seama cum funcționează lumea? Asta nu e viață, să-ți lași viitorul în mâinile unor forțe care nu au nici o legătură cu tine și să le numești „soartă", sau „noroc", sau cum mai vrei tu. Și nu ai decât viața asta, băiete. Nu vreau să devin acum mistic cu tine, dar asta e singura

viață pe care o primim, și fie îți lași amprenta pe ea, fie e ca și cum nici n-ai fi fost vreodată pe aici.

Se opriseră din mers. Grădina era acum pustie. Devon, cu privirea în jos, a dat din cap posac, asemenea unui copil. Adam și-a așezat mâinile pe umerii bărbatului mai tânăr.

– Nimeni altcineva, a spus Adam cu blândețe, nu știe lucrurile pe care tu și cu mine le știm. Acum, apropo de faptul că trebuie să avem grijă. E timpul pentru numere noi de celular, corect? L-ai memorat pe al tău?

Devon a încuviințat din cap și l-a rostit.

– S-a făcut, a spus Adam și a început să salte din nou pe vârfurile picioarelor. Acum relaxează-te puțin. Distrează-te. Așteaptă o veste de la mine.

A urcat în fugă treptele grădinii, s-a îndreptat spre sud până când a putut trece din nou peste zidul jos de piatră și, douăzeci de minute mai târziu, era acasă. A făcut un duș, și-a luat valiza, a oprit un taxi și s-a întâlnit cu Sanford în sala de așteptare pentru clasa întâi a terminalului Delta din LaGuardia. Sanford stătea așezat într-un fotoliu foarte jos în fața unui televizor cu sonorul închis, ținând în mână un pahar cu vin și având o expresie jalnică pe față.

– Nu pot să-ți spun cât am început să urăsc zborurile cu avionul, a spus el. Mai ales cele comerciale. S-au degradat atât de tare. Uită-te la ce înseamnă azi clasa întâi.

Fața lui era obosită și roșie, deși paharul de vin era primul. Se duceau la Minneapolis să încheie o afacere cu sindicatul profesorilor din Minnesota, care acceptase să îi lase pe cei de la Perini să le mărească fondul de pensii.

– Aproape că mă întreb de ce trebuie să mergem acolo, i-a spus Sanford după ce au urcat în avion și după alte câteva pahare. Treaba-i încheiată. Dar ei au nevoie doar de o întâlnire față în față înainte să pună banii de pensie în mâna a doi rechini din New York. Poate că doar vor să se asigure că nu suntem niște prinți nigerieni.

Adam stătea pe locul dinspre interval și, astfel, a trebuit să suporte privirile nemulțumite ale celor care s-au îmbarcat după ei și au trebuit să aștepte în picioare în timp ce alții

încercau să-și îndese bagajele de mână în locașurile minuscule de deasupra.

– Știi, a spus Sanford după ce avionul s-a înălțat în aer, am petrecut multă vreme lăudându-te altora și, la un moment dat, cineva mi-a pus o întrebare ciudată: „De unde știm noi că n-o s-o întindă și că n-o să-și deschidă propriul lui fond de investiții speculative sau altceva?"

Adam a zâmbit.

– Și tu ai spus: „Hei, ai dreptate, ar fi mai bine să-i dau imediat tipului ăluia un bonus masiv la jumătatea anului"?

Sanford l-a pocnit cu afecțiune peste genunchi.

– E bună, a spus. Nu, i-am spus că ești încă tânăr. Și că cel mai bun lucru la tine, cu toată vanitatea din domeniul ăsta, este că tu nu ești unul din tipii ăia obsedați să aibă vizibilitate. Sincer, dacă m-ai fi întrebat cu zece ani în urmă, aș fi pus pariu că până acum te-aș fi pierdut. Dar tu ești un tip de școală veche, un demodat în multe feluri. Lasă capul jos, fă-ți treaba, respectă tradițiile și, în final, toată lumea ajunge suficient de bogată. Așa era Lazard când am lucrat acolo, acum o sută de ani. Oricum, nu pot să-ți spun ce sprijin e pentru mine acum. Sanford s-a uitat pe fereastră la pământul aflat departe sub ei, la arterele luminate ale străzilor pustii, la terenurile de sport și parcările strălucitoare. E ciudat cât de mult am ajuns să urăsc treaba asta, a spus el. Înainte mi se părea ceva de la sine înțeles. Avioane și aeroporturi. Dar în ultimul timp nu vreau decât să fiu pe apă. E aproape singurul lucru la care mă gândesc.

Câteva minute mai târziu dormea, cu obrazul lăsat pe un umăr, cu buza de jos atârnând. O imagine nu prea flatantă, s-a gândit Adam și a închis ochii.

Exista un șablon pentru orice, undeva, un izvor crescut peste măsură a tot ce este originar și fără precedent, și ai putea foarte bine să-ți distrugi viața tot căutându-l, și să nu-l găsești niciodată. Sau, pe de altă parte, l-ai putea găsi. Jonas ura să îi fie dezvăluită ignoranța. În autobuzul M79 cu care venea acasă de la școală, un tip gras care purta bermude, deși afară erau vreo patru grade și jumătate, a încercat să se uite peste

umărul lui ca să vadă ce asculta la iPod. Jonas i-a arătat ecranul. Tipul s-a strâmbat condescendent. „Joy Division reîncălzit", a spus, și Jonas a dat din cap aprobator, gen „asta e", dar pe urmă abia a așteptat să ajungă acasă și să caute pe computer cine era Joy Division[1]. Iar două ore mai târziu a trebuit să ajungă la concluzia că tipul avea dreptate. În general, doar pentru că era mai mare, și totuși. Cu cât afla mai multe despre ceva ce considera că e bun, cu atât mai des dădea astfel de rateuri. Propriile sale obsesii tindeau să-l poarte pe Jonas înapoi în timp și, în cele din urmă, l-au dus la o concluzie tristă, dar empirică – muzica la modă a zilelor și vârstei lui era total naspa.

În clasa a zecea, asta nu era părerea generală. Dacă voiai să fii un snob în privința muzicii, era în regulă, dar trebuia să o faci bătând câmpii într-un fel enervant despre vreo formație de care nimeni nu auzise vreodată, pentru că luase ființă cu doar trei săptămâni în urmă și nu avusese decât o singură cântare. Jonas cunoștea astfel de tipi, mai mari decât el, care se ocupau de stația de radio a școlii, pe care nimeni nu o asculta, și care nu luau notă de trecere la engleză pentru că petreceau atât de mult timp comentând pe bloguri celorlalți, și, deși nu voia să aibă de-a face cu ei, trebuia să recunoască faptul că erau spirite înrudite, pentru că, de fapt, ei jinduiau după același lucru pe care și-l dorea și el: neprihănitul, necoruptul, purul în sine, lipsit de scop. Doar că ei îl căutau unde nu trebuia. Apoi, desigur, erau toți copiii din curentul de atitudine fericită, copiii ale căror mame îi duceau cu mașina la Nassau Coliseum[2] ca să vadă niște cântece melancolice mimate de o formație de băieți dansatori, studiați de un grup reprezentativ de fetițe de zece ani. Porcăria asta era total inacceptabilă. Era prea greu să crezi că era posibil să nu-ți pese, să nu te obosești să faci diferența în termeni de valoare între ceea ce era simulat și ceea ce era real.

---

[1] Formație rock britanică, activă în anii 1976–1980 în Manchester, pionieră a rock-punkului anilor '70

[2] Nassau Veterans Memorial Coliseum, sală polivalentă din Uniondale, New York, folosită pentru meciuri de hochei, concerte, expoziții și diverse spectacole

Exista ceva aproape religios în el când venea vorba de muzică și, la fel ca în cazul majorității clericilor, unii îi respectau concepția, iar alții considerau că atitudinea lui este puțin exagerată. Cu siguranță îl scotea în afara sferei de interese posibile ale fetelor. Și faptul că avea o ureche muzicală absolută mai reprezenta un dezavantaj foarte mare – pentru Jonas era o adevărată tortură să știe cât de mediocru și banal sunau membrii propriei lui formații, iar el nu făcea excepție. Nu aveau să ajungă niciodată buni. Și totuși, exersa, exersa întruna. Ceilalți erau extrem de optimiști, și, gândea el, era minunat să poți să fii. Cântau un „Sweet Jane"[1] destul de decent, căci, pe bune, dacă nici asta nu reușeai, ce speranță mai exista pentru tine? Repetau împreună o dată sau de două ori pe săptămână într-un hangar de bărci de lângă FDR, o proprietate pe care tatăl vocalistului lor o cumpărase, dar încă nu primise aprobarea urbanistică zonală pentru a o amenaja. Era greu să găsești în oraș locuri unde să repeți – era poate mai ușor să găsești locuri unde să cânți, și aici, din nefericire, fanteziile colegilor de trupă ai lui Jonas tindeau să se îndepărteze de realitate.

Dar fetele veneau totuși uneori la repetițiile lor. Chiar și fetele din ultimul an, precum total inaccesibila Tori Barbosa. Asta dovedea fără urmă de echivoc uluitoarele calități magice ale rock'n-rollului, își spunea Jonas, că până și o trupă atât de naspa ca a lor tot atrăgea fetele. El era cel mai tânăr dintre ei și avea reputația că ar fi cel mai bun muzician, însă doar pentru că era singurul care se obosea să exerseze și singur. Una dintre cele mai deprimante manifestări ale penibilității lor a fost legată de cât de mult timp au pierdut pentru a-și găsi un nume. Haskell, vocalistul lor, considera că era în regulă să manifeste o oarecare ironie anticipativă și voia ca ei să se numească „Privilegiații", sau „Privilegii". Noțiunea de ironie anticipativă îl făcea pe Jonas să nutrească gânduri sinucigașe; deoarece el încerca mereu să le stârnească interesul pentru o direcție mai degrabă legată de originile tradiționale sau etnice, a tot stăruit pentru „Izvoare", ca un soi de căutare

[1] Cântec al formației rock americane The Velvet Underground, apărut pe albumul lor *Loaded* din 1970

a surselor mai degrabă decât o imitare a stilului de formaţie de bar din top 40 al acelei luni. Dar de fiecare dată când îl scriau şi se uitau la el, cineva spunea „Zăvoare?". De fiecare dată. Pe urmă Alex, toboşarul, a avut o revelaţie când a văzut un film la ora de istorie americană a secolului XX, şi astfel, numele lor, cel puţin până data următoare când decideau să-l discute din nou, a rămas Run Bobby Run[1].

În vreme ce maşinile huruiau pe FDR în apropierea hangarului pentru bărci, ei au atras atenţia cu o versiune pasabilă a „People Who Died"[2]. Toată lumea a fost impresionată de soloul lui Jonas, şi chiar doi spectatori au venit mai târziu să îi spună asta, dar când s-a încheiat seara, bineînţeles că toate fetele au plecat cu băieţii mai mari şi Jonas a chemat un taxi ca să-l ducă acasă. Trebuia să studieze şi avea nevoie să doarmă, dar surplusul de adrenalină nu l-a lăsat să facă nici una, nici alta; în schimb, a deschis pick-upul şi şi-a pus căştile. În ultimul timp era obsedat de muzica bluegrass. Părea să nu se mai termine – dădea întruna peste acele uluitoare discuri vechi de 78 de rotaţii pe minut sau înregistrări în afara studioului care, de prima dată când le asculta, îi explodau în cap asemenea unor mici bombe. Credea o vreme că o anumită chestie era o descoperire de-a lui şi, pe urmă, afla că, pentru adevăraţii pasionaţi de muzică, acea chestie era ceva clasic, ca Shakespeare sau Tolstoi. Uneori, simţea că ignoranţa lui era nemărginită.

A văzut o umbră trecând peste linia de lumină care venea dinspre hol, pe sub uşa camerei sale. Ştia că era mama lui, care voia să verifice dacă venise acasă. Nici măcar nu a fost nevoie să-şi scoată căştile; s-a foit pe scaunul lui, care a scârţâit puţin, iar umbra s-a îndepărtat din nou. Cineva era întotdeauna treaz în apartamentul ăla. Şi-a deschis mobilul şi s-a uitat cât era ora: 1:52. Apoi, s-a întors din nou către luminile albastre ale planetariului de afară.

---

[1] Posibil, aluzie la Robert „Bobby" Kennedy, candidat la nominalizare pentru preşedinţia SUA din partea Partidului Democrat şi asasinat în 1968 (*run* înseamnă, printre altele, „a candida" şi „a fugi")

[2] Cântec al formaţiei Amsterdam, din 1980, care apare şi pe coloana sonoră a filmului *E.T.*

Pe vremuri credeam că tatăl meu era negru
Cu destule acțiuni cât să cumpere magazinul companiei
Acum el se duce în centru cu buzunarele goale
Și cu fața albă ca zăpada de februarie.[1]

Dar ce dracu' s-a întâmplat cu muzica country? Înainte era atât de tristă, că ți se tăia răsuflarea. Încă vreo câteva zile obositoare și, pe urmă, o să zbor.[2] Acum era un muzeu al ei însăși, o fabrică de satisfăcut prostul gust, plină de reacționari în stil Vegas, cu pălării de o mie de dolari. Lucrurile bune din ea nu se mai întorceau niciodată. Jonas a dat volumul mai tare și și-a urcat picioarele pe pervaz, ascultând până când a văzut cum soarele începe să lumineze planetele de dedesubtul lui.

Lumea asta nu e casa mea, eu sunt doar un trecător prin ea
Comorile mele sunt undeva dincolo de azur
Îngerii îmi fac semn către ușa raiului deschisă
Și nu mai pot să mă simt acasă în această lume.[3]

În dimineața următoare, Jonas a urcat la etaj să ia micul dejun, simțindu-se bine pentru moment, după duș, și a băut rămășițele unui soi de smoothie pe care April îl lăsase în frigider cu o seară în urmă. Ea a trecut pe lângă el în drum spre ușă. April făcea parte din acel univers de la școală, universul lui Tori Barbosa, și prieteni de-ai lui – de fapt, niște total necunoscuți, uneori copii de la alte școli – veneau la el și îl întrebau despre ea într-un fel patetic și oarecum hărțuitor. Sora lui era cumva o străină pentru el, dar nu suficient de străină încât să o vadă în felul în care tot restul lumii părea să o vadă.

– Arăți ca dracu', a spus ea și l-a mângâiat pe cap.

---

[1] „The L & N Don't Stop Here Anymore", scrisă de Jean Ritchie și cântată de Michelle Shocked și Johnny Cash. L & N era Louisville and Nashville Railroad, o cale ferată din sudul Statelor Unite, în funcțiune începând cu 1850, pentru ca în anii 1970–1980 să fie absorbită de rețelele mai mari

[2] Willie Nelson, „I'll Fly Away"

[3] „This World Is Not My Home", cântec al lui Jim Reeves (1923–1964), cântăreț american de muzică country

Adam a apărut în ușa de la intrare, transpirat de la alergare. Și lui Jonas îi plăcea să alerge – ura sportul în general, dar în alergare era ceva ascetic, ceva de călugăr –, însă în nici un caz n-ar fi făcut-o cu tatăl lui, care avea un grafic al timpilor săi și vorbea de înscrierea la maraton în anul următor. Adam s-a așezat la masă în fața lui și l-a întrebat cum merge treaba, și, când conversația s-a încheiat, Jonas primise permisiunea să se ducă la Sam Ash[1] și să-și cumpereun banjo. Cynthia încă mai dormea, și avea să o facă până ce toată lumea pleca de acasă.

Părea o ipocrizie, Jonas știa bine, să fie atât de preocupat de originalitate și autenticitate când el cânta într-o trupă de coveruri; dar alegerea fusese dictată mai puțin de estetică și mai degrabă de descoperirea că era extrem de greu să scrii un cântec. Toți au încercat la un moment dat, iar rezultatele au fost la fel de cumplite, la ele adăugându-se și sentimentele rănite cu care au avut de luptat. Așa că s-au întors la coveruri, dar Jonas a continuat să creadă că puteau măcar să aspire la cântece pe care publicul nu le știa deja pe dinafară. În felul acesta, puteau cel puțin să susțină că îi făceau un serviciu muzicii. Într-o seară a venit la repetiții cu banjoul și cu un CD pe care îl înregistrase, cu „You Don't Know My Mind" al lui Jimmy Martin[2], care era unul dintre cele mai înfricoșătoare cântece pe care le auzise vreodată. Chiar găsise partitura lui online, deși numai el și Alex știau să citească notele. Le-a pus CD-ul și a fost străpuns cu privirea de toți, deși, într-un fel, era exact reacția la care așteptase.

– E interesant, a spus Haskell, dar nu cred că putem să cântăm toată chestia asta blues. De fapt, tu cel mai puțin dintre toți.

– Nu e blues, a spus Jonas.

Acum se simțea expus, în felul în care se simte cineva care mărturisește că a făcut o pasiune pentru altcineva, și nu voia

---

[1] Sam Ash Music Corp., cel mai mare lanț familial de magazine de instrumente muzicale din Statele Unite, creat în 1924

[2] Jimmy Martin (1927–2005), muzician american, considerat „regele bluegrass-ului"

să înrăutățească lucrurile angajându-se într-o discuție în contradictoriu. Și totuși, nu se putea abține.

– Măcar să știi despre ce vorbești înainte să o refuzi. Tipul ăsta a fost un amărât de bețiv din munții din Tennessee. Nu încerca să intre pe MTV sau să-și bage porcăria într-o reclamă pe Verizon[1]. N-a avut nimic în afară de ce a compus. Iar voi, băieți, sunteți atât de încântați de The Strokes[2] sau de orice e doar un rahat frumos ambalat.

S-au uitat unii la alții într-un fel care i-a amintit într-un mod groaznic cât de tânăr era.

– Uite ce-i, a spus Haskell cu blândețe, tu vrei să vorbești despre autenticitate, despre cât de autentic aș arăta cântând despre cum sunt un fermier care-și muncește pământul din Tennessee sau cam așa ceva? Nu asta sunt eu.

– Dar ce ești? a întrebat Jonas.

Probabil că pe fața lui se întipărise o anumită expresie de care nu era conștient, pentru că Alex a spus:

– Cine vrea o bere?

Dar era deja inutil.

– Pot să-ți spun ce nu sunt, a zis Haskell. Nu sunt un fiu de miliardar căruia îi e silă de el însuși. Nu sunt un pozeur ipocrit și cu aere de superioritate. Așa că du-te dracu' cu banjoul tău! Ia-ți dracu' chitara aia Gibson și acompaniază-mă la câteva cântece despre cum să te-mbeți și să ți-o tragi, pentru că asta am de gând să fac după ce terminăm aici. E suficient de autentic pentru tine?

Tori Barbosa era acolo și a ascultat totul. Lui Jonas i s-a părut prea umilitor să plece. Roșu la față, și-a prins chitara și s-a uitat la Alex, care s-a bătut cu pumnul în piept, peste inimă, de câteva ori, și apoi a început să numere timpii la „Sweet Emotion"[3].

De Crăciun, ca de obicei, părinții lui Jonas l-au întrebat ce își dorește; el a spus că voia toate cele douăsprezece volume

---

[1] Verizon Communication Inc., companie americană de internet și telecomunicații

[2] Formație rock americană înființată în 1998

[3] Cântec al trupei rock Aerosmith, apărut în 1975 pe albumul *Toys in the Attic*

ale înregistrărilor lui Alan Lomax pentru Biblioteca Congresului[1], pe vinil, și pentru că ei habar nu aveau cum să obțină așa ceva, le-a cumpărat singur online, pe cardul lor de credit. În cursul iernii a răcit și a trebuit să lipsească de la câteva repetiții, și, când a aflat că aduseseră un puști de la Collegiate School ca să-i țină locul, i-a trimis un SMS lui Haskell și i-a zis că a ieșit din trupă. Și-a petrecut serile în camera lui cu căștile pe urechi, citind notele explicative despre Lomax și cum umbla el efectiv peste câmpuri cu un microfon în mână și un magnetofon uriaș agățat de umăr, înregistrând lucruri pe care nimeni nu le mai înregistrase înaintea lui. Chitarele și banjoul stăteau pe stativele lor în colț. Anii patruzeci, anii treizeci, anii douăzeci: aceia, își tot spunea el, erau anii în care merita să trăiești.

În mai, doar cu o săptămână înainte de sfârșitul anului școlar, soțul lui Ruth, Warren, a murit. I se extirpase un plămân cu două săptămâni înainte, dar nu mai ajunsese acasă din spital. Deși cancerul lui fusese diagnosticat cu doi ani în urmă, Cynthia a fost aproape la fel de surprinsă ca și cum vestea ar fi venit pe neașteptate; nemaipomenita înclinație a mamei sale către pesimism o convinsese, până la ultimul telefon isteric, de faptul că Ruth făcea prea mare caz din asta.

În dimineața următoare, toți patru au luat avionul către Pittsburgh. Adam a întrebat-o pe Cynthia dacă avea de gând să rămână câteva zile după înmormântare ca să „ajute", și Cynthia a spus că nu știe, că nu se gândise la asta. Într-adevăr, exista un număr considerabil de consecințe cotidiene ale decesului care nu îi trecuseră niciodată prin minte. Ruth a venit la ușă să îi întâmpine în ceea ce pentru ea ar fi putut să fie considerată bună-dispoziție; a scos diverse exclamații, așa cum era de așteptat, privitoare la schimbările petrecute în înfățișarea nepoților ei înalți și frumoși, care nu o mai văzuseră de mulți ani și nu știau prea bine cum să reacționeze,

[1] Alan Lomax (1915–2002), folclorist, etnomuzicolog, scriitor, activist politic, producător de film; a înregistrat mii de cântece și interviuri pentru Arhiva de cântec popular american a Bibiliotecii Congresului.

dar care au decis în mod instinctiv să aleagă o atitudine rezervată.

– O să fie atât de plăcut pentru voi să vă vedeți verii, le-a spus Ruth, și la cuvântul „veri", Cynthia i-a văzut schimbând între ei o privire surprinsă.

Mai erau încă trei zile până la funeralii. Ruth tot vorbea de cât de multă nevoie avea de ajutorul Cynthiei pentru a lua diverse decizii, dar apoi se dovedea că, de fapt, deja luase acele decizii, unele din ele atât de demult, încât părea aproape macabru. Oricum, Cynthia avea prea puține sfaturi de oferit. Nu avea nici o experiență cu înmormântările, dar, dincolo de asta, putea oferi doar o abordare generică privind felul în care trebuia glorificată viața lui Warren. El fusese un soi de mașinărie infailibilă. Totodată, fusese asociat comanditat la Reed Smith, și faptul acesta dicta un ceremonial surprinzător de consistent, ceea ce era de ajutor, dar și oarecum pervers, ca și cum firma de avocatură era o filială a serviciilor armate cu ritualuri misterioase, incontestabile. Ruth dorea un sicriu închis deoarece spre sfârșitul vieții el nu mai semăna aproape deloc cu sine. Puteau să pună pe el o mulțime de farduri, dar nu-i puteau pune la loc kilogramele pierdute. A ales în schimb să fie așezată pe sicriu o fotografie mare, înrămată, un portret oficial comandat atunci când fusese făcut asociat comanditat: rotund la față, zâmbind adecvat, emanând, cu ochelarii și părul său argintiu, un soi de competență bine hrănită.

Casa era prea mică pentru ca toți să doarmă acolo; și-au petrecut acolo ziua, luptându-se cu propria lor agitație în vreme ce o diversitate de străini în vârstă, cu containere Tupperware în mână, îi consolau pentru pierderea suferită, și apoi seara s-au retras la hotelul Hilton, în centrul orașului, unde s-au desfătat cu toate răsfățurile prostești și exorbitante posibile, ca o modalitate de a-și scoate din minte orele de solemnitate toxică. Bacșișurile pe care Adam le-a împărțit i-au făcut pe toți angajații hotelului să se bată efectiv pentru a-i capta atenția. Lui nu-i plăcuse niciodată cu adevărat Ruth; nu se înțelegea bine cu persoanele pesimiste. De data asta era altfel, evident, și era mai mult decât dispus să fie îngăduitor; totuși, nu știa cum să reacționeze ori de câte ori Ruth se purta

ca și cum ea și Adam erau la fel de apropiați ca o mamă și fiul ei, nu doar când mai erau și alții în jur, dar chiar și în rarele dăți când cei doi erau singuri. Și nici nu părea să joace teatru, așa cum făcea adeseori. Când el a zâmbit și s-a dat deoparte în ușa bucătăriei doar ca să o lase să treacă, ea și-a pus fruntea pe umărul lui și a închis ochii, iar Adam s-a simțit la fel cum s-ar fi simțit dacă o femeie dintr-un oraș necunoscut l-ar fi confundat cu altcineva.

Nu prea știa ce să le spună copiilor să facă în acea casă în doliu, așa că a decis să le spună ce să nu facă: fără SMS-uri din casa bunicii, fără căști în urechi sub nici un motiv. Lăsați-le pe toate pentru hotel. El și Cynthia i-au dus la biserica unde se căsătoriseră și chiar au luat cina toți patru în restaurantul de la Athletic Club, care fusese și locul recepției lor; Jonas și April s-au arătat în cel mai bun caz îngăduitori. Nu au fost amuzați în mod deosebit nici de întâlnirea cu „verișorii" lor, un termen care s-a dovedit a se referi la fiii gemeni ai surorii vitrege a Cynthiei, Deborah. Cele două nu mai avuseseră ocazia să stea de vorbă de mulți ani; April a auzit-o pe mama ei gângurind încântată despre o recentă fotografie gen felicitare de Crăciun cu gemenii, dar nu era o felicitare de Crăciun pe care ea și Jonas să o fi văzut vreodată. Băieții aveau cinci ani și – n-a putut April să nu se gândească – arătau într-adevăr deplorabil. Practic, singurul fel în care puteau fi opriți din vorbit era să le dai ceva de mâncare. Cumva, ei îl cunoscuseră pe bunicul Warren mult mai bine decât ea și Jonas și au devenit melancolici într-un fel drăguț atunci când au vorbit despre pierderea lui.

Deborah era mult schimbată. În primul rând era grasă, fără nici o urmă din acea notă goth, vagă de fapt, pe care o cultivase ca masterandă, ca să nu mai vorbim de unica noapte petrecută la Bellevue; preda istoria artei secolului XX la Boston University, la fel ca soțul ei, care era mult mai în vârstă decât ea și fusese, cum aflase amuzată Cynthia, președintele comitetului de angajare care o alesese. Când Deborah a plâns la înmormântare, deloc ostentativ, Cynthia s-a trezit chinuindu-se să nu se holbeze la ea, fără să știe de ce. Scrisese un elogiu pentru tatăl ei, dar aranjase ca soțul ei

să îl citească în locul său, căci nu era sigură că va fi capabilă să îl ducă la bun sfârșit. Și când ultimul din șirul de invitați îndoliați a trecut prin fața lor în curtea din spatele bisericii, după slujbă, pentru a-și exprima condoleanțele, Cynthia și Deborah s-au îmbrățișat. Dar acel sentiment de înrudire nu a durat mult. După ce și cel din urmă invitat a plecat din casa lui Ruth în acea seară, Cynthia a mai auzit două voci pe terasă și, când s-a dus afară să cerceteze, i-a găsit pe Deborah și Jonas rezemați de balustradă, adânciți în conversație. A încercat să-și ascundă surprinderea, dar nu a reușit și, când cei doi au observat-o stând acolo în prag, au râs.

– Ne certăm pentru Andy Warhol, a spus Deborah. Fiul Pittsburgh-ului. Mă simt ca și cum mi-aș susține din nou teza de doctorat.

Doar dacă Andy Warhol nu cânta la blestematul de banjo, și-a spus Cynthia, nu s-ar fi gândit că Jonas știa cine era sau că îi păsa de el; dar înainte să poată spune altceva, Jonas a întrebat-o:

– Mami, la ce oră e avionul nostru mâine?

– De fapt, eu nu plec totuși mâine, a răspuns Cynthia. Zborul tău e la vreo trei și jumătate.

Jonas a lovit aerul cu pumnul și Deborah a spus:

– Ei, atunci te-ar deranja dacă îl duc pe Jonas la muzeul Andy Warhol? Unul dintre custozi e un fost coleg de clasă de-al meu. Adevărul e că este un muzeu grozav. Poate că vrei să vii și tu.

Ei nu i-a scăpat expresia de pe fața fiului ei când Deborah a făcut acea ultimă sugestie.

– Nu, a spus, sunt convinsă că e un moment determinant în viață și așa mai departe, dar sunt multe lucruri de făcut pe aici. Duceți-vă voi. Distrați-vă. Doar să te întorci la hotel pe la, nu știu, unu.

Zâmbind la fel de forțat cum ar fi făcut-o mama ei, Cynthia a intrat la loc în casă și a închis ușa. În bucătărie erau o mie de vase de spălat și, preț de câteva momente, a cântărit argumentele pro și contra pentru a le arunca pur și simplu pe toate la gunoi. Nu avea să mai fie niciodată o asemenea mulțime de oameni în casa asta. „Andy Warhol“,

s-a gândit ea dintr-odată. Una e să-ţi placă mizeria asta ca elev de liceu, dar imaginează-ţi cum e să-i dedici toată viaţa.

Adam şi copiii au plecat acasă a doua zi şi la fel, după cum s-a dovedit, şi familia lui Deborah; dar Deborah a mai rămas. Cynthia s-a gândit că ar trebui să fie fericită că povara următoarelor câteva zile – toate orele alea în care trebuia să nu-şi piardă răbdarea la telefon cu compania de asigurări sau idioţii de la asistenţa socială – nu avea să cadă toată numai pe ea, chiar dacă era singurul copil. Şi totuşi, era puţin surprinzător cât de apropiate păreau să fie devenit în ultimii ani Deborah şi Ruth, fără ca Cynthia să ştie. La un moment dat, s-a gândit ea, Deborah chiar trebuie să fi început să creadă în chestia aia cu familia extinsă, pentru că în mod sigur nu crezuse în ea când se cunoscuseră ele două, cu mai bine de cincisprezece ani în urmă.

Cât despre Ruth, faptul că le avea în casă pe amândouă fetele o ajuta să-şi păstreze acel bizar calm care o caracterizase întreaga săptămână. Plânsese puţin în timpul slujbei, dar altminteri nu existase o mare revărsare de durere. Cynthia credea că asta era un soi de negare. Sau poate uşurare. Sau poate că era vorba doar de faptul că era bătrână şi singură şi nu mai avea nevoie de obişnuitele ei exagerări despre cât de imposibil de rezolvat erau toate. Îşi găsea diverse lucruri de făcut prin casă, şi moţăia, şi răspundea la scrisorile de condoleanţe, şi se certa blând cu ele când încercau să-i facă ceva de mâncare. Avea şaizeci şi şapte de ani şi nu exista nimic care să sugereze că nu mai putea continua aşa preţ de încă douăzeci sau treizeci de ani.

Obosea însă repede, aşa că s-a dus la culcare devreme, iar câteva minute mai târziu, Cynthia stătea amorţită în bucătărie, holbându-se la un întrerupător de lumină în formă de cocoş, când Deborah a apărut fluturând veselă o sticlă de whisky Knob Creek pe care o găsise în dulapul cu băuturi.

„Ura!", şi-a spus Cynthia.

– Şi, când pleci? a întrebat Deborah, după primul pahar.

– Cred că poimâine. Am o întrunire de comitet, şi pe urmă avem casa asta din Anguilla unde mergem uneori, aşa că o să

plecăm acolo când se termină școala, adică în... Ce zi e azi? Mă rog, săptămâna viitoare.

Deborah a încuviințat din cap, dar nu a reușit să-și ascundă un râs ambivalent.

– Vouă chiar vă merge bine, a fost tot ce a spus.

Cynthia nu prea știa cum să răspundă la asta.

– E numai datorită lui Adam, a spus ea în cele din urmă. Unii oameni chiar au un talent pentru investiții.

– Ei, voi doi întotdeauna ați părut să aveți genul ăla de aură în jurul vostru. Și acum o au și copiii voștri.

– Băieții tăi sunt adorabili, a spus Cynthia, întinzându-se după sticlă.

– Mulțumesc. Și chestia ciudată e că mai am doi. Oarecum. Sebastian are două fete din prima lui căsnicie. Sunt amândouă la colegiu acum. Așa că, după atâția ani, sunt mamă vitregă.

– Cred că „ironie" e cuvântul potrivit, a remarcat Cynthia.

– Spune-o despre tata, a comentat Deborah, ridicând în sus sticla. Știa că viața e prea scurtă ca să aleagă o băutură proastă.

– Tare aș vrea să știu ceva, a spus Cynthia.

Vedea deja că Deborah era oarecum o persoană lipsită de importanță și, cine știe, poate că asta era ultima oară când stăteau de vorbă.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Ceea ce vreau să spun e că singurul lucru pe care am crezut că îl avem în comun era convingerea noastră că toată chestia asta cu familia vitregă, sau cum îi mai spun oamenii, e o porcărie. Întotdeauna ai părut să o urăști mai mult decât mine. Și acum ești mătușica Deborah cu Jonas și o tratezi pe Ruth ca și cum ar fi propria ta mamă. Mama ta adevărată mai trăiește? Asta cred că e ceva ce ar trebui să știu, dar habar n-am.

Deborah s-a uitat la ea cu o privire vicleană.

– Locuiește cu noi, a spus. În Boston.

– Nu mă-nnebuni!

Ea a încuviințat din cap, amuzată de ea însăși.

– Nu știu exact când s-a întâmplat, dar cumva, pe măsură ce am crescut, m-am simțit tot mai expusă, și toată ideea

asta a familiei a căpătat un sens real pentru mine. Am început să simt o nevoie pentru ea. M-am gândit că trebuia să aibă legătură cu faptul că eram copil unic, la fel ca teama de a fi singur, care decurge din asta, dar probabil că nu e așa. Ție nu ți s-a întâmplat.

– Deci asta înseamnă pentru tine să vii aici să o vizitezi sau să o ajuți pe Ruth, sau altceva de genul ăsta? Întotdeauna mi-am pus tot soiul de întrebări despre chestia asta cu vitregul. Oare se încheie atunci când devii adult? Se încheie atunci când căsătoria care i-a dat naștere ia sfârșit?

Deborah a reflectat. Și-a lăsat bărbia pe masa de bucătărie și a privit lung sticla.

– Timpul îți dă un șut în fund, a spus ea în cele din urmă. Înainte eram așa de furioasă pentru cât de falsă era toată povestea asta. Am fost enervată chiar și pentru că a trebuit să vin la nunta ta. Dar dacă stai pe-acolo și aștepți suficient de mult, legăturile astea false se încheagă în ceva real, fie că-ți place sau nu. Acum chiar mă gândesc la Ruth ca la unul dintre părinții mei. Nu cred că moartea tatei poate schimba ceva.

– Ce-o să se întâmpla cu ea? a spus brusc Cynthia. Știi că o să se prăbușească odată ce noi plecăm. Tre' să fie al dracului de nasol să-ți moară soțul. Dar ce vreau să spun e ce putem face noi. Singurul fel în care o putem împiedica să se prăbușească e să stăm aici mereu. Și în nici un caz nu poate să vină să stea cu noi, adică, jos pălăria pentru tine și tot restul, dar eu n-aș putea face niciodată asta.

– Oricum n-ar veni să stea cu tine, chiar dacă i-ai cere-o. Sau cu mine. Ruth n-o să se deschidă niciodată suficient de mult cât să depindă de una din noi în acest fel. Cred că, de fapt, chiar o să-i fie bine singură. Mai bine decât majorității oamenilor. Singurul lucru pentru care poți să-ți faci griji, dacă vrei să-ți faci griji pentru ceva, e ce se întâmplă dacă se îmbolnăvește, cum s-a întâmplat cu tata. Atunci o să ai niște alegeri grele de făcut.

Vorbea în general, sau se referea în mod specific la Cynthia? Dar în nici un caz nu avea să ceară lămuriri, căci se simțea o lașă și o egoistă doar pentru că întrebase. Oricum, mai era încă multă vreme până la momentul acestor decizii.

– N-a fost bolnavă nici măcar o zi în viața ei, a spus Cynthia.

S-a auzit un soi de zgomot dinspre living și au ascultat amândouă cu atenție, să vadă dacă se trezise Ruth, dar era liniște. Televizorul cu sonorul închis continua să pâlpâie pe pereți dincolo de ușa bucătăriei.

– Știi, a spus Deborah, tata a fost un tip cu adevărat grozav. Avea niște limite în privința posibilității de exprimare a sentimentelor, dar era chiar iubitor. Și întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine. Cred că asta a fost pentru că tu erai ceva ce nu eram eu. L-a durut că nu l-ai privit niciodată ca pe un părinte. Niciodată nu i-ai dat cu adevărat o șansă.

Avea o privire de om beat. Fie că nu mai făcuse asta de mult, fie că o făcea foarte des. Cynthia a simțit brusc că nu o mai interesează răspunsul. Dacă începeai să vorbești despre nemulțumirile altora, nu mai terminai niciodată. Ea nu era sora nimănui, și nici Deborah nu era. Una era să pui la cale viitorul, dar în nici un caz nu avea de gând să se întoarcă în trecut.

– Eu am deja un tată, a spus ea.

Copiii din ultimele două clase de liceu continuau să vină și să plece din apartamentul familiei Morey ca și cum era un soi de program after-school; dar și la câteva luni după ce prietena lui April, Robin, încetase să mai locuiască aici și plecase să își reia locul în căminul ei propriu, mult mai obscur, April încă îi mai simțea lipsa. Ceea ce era ironic, își spunea ea, pentru că spre sfârșitul ședерii lui Robin acolo, purtarea fetei începuse să o cam deranjeze, mai puțin pentru ea, cât pentru mama ei. Robin aducea droguri în casă, își folosea cheia ca să se strecoare afară noaptea și flirta cu portarul ca să n-o toarne, chiar aducea în secret băieți în jumătatea de jos a apartamentului, și chiar dacă April făcuse și ea toate lucrurile astea la un moment dat, acum își spunea: „Mama mea te primește în casă și îți dă toată libertatea, și tu așa o răsplătești?“

Când în Dalton s-a răspândit zvonul că fugise de fapt de acasă și că mama ei o bătuse (poate că însăși April lăsase să-i scape asta), purtarea lui Robin la școală suferise o schimbare radicală. A trecut de la o normalitate cultivată cu grijă la

un soi de ciudățenie exaltată. A început să-și etaleze noua personalitate răspunzându-le obraznic profesorilor (care, la fel ca Cynthia, practic îi îngăduiau orice), celorlalți copii, angajaților de la Starbucks-ul de lângă școală, unde își pierdeau timpul când aveau ore libere. Vinerea după-amiază era uneori atât de beată, încât adormea la ore. Altora poate că li se părea că se purta urât, dar April vedea purtarea ei ca pur spectacol. Doar ea știa cât de posibil era ca fata asta presupus rea și scrântită să-și încheie ziua în pijama pe canapeaua lui April, cu capul în poala mamei lui April, în vreme ce tustrele se uitau la filme și împărțeau o pungă de bomboane cu lemn-dulce. Dar acum totul se terminase, și ea cu Robin, deși rămăseseră prietene, nu mai trăiau împreună astfel de momente.

Uneori, când Robin încă mai locuia acolo, când cele două stăteau treze până târziu și nu puteau să adoarmă, se întindeau una lângă cealaltă pe patul lui April cu laptopurile lor și intrau pe niște chat-room-uri care erau în mod clar pline de bărbați mai în vârstă. Era ilar, pentru că le puteai spune absolut orice, fără nici o repercusiune, pentru că ei puteau fi oriunde în lume și la fel, de fapt, puteau fi și ele. Probabil că tipii se bucurau doar că nu erau polițiste. Se masturbau într-un mod patetic în vreme ce April și Robin, întinse pe spate cu laptopurile pe stomac, scriau cele mai ridicole chestii porno și, pe urmă, își arătau una alteia ecranele ca să citească, încercând să se depășească una pe alta până când le apuca râsul, atât de tare că le durea stomacul. Întotdeauna se termina cu dorința ratatului de a le întâlni. Nu-i păsa unde erau; ar fi călătorit oriunde ca să se vadă cu Bobbi, sau Sammi, sau ce alt nume își dădeau ele în acea noapte. Erau în siguranță, pentru că spuneau numai minciuni. Deși nu era la fel, April încă mai făcea asta singură atunci când se simțea plictisită.

Acum, de cele mai multe ori în weekenduri erau doar ei patru. Într-o vineri, mama lui April a anunțat că mergeau cu toții în Hamptons în dimineața următoare ca să se uite la case. Propunerea a venit ca o surpriză; deși mergeau tot timpul acolo în vizită la diverse persoane, tatăl ei mai ales refuza de mulți ani să se alăture migrației generale, spunând

că locul acela nu se schimba niciodată și că undeva în lume trebuia să existe unul și mai interesant de văzut. Aveau să-și petreacă următoarele weekenduri în East End căutând, dacă trebuia, a spus Cynthia, dar la ideea asta copiii s-au privit și și-au dat ochii peste cap, căci odată ce mama lor își punea în cap să cumpere ceva, de obicei punea mâna pe ce voia în prima oră. Tatăl lor i-a dus de dimineață cu mașina la Amagansett și, cum era de așteptat, a treia casă poate pe care au văzut-o a cucerit-o pe mama lor. Era într-adevăr drăguță, a trebuit April să recunoască – la vreo treizeci de metri de plajă –, și simplul fapt că o să fie acolo în weekenduri avea să o apropie de o mulțime de prieteni de-ai ei. O altă casă de umplut cu diverse lucruri. Mama ei o să fie în al nouălea cer în următoarele câteva luni.

Înapoi în oraș, câteva seri mai târziu, era singură în camera ei, pălăvrăgind cu unul din devianții din chat-room, și, când unul dintre ei a întrebat-o cum o cheamă, a scris April, fără să se gândească. Apoi a avut un moment de panică totală, până când și-a adus aminte că în lume există un milion de April. Dar după acea seară, ori de câte ori se loga, printre toate minciunile și toate acele false sentimente de star porno, era vocea asta de pe ecran care apărea uneori și întreba: „April? Tu ești?" Numele lui era Neil, sau cel puțin așa spunea el, și locuia în Connecticut. „Departe de oraș?" a scris ea și el a zis: „Deloc departe. De ce?" I-a cerut o poză și ea a zis: „Nici gând". El i-a trimis una cu el. Puțin cam bătrân, poate, dar nu total nașpa, asta dacă era chiar el în poza aia. Nu avea cum să știe, sau mai degrabă exista o singură modalitate de a ști. Asta era internetul, minciuni nebune, și nu puteai decât să amețești dacă încercai să înțelegi ceva.

El a fost foarte isteț. Nu a spus: „Vrei să ne întâlnim? Vrei să ne întâlnim?" A spus: „O să fiu la Starbucks-ul de la intersecția 41st Street cu Seventh Street la ora 2.00 după-amiaza, miercuri 18 iunie. Sper sincer că o să fii suficient de curajoasă ca să vii și tu acolo. O să mă recunoști din fotografie".

Ea nu i-a spus absolut nimic lui Robin despre asta, și nici altcuiva. Pe de altă parte, chiar dacă era un secret, nu exista

nici o îndoială că o făcea pentru un public, chiar dacă acel public era, într-un fel ciudat, inventat. Oamenii ar fi muți de admirație față de ea dacă ar ști; chiar dacă i-ar zice că, după părerea lor, era un lucru extrem de stupid cel pe care-l făcea, ar fi uluiți de temeritatea ei, fie că se dovedea că avea sau nu de ce să se teamă. Avea să fie fata rea, fata sărită de pe fix. Dacă, într-o anumită activitate, trebuia să fie făcut următorul pas – o stâncă mai înaltă de pe care să se sară în apă, un drog mai tare care să fie încercat, ceva mai mare și mai greu de furat –, la un moment dat cineva avea să facă acel pas; era ca o lege a naturii, așa că hai să consemneze istoria că acel cineva era ea.

L-a văzut imediat, și el i-a zâmbit, dar ea s-a prefăcut că nu îl vede și a luat mai întâi un Venti Americano înainte de a se duce la el.

– Nu-mi vine să cred, a fost primul lucru pe care l-a zis el, cât de frumoasă ești. Și atunci ea și-a dat seama cum același lucru care sună probabil disperat și patetic când îl vezi scris pe ecranul laptopului poate fi, într-o situație diferită, mai directă, un lucru foarte impresionant pe care să-l auzi. Nu i-a dezvăluit nici un detaliu, nici numele ei de familie, nici numele școlii unde învăța sau adresa ei, sau cu ce se ocupau părinții ei; dar el părea să înțeleagă în ce consta pentru ea dificultatea acestei situații, chiar să o anticipeze uneori, și așa a ajutat-o să se relaxeze vorbind mult despre el. Era, a zis el, investitor privat („Așa e și tatăl meu", a vrut ea să spună, dar nu a spus) și lucra de acasă, dar reușise să facă mulți bani – „cu toate acestea, nu la fel de mulți câți ai tu, pot să pun pariu", a zis. Ea se întreba cum de-și putea da seama de asta în privința ei, cum se vedea. El crescuse în Greenwich și moștenise casa părinților săi după ce aceștia muriseră. Era grozav să trăiești în orașul tău natal, dar era greu să cunoști oameni noi. Ea chiar voia să îl întrebe câți ani avea – nu putea face diferența între treizeci și cincizeci, la vârsta ei totul părea la fel –, dar se temea să nu pară prea interesată de el. Nu se mișca aproape deloc, doar ducea ceașca de cafea la gură.

– Ei, n-o să te întreb unde locuiești, April, a zis el zâmbind, ca și cum un soi de timiditate ar fi făcut-o să tacă, dar cum ai ajuns azi aici? Cu metroul?

Ea luase un taxi, dar a încuviințat din cap. Orice minciună, chiar și una inutilă, părea să fie o idee bună. Apoi, dregându-și mai întâi glasul, l-a întrebat:

– Și tu? Ai venit cu trenul, sau cum?

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

– Am venit cu mașina, a zis. E un drum foarte scurt. Ți-ar plăcea mașina mea. E decapotabilă. Dar dacă rămân blocat în trafic, sau ploaie, sau altceva, ridic capota și am un sistem stereo bestial în ea – doar îți conectezi iPod-ul și bubuie. Tu ai un iPod, nu? Toată lumea are acum. Dacă vrei, chiar te-aș putea lăsa să o conduci. Sau poate că nu ești suficient de mare ca să ai permis?

Ea îl privea lung. Se întreba de ce nu atrăgeau mai multă atenție din partea celorlalți din cafenea, un tip mai în vârstă și o elevă de liceu într-un Starbucks, în plină zi. Dar poate că oamenii nu considerau asta ceva chiar așa de neobișnuit.

– Ei, a zis Neil, chiar dacă nu ești suficient de mare ca să conduci, ăsta ar putea fi micul nostru secret.

Atunci, ea și-a dat seama că indiferent care ar fi fost rezultatul pe care îl urmărise – să fie cu un pas înaintea lui Robin, să câștige din nou atenția mamei sale, indiferent ce dorință din subconștient ar spune probabil un psihiatru că o împingea să acționeze în acest moment –, totul depindea de ideea că cineva avea să o vadă, că va fi prinsă. Gândul că n-o să fie prinsă nu-i trecuse niciodată prin minte până acum.

– Vrei să mergem afară să o vezi? a zis Neil.

În cele din urmă, ea a ajuns până la mașină, dar nu a intrat în ea. El nu s-a supărat deloc. Știa să aibă răbdare. I-a scris numărul lui de mobil, a zis că abia așteaptă să o revadă și a îmbrățișat-o îndelung.

Nouă zile mai târziu, telefonul a sunat acasă la familia Morey; era Robin și a cerut-o pe Cynthia, dintr-un motiv oarecare. Cynthia a ținut receptorul la ureche și nu a spus nimic preț de jumătate de minut; pe fața ei nu se citea nimic. Apoi a pus telefonul jos, s-a ridicat, s-a dus direct în camera

ei și a închis ușa, dar când a trecut pe lângă April în hol deja plângea. Mama lui Robin își tăiase venele în cadă cu două seri în urmă și murise. Adam era plecat din țară cu afacerile lui, iar Cynthia, dezamăgitor, nu a fost în stare nici măcar să se adune și să facă cel puțin de dragul lui Robin o demonstrație de forță; așa că April a ajuns să fie singura Morey care a mers la înmormântare. A venit toată clasa. Au stat toți împreună pe băncile din spate, de unde îi puteau vedea bine pe Robin și pe tatăl ei, aflați în față, dar asta nu avea nici o importanță, și-a dat seama April – Robin era la un milion de kilometri depărtare. Ar fi putut la fel de bine să o privească la televizor. Prăpastia dintre ei era atât de teribilă, încât erau cu toții prea speriați ca să spună sau să facă ceva ca să o traverseze.

Robin nu s-a întors la Dalton în acea toamnă, dar decanul a spus că el încă mai spera că ea va reveni în ianuarie. April a aruncat numărul de mobil al lui Neil și nu a mai intrat niciodată pe acele chat-room-uri, deși nu se simțea foarte liniștită știind că el era probabil tot acolo pe undeva, strigând-o pe numele ei adevărat.

Dalton avea o ligă de baschet a taților în care Adam continua să joace de câteva ori pe lună. Nu era jocul improvizat clasic. Îți dădeai seama care erau avocații din felul în care opreau jocul preț de două minute ca să se certe de fiecare dată când cineva striga „fault". Iar unii dintre ei, mai ales finanțiștii, erau atât de competitivi, încât uneori trebuiau despărțiți din încăierare – nu foarte des, dar suficient de des încât, cu niște ani în urmă, votaseră să nu lase corpul profesoral să joace, pentru că ideea de a-ți pierde cumpătul și de a-i da un cot profesorului de istorie al copilului tău era puțin cam prea neplăcută. Nivelul competiției era în mod evident neuniform, dar printre ei erau și câțiva sportivi decenți. Și pe măsură ce propriii lui copii creșteau și tații unor noi boboci se alăturau ligii, Adam s-a trezit chiar blocat în joc de tipi care aveau, de fapt, vârsta lui. Într-o seară, a sărit ca să prindă mingea și cineva a intrat cu umărul în șoldul lui, iar el și-a pierdut echilibrul și, când a aterizat pe

un picior, a simțit cum îi fuge genunchiul. Și-a amintit cum stătea din nou în picioare, cu brațele peste umerii a doi dintre coechipieri, și se uita cum gamba piciorului său drept se legăna dintr-o parte într-alta ca un pendul. După trei zile în spital și o săptămână de lucru de acasă, din pat, s-a întors la Perini în cârje, încastrat într-un soi de atelă masivă care urca de la gleznă până aproape de șold și îi ținea în permanență piciorul drept întins ca un creion.

Au râs de el întruna la serviciu, ascunzându-i cârjele, scoțând sunete mârâite de pirat când el șontâcăia prin birou, trimițându-i pe e-mail clipuri cu imagini faimoase ale unor sportivi care își fac praf genunchiul. Era un soi de umor de supraviețuire a celui mai puternic, în care ei râdeau mai mult sau mai puțin de neputința lui, în loc să-l omoare și să-l mănânce, dar pe el nu-l deranja, nici nu s-ar fi așteptat la mai puțin de-atât. Marea lui teamă în lunile care au urmat a fost să nu se îngrașe. Și-a întârziat refacerea cu vreo două săptămâni, i-a spus medicul lui, încercând să dubleze numărul exercițiilor pe care i le dăduse fizioterapeutul.

Analiștii de la slujbă erau aproape cu toții tineri, până în treizeci de ani, și, deși le plăcea să stea cu Adam, îl admirau și respectau pentru excelenta lui competență – își dădea seama aproape imediat de viitorul unei companii, un instinct pe care lipsa unei diplome de la o facultate de management al afacerilor l-a ridicat la un nivel mistic și eroic –, nu puteau înțelege ce mai căuta acolo. Iar și iar îl lingușeau, de obicei în vreun bar, și îi spuneau că atunci când venea vremea să o întindă de la Perini și să-și creeze propriul său fond de investiții, putea conta pe totala lor loialitate. Absolut toți considerau că lui Sanford nu-i plăcea să riște și că dacă n-ar fi fost Adam acolo, banii clienților săi nu ar duce-o cu mult mai bine decât într-un cont de bancă.

– Într-o bună zi o să vină momentul potrivit, era replica obișnuită a lui Adam. N-o să uit ce-am vorbit.

Adevărul era că dacă ar fi plecat și și-ar fi creat propria lui afacere, asta ar fi adus în discuție problema informațiilor private și alte forme de atenție nedorită. Dacă era ferit de bănuieli, asta se datora în parte faptului că el însuși nu părea

niciodată, cel puțin în ochii nimănui din afara firmei, că ar fi cel care lua decizii. Nimeni care se uita la registre nu ar fi avut cum să știe că acum Barry făcea practic tot ceea ce Adam îl sfătuia să facă. Adam nu voia ca cineva prea atent să se uite la unele dintre afacerile în care fusese implicat în ultimii opt sau zece ani, pentru că, deși era posibil ca respectivul să nu știe exact ce căuta, exista întotdeauna o șansă să găsească totuși acel ceva. Din punctul lui de vedere, cel mai promițător scenariu era ca lucrurile să rămână exact așa cum erau.

Perini era tot la aceeași adresă, cu aceleași birouri. Sanford venea din ce în ce mai puțin pe acolo, dar vorbea cu Adam de patru-cinci ori pe zi, indiferent unde era. Adam avea biroul lui, dar restul lucrau într-un soi de birou deschis pe tot etajul și, oricum, el își petrecea acolo cea mai mare parte a timpului. De patru ani nu mai fusese bătut la masa de foosball din biroul cel mare.

De obicei, dacă Sanford voia să facă o demonstrație personală despre ceva, te scotea la masă. Dar, într-o dimineață de februarie, când Adam începuse să meargă din nou normal, la câteva săptămâni după ce îi fusese scoasă nenorocita aia de atelă, șeful a apărut la zece – devreme, conform regulilor sale –, l-a chemat pe Adam în biroul lui și i-a spus că decisese să se retragă, ceea ce avea să se întâmple efectiv peste două săptămâni, și să-i transmită lui Adam poziția sa de partener executiv în Perini Capital, minus niște compensații amânate.

– E în mare parte o chestie de taxe, a spus bătrânul. A trebuit să-mi refac testamentul și existau anumite lucruri pe care mi-au cerut să le clarific.

Dar ochii săi erau plini de lacrimi când a spus asta.

Adam era total nepregătit. Nu se așteptase la așa ceva; în ciuda sentimentalismului bătrânului, Adam nu-și imaginase niciodată că o să renunțe de bunăvoie la ceva cu adevărat valoros, cât mai era în viață.

– Barry, a spus el, nu trebuie să faci asta acum.

– Ce să mai aștept? a replicat Sanford. Trebuie să privești înainte. Asta e o afacere frumoasă și vreau să meargă mai departe.

– Tu nu... adică, știu că ai copii.

– Vor avea beneficii, a spus el, pe măsura meritelor lor. Asta e o chestie diferită.

Adam a încercat să-și înăbușe o panică necunoscută până atunci.

– Firma asta nu ar putea exista niciodată fără tine, a spus. E un monument în onoarea ta.

– Ei, apropo de asta, există o singură condiție, și asta e ca fondul să-și păstreze numele. Chiar și după ce eu nu mai sunt. Știi, oamenii vor să lase o moștenire în urmă. Oamenii vor să-și aducă lumea aminte de ei. De ce ar conta naibii chestia asta, chiar nu știu, dar contează. Oricum, asta va fi o clauză în cele zece mii de chestii pe care va trebui să le semnăm amândoi.

Până la urmă, Adam a spus că trebuia întâi să discute cu soția lui. Sanford a înțeles din asta că era prea emoționat ca să spună „da" pe loc și i-a admis cu delicatețe cererea. În acea seară, Adam s-a dus acasă și, pe marginea unui ziar, a notat toți banii pe care îi avea off-shore. Rareori se întâmpla să scrie ceva; socotelile le păstra în minte. Aveau suficienți bani ca să trăiască bine toată viața; dar ce însemna asta? Era neliniștitor să se gândească la bani altfel decât în termeni de sporire, de cum ar putea fi folosiți pentru a face alți bani. Ceva în toată povestea asta îi mirosea a moarte, dar nu știa exact de ce.

A doua zi s-a dus și i-a spus lui Sanford că avea să refuze oferta. Simțea că e prematură, a motivat el, pentru că Sanford era încă un titan în lumea capitalurilor private și va continua să fie vreme de mulți ani de acum înainte; oricum, Perini Capital era efectiv de neconceput fără fondatorul ei la cârmă, și el era sigur că toată lumea de acolo ar afirma același lucru. Apoi a spus că își ia o vacanță de o săptămână. Nu i-a trebuit nici o oră lui Sanford pentru ca durerea și uimirea sa să se transforme în furie. Era totuși un soi de furie ciudat de veselă, ca și cum ar fi aflat că doctorii lui făcuseră o greșeală cumplită de diagnostic și, de fapt, el avea să trăiască pentru totdeauna. S-a năpustit afară pe la ora trei, fără să spună un cuvânt nimănui, și, când ceilalți s-au întors spre Adam și l-au întrebat ce dracu' se întâmpla între ei doi, el a răspuns,

pe un ton care i-a înspăimântat, că nu era nimic pentru care să-şi facă ei probleme.

Probabil că ar fi trebuit să se ducă imediat în Anguilla, dar, în schimb, în acea seară la cină, le-a spus lui Jonas şi April că îi învoia de la şcoală o săptămână ca să poată să plece cu toţii la Londra. S-au uitat la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, şi la fel a făcut şi Cynthia, dar fuseseră crescuţi în respectul spontaneităţii şi era o ofertă mult prea bună ca să o refuze. În plin sezon turistic, cu rezervări făcute de pe o zi pe alta, totul era scandalos de scump, dar chiar dacă au tot repetat-o, asta, de fapt, nu însemna nimic pentru ei. Au găsit un loc unde să stea în Mayfair şi, când April a descoperit că o fostă colegă de şcoală de-a ei lucra ca model în Surrey, Adam i-a dus pe toţi la Battersea şi au închiriat un elicopter ca să meargă acolo în vizită.

Prietena model i-a întrebat pe April şi Jonas dacă vor să meargă cu ea în acea seară să-i vadă pe The Strokes la Hammersmith Palais[1]; se întâlnea cu nişte cunoştinţe acolo şi ea însăşi era atât de neobişnuit de sexy, încât simpla perspectivă de a-i cunoaşte prietenii a fost suficientă pentru a învinge dispreţul lui Jonas faţă de formaţie. Cynthia şi Adam s-au dus în Kensington să ia cina şi au băut două sticle de vin. Acolo, el i-a spus că în urmă cu câteva zile Sanford se oferise să se retragă şi practic să îi lase lui moştenire întregul fond, dar că el refuzase.

– Dumnezeule, a exclamat Cynthia. Cred că a fost distrus. Ce-a spus când i-ai zis asta?

În loc să răspundă la întrebare, Adam a spus:

– Eram îngrijorat că o să fii dezamăgită de mine – şi a fost surprins să simtă un uşor nod în gât când a rostit asta.

Ea l-a luat de mână, un indicator destul de bun al faptului că era beată.

– Ascultă, i-a zis, tu eşti al dracului de genial. Fiecare mişcare pe ai făcut-o a funcţionat pentru noi. Uite unde am

[1] The Hammersmith Palais de Danse, sală de dans şi de concerte care a funcţionat între anii 1919 şi 2007. A fost demolată în primăvara lui 2012.

ajuns. Totul s-a întâmplat pentru noi exact așa cum ai spus că o să se întâmple. Cât de idioată aș fi dacă ți-aș critica deciziile?

El i-a dus degetele la buzele lui și a închis ochii. Lumea de la alte mese începea să se întoarcă spre ei.

– N-aveți decât să vă holbați, a spus Cynthia încet, fără să-și ia ochii de la el. Scârbele astea bătrâne ar vrea să fie în locul meu.

În ultima lor seară acolo, Adam îi spunea Cynthiei că ar trebui pur și simplu să cumpere apartamentul în care stăteau doar ca să poată veni și pleca de acolo când voiau.

– Am avut un an bun, a spus el.

Ea l-a privit ca și cum și-ar fi pierdut puțin mințile, dar apoi a zărit un licăr incitant în ochii lui, și atunci și-a ridicat mâinile în aer și a spus: „De ce nu?" În realitate, totul le era accesibil. Care era scopul vieții, dacă nu ăsta? Adam știa, la un anume nivel, că trebuia să scoată cât mai mulți bani posibil din conturile alea din Anguilla și să le închidă, dar mai mult decât asta voia să-i cheltuiască pur și simplu pe ei trei, într-o adevărată orgie, să-și provoace familia să exprime dorințe la care nici măcar nu se gândiseră până atunci, și pe urmă, el să le transforme în realitate. În definitiv, nu exista altă viață decât viața asta. Zilele din urma ta erau înghițite de timp. Băuse puțin cam mult gin. De fapt, voia să semene mai mult cu Sanford și pur și simplu să renunțe la tot; voia să se sacrifice în numele dragostei pe care o simțea pentru soția și copiii lui, o dragoste pentru care nici o modalitate de exprimare nu era nici pe departe suficientă.

Când s-au întors la New York, Adam se mai calmase puțin. A revenit la slujbă luni dimineață și înainte să apuce să-și dea haina jos, Sanford l-a chemat în biroul lui și l-a concediat. Nu a fost o scenă cordială.

– N-ai mai arătat așa tânăr de mulți ani, i-a spus Adam.

Sanford i-a lăsat timp până la 9.15 ca să-și golească biroul.

– Nu știu ce ai de gând, a spus Sanford, tremurând, dar o să descopăr. O să înveți pe propria ta piele că nu poți să-ți bați joc de mine. Eu te-am făcut ceea ce ești.

Ceea ce era nostim, nu doar pentru că Adam îşi bătea joc de el cu mult succes de mulţi ani, dar şi pentru că planul complicat pe care Sanford îl credea în spatele acestei hotărâri – planul de a-şi deschide propriul său fond de investiţii, un plan de a-l forţa să plece din acesta, şi aşa mai departe – nu exista, în nici o formă. Adam habar n-avea ce urma. Când a ajuns acasă, era doar unsprezece dimineaţa şi în apartament nu se mai afla nimeni. S-a aşezat în living şi s-a uitat la televizor, zapând prin canale fără să se oprească.

Fusese atâta vreme cu mare băgare de seamă, încât se simţea ca şi cum făcea ceva deosebit de prostesc, ceva ce avea să-l termine o dată pentru totdeauna. Dar nu făcea. Şi-a spus din nou că mai erau şi alte persoane implicate, persoane pe care el trebuia să le protejeze. Sanford era suficient de furios ca să facă orice, să caute peste tot. S-a dus la dulapul din perete, aflat în dormitor, şi a luat telefonul cu cartelă ascuns într-unul din adidaşii săi.

– Parcă am zis că niciodată în timpul orelor de muncă, a spus Devon.

– S-a terminat, a spus Adam. Trebuie să închidem afacerea.

– Ce?

– S-a terminat din clipa asta. OK? N-ai de ce să-ţi faci griji.

– N-am de ce să-mi fac griji? a spus el, într-o şoaptă sugrumată. Despre ce dracu' vorbeşti? A aflat cineva?

Era ceva în vocea lui. Ar fi trebuit să fie simplu, şi-a spus Adam – ieri a trecut, nu s-a întâmplat niciodată, mâine o iei de la început –, dar auzea în vocea lui Devon că era pe punctul de a ceda şi ştia că gândurile lui o luaseră într-o direcţie greşită.

– Ascultă-mă, a spus Adam. Pur şi simplu e timpul. Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu ştie nimic. O să fim bine. Şi o să am grijă de tine. Nu o să uit ce am riscat noi doi unul pentru celălalt. Ai înţeles? Acum, n-o să mai auzi de mine o vreme, poate multă vreme, dar aici e vorba doar de prudenţă. Ai cuvântul meu că nu te las baltă. Viitorul nostru este tot împreună. Am putea să ne distrugem reciproc, dar e preferabil ca nici unul din noi să nu fie distrus. Preferabil şi onorabil. Am făcut împreună ceva uluitor. Nu te-aş trăda

niciodată, pentru nimic în lume. Și știu că pot conta și pe loialitatea ta. Așa-i?

Chiar și în tăcerea care nu era tăcere – era prea mult zgomot în fundal, telefoane care sunau, tastaturi care clincăneau și agenți care țipau și lingușeau –, Adam l-a auzit revenindu-și.

– Așa-i, a spus Devon, în aceeași măsură pentru el însuși, cât și pentru Adam. Nu turnăm. Dacă spui că o să fim în regulă, atunci o să fim în regulă.

– O să fim mai bine decât în regulă. Viitorul este superb și îți promit că ai și tu un loc în el. N-o să te las baltă. Între timp, scapă de telefon, scapă de tot. Doar ca să fii în siguranță. Nu privi în urmă și, când va fi momentul, o să auzi din nou de mine. OK? Privirea înainte. Ai încredere în mine.

„Deci asta am rezolvat-o", și-a spus. Și totuși, deși întotdeauna știuse cum să acționeze cu curaj la moment, pe măsură ce ziua se scurgea lenevos, gândul propriului său trecut se ivea înaintea lui precum ceva amenințător și, surprinzător, imposibil de șters. Nu putea să-l anuleze, nu îi mai aparținea, și totuși se afla acolo. Asta era ceva nou pentru el. Era la fel de real – mai real, de fapt, pe măsură ce fiecare zi de neobișnuită inactivitate se scurgea – ca și prezentul, dar într-un alt sens era inviolabil, în spatele unui geam, unde, chiar dacă voiai să scapi de el, nu puteai.

În prima săptămână, cum s-a răspândit vestea concedierii sale, a primit trei oferte diferite de slujbă, dar le-a refuzat pe toate trei și ofertele au încetat să mai vină, fără îndoială pentru că oamenii au presupus, la fel ca Sanford, că Adam avea un proiect pe care nu-l dezvăluise încă. El nu voia să se ducă să lucreze pentru altcineva. Și totuși, nici să stea singur acasă – chiar și în biroul lui din apartament, luminos, cu tavanul înalt, unde cerul de deasupra Central Park-ului era ca o ramă în jurul monitorului de la computerul său – nu îi făcea bine. În cele din urmă, și-a dat seama că exista un singur lucru care într-adevăr îl putea face să redevină cel care fusese dintotdeauna, cel puțin temporar, și acesta era riscul. Risca bani în companii care s-ar fi putut dovedi mult subevaluate, și apoi urmărea cu o concentrare de cartofor dacă instinctele sale erau corecte. A existat o după-amiază memorabilă

când Cyn s-a dus la o întâlnire de comitet la Children's Aid Society[1] și când s-a întors și l-a întrebat „Ce-ai făcut azi?", el pierduse deja două sute treizeci de mii de dolari din banii lor. Acum era vorba numai despre banii lor. I-a spus că fusese la sală, și răspunsul acesta a fost suficient pentru ea. El a simțit, așa cum nu mai simțise de mulți ani, ce însemna să fii iubit. Știa sigur, din intuiție, că ar muri fără ea, că, întocmai cum orice micșorare a ritmului în rutina lui de exerciții fizice ar duce cu siguranță la un declin fizic rapid și șocant, tot așa orice moment petrecut în afara zonei încrederii ei totale în el l-ar face să se îndepărteze, în derivă, de statutul său de om civilizat.

A văzut că *Barron's*[2] recomanda insistent vânzarea unui stoc farmaceutic numit Amity. Adam credea de multă vreme că *Barron's* era lipsit de imaginație într-un mod dezastruos și a decis că ar fi amuzant să dovedească faptul că analiștii lui se înșelau. A cumpărat zece mii de acțiuni, și o săptămână mai târziu, le-a vândut din nou cu o pierdere netă de patru sute opt mii de dolari.

Cynthia habar nu avea de toate astea, și, dacă ar fi avut, îngrijorarea ei ar fi fost disproporționată, pentru că n-avea idee câți bani reușise Adam să pună în conturi despre care ea nu știa nimic. El nu s-a putut gândi la o modalitate de a justifica o călătorie singur în Anguilla când era mai puțin de o lună până la vacanța de primăvară, așa că trebuia doar să rabde cu stoicism și să aștepte. A lansat totuși ideea că poate asta avea să fie ultima lor călătorie acolo. A spus că se plictisise de locul acela și auzise despre altele pe care voia să le încerce, poate Pacificul de Sud. Ea l-a crezut. Întreaga schemă, și-a repetat el, fusese pentru ea, și, de fapt, ieșise exact așa cum sperase el că va ieși: o văzuse captivă și nefericită, și gândul ăsta fusese prea mult pentru el; își crease o imagine a vieții pe care voia să le-o ofere tuturor, și viața asta nu venea suficient de repede, așa că făcuse ceea ce

[1] Organizație caritabilă privată cu sediul în New York, creată în 1853

[2] Săptămânal financiar american înființat în 1921, care oferă informații financiare și statistici relevante pentru SUA

trebuise să facă pentru a grăbi lucrurile, pentru a-i duce pe toți neatinși în acel loc unde nu existau limite, pe care ea îl merita cu prisosință și pe care el avusese mereu încrederea că îl vor ocupa. Nu era vorba de bogăție în sine. Era vorba despre a duce o viață grozavă, o viață impresionantă. Banii erau doar instrumentul. S-a gândit să sune pe cineva de la Perini doar ca să întrebe ce mai era nou, ca, de pildă, o vizită a SEC-ului, dar a decis că era o idee proastă.

În unele zile era greu să-și păstreze interesul. A tranzacționat în marjă acțiuni de la Wisconsin Cryogenics International, vechea lui firmă preferată, gândindu-se că poate ironia avea să-l protejeze acum. Guy Farbar dispăruse de mult; afacerea pe care i-o aranjase Adam îl făcuse multimilionar, dar pe urmă fusese dat afară de propriul său consiliu de administrație pentru că își lăsase secretara gravidă. Acțiunile au început să crească imediat ce Adam a ales-o, aproape ca și cum îl așteptaseră pe el. Și-a spus că pierderea asta era o mișcare isteață în acest caz, căci dacă se apucau să scotocească prin trecutul lui, atunci genul ăsta de socoteală greșită avea să-i deruteze.

Cynthia i-a spus că are ceva important de discutat cu el. După ce copiii au venit acasă, au mâncat și au dispărut jos ca să-și petreacă seara la etajul lor, ea a venit în biroul lui și s-a așezat în fața mesei lui de lucru. În mod incredibil, ceea ce voia să discute era despre ziua lui de naștere – a patruzecea – ceva ce el uitase cu totul, nu pentru că era cumva într-o fază de negare, ci pentru că împlinise patruzeci de ani cu zece luni în urmă.

– Nu am sărbătorit-o îndeajuns, a spus ea, dar e în regulă, nu e prea târziu. Teoretic, Anul Patruzeci nu s-a încheiat încă. Vreau să plecăm undeva. Într-un loc uluitor, undeva unde n-am mai fost niciodată. M-am gândit să-ți fac o surpriză, dar am decis că ceea ce vreau cu adevărat e să mă surprinzi tu pe mine. Unde ți-ar plăcea să mergi, dacă ai putea merge oriunde?

Era atât de entuziasmată. Arăta mai bătrână decât înainte, era adevărat, și nedreptatea acestui fapt l-a întristat puțin. A deschis gura ca să spună ceva, dar a simțit un nod în gât și

a închis-o la loc. A zâmbit, ca şi cum voia să se scuze. Spera că ea o să-şi închipuie că e prea emoţionat de grija ei ca să vorbească. Spera ca ea să creadă că el avea nevoie de un minut ca să se gândească la asta, să se gândească unde i-ar plăcea să meargă dacă ar putea merge oriunde. Sau că stătea acolo şi se gândea cât de mult o iubeşte. Dar a văzut-o că se ridică şi închide uşa biroului.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Şi i-a spus totul. Chiar în timp ce vorbea, nu se putea împiedica să încerce să se gândească la o modalitate de a o spune, o modalitate de a-i ascunde totul. Ochii ei au devenit foarte mari. Când a terminat de spus tot ce se putea el gândi că poate spune, ea a început să plângă.

– O să se afle? a întrebat. O să te aresteze sau altceva de genul ăsta?

El i-a spus că o mulţime de oameni de pe Wall Street îl plăceau şi că dacă cineva îi cerceta trecutul, cineva de la SEC sau vreun procuror federal, sau chiar vreun anchetator angajat de Sanford, trebuia să creadă că până acum ar fi aflat ceva. Dar era o posibilitate, şi poate avea să fie mereu. Iar ea ar trebui să ştie că dacă el era vreodată acuzat de ceva, puterea lor de decizie e foarte mare. L-ar putea aresta sau ar putea doar să-i ia banii, ceea ce din unele puncte de vedere era mai rău, pentru că puteau să confişte toate lucrurile pe care îşi închipuiau că fuseseră cheltuiţi banii, inclusiv apartamentul în care ei patru locuiau acum.

Ea a clătinat din cap.

– Nu-mi pasă deloc de bani, a spus.

– Nu-ţi pasă?

– Nu-mi pasă. Vreau să te întreb altceva. S-ar putea să pară că nu are nici o legătură. M-ai înşelat vreodată?

Şi lucrul uimitor era că el a înţeles imediat cum ajunsese ea aici, cum întrebarea făcea parte din ceea ce discutau. S-a ridicat de pe scaun, dar a rămas în spatele biroului.

– Nu, a spus pe un ton cât a putut de grav.

Inima îi bătea periculos de repede; şi-a pus mâna peste ea.

– Nu te-am înșelat niciodată și nici n-o voi face vreodată. Dacă te pierd, sunt terminat. Nu-mi pasă dacă ei îmi iau totul. Sincer, nu-mi pasă.

Ea a ocolit biroul și s-a lipit de el, cu brațele în jurul gâtului lui. El tremura.

– Îți mulțumesc că nu mi-ai spus, a zis ea. În tot acest timp, adică. Ce povară trebuie să fi fost pentru tine. Știu de ce ai făcut-o. Știu că ai făcut-o pentru noi. Dacă vrei să știi adevărul, sunt al dracului de mândră de tine. Ești un adevărat bărbat, Adam. Ești un bărbat între bărbați. N-au decât să vină. Nu ne pot atinge.

Au rămas așa, până când s-a lăsat întunericul. El se simțea invincibil, ca un martir, ca un luptător pentru o cauză sfântă. De ce nu înțelesese asta înainte? Nimic rău nu exista pentru el, în afară de ceea ce socotea ea că e rău.

4

Pe South Woodlawn era restaurantul ăsta gen bufet cu autoservire numit Mandel's; în vitrină, sub tendă, atârna un mic pătrat luminat cu neon unde scria: „Priveşte-ţi mâncarea!" Jonas nu putea să şi-o scoată din minte. De parcă doar un fraier ar accepta să plătească pentru mâncare fără să o vadă mai întâi. A adăugat inscripţia asta la un soi de listă de onoare pe care o avea în minte cu nume neinspirate şi neapetisante de restaurante: „Fierbinte şi crocant"[1], „Ceva cu gust de peşte"[2], „O fărâmă de Grecia"[3], un restaurant chinezesc pe care îl văzuse odată dintr-o maşină în mişcare şi care se numea „Lung Fat"[4], deşi nu era sigur dacă asta conta, pentru că era în mod clar mai degrabă o problemă de traducere decât un caz de simplă prostie. Era o listă pe care o făcuse pentru amuzamentul lui, deşi de câte ori găsea un nume nou, nu rezista să nu i-l spună şi lui Nikki, care înţelegea de ce Lung Fat era caraghios, dar nu şi de ce continua să fie la fel de caraghios şi când era rostit pentru a douăzecea oară. El avea pur şi simplu această ciudată afecţiune de prost

---

[1] În original, *Hot and Crusty*, care se mai poate traduce şi cu „Sexy şi ursuz"

[2] În original, *Something Fishy*, care se mai poate traduce şi cu „Ceva dubios"

[3] În original, *A Taste of Greece*, „Un gust din Grecia"

[4] *Lung* înseamnă „plămân", iar *fat*, „grăsime"

gust pentru oameni și locuri care se străduiau din răsputeri să se vândă, dar nu reușeau să o facă așa cum trebuia. Și chiar a mâncat la Mandel's de câteva ori în săptămâna primului său examen, și apoi ca un soi de tradiție a săptămânii de examen, vrând să se achite de sarcina sa de a-i ajuta să meargă mai departe în ciuda lipsei lor de subtilitate antreprenorială. Mâncarea nu era groaznică și, cu siguranță, umplea burta. Și, de fapt, chiar o vedeai acolo, pe masa caldă cu containere, înainte să o comanzi.

Mandel's era foarte ieftin și lângă campus, așa că mai mâncau acolo și alți studenți de la Universitatea din Chicago, dar Jonas nu le-a spus niciodată prietenilor săi despre asta și nici nu a invitat pe cineva să vină cu el, pentru că se gândea că ar părea un soi de frecventare a mahalalelor, deși nu era. De parcă ar fi trebuit să mănânce în fiecare seară la Morton's[1], ca student, doar pentru că-și putea permite. Oamenii aveau idei stranii despre bani. Ca de pildă, faptul de a nu-i cheltui era considerat cumva o aroganță. Ca de pildă, să fii bogat însemna a te purta ca un om bogat, orice ar fi implicat asta, și dacă nu trăiai în felul în care puteai trăi în fiecare moment al vieții, etalai un soi de ipocrizie contrară. Sau încercai să pari normal când nu erai. El nu încerca să pară nimic. Era probabil adevărat că fusese naiv în privința măsurii în care se putea reinventa plecând de acasă și mergând la școală în altă parte. Nu era ca și cum își schimbase numele sau altceva. Oamenii începeau să-și dea seama cine era cam din prima săptămână; după aceea, nu îl mai tratau diferit, ci se străduiau din răsputeri să nu-l trateze diferit. Când și când, cineva voia să se certe pe temeiuri marxiste cu el, dar pe el nu-l interesa pentru că nu era nici măcar suficient de implicat pentru a se simți vinovat. El și tatăl lui nu discutaseră nici măcar o dată în viață despre, de pildă, instrumente financiare derivate. Era de neconceput. Nimeni nu era de vină pentru familia în care se născuse.

---

[1] Morton's The Steakhouse, lanț de restaurante de lux cu locații în SUA, Canada, Mexic, Puerto Rico, Shanghai, Singapore, Hong Kong și Macao

Tot ce trebuia să faci era să pornești de la zero și să nu lași asta să determine cine erai.

Locuia în afara campusului, dar nu într-un lux orbitor. O mulțime de studenți locuiau în afara campusului, doar pentru că opțiunile în campus erau atât de jalnice. Când părinții lui Nikki au venit să vadă pentru prima oară locul, au fost puțin nedumeriți de faptul că nu era mai drăguț. Ceva destul de meschin din partea lor, s-a gândit el mai târziu – cu voce tare, din păcate; el și Nikki s-au certat din pricina acelei remarci care a fost cât pe ce să le strice toată relația. Era cu patru ani mai mare decât Jonas – deja masterandă – și el bănuia că, în absența unui interes clar de a pune mâna pe niște bani, părinții ei nu-și puteau da seama ce vedea ea la el. De fapt, a fost destul de dezgustător. Îndeosebi pentru că erau așa de încântați să vorbească despre ei înșiși ca despre un cuplu de hipioți bătrâni.

El și Nikki se cunoscuseră la Institutul de Artă[1], deși nu fusese chiar așa de drăguț pe cât părea, deoarece Jonas se afla acolo într-o excursie de studiu. De fapt, era mai degrabă ca o excursie de anti-studiu, pentru un curs despre arta brută, ținut de Lawrence Agnew, un nebun charismatic faimos de la Universitatea din Chicago, a cărui înflăcărare Jonas încă o mai considera la acel moment în mare măsură ilară, dar de atunci se dusese la trei alte cursuri, toate cursurile pentru studenți pe care le ținea Agnew. Nikki era asistentă la acel curs de artă brută; o mai văzuse și înainte, în sala întunecată unde Agnew se ambalase frenetic într-o proiecție cu diapozitive (recordul neoficial de timp între schimbarea a două diapozitive era de treizeci și două de minute), dar nu vorbise niciodată cu ea până în acea zi. Era subiectul multor speculații din partea băieților, cu o față alcătuită din trăsături ciudate perfect armonizate: pistrui, dinții de sus ieșiți în afară, o frunte de bărbat, păr lung negru care nu era niciodată

[1] Art Institute of Chicago, muzeu de artă situat în Grant Park din Chicago, al doilea ca mărime din SUA, după Metropolitan Museum of Art din New York. Printre colecțiile sale permanente se numără o bogată colecție de artă impresionistă și postimpresionistă.

strâns la spate, astfel că de câte ori se apleca înainte să scrie ceva, fața ei nu se mai vedea. În acea zi era foarte frig la institut, iar strategia ei pentru a face față temperaturii scăzute era să poarte două pulovere, trei cămăși și un fular uriaș, dar fără palton. Jonas știa că aici era vorba mai degrabă de modă decât de decență, dar tot îi plăcea să-și închipuie splendoarea trupului care trebuia îngropat sub atâtea straturi pentru ca ea să fie luată în serios și să nu incite o sală de muzeu sau de curs plină cu băieți. Agnew, care avea doar 1,67 înălțime, vorbea, invizibil, din centrul unui cerc de vreo patruzeci de studenți, în fața unei săli pline cu tablouri de Monet.

– A fost *vreodată* rahatul ăsta bun? a spus Agnew.

Șoaptele pline de respect care se auzeau de obicei în galeriile de muzeu nu erau pentru el; acolo unde mergea Agnew, era însoțit de dinamica sălii de curs.

– Ei bine, probabil că avea el ceva, deoarece, credeți sau nu, Monet i-a ofensat foarte tare pe oamenii din vremea sa, măcar pentru vreo cinci minute, dar, credeți-mă, să ofensezi oamenii chiar și pentru cinci minute e ceva al naibii de greu. Mai greu azi decât era pe atunci, dar totuși. Efectiv n-au vrut să-i primească lucrările în muzeu. Și acum, dacă te duci la magazinul de suvenire, care este rațiunea de-a fi a unor cimitire ridicole precum acesta, opera lui e pe fiecare calendar de birou, și ceașcă de cafea, și șapcă de club de golf pe care o vezi acolo. Așadar, care e lecția pe care o învățăm de aici? O să vă dau un indiciu: nu e o lecție despre Monet. E o lecție despre ce se întâmplă cu noul în această lume.

Jonas a văzut-o pe Nikki stând singură la marginea cercului și ținând în mână un carnet, dar fără să scrie în el; din locul în care se afla, fata putea să se uite în galeria alăturată și ceva de acolo îi atrăsese atenția. Fără să se gândească prea mult ca să nu-și piardă curajul, el s-a apropiat încet de ea și s-a uitat peste umărul ei, cu fața aproape de părul ei, ca să vadă la ce se uita. Era o fetiță, de vreo trei sau patru ani, care se strecurase cumva pe sub cordon și își întindea vârful degetelor către una din pânzele lui Seurat. Nu a atins-o, deși era foarte aproape. O parte din ea simțea că ar fi putut avea necazuri. Se chinuia singură. Ținea mâna întinsă în fața ei,

aproape ca şi cum ar fi pictat tabloul. Jonas o simţea pe Nikki cum îşi ţine răsuflarea. În cele din urmă, mama fetiţei, sau o profesoară, sau bona, a înşfăcat-o de gulerul hainei şi a tras-o înapoi, dincolo de cordon. Departe de a fi supărată, fetiţa părea aproape uşurată. Jonas, care avusese destul succes la femei în tânăra lui viaţă, deşi nu ştia de fapt niciodată ce să le spună, a avut un moment de inspiraţie.

– Pun pariu că asta erai tu, a spus.

Surprinsă, Nikki s-a răsucit spre el, şi apoi s-a străduit, dar fără succes, să-şi ascundă zâmbetul de pe chip înainte să se întoarcă din nou către invizibilul Agnew şi să pretindă că îl ascultase tot timpul.

– Impresioniştii erau nişte outsideri, spunea Agnew, dar ei voiau înăuntru, în interiorul curentului. Voiau înăuntru mai mult ca orice. Asta l-a făcut pe Dubuffet[1] să-şi piardă minţile, genul ăsta de aspiraţie. El nu voia noul conştient de valoarea sa, noul ambiţios. El îl voia pe cel neatins, pe cel lipsit de influenţe. Voia să se întoarcă în timp. Voia acel outsider căruia nu-i păsa – care nici măcar nu *ştia* – că era un outsider. Era asta o speranţă vană? În propriul lui caz, probabil că da. Dar, din multe puncte de vedere, istoria artei este o istorie a ratărilor. Trebuie să fii un geniu ca să găseşti ceva în care să merite cu adevărat să nu reuşeşti.

Ea părea să fie atentă, dar nu a plecat de lângă Jonas, nici măcar atunci când grupul a trecut în următoarea galerie şi Agnew a început să-l critice pe Picasso. Erau poate cu vreo cincisprezece studenţi mai puţin în grup decât la începutul vizitei; dar nimănui nu-i păsa de asta – nu erai la liceu, puteai pleca atunci când aveai chef să pleci, se presupunea că era pierderea ta. În afară de cei de la cursul de artă brută, în general erau oameni în vârstă în institut în acea marţi dimineaţă. Se uitau cu toţii ameninţător către locul de unde păreau să emane părerile nesocotit de sonore ale lui Agnew,

[1] Jean Dubuffet (1901–1985), pictor şi sculptor francez, teoretician al artei brute, opera artiştilor fără o pregătire anume, ca cea a copiilor, prizonierilor sau bolnavilor de psihoză

dar nu puteau să-l privească în ochi, pentru că era prea scund. Institutul avea câteva pânze de Dubuffet și s-au dus să se holbeze supuși la ele. Jonas nu le găsea deloc convingătoare, dar asta era chestia cu adevărat electrizantă la acest curs. Profesorul era atât de aspru cu artiștii morți care nu se puteau apăra, încât ajungeai să-ți pară oarecum rău pentru ei și căutai mai atent în opera lor ceva care să-ți placă.

– Puteți simți efortul în lipsa lui de efort, spunea Agnew, tehnica în absența tehnicii. Și deși încearcă să-și pedepsească, sau să-și înstrăineze, sau să-și ignore publicul, el încă *are* un public, cu alte cuvinte, o reacție anticipată, și asta schimbă cu totul situația. Așa cum se spune, mortul de la groapă nu se mai întoarce. Starea aia de ignoranță imaculată la care vrea să se întoarcă Dubuffet? Uită de ea, nu te mai poți întoarce la ea. Dar înseamnă asta oare că ea nu există?

Au petrecut cel mult zece minute în camera plină de picturi de Dubuffet, și pe urmă a venit momentul care l-a transformat pe Jonas din student în discipol.

– Acum urmați-mă, a spus Agnew și a luat-o înapoi prin muzeu pe drumul pe care veniseră, către galeria de la intrare, și apoi, incredibil, afară pe trotuar.

Grupul de studenți și asistenți, rămași acum vreo douăzeci cu totul, l-au urmat cu ochii mari în soarele cu dinți și, în loc să o ia la stânga către autobuzul lor închiriat, au mers după el către dreapta, în direcția unui grup de artiști care le vindeau turiștilor operele de pe măsuțe pliante instalate pe trotuar. Cele mai multe erau fotografii în rame ieftine sau desene în peniță înfățișând clădiri importante din Chicago, inclusiv institutul. Erau și câteva copii destul de bune după Seurat. Agnew s-a oprit în fața unei mese anume unde era așezat un tânăr care desena pe un bloc de desen ținut pe genunchii încrucișați. Un teanc de pagini în mod clar rupte din acel bloc erau așezate cu fața în jos pe masă și ținute de o piatră; marginile lor zdrențuite foșneau în briza dinspre lac. Agnew s-a aplecat și a bătut cu nodurile degetelor în masă; artistul a ridicat privirea către el, a înclinat ușor din cap în semn de recunoaștere și s-a întors la desenul lui.

– Doamnelor și domnilor, a spus Agnew, acesta este Martin Strauss. Martin locuiește în South Side cu părinții săi și vine aici în fiecare zi, dacă nu plouă.

Strauss s-a oprit din desenat, dar nu când i-a fost pomenit numele. S-a uitat la blocul de desen din fața lui pentru doar câteva secunde, a rupt pagina din spirală, a ridicat piatra, a așezat pagina cu fața în jos deasupra teancului, punând piatra la loc.

– Deși Martin nu prea știe ce înseamnă intimitate, a spus Agnew, îi voi respecta intimitatea și nu voi discuta modalitățile specifice prin care a fost diagnosticat de societate ca fiind situat în afara normelor ei. Ca ființă umană, noi l-am marginalizat, dar ca artist, el nu se simte un outsider, și, de fapt, nici un insider, pentru că el nu înțelege ce înseamnă aceste categorii. El nu percepe deloc publicul, critic sau altminteri. El pur și simplu simte nevoia să exprime ceva. Compulsie fără ambiție. Asta nu numai că nu poate fi simulat, dar nici nu poate fi dorit în mod deliberat. El nu se poate opri din ceea ce face, sau să schimbe asta sau să o adapteze la așteptările altcuiva, dacă ar vrea. Dacă sunteți atrași de idealul artei brute, trebuie să fiți dispuși să o urmați acolo unde vă duce ea, ceea ce nu este atât de simplu pe cât poate părea.

Între timp, Jonas își croise drum în fața grupului și vedea schițele, pe care cineva – mama lui Strauss? – le prinsese în rame de carton și le înfășurase în celofan ca să le protejeze de capriciile vremii, și care erau agățate de un șevalet în spatele mesei pliante a lui Strauss. Reprezentau peisaje din oraș în alb și negru, în detalii uluitoare, dar orașul nu era Chicago. Fiecare centimetru de hârtie era acoperit. Detaliile, în special arcurile repetate ale zidăriei în stil Art Deco a clădirilor erau atât de hipnotice, încât Jonas a simțit, înainte să conștientizeze, ceea ce lipsea din fiecare desen ca întreg: un sens al perspectivei. Nu exista umbră sau adâncime în desen, nici un punct de fugă de felul celor pe care l-ar fi învățat la o oră de desen în școala elementară. Dar nu era doar tehnică ceea ce nu știa Strauss. Nu era un desen despre ceva, și-a dat seama Jonas cu un soi de fior. Era doar un desen.

A început să picure.

– Nikki? l-a auzit Jonas pe Agnew întrebând și a ridicat capul. Cât mai avem?

Nikki și-a tras multele mâneci ca să se uite la ceas.

– Deloc, a răspuns.

– OK atunci, a spus Agnew, uitați-vă bine, cu toții, și pe urmă ne întâlnim la autobuz, vă rog, în cinci minute.

Aproape toată lumea a pornit-o imediat spre autobuz. În afară de o tunsoare care arăta ca și cum era posibil să și-o fi făcut singur în fața unei oglinzi, și o concentrare oarecum intimidantă, nimic nu părea neobișnuit la Strauss. Jonas l-a văzut pe Agnew scoțându-și portofelul din buzunarul hainei. A scos o bancnotă de douăzeci și a pus-o într-o cutie de pantofi plină cu pixuri, aflată pe masă, nu departe de cotul lui Strauss. Apoi a ridicat piatra, a luat tot teancul de hârtii așezate cu fața în jos, fără să se uite la ele, și s-a îndreptat către autobuz. Strauss nici măcar nu a ridicat capul; a continuat să lucreze.

În autobuz, Jonas a realizat că, Nikki fiind asistentă, el deja trebuia să aibă pe undeva adresa ei de e-mail din campus; când s-a întors în apartamentul lui, a găsit-o pe orar și i-a scris ca să o invite să iasă cu el. După aproape douăzeci și patru de ore – ceea ce însemna fie o oarecare ezitare de a depăși acea graniță, fie pur și simplu că nu-și verifica prea des e-mailul –, ea i-a răspuns că da. Nu a durat prea mult până când cineva i-a zărit luând prânzul împreună undeva, și pe urmă vestea s-a răspândit cu repeziciune în tot campusul. Studenții care ieșeau cu asistentele erau ca niște staruri rock, cel puțin dacă asistenta era la fel de frumoasă ca Nikki. Asta a dus la o situație stânjenitoare pentru ea la cursul lui Agnew, cu toate privirile acelea îndrăznețe ațintite asupra ei, dar semestrul era oricum pe sfârșite.

Pe măsură ce primăvara se scurgea, cafenelele și bibliotecile se goleau, iar mașinile combi pline cu cutii deformate și saci de haine au început să apară prin campus. Jonas, care începea să se îndrăgostească puțin de Nikki, sau cel puțin credea că ar putea fi îndrăgostit, s-a trezit că refuză ideea de a se întoarce la New York în acea vară. De ce să o facă? Toată

lumea cunoscută va fi oricum în altă parte, şi dacă se ducea în schimb la Amagansett, unde putea găsi un număr considerabil de cunoştinţe, nu exista nimic acolo în afară de decadenţă şi narcisism, droguri, şi bani, şi drepturi şi aşteptarea nerăbdătoare a serii. Cel mai rău era când oameni ca mama lui vorbeau despre asta ca „la ţară", ca de pildă în „Nu ne putem vedea vineri seară, plecăm la ţară". Nu era o nenorocită de zonă rurală; era o rezervaţie de vânătoare pentru oamenii bogaţi. Dar nimeni nu voia să recunoască asta. Toţi voiau să vorbească despre ferma asta grozavă pe care o găsiseră, sau cum tipul care le-a aranjat jgheaburile provenea dintr-o veche familie de balenieri. Cât despre părinţii săi, Jonas nu avea nimic împotriva revederii lor, dar adevărul era că oricum nu o să-i vadă probabil atât de mult. De când înfiinţaseră fundaţia, graniţa dintre ziua de muncă şi restul timpului lor devenise destul de invizibilă. Serile şi weekendurile erau mereu ocupate cu vreun dineu, sau adunare de fonduri, sau tăiere de panglică, sau altceva de genul ăsta. Pentru care, sigur, bravo lor! Doar că el nu voia ca vara să fie doar o altă vară în care se uita toată ziua la filme. Asta era pentru copii; iar acum el avea la îndemână un fel de viaţă care promitea ceva mai matur şi mai substanţial, în vreme ce toţi cei de vârsta lui erau încă împotmoliţi în obiceiurile adolescenţei, perfecţionându-se în jocuri video, descărcând ilegal filme şi încercând să afle unde se adună femeile bete.

De fapt, ceea ce ar fi vrut Jonas cu adevărat era să continue să studieze. Unul din lucrurile pentru care o invidia pe Nikki era că, în timp ce el încă mai îndeplinea diverse cerinţe pentru diplomă, ea muncise din greu pentru a-şi restrânge interesele până într-atât încât putea să petreacă o zi întreagă gândindu-se la un singur lucru. Urma să-şi ia masteratul până la sfârşitul anului viitor şi deja se concentra, cel puţin psihologic, pentru marele efort al tezei de doctorat, care avea să fie despre Donald Judd[1]. În serile petrecute la

[1] Donald Clarence Judd (1928–1994), artist american asociat cu curentul minimalist. Cutia a fost una dintre formele lui preferate, deoarece considera că este neutră şi nu are un înţeles simbolic.

restaurante – mai plăcute acum, când școala se terminase și când Nikki era mai puțin încordată că avea să fie văzută, iar el era mai dornic să o impresioneze –, Jonas a învățat despre cutii mai multe lucruri decât ar fi crezut că era posibil. Asta putea deveni destul de ezoteric, până la limita absurdului uneori, ceea ce făcea însă totul mai admirabil, ca și cum ea era un soi de călugăriță care nu avea încotro și trebuia să accepte propria ei înstrăinare de lume. De asemenea, mai știa și că acea exaltare a ei – pentru artă, pentru lucrarea ei despre artă, pentru viitorul pe care acea lucrare îl putea aduce – avea să se generalizeze într-o exaltare de care o să vrea să se elibereze sexual, odată ce ajungeau acasă.

Când se excita cu adevărat, ea începea să-i spună ce să-i facă, ceea ce îl stârnea aproape mai mult decât putea suporta. Nu știa că era posibil să te simți atât de potrivit cu o altă persoană, indiferent cât de ciudați puteau să le pară, ca pereche, celorlalți. Viitorul, așa cum îi plăcea tatălui lui să spună, era acum.

Nikki avea o bursă de studiu pentru masteranzi cu Agnew, care îi acoperea costul educației, iar termenii acestei burse, care erau practic cei ai capriciilor lui Agnew, inflexibile, dar exprimate cu veselie, erau cei care o țineau în Chicago în timpul verii. Contractul ei de închiriere pentru apartament, la fel ca al multor studenți, era însă doar până în iunie. Într-o dimineață, acasă la el, Jonas a făcut neîndemânatic niște ouă jumări și, privind-o cum mânca în lumina soarelui de vară, cu cearșaful lui pe umeri, a sugerat, ceva mai puțin vesel decât ar fi vrut, că ar trebui să se mute cu el.

Jonas a încercat să se agațe de acest sentiment de maturitate precoce atunci când mama lui a primit ceva mai greu decât se așteptase el vestea că nu venea acasă în acea vară. Chiar părea să fi plâns puțin. Până la urmă, Jonas a acceptat să o lase să trimită avionul ca măcar să petreacă o săptămână acasă. Era puțin iritant să i se aducă aminte cât de mare era casa lor față de apartamentul unde el și Nikki locuiau acum. A spus că s-a săturat să iasă în oraș, așa că el și mama lui s-au așezat la masa din sufragerie, și bucătăreasa, pe care Jonas nu o mai văzuse până atunci, le-a adus calcan într-un

soi de supă de scoici, care a fost probabil cea mai bună mâncare pe care o gustase în ultimul an. „Mâncarea de-acasă", a spus el, și Cynthia a râs. Era ceva diferit în înfățișarea ei. La început, el s-a gândit că poate și-a făcut vreo operație estetică, dar nu era ceva atât de radical. Poate doar Botox sau echivalentul la modă de atunci. Nu știa de ce credea ea că are nevoie de asta, dar nu i-a spus nimic. Cynthiei îi plăcea să afirme că el putea să vorbească despre orice cu ea, dar faptul că el trata îmbătrânirea ca pe un subiect tabu era o expresie a dragostei lui față de ea. Cynthia avea pentru el o mulțime de întrebări despre Nikki, la care Jonas s-a străduit să răspundă fără să spună, de fapt, nimic.

Tatăl lor a venit când erau la desert.

– Uite, iubitule, e fiul nostru, a venit acasă de la universitate, a spus ea, așa cum spusese toată săptămâna, de fiecare dată când Adam intra într-o cameră. Te-ai văzut azi cu cei de la OneWorld Health[1]?

– Da. Vreo două minute. De fapt, chiar îmi place mai mult când nu încearcă să fie fermecători. Parcă zic: „Noi suntem ocupați cu salvarea vieților, așa că puneți banii pe masă și lăsați-ne să ne facem treaba".

– Chiar așa, a spus ea, ridicându-se și cuprinzându-l cu brațele. În ceea ce mă privește, eu mă dau în vânt după o ofensivă de farmec bine plănuită.

S-au sărutat.

– Nick și Nora sunt aici[2], a exclamat Jonas.

April nu era acasă; își petrecea săptămâna pe plajă. Nu era ceva surprinzător. În acele zile, pragul ei de plictiseală atingea cote foarte joase. Jonas a observat că mama lui primea în fiecare seară un telefon pe mobil care nu era de la April, dar

---

[1] Organizație nonprofit pentru dezvoltarea medicamentelor, înființată în San Francisco în 2000; în 2011 a fost înglobată în PATH, o organizație nonprofit internațională, lider al tehnologiei novatoare în sănătate.

[2] Aluzie la Nick și Nora Charles, personaje fictive din *Un om subțire* de Dashiell Hammett; personajele, devenite arhetipul cuplului romantic care rezolvă mistere și poartă conversații spirituale, au apărut într-o serie de filme, emisiuni radio și de televiziune, într-un musical pe Broadway și într-o piesă de teatru.

părea să fie legat de ea. Poate un șofer sau cineva din personalul de la Amagansett, însărcinat să se asigure că sora lui nu scăpa de sub control. Era dezamăgit că n-o vedea; dar dezamăgirea nu a durat mult, deoarece în săptămâna de după întoarcerea lui la Chicago, ea l-a sunat și l-a surprins cu vestea că venea în vizită la el. Nu a întâmpinat-o la aeroport – nu trecuse atât de mult de când nu se mai văzuseră, probabil că de la Crăciun, deși avea senzația că fusese mai mult –, dar a așteptat la fereastră, cu o ceașcă de cafea, ca să-i vadă mașina sosind. Sunase el însuși și îi dăduse șoferului adresa, ca să nu își facă griji că ea nu va reuși să o găsească; dar exista un element de nesiguranță care o însoțea pe April ori de câte ori alte programe, ca de pildă orarul zborurilor, se intersectau cu al ei. Se mai întâmplase ca ea să-și exprime disprețul față de zborurile cu o cursă obișnuită și să renunțe cu totul la plecare în favoarea altor câteva ore în salonul de așteptare pentru clasa întâi. Jonas și părinții lor chiar preferau ca ea să se ducă în salon, nu pentru că voiau să o încurajeze să zboare beată, ci pentru că acolo erau funcționari plătiți care să se asigure că April chiar urca în avion.

Când sedanul a oprit în fața marchizei clădirii lui, câteva minute mai târziu, Jonas a fost puțin șocat de felul în care arăta ea: slabă aproape ca o drogată, deși ochii îi erau limpezi și pielea destul de curată, și el își impusese să nu exagereze sau să reacționeze disproporționat. Ea și-a lăsat geanta jos și, din privirea pătrunzătoare pe care și-a rotit-o prin apartament, el și-a putut da seama imediat ce gândea.

– Oricât ar fi de modestă[1]..., a zis el.

April a ridicat din umeri.

– Cum vrei tu, Gandhi, a spus. Unde-i nevasta?

Jonas s-a încruntat la ea, și Nikki a ieșit din bucătărie. Nikki era îmbujorată și vocea îi suna nefiresc de ascuțită; adevărul e că era puțin intimidată de imaginea familiei lui

[1] Referire la un vers din cântecul *Home! Sweet Home!* compus de sir Henry Bishop pe versuri de John Howard Payne: *Be it ever so humble, there's no place like home* („Oricât ar fi o casă de modestă, nu există loc mai bun ca acasă")

Jonas şi, deşi afirmase că abia aştepta vizita lui April, în ultimul moment părea că se pierduse cu firea. A dus geanta lui April în biroul care fusese eliberat temporar pentru a servi drept cameră de oaspeţi. Când s-a întors, s-a scuzat că trebuie să plece, dar avea o întâlnire de departament cu Agnew care începea peste jumătate de oră. Jonas nu-şi amintea să fi pomenit de ea înainte. El şi April au privit cum uşa se închide în urma lui Nikki.

– Nu prea cred, a spus April, că puştoaica aia mă place.

– Eu cred, a răspuns Jonas, căruia tocmai i se ivise gândul acesta în minte, că e puţin îngrijorată să nu-ţi faci o părere greşită despre ea.

– Ce părere?

– De ce e cu mine.

– Ah. Ei, a spus April, sărind pe canapea, adevărul e că-i puţin cam prea tânără ca să umble după puşti. Şi e şi puţin cam sexy pentru tine. Sexy gen tocilar, vreau să spun. Fără supărare.

– Niciodată n-ai înţeles de fapt expresia asta, a spus Jonas.

– Dar, hei, o singură privire prin mansarda asta e de-ajuns să potolească orice suspiciune că ar umbla după banii tăi. Sau poate că e adepta pungăşiilor pe termen lung. Când se întoarce, o s-o aşez pe un scaun şi o s-o întreb ce intenţii are.

Avea nevoie să tragă un pui de somn, a spus, şi pe urmă voia să meargă să exploreze, ceea ce el ştia că însemna să meargă la cumpărături; şi-au făcut planul să se întâlnească la Roberto Cavalli la şase, şi pe urmă el să o ducă la Frontera Grill să ia cina. Era cel mai şic loc la care se putea Jonas gândi şi şi-a închipuit că Nikki poate chiar avea să fie încântată, dar ea i-a trimis un SMS că nu se simţea bine şi n-o să vină.

– Poate că-i e frică să n-o duc în Zona întunecată, a remarcat April.

– Zona întunecată a ce?

Ea a dat din umeri.

– Zona întunecată unde oamenii se distrează şi se poartă conform vârstei lor. În viaţa mea n-am văzut o puştoaică atât de gata să se mărite ca asta.

– Te înşeli, a replicat Jonas, înroşindu-se. Tu chiar crezi că ar ieşi cu un student dacă şi-ar căuta un soţ?

– Păi, nu un student obișnuit. Dar unul de patruzeci de ani ca tine? Perfect. O ia de jos. April a văzut expresia de apărare hotărâtă de pe fața lui și a râs. Tipule, rămâi o enigmă pentru mine. De pildă, apartamentul ăla. Ce e de fapt cu chestia aia?

– Ce vrei să spui?

Ea a pus jos paharul cu o față scârbită, dar totuși prudentă.

– Haide, a zis. Las-o baltă. Știi ce vreau să spun.

De fapt, ea era singura cu care putea să discute asemenea lucruri, dar, cumva, tocmai asta îl făcea să se simtă mai stânjenit vorbind.

– De ce e nevoie, a spus el, să mă dau în spectacol? Nu e ca și cum aș fi făcut un legământ de sărăcie. Trăiesc mult mai bine decât majoritatea prietenilor mei de aici. Doar pentru că am bani să locuiesc într-un penthouse înseamnă că ar trebui să o fac?

– Păi, mda, chiar asta înseamnă, dacă alternativa e să pretinzi, chiar față de cineva de care se presupune că ești îndrăgostit, că ești altcineva decât cel din realitate. Ce, nu crezi că ei i-ar plăcea? Nu te păcăli singur.

– Banii mamei și ai tatei, a spus el, nu reprezintă ceea ce sunt eu.

– Dar de ce n-ar fi așa? În sensul că tu ești unul dintr-o mână de oameni pentru care sunt accesibile anumite experiențe, și să nu profiți de asta nu e ceva nobil, e doar afectare. Și, oricum, pentru cine ești tu modest? Cine e impresionat de tine? E aiurea. De pildă, acum te preocupă arta, înțeleg. De ce nu văd niște artă agățată pe pereți în casa ta? Nu-ți permiți?

– Scuză-mă, a replicat el, dacă încerc să trăiesc o viață mai autentică decât doar să cumpăr ce-mi atrage privirea, să zac prin cluburi, să mă îmbăt și să apar în pagina mondenă.

– Te rog, hai să nu exagerăm, eu n-am apărut niciodată în pagina mondenă. Dar tocmai asta e problema ta, chiar acolo, în ceea ce ai spus. Cine ți-a zis că nu ești autentic? Unde crezi tu că așteaptă autenticitatea asta să fie găsită, mai exact?

El și-a dat ochii peste cap și nu a spus nimic.

– Așa că hai cu mine în noaptea asta. Fă și tu praf o dată în viață opt ore de somn. Viața ți-a dat în dar șansa, și adevărata

aroganță este să o iroseşti astfel încât să poți să îi tratezi cu superioritate pe toți ceilalți, numindu-i autentici. Măcar știi unde merg oamenii în acest așa-zis oraș?

– Nu, a răspuns el, adevărul e că nu știu. Habar n-am. Putem să vorbim despre altceva, te rog? Cum ți s-au părut mama și tata?

Ea a oftat; apoi a întins mâna peste masă și a luat Martini-ul lui neterminat.

– Mama se bagă în treburile mele, ca de obicei, a spus ea. Să fiu sinceră, ei doi chiar par fericiți, cu tot spectacolul ăsta gen Robin Hood în care sunt băgați. N-au absolut nici o inhibiție. Ascultă-mă pe mine, ăștia sunt doi oameni care nu simt nici o vină. Absolut nici una. Nu știu de unde ai luat-o tu, asta vreau să spun. Poate că tata nu e tatăl tău adevărat. Poate că mama a avut o relație cu Che Guevara sau ceva de genul ăsta. April a început să plimbe mâncarea prin farfurie. Cine mănâncă cina așa devreme? a întrebat ea.

April trebuia să rămână o săptămână, dar în dimineața următoare vorbea la telefon cu niște prieteni din New York, încercând fără succes să-i convingă să vină în Chicago și să stea cu ea, și în aceeași seară a sunat-o pe mama lor să trimită avionul și a plecat acasă. A fost foarte prietenoasă și s-a tot scuzat, iar ea și Nikki chiar au fost foarte drăguțe una cu alta când totul s-a terminat. În dimineața următoare, un curier cu o camionetă i-a sunat la interfon. Se pare că, înainte să plece, April s-a dus la o galerie de pe Michigan Avenue și le-a cumpărat un Picasso. Era o schiță simplă a unui cap de taur; când Nikki nu îl putea auzi, Jonas l-a întrebat într-o doară pe unul dintre curieri dacă avea și factură pentru ea, și suma de pe factură era de șaisprezece mii de dolari. Când au rămas din nou singuri, Jonas a bătut un cui pe perete deasupra canapelei, și au agățat acolo desenul înrămat, și l-au privit lung. Nikki a clătinat din cap.

– Nu înțeleg, a spus. Chiar credeam că mă urăște.

Când a venit vara, cercetarea pe care Nikki o făcea pentru Agnew și-a pierdut și bruma de organizare pe care o avea; la sfârșitul lui august, discuțiile lor programate să aibă loc în

cabinetul lui s-au redus la întâlniri pentru prânz sau cafea sau chiar doar la o invitație valabilă oricând să vină la el acasă, la apartamentul lui de pe South Blackstone, pentru un pahar de vin. Dar totul era foarte decent; Agnew era unul dintre puținii profesori cu atâția adepți care nu aveau reputația de a încerca să profite de masterandele lor, și oricum, nu s-a întâmplat niciodată ca Nikki să bată la ușa apartamentului lui și să nu găsească deja tolăniți înăuntru cel puțin doi-trei alți studenți, de obicei mai mulți – masteranzi, colegi de facultate, prieteni provenind dintr-o lume artistică misterioasă. Jonas era curios în privința acestor „saloane" și, în același timp, prea conștient de tinerețea și ignoranța lui ca să vrea să meargă cu ea. Dar curând, chiar Agnew a avut grijă să o întrebe pe Nikki unde își petrecea după-amiezile și serile iubitul ei – „mireasa-copil" era, de fapt, expresia folosită de el – în vreme ce iubita lui bea vin ieftin și vorbea despre artă. Cu siguranță nu singur acasă? Când tachinările au devenit prea mult pentru ea, Nikki l-a rugat din nou pe Jonas să se răzgândească, doar de dragul ei, și el a acceptat.

Apartamentul era dezordonat, dar mare, cu, așa cum spunea Agnew, o vedere grozavă spre lac, dacă erai dispus să lași pe cineva să te țină atârnat de glezne în afara ferestrei din living. Nikki a venit cu un CD plin cu imagini pe care Agnew trebuia să le copieze dintr-un motiv oarecare, așa că cei doi s-au dus direct în biroul lui. Jonas avea senzația că oamenii îl cam priveau cu un zâmbet afectat, și așa, mai degrabă decât să încerce să se bage într-o conversație, s-a purtat ca și cum ar fi fost într-un muzeu, făcând turul fiecărei camere, privind pereții pe care atârnau zeci de opere de artă de dimensiuni mici, în rame ieftine, luate de la librărie. Nu a recunoscut-o pe nici una din ele. Multe dintre desene și picturi (oricine fusese la cursul lui Agnew „Introducere în vizualizare" cunoștea părerile lui indiferente despre fotografie) nu erau semnate. În bucătărie, un hățiș urât mirositor de sticle vechi de vin și scrumiere improvizate, Jonas s-a holbat la o anume schiță, înrămată în așa fel încât marginea zdrențuită de la spirala blocului de desen era încă vizibilă, cu un soi de

peisaj industrial care revela întruna detalii ce aveau din ce în ce mai puțin sens. Cerul era umplut cu numere, scrise cu grijă, ca într-o secvență. La doar câțiva metri de zidurile unei misterioase fabrici sau uzine – care nu avea uși sau ferestre, doar coșuri de fum – exista o versiune redusă de pădure, cam de dimensiunea unui refugiu de pietoni, cu un lac sau iaz în ea, în care păsările zburau pe sub apă.

– O recunoști? s-a auzit o voce.

Jonas s-a întors, stânjenit de cât de mult își apropiase fața de desen, și l-a văzut pe Agnew. Și deși nu recunoscuse nimic până în acea clipă, acum știa.

– E tipul din fața institutului, a spus.

Andrew l-a bătut pe umăr.

– Ai ochi buni, a remarcat. De fapt, trebuie să te rog să nu spui nimic despre ce ai văzut aici prietenilor tăi din lumea artei. Sunt într-un conflict serios cu galeria domnului Strauss pentru că dețin piesa asta.

– Eu nu am prieteni în lumea artei, a spus Jonas. Cum adică, galeria lui? Are o galerie?

Agnew i-a explicat, în vreme ce deschidea altă sticlă de vin, că Martin Strauss, departe de a fi secretul lui Agnew, era de fapt un nume în cercurile de artă a outsiderilor, o frază care a fost însoțită de datul ochilor peste cap de către Agnew. Strauss expunea în New York și Miami; deși avea vreo treizeci și ceva de ani, banii din vânzările lucrărilor sale, care, bănuia Agnew, trebuie să fi fost cam treizeci sau patruzeci de mii de dolari pe an, se duceau direct la părinții lui vârstnici, în calitatea lor de tutori. Strauss personal avea unele nevoi pe care trebuia să și le satisfacă, dar în afară de asta, nu avea deloc nevoie de bani. Teoretic, Agnew îi dăduse bani în schimbul desenelor lui – „îi dau ceva de fiecare dată când ne vedem" –, dar proprietarul galeriei considera asta furt, pentru că, spunea el, artistul nu avea cum să-și evalueze corect propria operă.

– Îți poți închipui, a spus Agnew, cât de provocatoare mi se pare această idee. Așa că îl torturez puțin pe tipul ăsta păstrând prietenia cu clientul lui, chiar dacă, bănuiesc eu, sunt, legal vorbind, în culpă.

Jonas era conștient că stătea ușor cocoșat, ca să nu își privească de sus gazda.

– Așa-numita artă a outsiderilor, a continuat Agnew, era în acea perioadă singurul punct de interes al cercetărilor sale și, astfel, al interesului său pentru artă, punct. Și nu „outsider" în sensul de „autodidact", a spus el. Asta e una din multele probleme cu afluența de oameni de genul ticălosului ăsta, cu galeria lui – într-un efort de a-și maximiza propriul lor abuz, ei lărgesc definiția până când devine lipsită de sens. Așa că nu, fără rahaturile alea populare ale Bunicii Moses[1]. Mă interesează numai expresia artistică ale cărei circumstanțe mentale sau psihologice se află în afara a ceea ce societatea a definit ca „acceptabil".

– Nebunii? a întrebat Jonas.

Agnew s-a încruntat.

– Încerc să nu-i privesc într-o lumină romantică, indiferent ce se întâmplă. Orice or fi făcut pentru a se marginaliza este irelevant. Ca artiști, ei își practică arta fără să perceapă deloc existența unui privitor, a istoriei, a unei lumi din afară. Asta îi face nebuni? Uită-te la ceea ce produc și singurul răspuns potrivit la acea întrebare devine: Ce contează?

Jonas avea mult mai multe întrebări, dar chiar atunci Nikki a intrat în bucătărie și s-a oprit brusc, surprinsă.

– Aici erați, a spus, nesigură.

– Ah, a exclamat Agnew, cuplul perfect. Ascultă, Nikki, luna viitoare e în oraș unul din acele – Doamne, mă doare gura și să trebuiască să pronunț asta – fiascouri numite „târg de artă a outsiderilor", și voiam să te întreb dacă o să mergi. Larry Masters o să aibă un mic stand acolo – Larry e dealerul despre care îți spuneam, Jonas, cel care mă acuză că îi scad valoarea lui Martin Strauss –, așa că eu nu pot să merg, mă urăște, probabil mă așteaptă cu un soi de ordin de restricție. Dar de ce să nu vă duceți voi doi? Chiar o să fie niște chestii

[1] Anna Mary Robertson Moses (1860–1961), cunoscută ca Bunica Moses, renumită pictoriță populară americană. A început să picteze la 78 de ani și a devenit un artist prolific, cu peste 1 500 de tablouri realizate.

grozave acolo, niște Wölfli[1], cred, niște Ramírez[2], niște Dadd[3]. Vă duceți?

S-au uitat cu ochii mari unul la altul; apoi, Jonas s-a întors către Agnew și a încuviințat din cap.

– Excelent. E timpul să-l punem pe tânărul domn Morey pe statul de plată. E doar un fel de a spune, Jonas, nu te uita așa. Nu că ai avea nevoie, ca majoritatea acestor sărmani. De fapt, poate că ne pui tu pe statul de plată, nu?

Jonas a zâmbit agitat. Era surprins să afle că Agnew știa cine era el.

– Serios, a spus Agnew, mi-ai face o mare favoare dacă ai duce tu ăsta înapoi. Îmi place foarte mult, dar n-am chef să fiu dat în judecată pentru el. Să-i spui de la cine e.

A dat jos desenul înrămat al lui Strauss de pe peretele din bucătărie și i l-a întins lui Jonas.

– Nu puteți face asta, a izbucnit Jonas, fără să se gândească.

Era prea grozav; nu voia să fie el cel care îl dădea înapoi.

– E ca... nu știu. E ca atunci când dai un copil în grija unui asistent maternal. Trebuie să mai existe și altă soluție.

Sprâncenele lui Agnew s-au ridicat, deși, se părea, nu într-un fel rău.

– Ei, mă bucur că-ți place, a spus el. Dar, fie că-ți place sau nu, el există în lume și a primit o valoare în lumea asta, total independent de ceea ce tu, sau eu, sau artistul credem despre asta. Sau de ce putem face să oprim asta. Arta outsiderilor e foarte căutată acum. M-am bucurat să atârn

---

[1] Adolf Wölfli (1864–1930), artist elvețian, printre primii asociați cu arta brută sau arta outsiderilor. Desenele sale au fost realizate după ce a fost internat pentru psihoză și halucinații într-un spital psihiatric din Berna.

[2] Martín Ramírez (1895–1963), artist american de origine mexicană, autodidact, care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în spitalele psihiatrice din California, diagnosticat cu schizofrenie. Opera lui este inspirată de tradițiile populare mexicane, madone și modernizarea adusă de secolul XX.

[3] Richard Dadd (1817–1886), pictor victorian englez, internat într-un spital psihiatric după ce și-a omorât tatăl. A pictat motive suprarealiste, într-o varietate de tehnici.

desenul ăsta aici, dar a sosit momentul să plece, așa cum se spune, în sistem.

Jonas s-a uitat din nou la desen. Era emoționat pentru că era conștient de interesul lui Agnew pentru el însuși, pentru ceea ce avea să facă; el nu căuta acel interes, dar totuși putea să-l simtă. Era ceva prea fascinant în desen ca să renunțe la el chiar așa. Nu era ca și cum desenul îi vorbea, sau ceva de genul ăsta. Se împotrivea la toate astea – îl puteai admira, dar nu aveai cu adevărat vreo speranță de a-l interpreta. Era un artefact al unei stări mentale inimaginabile. Acolo nu exista nici un dialog, nici o enigmă de rezolvat, nici un înțeles de perceput. Sau, dacă avea un înțeles, era un înțeles pe care el nu spera să-l pătrundă.

– Cât crezi că vrea pe el? a întrebat Jonas.

Se terminase cu cluburile, nu mai exista nici un club bun și, oricum, o componentă-cheie a obișnuitei euforii a cluburilor – să intri acolo când nu trebuia, când era, teoretic, ilegal ca ei să te servească, dar oricum te serveau, și încă pe gratis, datorită felului în care arătai și pentru că știau cine ești – dispăruse acum, că April era majoră. Totuși, la un moment dat, noaptea lua întotdeauna o anume turnură, și în clipa următoare stăteai într-o cameră VIP cu un grup de oameni care spuneau că sunt cu tine, și plăteai cinci sute de parai pentru o sticlă de Ketel One, în timp ce bubuitul basului ajungea la tine prin pereți. Motivul pentru care asta era o situație proastă era faptul că scârba și disprețul pe care le provoca în ea, îndreptate către toți cei din jurul ei, dar și către ea însăși, o făceau să fie deschisă dorinței de droguri mai puternice. Și băieți tineri sau bărbați mai în vârstă, toți apăreau în câmpul ei vizual chiar în clipa în care această dorință începea să se facă simțită în mintea ei, ca și cum deja se lansase într-o experiență psihedelică, de parcă însăși lumea era un soi de peisaj suprarealist dintr-o a Doua Viață, programat să o tenteze cu propriile ei nevoi – și odată ce ai ajuns în punctul ăla, scârbă, ești terminată.

Când drogul a început să-și facă efectul, muzica s-a oprit pentru un moment și ea a auzit, limpede ca sunetul unui

clopot, vocea prietenei sale Katie, al cărei nume de familie April nu şi-l putea aminti, dar pe care o ştia şi cu care umblase când erau în şcoala generală. Katie fusese la Spence. Privirile celor două fete s-au întâlnit şi ele au scos un ţipăt.

– Tu ai fost la Spence! a strigat April, încercând să acopere muzica, dată din nou tare, ca şi cum Katie ar fi uitat.

– Da! a spus Katie. Da! Acum şase ani!

Socoteala ei părea greşită, dar avea ochii ca nişte gămălii de ace şi era aşa de fericită să o vadă pe April, că a început să plângă. De unde apăruse? Lumea devenea atât de mică atunci când ieşeai seara în oraş. În vreme ce se îmbrăţişau din nou, April a văzut în umbră, peste umărul lui Katie, doi băieţi care arătau destul de neclar, aşezaţi pe braţele scaunului din care se ridicase Katie, tipi mai în vârstă, deşi era greu să-ţi dai seama, la fel cum era cu tipii raşi în cap. Lumea era plină de tipii ăştia, care aşteptau, mereu aşteptau. Ce aşteptau? Ei, ea nu era proastă, aşteptau să o reguleze pe Katie, pe Katie şi pe ea; erau patetici, şi bătrâni, şi degeneraţi, dar lui April îi plăcea să-i vadă prin preajma ei din două motive; unul, fiindcă perspectiva scârboasă ca unul dintre ei să fie acolo ca să o prindă atunci când cădea era singurul lucru care o ţinea vigilentă, iar celălalt era că privirea lor îi amintea unde se afla ea, practic în chiar centrul blestematului de univers, femei tinere şi sexy, privilegiate ale sorţii, în punctul culminant a tot ce era dezirabil, apogeul a tot ce merita să-ţi doreşti cu înfocare în viaţă. Şi cine dracu' voia să ignore aşa ceva?

– Katie, i-a spus ea lui Katie, care vorbea în acelaşi timp, tipul ăla de-acolo, cu capu' ca o afurisită de ţestoasă. Cine-i tipul ăla?

– Nu ştiu, a răspuns Katie. Da' nu-i american. Vrea să mi-o tragă.

– Păi, nu putem să acceptăm asta!

– Ştiu. Katie s-a întors şi s-a uitat drept la el. Da' are cele mai bune droguri. Îi plac tatuajele mele. E bun şi el la ceva.

Privirea tipului era ca de reptilă. Ar fi stat acolo şi treizeci de ani dacă trebuia.

– Uite, a spus April. Uite uite uite. E un spiriduş. Am fost trimisă aici pe pământ ca să te salvez de el, curvă drogată.

S-au îmbrățișat din nou.

– Cum facem să ne piardă urma?

Răspunsul a fost să se îngrămădească în mașina lui April și să-i ceară șoferului să îi ducă la Scores[1]. A sunat din drum ca să rezerve o cameră și i-a ațâțat cu dansuri în poală. În vreme ce o amazoană absolut fantastică își freca țâțele de chelia țestoasei, April și Katie au făcut semn că se duc la baie și, odată ce au ieșit de acolo, au alergat împiedicat afară și s-au băgat în limuzina lui April, spunându-i șoferului să calce accelerația.

Au râs și s-au ridicat în genunchi pe banchetă ca să se uite pe geamul din spate, dar pe urmă nu mai erau decât ele două în mașină și și-au dat seama că nu se cunoșteau chiar atât de bine, iar viteza se micșora. Șoferul nici măcar nu le întrebase unde mergeau, pentru că aștepta ca ele să se hotărască. Aștepta în timp ce conducea. April nu-și aducea aminte cum îl chema, dar era cel mai bun. Katie a spus că știe de unde putea face rost de niște Adderall[2]; probabil din dulăpiorul din baia ei, s-a gândit April, și, oricum, Adderall-ul părea o miză mică în acest moment.

– Știu un tip pe care-l putem suna, a spus ea. Și îmi e dator o favoare.

Dacă îți făceai mulți prieteni când ieșeai în oraș, atunci se găsea întotdeauna cineva care să îți rămână dator. Tipul se numea Dmitri și, când a sunat înapoi, era – unde altundeva? – într-un club, așa că ea i-a spus șoferului cel drăguț să o ia pe Canal Street aproape până la autostradă, și el a încuviințat din cap fără să se întoarcă.

Acolo au trecut pe meth. Pe urmă, ceva mai târziu, se aflau pe trotuar în lumina ostilă a soarelui, iar Katie, pe care April nu o mai văzuse de ceva timp, lipsea. Dmitri era acolo, și alți trei tipi cu figuri neclare și accent, și două femei a căror treabă părea să fie să se giugiulească una cu alta o dată la o oră ca să-i împiedice pe ceilalți să-și piardă interesul pentru

[1] Club de striptease din Manhattan

[2] Medicament pe bază de amfetamină folosit pentru tratarea sindromului ADHD

toate. Era posibil să nu fi fost de amuzament; nu era imposibil ca Dmitri chiar să le fi plătit să facă asta. Au găsit o bodegă și au mâncat fără să simtă vreun gust, în vreme ce tipii cu figuri neclare se uitau amenințător, fără nici un efect, la casierul scârbit. April se simțea rușinată să fie cu acești oameni pe care nu-i cunoștea, dar ei erau ca niște vampiri, acum ea era una dintre ei, nu putea pur și simplu să se întoarcă printre cei vii. S-a uitat afară pe fereastră și acolo, la bordură, era șoferul ei, rezemat de portiera mașinii, părând epuizat. Trebuia să-l lase să plece. Voia să-i dea câteva sute de dolari bacșiș, dar când s-a uitat în geantă, a văzut că avea doar vreo treizeci de dolari în ea, o chestie prostească, dar adevărată. Așa că l-a sunat pe telefonul mobil, în vreme ce îi privea fața furioasă pe fereastră, și l-a trimis acasă.

Pe mobil avea mai multe mesaje vocale, dar nu și-a bătut capul cu ele. Câteva erau de la mama ei, dar ea era plecată din oraș, așa că în privința asta nu erau probleme. Toți se certau pentru nota de plată ca niște rataţi, nu pentru că le păsa în mod deosebit, ci doar ca un simptom al panicii lor că își reveneau din droguri.

– Unde putem să mergem, iubire? a întrebat-o Dmitri.

Una dintre fete încerca să-și refacă machiajul.

– La tine? a spus April. Tre' să locuiești undeva, nu?

El a scuturat din cap.

– Nu cu porcii ăștia, a spus. Dacă mergem acolo, mergem doar tu și cu mine. Asta vrei?

Nu, nu asta voia.

– Vreau să continue sărbătoarea, a răspuns ea.

– Bravo. Ei, în cazul ăsta, avem nevoie de un loc mare. Mare și gol. Privat.

Și atunci, April a avut ceea ce a știut în aceeași clipă că era o idee groaznică.

– Hei, a spus ea tare către grup.

Erau ca niște șobolani, cu ochii roșii și chițăind.

– Are mașină vreunul din voi, rataților?

Unul dintre rataţi avea într-adevăr o mașină; era însă în Queens, așa că el și Dmitri s-au dus să o ia.

Ceilalți au plecat undeva să fure țigări și să facă un duș. April i-a așteptat mai bine de o oră într-un Starbucks pe Varick Street. Dmitri îi trimitea SMS-uri la câteva minute. Ea nu știa cât era ceasul sau ce zi era, dar cafeneaua era înțesată. Și cel mai ciudat, deși nu se mai simțea drogată, era faptul că oamenii în acest spațiu înșelător făceau gesturile cele mai intime – țipau în celulare, își storceau coșurile, se machiau, vorbeau singuri ca niște nebuni – la o palmă de fața ta. Convingerea lor că nu-i puteai vedea sau auzi era atât de puternică, încât, de fapt, nu-i vedeai și nici nu-i auzeai. Așezată vizavi de April la măsuță, se afla o femeie de vârsta mamei lui April care ciugulea dintr-o brioșă și care, fără nici o urmă de îndoială, cu o zi sau două în urmă primise un pumn în ochi.

S-au drogat din nou cu toții în mașină și, două ore mai târziu, erau în Amagansett. April a tastat codul de securitate și au intrat. Străzile erau pustii și, când cerul s-a întunecat, nu au văzut aprinzându-se lumina în casele din vecinătate.

În casă exista o mulțime de alcool, ceea ce i-a ajutat să evite o concentrare maximă de droguri. Singura incursiune afară a fost pe plajă noaptea, doar ca să asculte valurile ce se retrăgeau și să privească stelele. April se simțea foarte fericită, ca un copil care găsise o ascunzătoare în propria casă. Toți s-au entuziasmat pentru scurt timp când au văzut, mult mai departe pe plajă, un foc de tabără pe nisip; dar era foarte frig și ei nu erau îmbrăcați corespunzător, așa că nu s-au dus să vadă ce era cu el. La un moment dat, April și unul dintre ruși – decisese că erau ruși – au rămas singuri în piscina acoperită și au hotărât să încerce să facă sex, dar era o idee fără sorți de izbândă.

Când au plecat de-acolo înapoi spre oraș, cu cele din urmă sticle în mână, April s-a întors să arunce o ultimă privire casei și s-a consolat că nu spărseseră sau stricaseră prea multe, deși tot etajul părea vag deprimant. Chiar și pereții. Oricum, cineva avea să vină să curețe casa. Dmitri a condus în timp ce toți ceilalți încercau să nu adoarmă; erau încă pe Autostrada 15 când Dmitri, care încerca să scrie un SMS cu o mână în timp ce depășea altă mașină, a lovit o camionetă care mergea în sens opus. Camioneta a reușit să vireze puțin, așa

că nu au lovit-o chiar frontal; a derapat pe acostament şi pe urmă a căzut încet şi zgomotos pe o parte.

Nici unul dintre ei nu purta centură, dar Dmitri a fost cel care a încasat-o cu adevărat. Cumva, toţi ceilalţi stăteau acum afară din maşina distrusă – cele două tipe boceau – şi se uitau curioşi prin fereastra de pe partea şoferului la Dmitri, al cărui cap zăcea pe volan şi era întors în aşa fel încât nu-i puteau vedea faţa, ceea ce probabil că era mai bine. Nu se auzea încă nici o sirenă. Unde erau ambulanţele? Lui April a început să-i fie frică. Prin mintea ei s-au succedat gânduri ruşinoase: Slavă Domnului că nu era maşina ei. Slavă Domnului că nu conducea ea. Totuşi, nu avea să fie prea bine. Totul o să cadă în seama ei, pentru că fuseseră la ea acasă şi pentru că, de fapt, cine erau toţi oamenii ăştia? Numele ei era singurul care avea să dea cuiva ceva de care să se lege. S-a uitat din nou la portiera camionetei, care nu se mişcase. Pe ea scria „Sagaponack Nursery". *Nursery*, adică pepinieră, şi-a spus ea. Nu *nursery* în sensul de grădiniţă de copii. Brusc, şi-a dorit cu disperare să aibă din nou zece ani. Acum nu se mai putea preface. Telefonul ei era mort de mai multe zile.

– Cine are un telefon? i-a întrebat pe ceilalţi, dar ei erau ca nişte statui, ca nişte pitici de grădină. Un *telefon*!

În cele din urmă, disperată şi tremurând, a făcut doi paşi înainte şi, ţinându-şi răsuflarea, a întins mâna prin fereastra spartă, a smuls telefonul din mâna încleştată a lui Dmitri, l-a şters de jachetă şi a sunat-o pe mama ei.

Târgul se ţinea în centrul de conferinţe McCormick Place, chiar lângă Lake Shore Drive; Jonas şi Nikki au trebuit să plătească treizeci şi cinci de dolari fiecare doar ca să intre. Un număr de galerii din tot Vestul Mijlociu şi patru sau cinci din New York plătiseră pentru spaţiul pe care şi-l revendicau acum înăuntru. Broşuri micuţe pe măsuţe pliante acoperite cu feţe de masă conţineau biografii de o pagină ale artiştilor, precum cartonaşele pentru cei cu boli psihice; Jonas a luat tot ce a găsit. Cu cât mintea unui anume artist îl împingea mai aproape de marginea societăţii, cu atât puteai cere mai mult pentru opera lui – acesta părea să fie principiul dominant.

Era cumva revoltător și incitant în același timp. Câțiva outsideri morți deveniseră staruri, ca Henri Darger[1] sau Martín Ramírez. Poate că ce vedea nu era cu mult diferit, s-a gândit Jonas, de felul în care arta ca sistem îl percepuse pe Van Gogh, de pildă. Dar toți cei care umblau prin vastul labirint de tapet temporar i se păreau atât de detestabili, încât îi era greu să judece. A fost surprins cât de bătrâni erau, cu cel puțin zece sau douăzeci de ani mai mari decât el, dacă nu puneai la socoteală ocazionalul bebeluș în cărucior – speculanți boemi plini de ei, lăudând totul zgomotos, într-un efort de a compensa faptul că nu se puteau compara cu superba stranietate a ceea ce atârna pe perete în fața ochilor lor.

El și Nikki au scăpat de sarcina lor când s-au oprit la standul lui Larry Masters și au aflat că Masters se dusese să mănânce de prânz; au lăsat schița înrămată a lui Strauss la un asistent de galerie indiferent și au plecat în grabă. Nikki avea o listă pe o fișă de catalog cu acei artiști anume pe care Agnew voia ca ea să-i caute; îl interesa cu cât se vindea opera lor și, mai dificil, fotografii făcute cu telefonul ale operei respective, dar erau agenți de pază acolo, și Nikki, căreia îi era frică de polițiști, chiar și temporari, n-a putut decât să facă pe furiș câte o fotografie când și când. În schimb, a luat notițe din abundență și a adunat toate broșurile și listele de prețuri. Asta nu era de fapt o treabă pentru două persoane, așa că Jonas doar s-a plimbat printre standuri, oprindu-se acolo unde îi era atrasă privirea. S-a strecurat într-un grup de tineri corporatiști plini de respect pentru a arunca o privire la cerbii aceia emblematici grozavi din lucrările lui Martín Ramírez, care trăise pe străzile din L.A., aparent incapabil să poarte o conversație, și pe care paznicii de la ospiciu încercaseră la început să-l împiedice să deseneze, pe motiv că era ceva nesănătos. Desenele alea se vindeau cu zeci de mii de dolari acum. Erau scheme ale unor mașini

[1] Henry Joseph Darger, Jr (1892–1973), scriitor și desenator american, care a lucrat ca paznic la un spital din Chicago. După moartea lui a fost descoperit un roman fantastic de 15 145 de pagini, alături de câteva sute de desene și acuarele care îl ilustrează.

inexistente, hărți ale unor locuri inexistente, diagrame în detalii grozave, pline de date și numere pe care n-ai putea niciodată să le înțelegi. Era acolo un adult pe nume Morton Bartlett care petrecuse decenii fotografiindu-și propria colecție de păpuși. Jonas tocmai voia să o caute din nou pe Nikki, când a văzut un grup de portrete în cărbune, dacă le puteai numi portrete, ale unor oameni care țipau. Dar oare chiar țipau? Gurile lor erau deschise. Poate doar încercau să vorbească. Ochii erau întotdeauna inexpresivi, iar gâturile, subțiri și cilindrice, aproape ca niște tulpini de plante. Uneori exista un fundal, ușoare variații a ceea ce Jonas a decis, în cele din urmă, că era o stație de benzină, sau cel puțin semăna cu una; mai erau și câțiva câini desenați schematic, și niște forme ca niște cutii care ar fi putut fi televizoare, deși, dacă asta reprezentau, nu erau niciodată deschise. Dar fețele, gurile deschise, îndreptate în sus, păreau cu adevărat ambigue și obsedante.

Numărul scris pe un sticker lângă portrete era 12; Jonas s-a uitat în catalogul galeriei și a văzut prețuri înșirate, dar nu și o biografie a artistului, care se numea Joseph Novak. Când a întrebat-o pe femeia solidă, cu păr scurt, de la măsuța pliantă dacă îi mai putea spune ceva, ea l-a măsurat cu privirea și a zâmbit cu puțin cam multă răbdare, probabil, și-a dat el seama, deoarece tinerețea și înfățișarea lui nu sugerau că ar fi putut să cumpere ceva.

– Joseph este nou-venit în rândul nostru, a spus femeia; ea nu s-a prezentat, dar lui Jonas i s-a părut a fi proprietara galeriei, în care caz numele ei era Margo. El... ei, nu vreau să intru în detalii, dar a fost într-un institut de reeducare după o crimă pe care a recunoscut că a comis-o când era minor; la fel ca mulți artiști, a început să deseneze cu adevărat doar atunci când i-a fost luată libertatea, dar a ținut pasul după ce a fost eliberat.

– Deci încă mai lucrează la seria asta? a întrebat Jonas.

Margo s-a gândit puțin în ce fel să răspundă.

– Probabil, a spus ea. Adică, „serie“ e un cuvânt pe care l-ai putea folosi. Eu l-am întâlnit doar o dată pe Joseph. Desenele acestea au ajuns la mine printr-un frate de-al lui din

Kenosha, care bănuia că ar putea avea o oarecare valoare. Joseph însuși e... ei, comunicarea e dificilă, ca să zicem așa.

Jonas s-a mai uitat o vreme la desene. Aveau linii frânte, mânjite, ca atunci când scoți mina dintr-un creion și încerci s-o ții în mână. Erau figurative și, astfel, ceva mai puțin originale, într-un fel grotesc, decât unele dintre alte opere de acolo; și totuși, cu cât se uita mai mult la acele chipuri, cu atât era mai incitat, ca și cum ceea ce vedea era ceva ce nu mai fusese niciodată privit. A încercat să uite puținul pe care Margo i-l spusese despre artist, dar era greu. Ceva mai târziu, Nikki a trecut pe acolo și l-a zărit. A întrebat-o imediat dacă numele Joseph Novak era pe lista lui Agnew și a simțit o tresărire de emoție când răspunsul ei a fost „nu"

– Și tu, a spus el, ai văzut ceva interesant?

– Oarecum, a răspuns Nikki și i-a făcut semn cu un deget către standul aflat chiar în spatele celui al lui Margo.

Acolo era adunată multă lume. Pe perete atârnau o grămadă de portrete mari în ulei, în tehnică fotorealistă, ale unei familii cu aspect emblematic, de cele mai multe ori stând în fața a ceea ce era, probabil, propria lor casă, uitându-se atent la privitor, fericiți și țepeni – de fapt, era aproape ca și cum picturile erau portrete nu ale oamenilor înșiși, ci ale fotografiilor lor. Era ușor să-l recunoști pe dealer, într-un sacou de tweed și purtând un ecuson cu numele lui, care punea mâna pe umărul tuturor celor care vorbeau cu el. Și, o clipă mai târziu, Jonas și-a dat seama că familia care arăta atât de mândră și stătea cu spatele la opere, acceptând felicitările ocazionale – un tată, o mamă și un băiat care părea să fie în clasa a opta și purta un sveter pe care scria „DePaul University" – era aceeași familie reprezentată în tablouri.

– Nu, a spus Nikki, luându-l de mână. Acolo.

Jonas s-a uitat în dreapta standului, unde era o mică nișă sub un indicator de ieșire în caz de incendiu, și a văzut un bărbat care părea cam de vârsta lui. Purta un sveter la baza gâtului, cu un ecuson pe el, jeanși și bocanci cu șireturile desfăcute, și stătea pe podea în poziția lotus; lângă el era un teanc de caiete jerpelite, cu file detașabile, de culoare kaki, pe care scria DePaul University. Își ținea capul în jos și ochii

închişi, arătătoarele băgate în urechi şi buzele strânse, în vreme ce se legăna uşor, dar ritmic înainte şi înapoi.

– Cine e ăla? a întrebat Jonas, deşi a văzut imediat asemănarea cu familia lui.

April încă dormea când Cynthia a plecat de acasă pentru a se întâlni cu avocaţii lor la Debevoise[1]. De la Debevoise s-a dus direct în centru la firma Mariettei; Adam nu a putut să plece de la treburile lui ca să se întâlnească cu ea acolo, dar l-au pus pe speaker. Era umilitor ce mult durau asemenea întâlniri – câte lucruri trebuiau să fie luate în considerare, la care ea nici măcar nu se gândise. Niciodată n-o văzuse pe Marietta atât de practică şi de metodică. Când a ajuns Cynthia acasă, era aproape trei, şi Dawn, asistenta ei, i-a ieşit înainte la uşa de la intrare ca să-i spună că April încă nu se trezise. Binecuvântată fie Dawn! Deşi ea şi April abia se cunoşteau, Dawn făcuse ceea ce Edna, menajera, era prea speriată ca să facă, deschizând uşa camerei lui April la fiecare douăzeci de minute, ca să se asigure că încă mai respiră, pentru că ştia că asta avea să fie prima întrebare a Cynthiei, fie că o rostea sau nu.

Ochii ei s-au adaptat la întunericul din camera fiicei sale şi a văzut picioarele lui April zvâcnind în somn. Auzea sforăieli, care sunau bolnăvicios, şi totuşi liniştitor. A închis la loc uşa şi s-a dus să se aşeze din nou în verandă. Fiica ei dormea fără întrerupere de aproape cincisprezece ore, dar într-un fel asta răspundea dorinţei Cynthiei de a putea amâna discuţia cu ea până când Adam venea acasă de la muncă. Nu că voia ca April să creadă că era un soi de amestec în treburile ei, sau aşa ceva. Era greu să o facă pe moralista când îşi petrecuse ultimele treizeci şi şase de ore amintindu-şi fără să vrea toate dăţile când ea însăşi fusese drogată şi într-o maşină, ca pasager sau, o, Doamne, la volan, pe vremuri, când avea vârsta lui April. Nu avea de gând să-i ţină o predică

[1] Debevoise & Plimpton LLP, prestigoasă firmă internaţională de avocatură cu sediul central în New York, fondată în 1931

asupra acestui subiect, când simplul fapt că se afla aici nu era decât o dovadă a unei vieți norocoase.

Două ore cu avocații în această dimineață, două ore în care au fost analizate toate modalitățile prin care numele lui April putea fi ținut departe de justiție, și apoi, ca o problemă separată, departe și de presă. Nu au pretins că nu era un moment de criză; la acea masă de discuții erau fețe pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci. Asta era în regulă. De aceea îi angajase: pentru urgențe. Se simțea prost pentru toate minciunile pe care o rugase pe biata Dawn să le debiteze atunci când contramandase toate întâlnirile programate pentru acea zi; probabil că unii dintre oameni nu o crezuseră, și acum se simțeau ofensați. Dar familia era mai presus de orice alte considerații. Tot ceea ce îndrăznea să vrea de la această zi era ca fiica ei să ajungă la capătul ei într-o stare mai bună decât o începuse. Nu-i stătea în fire Cynthiei, și probabil că nu-i stătea nici lui Adam în fire, să-și exprime și chiar să simtă o dezamăgire reală față de oricare dintre cei doi copii ai lor. Dar realitatea dură cu care trebuia să se obișnuiască – chestia cu care Marietta o tot bătea la cap – era că familia Morey exista acum atât pe plan public, cât și privat, și din acest punct de vedere trebuia să se întâmple ceva, ca să se asigure că genul acesta de incident nu avea să mai aibă loc niciodată.

– E plăcut, îi spusese Marietta, să fi făcut atât de multe favoruri unor persoane în poziții influente, încât ele să îți întoarcă apoi această favoare. Dar, ascultă-mă pe mine, te poți întoarce la această sursă doar de câteva ori înainte ca oamenii să înceapă să simtă că profiți de ei. Și apoi are loc explozia, în privința curiozității despre familia Morey, în privința dorinței de a-i vedea pe cei aflați sus cum se prăbușesc; și apoi, munca fundației este afectată și numele tău începe să fie asociat cu alte lucruri decât cele bune, pe care tu și Adam ați început să le faceți. Oamenii vor să spargă acea bulă protectoare din jurul vostru, crede-mă. Nimic nu le-ar plăcea mai mult oamenilor decât să vă dovediți a fi niște ipocriți și ticăloși, în loc de familia generoasă și plină de compasiune care sunteți. Departe de mine, ca prietenă sau ca o persoană aflată practic pe statul vostru de plată,

să vă dau sfaturi despre cum să vă creşteţi copiii. Dar, ca aspect profesional, asta e ceva ce tu şi Adam trebuie să rezolvaţi.

Apoi Edna, cu o figură speriată, a apărut în pragul uşii spunând pe muteşte „s-a trezit" şi, câteva minute mai târziu, April a intrat cu paşi greoi în living, într-un tricou şi pantalonii de pijama ai lui Adam, cu părul ciufulit, cu faţa umflată, cu ochii aproape închişi. Trebuia să o vezi în cel mai rău hal, şi-a spus Cynthia, ca să înţelegi că frumuseţea ei nu putea fi alterată. Cynthia nu s-a ridicat.

– Îmi bubuie capul, a spus April răguşită. Vrei să-i spui tipei ăleia cum-o-cheamă să-mi dea nişte Advil?

Cynthia s-a aplecat înainte şi a scris ceva pe laptopul de pe măsuţa de cafea din faţa ei; comunicarea de felul acesta se făcea acum wireless. April s-a dus către canapea şi s-a cuibărit, rezemată de celălalt braţ, departe de mama ei.

– Vrei ceva să bei? a spus Cynthia politicoasă. Sau să mănânci?

– O, Doamne, nu, a mormăit April.

Poate că era egoistă, dar ceea ce Cynthia voia mai presus de orice să audă în acest moment era aceeaşi notă de încredere în ea, rugătoare, ca de copil, pe care o auzise în acel prim telefon de pe acostamentul Autostrăzii 15, doar ca să o liniştească, să o asigure că nu fusese teatru, că nu era vorba aici doar că April ştia cum să o joace pe degete ca să capete ceea ce voia: „mami mi-e frică", „mami am nevoie de ajutorul tău".

– Tata trebuie să sosească acasă curând, a spus Cynthia. Mi-am petrecut dimineaţa asta cu avocaţii noştri şi, practic, cel puţin în privinţa ta, în termeni legali, toată povestea asta nici nu s-a întâmplat.

Faţa lui April era ascunsă în spatele părului.

– Sigur că nu s-a întâmplat, a spus ea abia auzit. Ăăă, ai vreo veste despre Dmitri? Înainte ca Cynthia să întrebe cine dracu' e Dmitri, April a adăugat: Şi despre tipul care conducea camioneta?

Cynthia a oftat.

– N-au murit, a spus, ceea ce suna dur, dar, de fapt, era tot ceea ce ştia. Nimeni n-a murit.

– OK, a spus April.

Întotdeauna fusese precoce, întotdeauna ieșise în evidență. La un moment dat în ultimii doi ani a părut să se fi lovit de un soi de perete interior, și acum își petrecea zilele și nopțile intrând în goană în același perete, iar și iar. Cynthia era convinsă că trebuia să existe undeva un soi de cheie pentru April adulta, și că era vina ei că nu o găsise încă. Dacă erai mamă, era întotdeauna vina ta. Dar nu e prea târziu, și-a spus Cynthia. Mai e timp. A încercat să fie calmă și neprovocatoare, dar nu s-a putut abține.

– Cum am ajuns noi aici? a întrebat. Adică, încerc oarecum să mă uit în urmă și să caut greșeala, dar nu găsesc nimic. Și apoi, într-un fel frustrant, a început să plângă – de parcă ea era fiica, de parcă ea era cea care trecuse printr-un moment dificil și trebuia alinată. Simt că te pierd, a spus. Cum pot să împiedic să se întâmple asta?

– Mamă, n-o să mă pierzi, a replicat April, nu deosebit de prietenoasă. Te rog. De parcă nu ar fi deja suficientă dramă aici.

– Îmi pare rău, dar nu poți pur și simplu să mă sperii de moarte așa și să te aștepți să spun că totul e în regulă. Nu vreau să se mai întâmple așa ceva.

– Nici eu nu vreau să se mai întâmple așa ceva, a spus April.

Edna a intrat cu Advilul și un pahar cu apă pe o tavă; a așezat tava în capătul mesei cu blat de sticlă și s-a retras.

– De fapt, asta mă scoate din minți, a spus April cu o voce care nu era chiar așa de tăioasă. Sunt foarte sigură că se va mai întâmpla. Din nou. Chiar dacă nu vreau să se întâmple. Mă simt uitând cum mă simt când mă simt așa. A pufnit disprețuitoare. Peste câteva zile o să ies iar cu aceiași oameni și-o să fac aceleași rahaturi stupide, deși, de fapt, nu vreau să le fac. De ce se-ntâmplă asta? Adică, ce-ar trebui să fac cu tot timpul pe care îl am?

Cynthia a întins mâna și a încercat să o mângâie pe părul ciufulit, dar April și-a tras capul. Starea de spirit a copiilor ei întotdeauna a avut un fel de a o copleși pe a ei, astfel că, după zece minute de stat la celălalt capăt al canapelei holbându-se în gol, s-a simțit la fel de furioasă și de neajutorată

ca April, la fel de lipsită de răspunsuri şi de înstrăinată, deşi, în realitate, în afara acestui moment dificil, niciodată în viaţă nu se simţise mai aproape de miezul lucrurilor ca acum. Era preşedinta uneia din primele zece fundaţii caritabile cu un ritm susţinut de dezvoltare din New York. Fundaţia, la insistenţele lui Adam, îi purta numele. Oamenii veneau la ea cu tot soiul de iniţiative împotriva sărăciei, iar interesul ei le transforma în realitate, nu doar în ţară, ci şi peste ocean, în ţări pe care nu le văzuse niciodată. Nu mai existau intermediari între dorinţa ei pentru o lume mai bună şi lumea însăşi; tot ce avea de făcut era să şi-o imagineze. Dar chiar şi aceste triumfuri scădeau precum lunile pe o orbită îndepărtată în faţa nefericirii copilului ei. Şi-a aşezat obrazul pe braţul canapelei şi a aşteptat.

Când Adam a sosit acasă, jumătate de oră mai târziu, le-a găsit în aceeaşi poziţie, ca două suporturi laterale de carte înclinate; expresiile de pe feţele lor dădeau impresia că se certaseră mai mult decât o făcuseră în realitate. S-a aşezat în faţa lor şi a încercat preţ de un minut, în tăcere, să se concentreze. Era mult mai greu decât ar fi fost să nu se mai gândească la muncă. Problema era că zilele acestea totul părea adânc înrădăcinat în muncă. Zi şi noapte. Oriunde se ducea, oamenii îl implorau să îi accepte ca investitori în fondul lui speculativ de investiţii, care, pe parcursul celor patru ani de existenţă, obţinuse nişte cifre ce îl situau într-un teritoriu miraculos, unde oamenii sincer credeau că el făcea un soi de magie. Prieteni vechi, străini total necunoscuţi – toţi considerau chiar şi propria lor prezenţă în aceeaşi încăpere cu el ca fiind o minune a vieţii, iar unii dintre ei erau genul de oameni care se mândreau că nu acceptau niciodată un refuz. Uitau cu totul să se poarte cuviincios. Unii dintre partenerii mai noi ai lui Adam au încercat să-i spună că era nebun să umble fără o gardă de corp doar ca să-i ţină la distanţă de el pe aspiranţi, dar el nu voia să adopte această cale, mai ales nu la ceea ce erau evenimente sociale oficiale. Acum, fondul îşi pregătea oferta publică iniţială, şi asta însemna că în curând avea să se afle că unul dintre acţionarii săi fără drept de vot era guvernul chinez. Nu era nimic incorect sau necinstit

în asta; și totuși, când venea vorba de bani, exista un anume prag al mărimii dincolo de care outsiderii pur și simplu reacționau irațional. Dar mai erau câteva săptămâni până la acea experiență terifiantă. El și Cyn vorbiseră deja de cel puțin zece ori în acea zi, așa că nu era nimic cu care trebuia să fie pus la curent. Aveau un plan și acum nu trebuiau decât să găsească unul în celălalt tăria de a-l duce la bun sfârșit.

El a așteptat ca privirea lui April să o întâlnească pe a lui.

– Mai întâi, a spus el, mama și cu mine vrem să știi că acum nu e vorba despre droguri. N-o să fim ipocriți în privința lor.

– Dar o să vorbim despre droguri, nu-i așa? a spus Cynthia. Adică, eu cred că întrebarea trebuie pusă. Ești dependentă, ce crezi?

– Dumnezeule, a răspuns April. Dacă ai fi văzut vreodată în viață un dependent pe bune, ai ști că nu e cazul să întrebi așa ceva. Îmi place la nebunie cum vreți voi întotdeauna să vă demonstrați experiența și cunoștințele în școala străzii.

– OK, a spus Cynthia. Trebuia pusă întrebarea.

Nimeni nu a mai adăugat nimic. Telefonul lui Adam vibra; după ce s-a gândit o clipă, s-a uitat la ecran și a văzut că era un apel de la Devon. Cu șase luni în urmă îi încredințase lui Devon conducerea nou-înființatei divizii de speculații imobiliare cu proprietăți comerciale; era singura divizie a fondului despre care s-ar fi putut spune că avea performanțe sub așteptări, dar asta avea să se schimbe. Problema urgentă era că în privința luării deciziilor, Devon nu se dovedea atât de plin de inițiative cum sperase Adam, așa că primea telefoanele astea de șapte ori pe zi. Pe ăsta l-a lăsat să fie direcționat la căsuța vocală. Undeva la etaj au auzit o ușă deschizându-se, și apoi închizându-se.

– E adevărat că aș vrea să iau mai puține droguri decât iau în mod obișnuit, a spus April. Dar asta nu e același lucru.

– Cred că până și tu trebuie să recunoști, a spus Cynthia, că a fost cât pe-aci! Înțelegi, nu? Ceea ce vreau să spun e că trebuie să recunoști că ziua de ieri s-ar fi putut ușor încheia într-un fel mult mai rău decât să stai pe canapea în propriul tău living și părinții să-ți facă morală. Nu e tocmai greu de

crezut să-ți închipui că se putea încheia cu tine moartă sau în închisoare.

– Sau moartă și în închisoare, a spus April.

– Te rog să nu fii obraznică, a spus Adam. Discuția asta are un scop. Am petrecut o mulțime de timp astăzi discutând cu Marietta, și ceea ce a tot repetat e că trebuie cu toții să ne obișnuim cu un mod nou de a gândi. Îți place sau nu, familia asta are acum un nume, are expunere publică. Am fost suficient de norocoși ca să facem destui bani, ceea ce pentru oameni e ceva fascinant, și avem posibilitatea de a folosi o parte din acei bani ca să încercăm să facem bine. Ceea ce, într-un fel destul de ciudat, ne face pe toți o țintă a atacurilor. Există o mulțime de oameni care nu vor ca unii ca noi să reușească, nici măcar atunci când succesul nostru le aduce lor beneficii. La fel ca scorpionul și broasca[1]. Ar prefera să ne vadă doborâți. Dar noi nu vom fi doborâți. Am făcut tot ce am putut ca să ținem mai ales presa departe de orice indicii privind ceea ce s-a întâmplat ieri, dar astfel de informații sunt la fel ca apa – dacă nu ai mare grijă, o să găsească o cale de a se scurge, și, pentru a te proteja atât pe tine, cât și munca utilă pe care familia noastră dorește să o continue, trebuie să luăm câteva măsuri. Trebuie să anticipăm.

April a început să pară îngrijorată.

– Dacă rostiți cuvântul „dezintoxicare", a spus, jur că-mi ies dracu' din minți.

– Nu, a răspuns Adam. Și mai bine. De fapt, asta a fost ideea Mariettei. Eu trebuie să plec în China vreo zece zile, pentru afaceri și, de asemenea, pentru ceva treburi legate de fundație, și am devansat călătoria astfel încât să înceapă poimâine. Vii cu mine. Asta le va da timp suficient amicilor tăi care au distrus casa noastră de vacanță să rezolve problema, iar nouă, să rezolvăm cu șoferul camionetei în numele lor.

---

[1] Fabulă în care un scorpion o roagă pe o broască să-l treacă pe celălalt mal al unui râu, promițându-i că nu o va înțepa. În mijlocul apei, deși știe că se vor îneca amândoi, scorpionul o înțeapă totuși pe broască, pentru că asta îi stă în fire să facă. Morala este că firile fundamental rele sau vicioase nu se pot schimba.

– Ce? a spus April. China? Stai puțin. Dacă vrei să mă ascunzi undeva, nu pot măcar să aleg eu unde?

– Regret, nu. Fără St. Barts, fără Château Marmont, nici unul din locurile tale obișnuite. Nici unul din prietenii tăi obișnuiți. Toată ideea e să fii undeva unde nimeni să nu aibă habar cine ești.

– Nu pot să cred, a spus April, luptându-se cu lacrimile. Încerci să mă faci să dispar.

– Dimpotrivă, a spus Adam. N-o să te pierd nici o clipă din ochi. O să fie un moment tată-fiică.

Telefonul i-a vibrat din nou.

– Și sunt sigur că vei vedea niște lucruri pe care nu le-ai mai văzut niciodată până acum. Călătoriile deschid mintea. Oricum, nu e negociabil. Cyn, ai putea să-i ceri lui Dawn să te ajute cu telefonul la consulat și restul?

– M-am ocupat deja de asta, a răspuns Cynthia.

– Mami? a spus April.

Cynthia și-a așezat palma cu un gest blând sub bărbia fiicei sale.

– O, iubita mea, i-a spus. Zece zile. Nu e chiar atât de mult.

April s-a ridicat în picioare, s-a dus cu pași apăsați în camera ei și a trântit ușa. Adam și Cynthia au schimbat o privire care le îngăduia amândurora să râdă, doar pentru o secundă.

– *Déjà-vu*, sau ce? a spus Adam.

– Brusc, mă simt cu zece ani mai tânără, a zâmbit Cynthia.

Dar apoi a rămas cu privirea ațintită asupra ușii închise și, când s-a uitat din nou la el, plângea iar.

– Serios, a spus. Nu înțeleg. Unde am greșit?

Mobilul lui a vibrat din nou; Adam s-a ridicat ca să plece.

– N-ai greșit cu nimic, iubito, a spus el. O să înțeleagă și ea. Te maturizezi atunci când găsești acel ceva împotriva căruia să lupți, și, chiar așa, privește în jur. În drumul lui pe lângă canapea s-a oprit și a sărutat-o pe frunte. Orice ar fi, noi l-am ascuns bine.

Imaginea tânărului artist posibil autist care se legăna așezat pe podea, cu degetele în urechi, s-a imprimat în mintea

lui Jonas, și când, câteva zile mai târziu, el și Nikki s-au întâlnit cu Agnew în cabinetul lui din campus pentru a-i transmite raportul lor neoficial despre târg, asta a fost ceea ce i-a descris, mai degrabă decât lucrările de artă propriu-zise. Agnew avea un fel de a se rezema pe spate atunci când considera că auzea ceva interesant – de obicei, rostit de el însuși –, așa că Jonas și-a putut da seama că nu greșise când îi spusese povestea lui.

– Așadar, ce-ți închipui tu că nu voia să mai audă tipul ăsta? a întrebat Agnew.

– Tot circul ăla condescendent. Toată petrecerea aia cu vânzare, ca la cutiile Tupperware, ridicată în slăvi, pe care o fac, practic, din încercările lui de a comunica. Profitorii. Șarlatanii.

– Te înșeli, a spus Agnew. Și-ar fi pus mâinile peste urechi și dacă Maica Tereza vorbea prea tare pentru el, sau Rembrandt, sau Clement Greenberg[1]. Sau familia lui. Tu ești cel care emite judecăți de valoare în numele lui. Pentru el, zgomotul e zgomot.

Jonas a încuviințat din cap supus. Se simțea puțin naiv pentru că privea totul într-o lumină romantică.

– Cât despre șarlatanism, ai dreptate. Arta outsiderilor este năpădită de hoți, și gloabe, și oportuniști, și corupători. Ceea ce face ca diferența dintre ea și orice alt tip de artă să fie zero. Uită de ei. Nu merită să te enervezi pe ei. Diferența în cazul ăsta e că artiștii înșiși nu pot fi corupți. Și, de altfel, nici nu pot fi necorupți. Nu au asta în ei. Sigur, dacă sunt cu adevărat outsideri. În afacerea asta există imens de multă înșelăciune.

– Cum poți să-ți dai seama ce e real și ce nu?

– Păi, orice poate fi falsificat în lumea asta, dar se pare că absența totală a conștiinței de sine poate fi al dracului de greu de măsluit.

Asta l-a făcut pe Agnew, dintr-un oarecare motiv, să izbucnească într-un râs lătrat.

---

[1] Clement Greenberg (1909–1994), eseist american, critic de artă influent, promotor al expresionismului abstract

– Dar adeseori, a continuat el, nu trebuie decât să-l vezi pe artist. Atât de simplu e. E ca și cum ai fi unul din psihiatrii ăia citați de acuzare. Eu petrec mult timp acum făcând asta.

Pe pereții cabinetului întunecat al lui Agnew nu existau opere de artă, nici vreo reproducere. În schimb, erau atârnate fotografii înrămate ale unor artiști: Duchamp, Pollock, Warhol, și mulți alții ale căror fețe Jonas nu le recunoștea. Nikki îi spusese despre asta. Se părea că Agnew considera că operele de artă propriu-zise îi distrăgeau prea mult atenția; le privea atât de mult, chiar și reproducerile, încât nu mai putea face acea treabă anume pentru care se închisese în cabinetul lui. Așa că îi pusese pe pereți pe artiștii înșiși, pentru că, așa cum îi plăcea lui să zică, pe ei îi era mult mai ușor să-i ignore.

– Ai putea susține, a spus Agnew, că istoria artei moderne este istoria artiștilor care încearcă să uite ceea ce știu. Pentru ei, lumea gata construită este cu adevărat singura lume care contează. Poți să te străduiești toată viața să rupi toate acele legături cu lumea cunoscută și să le re-formezi, dar nu e niciodată același lucru ca atunci când nu ai fi avut aceste legături la început. Așa că, din punctul acesta de vedere, nu e greu să-ți dai seama când e cineva cu adevărat un artist, fie că el se consideră sau nu unul.

– Ai un buget, a întrebat Jonas, de la departament pentru cercetarea pe care o faci pentru cartea ta? Ca să plătești asistenții masteranzi?

Nikki, având încă în poală toate biografiile de o pagină ale artiștilor, pe care le adunase la târg pentru Agnew, s-a întors și s-a uitat la Jonas cu un început de uimire.

– Da și nu, a răspuns Agnew. Practic, departamentul reduce taxele studenților care lucrează pentru mine. Nu e ca și cum aș avea chiar niște bani cash de împărțit. Dar, oricum, mi-am folosit din plin suma acordată.

– N-ai vrea să mai iei un asistent? Neoficial. Adică, nu „neoficial", scuze, vreau doar să spun că nimeni nu va trebui să-mi plătească nimic. Nu e nevoie.

Agnew s-a lăsat pe spate.

– Ei, iată un tânăr foarte activ, a spus el.

– Aş putea face unele cercetări pentru tine. Să-i verific pe unii dintre artiştii ăştia. Poate chiar să găsesc alţii noi. N-o să merg într-atât de departe încât să-ţi ofer părerile mele, aşa cum fac masteranzii tăi, ci doar muncă de teren. Atât cât aş putea să fiu util pentru proiectul ăsta.

– De ce?

Jonas şi-a blestemat roşeaţa, apărută chiar în momentul în care voia să pară mai matur decât era, de fapt. Încerca să nu se uite la Nikki, care rămăsese cu gura căscată.

– De ce? Eu doar... Mi-am îndeplinit toate obligaţiile, sau aproape toate, şi nu am găsit nimic care să mă intereseze la fel de mult ca asta. E ca şi cum asta ar fi ceva ce am tot căutat, dacă are vreun sens ce spun. Ca să fiu sincer, deja mă gândesc înainte, la ceea ce vreau să fac după anul viitor. Cred că aşa pot să încep înaintea altora să lucrez la o teză, nu că se va intersecta în vreun fel cu munca ta. O să fie ceva cu totul diferit. Dar e un domeniu atât de vast.

Agnew s-a legănat în scaunul lui de birou, apropiindu-şi şi depărtându-şi vârfurile degetelor în aer o vreme, care lui Jonas i s-a părut cam un minut.

– Pot să-ţi pun o întrebare personală? a spus Agnew.

Jonas a încuviinţat din cap.

– Am citit în ziar, acum vreo câteva luni, despre un tip pe nume Morey, unul din tipii ăia cu fonduri speculative de investiţii, care a dat o petrecere pentru ziua de naştere a soţiei lui. A închiriat pentru asta Biblioteca Publică a oraşului New York. A cântat Wyclef Jean[1]. Sunt părinţii tăi, nu?

Jonas a încuviinţat din nou din cap şi s-a foit puţin.

– Ai fost şi tu?

– Sigur. De fapt, a fost aniversarea căsătoriei, nu ziua ei.

– Una mare, nu? A două'ş'cincea, sau aşa ceva?

– A douăzeci şi treia, a spus Jonas şi a râs fără voia lui. Câteodată tata chiar sare calul.

– Trebuie să recunosc, a spus Agnew, am citit despre cum îşi fac banii asemenea tipi, ce fac ei toată ziua, şi nu înţeleg

[1] Wyclef Jeanelle Jean (n. 1969), rapper, muzician şi actor haitian, deţinător a trei premii Grammy pentru activitatea sa muzicală

nimic. Active alternative, sau cum le zice, creierul meu pur și simplu refuză să priceapă. Și se presupune că nu sunt idiot. Dar, hei... oamenii cred că mă ocup cu chestii oculte.

Jonas nu a zâmbit.

– Știu ce cred oamenii despre o asemenea petrecere, a spus el, dar toată etalarea asta nu a fost pentru nimeni altcineva. A fost pentru ea. Ăsta e modul de a gândi al tatălui meu. Ei chiar se iubesc, în felul ăsta epic. Așa că eu încerc să mă concentrez pe chestia asta. Ăsta este adevăratul context a tot ceea ce fac ei – unul pentru altul. Restul sunt doar chestii aparente. Privită din afară, fiecare familie este ciudată într-un fel, nu?

Dar Agnew a clătinat din cap. S-a uitat la Nikki și a arătat către Jonas cu degetul mare.

– E de comă familia asta a iubitului tău, a spus el. Dar e OK. Nu poți să-l învinuiești pe el pentru asta și, oricum, n-aș face-o, pentru că așa devine doar mai interesantă prezența lui aici. Pentru că și asta e de comă, ceea ce facem noi. Adică, ceea ce studiem noi aici; ce urmează după asta? Dorința asta de a te hrăni cu fiecare nouă expresie a ceea ce înseamnă să suferi și să fii o ființă umană, nevoia asta de a căuta ce e nefamiliar și să îl transformi în familiar, e ca o afurisită de vânătoare de vulpi, și de-a lungul secolelor s-a restrâns și a ajuns la chestia asta. Ar trebui să oprim vânătoarea? Probabil, dar întrebarea e oricum irelevantă pentru că lumea nu e în stare să lase arta în pace. Și *après nous*, ce? Nu știu ce urmează, ce fel de artă, ce fel de artist. Chiar nu știu. Dar după toți acești ani, tu și cu mine vom fi aici la sfârșit. E destul de incitant, nu?

Cynthia învățase pe propria ei piele că trebuie să fie atentă cui dă numărul ei de mobil, dar oricum a ajuns să îl schimbe la fiecare șase sau opt luni. Indiferent câtă grijă avea, în mod inevitabil începea să primească telefoane de la persoane complet străine – instituții de binefacere reale sau nu, jurnaliști, socialiști nebuni furioși –, toți vrând ceva, pentru că atunci când dădeai bani, oamenii erau grozav de inventivi ca să te găsească, moment în care era timpul să-și schimbe din

nou telefonul. Uneori se trezea în situaţia penibilă de a nu-şi şti propriul număr de telefon, dar Dawn era întotdeauna la curent cu totul.

Dawn răspundea şi de telefonul de acasă. Deşi nu era în cartea de telefon, numărul rămăsese acelaşi de mulţi ani; Cynthia pur şi simplu nu mai răspundea la el niciodată. La sfârşitul zilei, Dawn îi dădea o listă printată cu mesajele care fuseseră lăsate. Erau cam 95% prostii, dar Cynthia nu se îndura să schimbe numărul sau să-l deconecteze; era ca şi când le-ar fi spus oamenilor care o cunoşteau că acum n-o mai cunoşteau. Pe Adam nu l-ar fi deranjat. Cantitatea de lucruri capabile să îl tulbure pe Adam părea să se micşoreze în fiecare săptămână. Uneori era şocată de lucrurile pe care trebuia să i le amintească, oameni pe care îi cunoscuseră sau locuri pe care le vizitaseră şi momente pe care le petrecuseră împreună, care aduceau o privire goală, de scuză în ochii lui atunci când Cynthia pomenea de ele.

Vineri după-amiază, în vreme ce Adam şi April erau încă în avion în drum spre Shanghai, Dawn i-a întins Cynthiei lista cu apelurile din acea zi pe telefonul de acasă şi apoi, surprinzător, a rămas în uşa biroului ei în vreme ce Cynthia o citea. Dawn venise să lucreze pentru ea cu scopul anunţat de a economisi bani ca să se înscrie la un masterat în administrarea afacerilor; Cynthia ajunsese să se bazeze pe ea în asemenea măsură, încât acum o plătea nu doar suficient pentru masterat, ci atât de mult încât masteratul însuşi părea un sacrificiu prea mare. Avea douăzeci şi patru de ani, cu doar doi ani mai mare ca April, şi era înfricoşător de competentă, şi dacă ar fi vrut, ar fi putut găsi o mulţime de feluri de a manipula evidenta afecţiune pe care o avea Cynthia pentru ea, dar nu era genul acela de persoană. Nu au existat niciodată limite între ele. Discutau despre orice. În privinţa bărbaţilor, biata de ea avea nişte gusturi mult mai proaste decât ar fi trebuit să aibă o fată la douăzeci şi patru de ani, şi, cu mama lui Dawn trăind cu un nou iubit în Queens şi practic ieşită din peisaj, Cynthia îşi făcea griji în orele în care Dawn nu lucra, imaginându-şi toate greşelile pe care ar putea să le facă o fată tânără şi frumoasă ca ea.

– Ce-i? a spus Cynthia încet, uitându-se peste listă.

Dawn a scuturat din cap.

– Nimic. Voiam doar să văd dacă recunoşti ultimul nume. Nu eram sigură dacă e corect. Dar probabil că nu. Îmi pare rău că nu l-am înţeles bine.

Privirea Cynthiei nu ajunsese încă până în capătul paginii. S-a uitat în jos şi a văzut numele Irene Ball.

– Nu, a spus. Mi-aş aminti de un nume ca ăsta. De ce?

Dawn a ridicat din umeri.

– A zis că sună din partea tatălui tău. Dar n-a vrut să spună de ce. Am avut senzaţia că era o născocire. De fapt, a sunat de trei ori.

Cynthia s-a uitat din nou la nume.

– Adică, a spus Dawn, asta e ceva ce ar trebui să ştiu, dar nu mi-ai spus că tatăl tău a murit?

– Ăla era tatăl meu vitreg.

Dawn s-a albit.

– Îmi pare rău. O, Doamne. Învaţă-mă să pun întrebări personale.

Cynthia a ridicat privirea către ea, apoi a întins mâna şi a strâns-o de braţ.

– Te rog, a spus. E vina mea.

Sâmbătă dimineaţă, Cynthia stătea în sufragerie bând un shake cu proteine pe care îl făcuse bucătăreasa de week-end, pierzând vremea cu ziarul şi uitându-se afară pe fereastră la bărcile care treceau pe învolburatul East River. Era ceva nou pentru ea să aibă toată casa la dispoziţia ei. Sigur că nu era complet singură; o menajeră putea fi auzită în dormitorul pricipal, iar bucătăreasa era în casă până la ora patru, pregătind o recepţie cocktail pe care o dădea Cynthia în seara următoare. Avea să fie ciudat să joace rolul de gazdă a unui eveniment fără Adam acolo, dar asta se întâmpla din ce în ce mai des, deoarece trebuiau să se împartă pentru a cuprinde sfera de influenţă a fundaţiei. Se pregătea să coboare şi să se uite pe câteva propuneri de burse în timp ce lucra pe StairMaster, când a sunat telefonul de pe bufetul din spatele ei. S-a întors să se uite la numele apelantului şi a văzut doar „nume necunoscut", „număr necunoscut". Şi-a strâns

buzele. Nimeni altcineva nu avea să ridice receptorul. Chiar înainte de al patrulea ţârâit, după care apelul era redirecţionat către căsuţa vocală, a răspuns.

Irene Ball era într-adevăr o persoană reală. Avea o relaţie – asta era expresia pe care a folosit-o – cu tatăl Cynthiei de patru ani. Vocea ei subţire, formală, sugera că era cam de vârsta lui, cel puţin, chiar dacă numele ei semăna cu al unei stripteuze.

– Irene Ball, a spus Cynthia. Şi tatăl meu ţi-a dat numărul ăsta?

A urmat o pauză.

– Da, desigur, a spus Irene Ball. Nu aş suna pur şi simplu din senin. Înţeleg că asta e o conversaţie stânjenitoare.

Stătuse cu el chiar şi în timpul bolii lui...

– Boală? a spus Cynthia.

A urmat o altă pauză, şocată sau cuviincioasă, dar oricum ar fi fost, Cynthia, care începea să se înroşească, nu avea răbdare.

– Ascultă, Irene, a spus, te rog să presupui că nu ştiu despre ce vorbeşti, da?

Cynthia îl văzuse ultima oară cu mai bine de un an în urmă, când, lucru neobişnuit, el apăruse în New York. Ea ştia că locuia în Florida; o dată sau de două ori pe an îi transfera nişte bani într-un cont bancar din Naples, şi la un moment dat el îi mulţumea politicos printr-un bilețel. Era greu de ştiut cât să-i trimită. Ar fi putut să-l facă milionar dacă voia, dar pentru că el nu-i ceruse niciodată nimic, chiar nu ştia de ce avea el nevoie şi nici ce sumă l-ar fi ofensat. Când a sunat-o să-i spună că e în oraş, ea l-a invitat să stea cu ei măcar câteva zile, dar el a spus că nu poate, că are nişte treburi de rezolvat. Aşa că au ajuns să-l vadă doar la cină. Copiii au stat la masă muţi şi uluiţi. El le-a spus poveşti despre copilăria ei şi i-a îmbrăţişat pe toţi cu multă căldură şi a plecat, iar la puţin timp după aceea, spunea acum Irene – sau poate, s-a gândit Cynthia, cu puţin timp înainte – a fost diagnosticat cu cancer la ficat. Chimioterapia i-a slăbit sistemul imunitar, s-a îmbolnăvit de pneumonie, a făcut un infarct când era în spital, cancerul s-a întins şi la pancreas... şi, ca să nu mai lungim povestea (asta e o expresie, s-a gândit

Cynthia), n-a mai ieșit din spital în ultima lună și era destul de sigur că nu avea să mai iasă niciodată de acolo, și, în lumina acestor lucruri, a luat o hotărâre.

– Le-a cerut medicilor să oprească tratamentul, a spus Irene, și ei au acceptat să onoreze această cerere. Este încă suficient de lucid ca să știe ce face, cu excepția momentelor când analgezicele îl copleșesc oarecum.

Acum plângea, ceea ce era emoționant, dar și derutant și nepotrivit, la fel ca plânsul unui crainic TV.

– Eu nu cred că ar trebui să facă asta. Vreau să continue să lupte. E un om minunat. Vorbește despre tine tot timpul. Când îți vede numele în ziar, decupează întotdeauna articolul și mi-l arată.

Ce era de spus? În loc să-și sune copilul ca să-i ceară ajutor, îi decupa numele din ziar și-l arăta oamenilor.

– Deci e în spital acum, sau a ieșit de-acolo, sau ce?

– Există un azil aici unde e un pat disponibil. E un loc atât de plăcut. E...

– Unde?

– Poftim?

– Unde, a spus Cynthia, simțind cum obrajii îi iau foc, este „aici"? Unde e tatăl meu? Adică, unde pe hartă?

– O! O, îmi pare rău. Credeam că... Scuze. Suntem în Fort Myers, Florida. Eu am o...

– Acum e cu tine?

– Nu, a spus Irene. E tot în spital. Nu-l pot muta până nu au un loc unde să-l mute. Eu sunt acasă la noi.

„Acasă la noi!" Cynthia a încercat să-și păstreze emoțiile în zona practicului.

– Cum se numește spitalul? a întrebat.

– Mă tem că probabil n-o să te lase să vorbești cu el. Nu la telefon. E treaz doar foarte puțin din timp.

– De ce e încă acolo, dacă nu vrea să mai fie acolo?

Irene și-a dres glasul.

– Aceasta este o parte, a spus ea, o parte foarte mică, a motivului pentru care am sunat. Locul acesta, care se numește Azilul Silverberg din sudul Floridei, este... e o instituție scumpă.

– Aha, a spus Cynthia.

S-a oprit din plimbarea ei prin cameră şi s-a uitat pe fereastră, dincolo de Triborough, peste întinderea plată a Queens-ului. Când era senin, putea să stea la fereastra aia şi să numere o duzină de avioane aşezate în straturi pe cer.

– Ei bine, Irene Ball, ai sunat pe cine trebuia. Se numeşte Silverberg?

Bucătăreasa a apărut în uşă; Cynthia a făcut un semn furios în aer, ca şi cum ar fi scris ceva, şi pe urmă şi-a pocnit degetele către ea, ceea ce a surprins-o vizibil pe femeie.

– Şi e în Fort Myers. Bun atunci. Ai fost de mare ajutor. Mulţumiri. Mult noroc.

– Poftim?

– Mă ocup eu de aici, a spus Cynthia, rezemându-şi fruntea de geam. Mulţumesc, Irene. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Vorbesc serios.

Din nou nici un sunet.

– Credeam..., a început Irene. Adică, poate că nu am explicat eu cum trebuie. Vii aici să-l vezi, da?

– Bineînţeles. Doar că... uite ce-i, nu vreau să jignesc pe nimeni, dar pentru că tatăl meu nu a pomenit nimic de tine, pur şi simplu nu vreau să iau totul de bun. Nu vreau să crezi că mă aştept să existe vreo obligaţie din partea ta. O să mă ocup eu cu dragă inimă de toate lucrurile de care trebuie să se ocupe cineva. Asta voiam să spun.

Bucătăreasa a apărut cu nişte hârtie şi un pix. Cynthia s-a aşezat din nou la masă, a scris cuvântul „Silverberg" şi a închis ochii.

– Tatăl tău şi cu mine, a spus Irene, părând destul de nedumerită, ne iubim.

Tăcerile astea lungi; oare aşa decurgeau discuţiile la telefon cu alţi oameni, oameni care poate că nu locuiau în New York? Era mai greu să fie politicoasă acum, când trebuiau făcute toate aceste aranjamente, aşa că Cynthia a spus:

– Ei, atunci îmi imaginez că ne vom vedea curând. La revedere.

Şi a închis. „Irene Ball", şi-a spus. „Ce nume." Tremura atât de tare, încât a trebuit să aprindă o ţigară în casă. Cel puţin

nu era nimeni acolo care să o certe pentru asta. A sunat la Lee Memorial în Fort Myers și a cerut să vorbească cu șeful secției de cardiologie, și, în timp ce aștepta să fie sunată înapoi, a vorbit cu directoarea de la Silverberg, care i-a spus că îi părea foarte rău, dar nu existau paturi disponibile. A încheiat convorbirea politicos, dar fără să accepte acel răspuns, și pe urmă a fugit în living, și-a luat laptopul, a găsit raportul anual de la Silverberg online și a derulat documentul până la sfârșit. Era administrat, așa cum bănuise, ca o instituție de caritate și, deși era una locală, consiliul de administrație includea două nume cunoscute. L-a sunat pe unul din membri – chiar dacă era încă devreme, chiar dacă era sâmbătă – și a spus cât de clar posibil că are nevoie de o favoare. Întotdeauna, când era vorba de a obține niște lucruri, exista un nivel deasupra nivelului tău. Întotdeauna exista acel nivel următor pe care îl recunoșteai și la care aspirai.

La sfârșitul după-amiezii, tatăl ei fusese transferat la azil cu ambulanța. Deoarece Adam și April plecaseră cu avionul lor, i-a lăsat lui Dawn un mesaj vocal să-i rezerve un charter către Florida luni seara; luni la prima oră era o întâlnire a consiliului de administrație al fundației la care trebuia să fie prezentă și, oricum, s-a gândit ea, de ce să nu-l lase să se instaleze, cât mai confortabil, poate să-i dea lui Irene și lungilor ei tăceri o șansă să-și ia personal la revedere.

El era un bărbat extraordinar de mândru. Niciodată nu-i ceruse nimic și nu avea să înceapă să o facă acum, când era lipsit de putere. Pentru asta, se simțea mândră de el și în același timp frustrată. De ce ar risca el ca să nu-i fie îndeplinită o nevoie mai degrabă decât să-i ceară ei să i-o îndeplinească? Cu siguranță nu se putea gândi că ea ar spune „nu". Poate că se simțea vinovat. Sau poate credea că dovedea delicatețe dacă o ferea de toate amănuntele slăbiciunii lui. A amânat să-l sune pe Adam pentru că își făcea griji că el ar vrea să întoarcă imediat avionul și să se îndrepte spre casă. Prea obositor și, de asemenea, inutil, deoarece cardiologul cu care vorbise estimase că tatăl ei mai avea câteva săptămâni de trăit. Jonas era în Chicago și nu părea să aibă prea mult

rost să-l ia de la studiile lui ca să stea lângă patul de moarte al unui om pe care aproape că nu-l cunoştea.

În seara următoare a fost recepţia cocktail, pentru o instituţie de caritate pentru copii cu care fundaţia tocmai începuse să colaboreze, numită Little Red Wagon[1]. Un eveniment restrâns, pentru câţiva donatori influenţi, poate douăzeci de oameni cu totul. A petrecut mult timp scuzându-se pentru absenţa lui Adam. Era deprimant să interacţioneze singură cu toată lumea din încăpere, chiar dacă nu era prima oară când o făcea, chiar dacă respectiva încăpere era în propria ei casă. Se simţea eliberată şi tristă în acelaşi timp. Întotdeauna aceleaşi feţe la evenimentele astea.

Către sfârşitul recepţiei, una dintre bucătărese a venit până în pragul camerei şi i-a făcut un semn discret Cynthiei. Era un apel telefonic pentru ea, care fusese transferat la bucătărie dintr-un anume motiv; a răspuns acolo, în timp ce toţi chelnerii s-au întors cu spatele şi şi-au făcut de lucru în tăcere. Uluitor, era din nou Irene care suna; dar înainte ca Cynthia să o amâne, Irene a întrerupt-o ca să-i spună că sănătatea tatălui ei, acum instalat confortabil la azil, a cunoscut o schimbare abruptă, astfel încât era mai bine ca Cynthia, în loc să aştepte până mai târziu în cursul săptămânii, aşa cum plănuise, să vină acolo cât de repede putea.

Sub nici o formă, nici măcar după ce Jonas a adus în discuţie fără ruşine numele părinţilor lui, Margo, proprietara galeriei, nu avea de gând să-i ofere datele de contact pentru Joseph Novak. I-a tot repetat lui Jonas că ea lucra în branşa asta de treizeci de ani, ca şi cum asta explica totul. Dar pe urmă, Jonas a avut o idee grozavă. Şi-a adus aminte că Margo a pomenit, la târgul de artă, de fratele din Kenosha. După cum s-a dovedit, erau o mulţime de Novak în Kenosha, dar în cele din urmă Jonas l-a găsit la telefon pe cel pe care îl căuta şi după aceea a fost vorba doar de o simplă negociere. Lui Arthur Novak nu-i păsa de unde veneau banii. Îţi puteai

[1] Fundaţie creată în 2004, după distrugerile provocate în Florida de uraganul Charlie

da seama din vocea lui veselă cât de încântat era că nimerise în lumea asta de idioți bogați care aveau nevoie mereu de lucruri noi pe care să-și risipească banii.

Dar când Jonas i-a cerut adresa fratelui său, Arthur a ezitat o clipă.

– Știi pentru ce a fost închis, nu? a întrebat.

Prudența care apăruse brusc în vocea lui Arthur l-a făcut pe Jonas să se teamă că s-ar putea răzgândi cu totul.

– Sigur, a spus Jonas, știu totul despre asta.

– Bine atunci, a spus Arthur și i-a dat lui Jonas adresa.

Jonas nu i-a spus lui Nikki de povestea cu închisoarea – era și așa destul de șocată de „pasiunea" lui nebună pentru Agnew și de toată ideea asta a lui de a-i oferi în dar, efectiv, un artist atât de marginal, încât nici măcar Agnew nu auzise de el.

– Gândesc în perspectivă, a spus Jonas. Vreau să spun că sunt sincer interesat de acest subiect, și în acest moment mă bucur oarecum de bunăvoința lui Agnew, dintr-un motiv oarecare, și vreau să profit. În felul ăsta pot să-mi încep mai devreme teza de masterat.

– De ce naiba contează cât de repede o faci? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri. Poate că era o modalitate de a micșora distanța dintre el și ea. Dar, în final, impulsul era atât de puternic, încât lui chiar nu-i mai păsa care era motivul. Două zile mai târziu, a închiriat o mașină și s-a dus în Wisconsin. Doar câmpuri cafenii și tulpini rupte de cereale mărgineau autostrada, iar din când în când apărea din senin o firmă ciudată – un angrosist de băuturi alcoolice, un magazin de mașini agricole sau o biserică a mormonilor –, și pe urmă dispărea în oglinda retrovizoare. Când ceasul a arătat o oră rezonabilă, a început să formeze numărul lui Novak, dar Arthur Novak îi spusese să nu se aștepte ca fratele lui să răspundă neapărat, și n-a răspuns. Jonas nu lăsa telefonul să sune de mai mult de cinci sau șase ori, de teamă să nu-l enerveze. Conducea cu indicațiile de adresă printate și ținute cu un deget de volan. Aproape ajunsese – mergea prea încet, aplecat peste volan, să se uite la indicatoarele de străzi pe lângă care trecea –, când i-a sunat telefonul mobil.

– Cine e acolo, a spus vocea de la celălalt capăt, de ce mă tot suni şi închizi?

Jonas a simţit un fior rece străbătându-l.

– Fratele tău mi-a dat numărul, a spus. Îmi pare rău că te-am sunat de atâtea ori, încercam doar să dau de tine. Numele meu e...

– De ce n-ai lăsat naibii un mesaj?

O întrebare perfect logică, ce l-a relaxat pe Jonas şi, în acelaşi timp, l-a făcut să se simtă puţin dezamăgit la gândul că avea de-a face cu cineva mult mai raţional decât crezuse el.

– Ai dreptate, a spus. Îmi pare rău. Oricum, am sunat pentru că – a văzut pe fereastră indicatorul cu strada lui Novak, dar a decis să se mai învârtească de câteva ori în jurul ei şi să continue să vorbească –, am sunat pentru că sunt o persoană interesată de artă, şi am văzut câteva din desenele tale, şi cred că sunt cu adevărat minunate. Şi mă aflu întâmplător în oraşul tău astăzi... eu locuiesc în Chicago... şi speram că o să te pot întâlni şi, poate, să văd şi alte lucrări... alte lucrări de-ale tale.

A urmat o pauză foarte lungă.

– Joseph? a spus Jonas în cele din urmă. Eşti acolo?

Nimic. Era imposibil să fi pierdut semnalul – se învârtise doar în jurul străzii. Jonas a văzut numărul 236 pe o casă cu aspect dărăpănat lipită de altele două şi şi-a dat seama că se afla chiar în faţa uşii lui Novak. Începea să creadă că făcuse o mare greşeală – nu că îl căutase pe Novak de la bun început, ci în felul impetuos în care o făcuse. E ciudat să te simţi obiectul paranoiei altcuiva. Şi iată-l aici, holbându-se la ferestrele artistului.

– Mi-e foame, a spus Novak.

– Ce? Ţi-e foame? Şi mie mi-e cam foame. Vrei să mergem undeva să mâncăm?

Tăcere.

– Sau vrei să aduc eu ceva de mâncare, a întrebat Jonas, când vin la tine?

– Arby's? a spus Novak, puţin cam moale, dar părând mai interesat acum.

– Sigur, a răspuns Jonas. Iau ceva de la Arby's și vin. E vreun Arby's lângă casa ta?

Novak a închis. Jonas și-a coborât fereastra și s-a uitat după cineva pe stradă pe care să-l întrebe unde e Arby's. Dar străzile erau pustii la ora aia, dacă nu cumva erau așa toată ziua. Vedea oarecum problema din punctul de vedere al lui Novak: dacă vocea știe unde locuiesc, atunci de ce n-ar ști unde e Arby's?

Dawn a închiriat un avion de la Teterboro și a însoțit-o în limuzină; biata de ea, avea ochii tot timpul în lacrimi – în primul rând, dintr-un fel de remușcare îngrozită că fusese cât pe ce să ignore un apel care venea de pe patul de moarte al tatălui patroanei sale, dar și pentru că își pierduse propriul tată, bolnav de cancer, când era în liceu. În limuzină a întrebat, pe un ton detașat, dar în care se simțea o notă de speranță, dacă Cynthia avea nevoie de ea în Florida. Cynthia a mângâiat-o pe chipul neliniștit și i-a spus că singura ei sarcină, în următoarele două zile sau atât cât va fi nevoie, era să se scuze convingător, în numele ei, zecilor de persoane ale căror întâlniri cu ea trebuiau acum să fie amânate pe timp nedefinit – o treabă destul de ușoară, dacă Dawn ar fi avut libertatea de a explica exact ce o ținea pe Cynthia departe, dar Cynthia, pentru a-și păstra intimitatea, o rugase să vină cu o poveste diferită.

Când au ajuns acolo, avionul încă mai era alimentat cu carburant, așa că limuzina a rămas pe pistă o vreme. La orizont începea să se lumineze. Dawn a adormit cu capul pe umărul ei. Prin parbriz, Cynthia l-a văzut pe pilot trecând, încercând să-și încheie gulerul cu o mână, în timp ce în mâna cealaltă ținea o cola dietetică.

Ar fi fost plăcut să aibă familia în jurul ei, dar interesele lor erau răspândite în toată lumea, așa că a stat în avion singură, cu excepția unui însoțitor de zbor care a încercat aproape tot timpul să rămână în afara razei ei vizuale, în spatele peretelui despărțitor. Jonas nu răspundea la telefon. Poate că era la cursuri; oricum, dacă era nevoie, cu siguranță Cynthia putea trimite avionul la Chicago după el. Vorbise

cu Adam în timp ce-şi făcea bagajul – era prea agitată ca să mai calculeze diferenţa de fus orar – şi, aşa cum se aşteptase, el se oferise să se întoarcă imediat, dar nu avea nici un rost. Munca pe care o făcea el era prea importantă. Şi, oricum, se părea că era posibil ca tatăl ei să fie deja mort atunci când Adam ar putea ajunge la Fort Myers, de la Shanghai; dar ea ştia că dacă rostea aceste cuvinte cu glas tare ar fi izbucnit în plâns, şi asta l-ar fi făcut pe el să se întoarcă oricum, aşa că i-a spus doar că îl iubeşte şi că o să-l ţină la curent cu situaţia.

Nu-şi adusese nimic de citit şi erau prea mulţi nori ca să se uite pe fereastră. Şi-a spus că acesta era probabil un moment când, în mod normal, te întorci cu gândul în trecut. Până acum reuşise să-şi facă tot timpul de lucru şi să rămână detaşată de ceea ce ar trebui să simtă. Dar să revadă toate greşelile tatălui ei, micile lor momente de bucurie confuză – asta semăna prea mult cu un elogiu, cu o grăbire a lui către mormânt, şi a refuzat să o facă. În schimb, s-a trezit întrebându-se care era ultimul mare succes, în privinţa vitezei, în transportul de oameni. Motorul cu reacţie? Cum era cu o sută de ani în urmă? De ce dura acum la fel de mult ca să ajungi de la New York în Florida ca în anii dinainte de a se naşte ea? Ce logică avea? Dar dacă se gândea ea acum la asta, erau mari şanse ca şi alţii să se gândească deja de o vreme; undeva se lucra la asta, cineva avea nevoie de un înger ocrotitor.

Dawn îi găsise un hotel decent în Fort Meyers şi acolo s-a dus mai întâi Cynthia ca să-şi lase bagajele şi să facă un duş rapid. A încercat să nu se grăbească, pentru că, într-un fel, graba părea să aducă ghinionul, sau să arate ca o lipsă de încredere; în timp ce se schimba, mobilul stătea pe comodă şi a evitat să se uite la el exact la fel cum ar fi făcut-o dacă cineva o privea. L-a chemat pe tipul de la recepţie sus în cameră ca să-i spună că avea nevoie de o maşină cu şofer la dispoziţie în permanenţă pe timpul şederii sale, adică să fie pe o durată nedeterminată; dar s-a dovedit că Dawn sunase deja şi aranjase şi asta.

Șoferul Cynthiei era un bărbat la fel de bătrân ca tatăl ei, un cubanez pe nume Herman, tuns foarte scurt și cu un gât ridat și bronzat neuniform. Herman era de o politețe desăvârșită, dar avea o privire răutăcioasă. Ea s-a gândit că fusese probabil în armată. Herman nu vorbea niciodată neîntrebat. Purta un sacou peste o cămașă cu mâneci scurte și ea își închipuia că atunci când ajungea acasă de la muncă în fiecare zi, primul lucru pe care îl făcea era să arunce sacoul ăla pe podea, iar nevasta lui îl lua de jos și îl atârna undeva.

Florida. Era o mare dezamăgire. Poate de aceea se adunau aici bătrânii – faptul că trebuiau să o lase în urmă nu avea să pară un lucru atât de rău. Cynthia s-a uitat de pe bancheta limuzinei la drumurile cu șase benzi și la centrele comerciale, nenumăratele șantiere, zidurile înalte și terenurile de golf abia vizibile, ca și cum viața pe un teren de golf era ceva atât de dezirabil, încât o privire prea directă într-acolo ar arde cumva ochii.

Erau încă în peisajul infernal plin de mașini – cumva, ea își imaginase că nu vor fi – când a simțit cum Herman încetinește, și apoi mașina a cotit la stânga pe lângă o stație de benzină cu un magazin Krispy Kreme[1] înăuntru, iar la două sute de metri mai departe era Azilul Silverberg din sudul Floridei. Cynthia nu avusese niciodată până atunci vreun motiv ca să vadă un azil pe dinăuntru și avea doar o vagă idee despre ceea ce se petrecea acolo. În parte din teamă, în parte deoarece credea că era important să continue să se poarte ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, a pășit într-un soi de transă apatică pe coridorul lung, până la biroul infirmierelor, cu inima bubuindu-i, și, din ceea ce a putut observa, acela era practic un spital care nu mirosea a spital. Mai era și tăcut, și mai puțin aglomerat, și avea un singur nivel. Și era servit de oameni care erau în mod clar un soi de îngeri, avataruri luminoase, într-un chip trist, ale altruismului. În privința asta avea sentimente ambivalente. Nu i se putea cere să se integreze printre acești oameni. Spera că cel puțin unul dintre ei avea să se simtă la fel de speriat, și de egoist, și de

[1] Krispy Kreme Doughnuts, Inc, companie de gogoși creată în 1937

nepotrivit cum se simțea ea, că poate era cineva care lucra aici doar ca urmare a condamnării lui la muncă în folosul comunității și avea să creeze o legătură cu ea și poate chiar să-i dea o gură din sticla pe care o ținea în dulăpiorul lui, doar ca să reziste de-a lungul zilei fără să cedeze nervos cu totul. Dar nu. Înainte chiar să fi ajuns la capătul coridorului, o femeie voinică într-o uniformă de infirmieră care ar fi putut fi purtată ca o cămașă hawaiiană a ieșit din spatele biroului ca să o întâmpine. Cumva, chiar și lipsa de formalitate a femeii era înfricoșătoare, ca și cum politețea ar fi fost unul din confort urile pământești prețioase pe care Cynthia ar fi trebuit să le lase la intrare.

– Ești fata lui Charlie, a spus ea. Am văzut imediat. Eu sunt Marilyn.

– Bună, a spus Cynthia.

Voia să se întoarcă și să o ia la fugă pe coridor către Herman, să sară pe bancheta din spate a mașinii lui și să vadă, în oglinda retrovizoare, încruntătura lui dezamăgită.

– Tatăl tău doarme acum, a spus Marilyn, dar te duc înăuntru să-l vezi. E un tip fermecător omul ăsta.

A luat-o pe Cynthia de mână și a condus-o pe coridor; iar Cynthia, o femeie în toată firea, o femeie care conducea o fundație de caritate importantă, cu angajați la firmă și în gospodărie, o femeie care își dedicase viața cauzelor bune din lumea întreagă, s-a trezit efectiv trăgându-se ușor înapoi, ca un copil, din acea mână atunci când au intrat în camera tatălui ei. Era ca o cameră de spital imaginară, ca acea încăpere secretă ascunsă în inima unui spital obișnuit pe care numai omul care o construise avea voie să o folosească. Era uriașă și bine mobilată, cu un tavan înalt, cu lucarnă, unde se învârtea alene și tăcut un ventilator. Lumina era stinsă și storurile erau lăsate pe trei sferturi; pereții aveau o tentă albăstruie, dar era prea întuneric ca ea să-și dea seama dacă erau chiar zugrăviți în albastru. Pe un perete era o comodă, deasupra căreia se vedea un casetofon portabil și un teanc de CD-uri. În capătul îndepărtat al camerei, în obscuritatea liniștitoare care era asemenea obscurității nu din adâncul apei, ci la vreo jumătate de metru de suprafață, erau câteva

monitoare de-o parte și de cealaltă a patului. Toate erau închise. Patul însuși părea imens, proporționat asemenea unui pat obișnuit în care ar sta un copil. După un minut, Cynthia i-a deslușit capul așezat pe pernă. De ambele părți ale patului erau grilaje, și se vedea o cuvertură matlasată groasă care cu siguranță nu părea să aparțină spitalului. Ar fi putut să fie ceva adus de acasă. Dar ea nu avea de unde să știe. Era atât de liniște, încât, deodată, s-a gândit, ca într-un vis, că toți ceilalți așteptau ca ea să-și dea seama ceea ce ei deja știau, că tatăl ei era mort. S-a întors către Marilyn, dar ea ieșise din cameră.

În întuneric, va trebui să se apropie de fața lui ca să o vadă cu adevărat, dar încă nu era pregătită să facă asta. Pe sub storul din stânga patului, vedea un mic lac: clar artificial și părând destul de neîngrijit, un soi de metaforă a seninătății, în ciuda celor câteva rațe care veniseră să se bălăcească în apa mică, iar pe o stâncă de pe malul îndepărtat un cormoran își întindea aripile ca să și le usuce. Simetria lacului nu era plăcută și părea înghesuit într-un spațiu prea mic pentru el, ca rezultatul unui compromis de proiectare sau poate un capriciu sentimental al celui care crease locul acesta, la care constructorii nu au avut ce să facă, decât să ridice din umeri și să-l realizeze. Marilyn s-a întors în cameră apărând în spatele ei cu un borcan cu cremă emolientă și un ceai cu gheață Snapple cu un pai în el.

– Deci ăsta e ultimul lucru pe care mulți oameni îl văd, i-a șoptit Cynthia, continuând să se uite pe fereastră.

– Cine știe ce văd, a răspuns ea cu blândețe. Oricum, prietena tatălui tău petrece mult timp uitându-se la el.

Și doar atunci Cynthia a observat că în stânga comodei era o ușă – foarte mare, astfel încât să poată trece prin ea un scaun cu rotile sau poate chiar marele pat – care ducea la o verandă închisă, unde era posibil, cel puțin, să simți briza și soarele și să auzi ceva, chiar dacă cel mai probabil erau doar zgomotele traficului și ale șantierelor. Așezată pe unul din cele două scaune de acolo, fumând o țigară, era Irene Ball. Cynthia nu-i putea vedea decât partea din spate a capului, care era coafată și de un blond aproape alb. Avea picioarele

încrucişate şi o sandală de piele împletită îi atârna de un picior, nemişcată precum un ţurţure.

Dincolo de lac era o fâşie de copaci, gândită probabil să evoce adâncul pădurilor, chiar dacă de cealaltă parte a ei se găsea chiar autostrada. Sau poate un teren de golf. S-a gândit că totuşi era autostrada. Nu mai ştia exact unde se aflau după ce au intrat pe alee.

Cât de tăcut posibil – nu voia să-l trezească, şi-a spus ea –, Cynthia s-a aşezat pe unul din scaune, care fusese tras la căpătâiul imensului pat. Era probabil acolo pentru că în locul acela îi plăcea lui Irene să stea. Gura tatălui ei era deschisă şi, când ea şi-a aplecat puţin capul înainte, a auzit răsuflarea lui neregulată. A început să plângă când l-a văzut cum arată: slăbit de nemâncare, cu părul rărit, cu pielea pătată. Dar în acelaşi timp a simţit că ar fi fericită să stea aşa o vreme, dacă nu la nesfârşit. Nu era pregătită să-l lase să plece, dar nici nu voia ca el să se trezească, pentru că cineva slăbit ca el avea nevoie probabil de ceva, şi de unde să ştie ea de ce avea el nevoie? De unde să ştie ea cum să-i dea ce îi trebuia? Bătuse atâta drum până aici şi nu era bună decât să ceară ajutor de la altcineva. Îşi dorea ca patul, sau camera, sau însuşi acest loc să fie nesatisfăcător într-un fel pe care ea să-l vadă, astfel încât să poată să ceară frumos, sau să facă o criză de nervi, sau chiar să doneze nişte bani pentru ca acel lucru nesatisfăcător să fie îmbunătăţit. Dar totul de aici părea perfect potrivit scopului său. Capul lui bătrân era asemenea unui monument vandalizat şi ea a rezistat impulsului de a întinde mâna şi de a-l mângâia. „Sunt aici", i-a spus ea în tăcere. „Am ajuns la timp." Afară, fumul de la ţigara lui Irene urca şi urca, până când s-a risipit pe tavanul verandei. Nu dusese ţigara la gură de ceva timp.

În mână cu pungile pătate de grăsime şi ţinând în echilibru o cutie de carton cu mai multe tipuri de suc în ea, Jonas a sunat la numărul 236 cu cotul, apoi a sunat din nou, dar nu a venit nimeni la uşă şi nici nu auzea pe cineva mişcându-se înăuntru.

Strada din spatele lui era îngustată de două șiruri de mașini parcate, dar nicăieri nu părea să se miște nimic. A dat ocol casei în căutarea unei ferestre pe care s-ar putea uita discret, și a observat un șir de scări exterioare care duceau la o intrare de la etaj. Asta trebuia să fie, și-a spus; a urcat scările și, în loc să lovească în ușă cu piciorul, a strigat prin ea că a adus mâncarea de la Arby's. O secundă mai târziu ușa s-a deschis și Jonas a pășit înăuntru. Nu era nimeni acolo în fața lui, dar și-a dat seama că era privit prin spațiul îngust dintre ușa deschisă și balamalele ei. A mai făcut doi pași înainte. Deși putea vedea în fața sa un coridor micuț care ducea probabil la un dormitor și o baie, casa lui Novak consta în mare parte dintr-un living pătrat, care ar fi trebuit să fie întunecat, deoarece pe două părți era mărginit de alei, dacă n-ar fi fost acolo de cel puțin două ori mai multe lămpi decât era necesar pentru o cameră de dimensiunea aceea. Toate erau aprinse. Efectul era mărit de faptul că pereții erau proaspăt vopsiți într-un soi de alb care-ți prăjea creierii. Ferestrele erau acoperite cu bucăți de hârtie prinse cu scotch. Mirosul din cameră era îngrozitor, încât Jonas a trebuit să facă un efort să nu se dea înapoi.

Novak a închis ușa în spatele lui Jonas și a înșfăcat mâncarea din mâinile lui. În dreapta lor era o chicinetă mică, ce părea împuțită, și Novak a golit punga pe dulapul de acolo, desfăcând fiecare pachet și verificând cu grijă, în cazul sendvișurilor, sub chiflă. A ridicat capacul de la fiecare suc, și-a băgat un deget înăuntru, apoi l-a vărsat în chiuvetă. Jonas și-a dres glasul.

– Joseph? a spus. Eu sunt Jonas.

– Asta o să fie derutant, a spus Novak și a început să mănânce un sendviș cu carne de vită și un soi de brânză peste ea.

Jonas și-a simțit propria uimire reflectată în privirea lui Novak și și-a dat seama că fiecare dintre ei era uimit de cât de tânăr era celălalt. Novak, deși începuse bine să chelească, tot nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– De ce ai adus toată mâncarea asta? a întrebat Novak. E prea mult. Nu mai vine nimeni, nu?

– Doar eu. Nu știam ce-ți place, așa că am luat câte unul din fiecare, de probă.

– De ce? a spus Novak și s-a încruntat. Ai venit aici ca să mă furi.

– Nu. Absolut deloc. Așa cum ți-am spus și la telefon, sunt un fel de fan al tău. M-am dus la un târg din Chicago și acolo erau expuse câteva din lucrările tale. Mi s-au părut cu adevărat frumoase. Știai că oameni de departe, din Chicago, cred că ești un mare artist?

Se auzea vorbind ca și cum Novak ar fi fost un copil, dar cum altfel trebuia să se poarte? De unde să știe cu ce personalitate a lui discuta?

– Nu știi despre ce vorbești, a spus Novak.

– O să-ți plătesc mulți bani pentru lucrările tale, dacă vrei să le vinzi. Dar nu am de gând să fur nimic de la tine. Îți promit. De ce, crezi că alți oameni au furat de la tine?

– Crezi că alți oameni au furat de la tine? a repetat Novak, lingându-și degetele.

– Ca fratele tău, poate?

– Ca fratele tău, poate?

A spus lucrurile astea care păreau sarcastice, sau copilărești, sau furioase, dar tonul vocii lui nu s-a schimbat aproape deloc de fapt și nici expresia feței. Sendvișul a primit cea mai mare parte a atenției lui. Purta ochelari cu rame de plastic transparente, iar părul care îi mai rămăsese era atât de blond, încât părea aproape invizibil, ca părul unui bebeluș; pielea lui palidă încă mai suferea de acnee. Cel mai remarcabil fapt, deși Jonas se simțea stânjenit chiar și pentru că remarcase asta, era că toate aceste trăsături se aflau pe un cap atât de mic, încât el s-a gândit că l-ar fi putut cuprinde în palmă ca pe un pepene galben. Novak și-a băgat în gură un pumn de cartofi prăjiți și pe urmă s-a dus la ușă și a încuiat-o.

– Nu-mi place să-mi vadă alți oameni desenele, a spus.

„Asta face să merite să fie văzute", s-a gândit Jonas, dar în schimb a răspuns:

– Înțeleg. E ceva personal. Ce faci de obicei cu un desen după ce îl termini?

– Nu știu.

– Cât de des vine să te vadă fratele tău?

– Nu știu.

Jonas a renunțat să mai încerce să-l privească în ochi; cumva, simțea nevoia de a-și face propria prezență mai puțin provocatoare. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lumina copleșitoare, a avut senzația că deslușește ceva chiar pe pereți, altceva decât acel alb șocant. A făcut câțiva pași în față și a văzut, sau i s-a părut că vede, umbra unui chip.

– Desenezi uneori pe pereți? a întrebat.

Novak a reacționat ca și cum l-ar fi împuns, a sărit în sus și s-a dus la fereastra acoperită cu hârtie, împletindu-și degetele deasupra capului.

– Doar câteodată, a spus. Nu chiar atât de mult. Ea tocmai a zugrăvit din nou. Era chiar furioasă. O fac doar dacă nu mai am hârtie și nu pot să merg afară, când nu mă simt bine.

– Când *nu* te simți bine? a repetat Jonas.

Nici un răspuns.

– Desenul te face să te simți mai bine?

Nici un răspuns.

Se simțea ca și cum se afunda tot mai adânc, dar trebuia să meargă înainte până când nimerea întrebarea potrivită.

– Ce te face să vrei să desenezi? a spus.

– Nu știu, a răspuns Novak, acum plimbându-se prin cameră.

Desenele de pe pereți erau o idee interesantă, dar primul gând al lui Jonas a fost că, bineînțeles, nu avea cum să le scoată din apartament. Asta dacă nu se întorcea cu un aparat de fotografiat. Dar în momentul acesta era greu să-și imagineze chiar și că Novak l-ar mai primi o dată în casă.

– Joseph, a spus el, știi, dacă vrei, m-aș bucura să-ți mai dau niște hârtie ca să nu rămâi fără. Ți-aș putea cumpăra o mulțime de hârtie. Ți-ar plăcea?

– Nu știu, a răspuns Novak.

– Nu știi? Dar atunci ai putea desena tot ce vrei și n-ar mai trebui să-ți faci griji că ea – el nu știa la cine se referea Novak: proprietăreasa lui, bănuia, asta dacă nu era cumva mama lui – s-ar enerva pentru pereți.

– A zis că o să mă dea afară, a spus Novak.

– Bun, deci în felul ăsta ai putea să continui să desenezi şi să nu-ţi mai faci griji. Cu ce îţi place mai mult să desenezi?

– Markere, a spus Novak pe un ton jalnic.

Se oprise din plimbare în faţa ferestrei acoperite cu hârtie, cu spatele la Jonas.

– Markerele costă bani, nu? Ţi le-aş putea aduce pe toate pe care le vrei. Ai putea desena când ai chef, fără să mai ai probleme. Ai vrea?

– Nu ştiu, a spus el.

Ar fi putut fi acel „nu ştiu" al unui copil de trei ani, doar ceva ca să pună punct conversaţiei; oricum, Jonas a decis să nu-l audă.

– Zău? a spus el. Atunci de ce o faci?

– Nu ştiu, a spus Novak şi s-a întors şi a pornit înspre el, iar Jonas, când a văzut expresia de pe faţa lui, a făcut un pas înapoi în direcţia unde credea că se afla uşa.

– Nu ştiu nu ştiu nu ştiu nu ştiu nu ştiu.

Privirile li s-au întâlnit şi, preţ de o clipă incredibilă, el a ştiut că amândoi îşi doreau exact acelaşi lucru în acelaşi moment, ca Jonas să nu fi venit niciodată aici; şi apoi, Jonas a pornit puţin cam prea nonşalant către uşa de la intrare a lui Novak, dar înainte să-şi dea seama pe care dintre cele două încuietori să o descuie, ceva tare, oricum mai tare decât un pumn, l-a lovit în ceafă. Nu mai fusese niciodată lovit până atunci, niciodată, în toată viaţa lui. Totul s-a albit, ca şi cum ochii i s-ar fi rostogolit în cap, şi nu putea să fi trecut mai mult de câteva secunde când a deschis ochii şi l-a văzut pe Novak stând pe un scăunel în chicinetă, mâncând un alt sendviş rece de la Arby's şi părând foarte îngrijorat.

Timpul, bineînţeles, nu avea să se oprească aşa cum îşi dorea Cynthia, astfel că, în cele din urmă, uşa verandei s-a deschis şi Irene a revenit, cu ochii mijiţi, în camera întunecată. La schimbarea bruscă a luminii, Irene nu a părut să o vadă imediat. Cynthia nu a spus nimic, de teamă să nu-şi trezească tatăl, deşi nu ştia de ce i-ar fi preţuit acum atât de mult somnul, de vreme ce se grăbise aici tocmai pentru că moartea lui era iminentă. Apoi Irene a început să facă semn

cu degetul mare, ca un autostopist, și Cynthia a înțeles că îi sugera ca ele două să iasă pe coridor.

Au dat mâna. Cynthia a apreciat că Irene avea cam șaizeci de ani; arăta mai tânără de-atât, dar avea înfățișarea unei femei care era mai bătrână decât părea. Mirosea a tutun. Părul ei avea acea înfățișare sexagenară netedă și perfectă care îi devenise Cynthiei atât de bine cunoscută în circuitul ei de evenimente caritabile. Era cu aproape un cap mai scundă. Avea pielea uluitor de albă; cum puteai să trăiești în Florida, s-a întrebat Cynthia, și să ai o asemenea piele? Nu ieșea niciodată din casă?

– O, sunt așa de încântată să te cunosc în sfârșit, a spus Irene. Charlie vorbește tot timpul despre tine. E atât de mândru de tine și de soțul tău, și de tot succesul pe care îl aveți.

Cynthia, neavând o replică politicoasă similară cu care să-i răspundă, pentru că nu știuse nimic despre existența acestei persoane până cu câteva zile în urmă, a zâmbit vag. Vedea deja că Irene era genul de femeie care își arăta pe chip fiecare emoție, oricât ar fi fost de fugară, și astfel a devenit clar că anticipase o Cynthia mai expansivă, ca și cum ar fi existat deja o legătură între ele, ca și cum aceasta ar fi fost o reuniune mult așteptată, mai degrabă decât o întâlnire dintre două străine.

– Oricum, a spus ea, o parte din motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine afară din cameră este că există unele lucruri pentru care poate că vrei să fii pregătită înainte să se trezească Charlie.

– Care sunt astea? a întrebat Cynthia.

Exista ceva în acest moment, în statutul lui Irene ca intermediar între Cynthia și ceea ce i se întâmpla, în spectaculoasa supraestimare a bunătății ei, care amenința să se dovedească insuportabil. Irene și-a închis ochii mari, oferindu-i Cynthiei posibilitatea de a-i vedea oribilul fard albastru de ochi, și a oftat.

– Așadar, la cererea lui Charlie, l-au scos de pe orice tip de medicație, cu excepția analgezicelor. Unul dintre efectele secundare este că acum tensiunea arterială i-a scăzut atât

de mult, încât îi afectează fluxul sângelui către creier, aşa că prezintă unele semne de demenţă. Nimic foarte grav – uneori nu ştie unde se află şi uneori crede că e în altă parte –, dar intră şi iese din starea asta mereu şi poate fi cam înspăimântător, mai ales dacă nu te aştepţi la aşa ceva. E bolnav de multă vreme, şi totuşi, asta s-a întâmplat foarte repede. O parte se datorează renunţării la medicaţie, dar chiar e uimitor cât de repede a decăzut fizic odată ce a decis să nu mai lupte. Uimitor pentru mine, cel puţin. Marilyn zice că aşa se întâmplă mereu.

A găsit în sfârşit batistele de hârtie după care tot scotocise în geantă. Infirmierele şi restul personalului se mişcau în jurul lor cu o graţie impasibilă perfectă, în vreme ce Irene stătea acolo, în mijlocul coridorului, plângând. Faptul că nu le vedeai niciodată părând câtuşi de puţin deconcertate sau surprinse ar fi trebuit să fie liniştitor, dar, în schimb, Cynthia s-a simţit puţin ameninţată de asta.

– Oricum, a continuat Irene, îmi pare rău că am început cu vestea asta proastă, dar când te-am văzut stând acolo lângă pat, n-am vrut să te necăjeşti prea tare dacă se întâmpla, sau dacă nu ştia imediat cine eşti. Îmi pare rău de circumstanţele în care ne întâlnim, dar efectiv e un adevărat privilegiu să te cunosc. Chiar aştept cu nerăbdare să ne ştim mai bine. Nu e niciodată prea târziu, nu?

– Ce ai semnat? a întrebat Cynthia.

Cu siguranţă, curiozitatea ei în această privinţă ar mai fi putut aştepta, dar Cynthia simţea un impuls puternic, aproape temător, de a păstra lucrurile la un anume nivel neoficial.

– Aici la azil, adică. Dacă el nu ştie prea bine unde se află, probabil că au avut nevoie ca să semneze cineva vreun consimţământ pentru ceva.

– Charlie a semnat totul. Era încă perfect lucid. Ei au oprit medicaţia doar după ce a fost internat.

– Nu că nu te-aş crede pe cuvânt, a spus Cynthia. Dar există aici medici adevăraţi în timpul zilei? Sau sunt doar infirmiere, şi preoţi, şi mai ştiu eu ce? Pentru că, de fapt, aş vrea să vorbesc cu un medic de specialitate adevărat în această...

Dar apoi a văzut, sau mai degrabă a simțit, că una dintre infirmiere, care se furișa atât de discret prin spatele ei, intrase în camera tatălui său.

– Bună ziua, Charlie, a auzit-o Cynthia spunând. Ai niște vizitatori. E-n regulă dacă aprind o lumină?

Cynthia s-a răsucit și s-a grăbit să intre din nou în cameră, chiar în clipa în care infirmiera aprindea lampa de pe noptieră.

Își repetase, se implorase singură, iar și iar, să nu își îngăduie să fie șocată, de dragul ei și de dragul lui, dar degeaba. Fața lui era ca un craniu. Purta un soi de cămașă de noapte, mult mai drăguță decât veșmântul standard al spitalelor, dar în același timp demodată și ridicolă. Gâtul îi zvâcnea în mod perceptibil, ca la broaște, și gura îi era tot deschisă. Ochii păreau aproape să îi iasă din orbite, dar apoi Cynthia a înțeles că, spre deosebire de restul feței lui, ochii chiar exprimau ceva; erau foarte mari acum pentru că el încerca să-și dea seama unde se afla. Se holba la ea, dar nu-și putea da seama.

– Fata ta e aici, i-a spus încet infirmiera.

Nu a spus-o ca pe o întrebare, ca și cum încerca să-l reorienteze; nu era condescendentă în acel fel. Nu mai putea exista vreun progres, vreo revenire, în acea privință. Era doar intenția de a-i potoli spaima. Treptat, lumina a revenit în ochii lui. De la acea cumplită impersonalitate devastatoare, a revenit pentru a-și ocupa propria față și, în vreme ce cu un minut în urmă nu păruse deloc să se afle în această cameră, acum o domina din nou. S-a chinuit să se ridice pe perne, iar mâna lui a dat să se ducă, cochetă, către păr, după care a căzut la loc pe cuvertură. Și-a lins buzele.

– Bună, Sindbad, a spus el răgușit. Ce zici de toate astea?

Infirmiera deja se retrăgea discret de la capul patului înainte ca Cynthia să-și dea seama că ea înainta într-acolo. Nu i se mai spusese Sindbad de vreo treizeci și cinci de ani.

Nu avea cum să evite asta: se simțea total neputincios pentru că fusese scos din joc și dezorientat atât de total printr-o singură lovitură la cap. Capul, considera el, trebuia să fie mai dur de-atât. Nu vedea nici un obiect greu în jur, așa că se gândea că poate a fost, până la urmă, doar pumnul

lui Novak. Iar Novak era o persoană pe care doar cu două ore în urmă ar fi socotit, cu naivitate, că o poate doborî. Teama şi lipsa de judecată erau, de fapt, singurele arme ale tipului, şi s-au dovedit a fi suficiente. Încă mai avea momente când îşi pierdea cunoştinţa, poate doar din cauza şocului. Stătea aşezat pe canapeaua urât mirositoare a lui Novak, în living, în capătul lui cel mai îndepărtat de uşă. Trebuia să mijească puţin ochii în lumina puternică. Vedea că o mare parte din mobilă fusese mutată, aşa că nu mai exista configuraţia pe care şi-o amintea de când intrase în apartament. Cea mai mare parte din mobilă se afla acum în faţa lui, iar unul dintre pereţi, cel aflat exact vizavi de el, fusese eliberat. Novak nu era în cameră, dar Jonas îl auzea mişcându-se pe undeva – poate după colţ, în chicinetă. Apoi a auzit altceva – un telefon care suna – şi a recunoscut după sunet că era al lui, deşi nu venea din buzunarul său, acolo unde ar fi trebuit să fie telefonul, ci din alt loc din apartament. Novak a apărut din chicinetă, ţinând telefonul lui Jonas în faţa lui, ca pe o oglindă de poşetă.

– Opreşte-l, a zis.

După al patrulea ţârâit s-a oprit. Novak l-a băgat în buzunarul propriilor săi pantaloni şi a ieşit iar din cameră.

Ce dracu' se întâmplă? s-a întrebat Jonas. Nu putea înţelege. Nu era legat sau împiedicat în vreun fel să se mişte. Era posibil să se ridice, şi totuşi, nu putea să o facă, şi şi-a dat seama că ceea ce se petrecea de fapt era că se simţea înfricoşat, aproape pe punctul de a paraliza. Seria de evenimente care duseseră la prezenţa lui aici, în această cameră, era atât de bizară şi de arbitrară, încât i se părea că dacă se gândea la ea într-un fel suficient de logic, ar fi putut efectiv să o anuleze, ca şi cum ar fi pocnit din degete şi s-ar fi trezit dintr-un vis – să-şi dovedească sie însuşi că nu era aici, ci într-un loc mult mai familiar.

Simţea că îi vine să vomite, dar, în schimb, a adormit din nou, iar când s-a trezit, o porţiune considerabilă din acel perete alb gol din faţa lui – treimea de sus, sau cam aşa ceva – era acoperită cu un desen. Camera mirosea acum a markere, ceea ce era scârbos, dar în acelaşi timp o binecuvântare,

ținând seama de alte mirosuri pe care markerele le acopereau. Desenul în sine era fantastic de detaliat, plin de câini, și pisici, și televizoare, și acele fețe cu gura deschisă care reprezentau semnătura lui, aproape ca o pânză de Bruegel, dar fără tehnică, o bogăție de culori industriale primare lipsite de un model anume, și ar fi putut fi frumos, dar Jonas nu-l putea vedea cu adevărat.

Cynthia i-a cerut lui Dawn să-i trimită prin fax orice informație găsea despre Azilul Silverberg și a aflat că era una dintre cele mai populare și faimoase instituții de binefacere din oraș, bine administrat și complet finanțat. În secret, sperase un răspuns diferit, pentru că în mintea ei se crease fantezia că ar fi putut pur și simplu să cumpere acest loc. Nu că ar fi existat ceva ce ea ar fi putut îmbunătăți aici. Ar fi dat fiecăruia din angajați un salariu mai mare, dar, în același timp, ar fi vrut să poată să cedeze iluziei că fiecare profesionist din acea clădire lucra doar pentru ea – genul acela de idee emoțională egoistă pe care oricine cu un părinte sau un copil bolnav l-ar fi putut avea, diferența fiind că Cynthia deținea resursele de a transforma asemenea idei în realitate de fiecare dată. S-a întrebat dacă tatăl ei se afla în cea mai bună cameră disponibilă și, deși ar fi putut afla răspunsul la această întrebare în numai cinci minute, plimbându-se pe coridor – mai erau doar vreo opt alte camere, și se părea că obiceiul era ca ușile să stea deschise –, cine știe ce putea vedea atunci când băga capul în una din ele. În cele din urmă și-a făcut curaj să o întrebe pe una dintre infirmiere; răspunsul a fost că diferența dintre camere consta numai în prezența sau absența vederii spre lac. Nimeni de acolo nu se uita la ea ciudat atunci când punea o astfel de întrebare.

Azilul avea, de fapt, angajat un singur medic. El venea în vizită de două ori pe zi și nu făcea aproape nimic, ceea ce Cynthia a trebuit să-și repete că era și scopul. A auzit întâmplător o discuție în camera infirmierelor între medic și Marilyn, care sugera că amândoi mergeau la aceeași biserică. Asta explica multe, și-a spus ea, deși adevărul era că nu știa prea bine ce explica.

Îi era greu să privească mai ales atunci când schimbau aşternuturile în patul tatălui ei cu el acolo, felul blând, dar dovedind practică, în care rostogoleau de pe o parte pe alta fărâma de trup, pasivitatea neatinsă de ruşine cu care el se supunea acestui tratament. Era la fel de receptiv când era bărbierit, deşi era mai uşor pentru Cynthia să înţeleagă atracţia senzuală pe care o implica asta. Cunoscându-l, probabil că se desfătase odinioară în acele ocazii când se bucurase de un bărbierit profesionist. Îşi dorea să o poată face ea pentru el, dar nu se putea încrede că avea să fie suficient de calmă; să razi faţa cuiva cu un brici ar fi fost chinuitor chiar şi în alte circumstanţe, mai plăcute. Când devenea prea mult pentru ea să privească genul acesta de îngrijire, ieşea pe verandă, şi acolo, în picioare, privea lacul artificial. Era cumva mai uşor să se uite la el atunci când erau acolo şi păsările; dar ele nu păreau să aibă vreun soi de program. Irene nu venea lângă ea acolo, pentru că Cynthia îi spusese că e alergică la fumul de ţigară – o minciună de care probabil că Irene se prinsese, dar existau momente când Cynthia simţea că nu mai putea suporta prezenţa nimănui.

Ar fi vrut să-i aducă de toate de mâncare, şi a fost încurajată să o facă, dar cu anumite limite; organele lui nu mai funcţionau bine, aşa că orice era greu de digerat ar fi putut să nu-i facă atât de multă plăcere pe cât s-ar fi aşteptat ea. Dar pe el nu-l interesa aproape deloc mâncarea. O dată a cerut îngheţată, care i-a fost adusă imediat, dar după ce Cynthia i-a dat din ea o lingură, s-a declarat sătul. Întotdeauna îi plăcuseră grozav dulciurile, aşa că poate toată chestia asta cu îngheţata era, de fapt, mai mult amintire decât dorinţă.

– Ar ajuta nişte frişcă? l-a întrebat Irene, prea tare, peste umărul Cynthiei. Ţi-aduci aminte cum îmi puneam pe mine frişcă pentru tine?

Îi vorbea pe un ton de simplitate dramatică, de parcă ar fi stat în faţa unei table de spiritism. Curând, el a adormit din nou, cu gura deschisă, răsuflând aritmic. Ele două stăteau de-o parte şi de alta a patului imens şi vorbeau în şoaptă, atunci când vorbeau. Infirmierele le aduceau uneori mâncare;

Irene tot sugera să facă și ele o pauză și să iasă undeva să ia prânzul sau cina, dar Cynthia a refuzat. Scuza ei era că se temea că tatăl ei avea să se trezească și să întrebe de ea, și ea să nu fie acolo, ceea ce era adevărat, deși nu în întregime. Despre orice ar fi fost Irene nerăbdătoare să vorbească, Cynthia era foarte sigură că nu voia să asculte. Deziluzia era o perspectivă prea amară.

Nu era greu să reziste mai mult decât Irene. Pe la vremea cinei, Irene începea să caște și, câteva minute mai târziu, pleca acasă ca să doarmă în propriul ei pat. Orele de vizită erau teoretic nelimitate, dar infirmierele continuau să sugereze, în felul lor atotștiutor, că Cynthia ar trebui să se întoarcă la hotel și să doarmă și ea ca lumea. Ea văzuse infirmierele împingând un soi de pat pliant pe rotile către capătul coridorului, pentru un tip cu care se întâlnise de câteva ori în camera infirmierelor sau la automatul de apă, care aștepta acolo moartea, de leucemie, a soției lui. Avea întotdeauna ochii roșii. Părea de vreo patruzeci de ani și avea o chelie în vârful capului atât de arsă de soare, încât se cojea. Nu a dat absolut nici un semn care să sugereze că ar vrea să stea de vorbă cu Cynthia despre ceva, ceea ce era grozav, pentru că nici Cynthia nu dorea să vorbească cu el. Erau cam speriați unul de celălalt. Dacă experiența ta era prea asemănătoare cu a altcuiva, atunci poate că nu valora atât de mult pe cât credeai tu că valorează.

Când era prea obosită ca să stea trează, sau când simțea atât de tare nevoia să se schimbe încât i se părea că miroase urât, ceda și îl suna pe Herman, cerându-i să o ducă la hotel. Dar nici acolo nu putea să doarmă; a descoperit că acolo disperarea apărea mai repede decât la azil, poate pentru că era într-un loc necunoscut și nu avea pe nimeni lângă ea. Pornea televizorul, cu sonorul închis, încerca să-și dea seama cât era ceasul în China, și apoi îl suna oricum pe Adam.

– N-a murit încă – așa își începea conversațiile.

– Se simte confortabil? întreba Adam. De fapt, nici nu știu ce vreau să spun cu asta. Și tu? Cum te simți?

– Nu știu. E istovitor. Uneori e bine, uneori e agitat și e destul de greu să-mi dau seama ce să-i spun. Tot ce vreau

e să fiu un soi de mângâiere pentru el, dar totul e închis atât de adânc în el în acest moment, încât nu poți ajunge acolo.

– Și această Irene? E de vreun ajutor? Adică, presupun că a fost cu el în tot timpul cât s-a simțit rău, așa că poate e mai obișnuită cu semnele sau ce-o mai fi?

Referințele la trecut, chiar trecutul recent, au făcut-o să se încordeze brusc – sau poate era doar lipsa de somn.

– Așa ar trebui, a spus. Dar, practic, ea e pe punctul de a ceda nervos de fiecare dată când starea lui se schimbă chiar și puțin. E aproape ca și cum se așteaptă ca eu să o ajut să treacă prin toate astea, ceea ce nu e deloc ce am crezut.

– Și atunci ce altă...

– Vreau să spun că nu e exact o ființă complexă, a spus Cynthia. Poți să te uiți la ea și să-ți dai seama destul de bine cum a fost toată relația aia. Poți să vezi ce public bun a fost probabil ea. E ca un câine. Puțină bunătate, și e atât de recunoscătoare, încât uită tot ce s-a întâmplat cu un minut în urmă.

A închis ochii strâns, ca să-și oprească plânsul.

– Dar infirmierele? a spus Adam, și ea l-a iubit că a schimbat subiectul. Măcar de la ele primești un oarecare ajutor, nu?

– Infirmierele sunt în esență niște ființe imaginare, a spus Cynthia. Cred că ar trebui să le fac o poză ca să-ți demonstrez că nu mi-am pierdut mințile.

El a râs. A urmat apoi una din acele tăceri a căror presupusă stânjeneală reprezenta diferența între o conversație la telefon și una față în față.

– Ascultă, a spus el. Poate că asta o să sune straniu, dar mă tot gândesc la un lucru, care poate că o să te facă să te simți bine, sau nu. Tu nu va trebui să treci prin asta singură.

– Credeam că trec prin asta singură, a spus Cynthia.

– Nu, ceea ce vreau să spun... îmi pare rău că sunt atât de departe. Nu așa trebuie să fie. Dar ceea ce vreau să spun e că tu și cu mine am cam trebuit să o luăm de la început în privința familiei, și am făcut-o. Am reușit. Suntem începutul unei noi ere. Lucrurile alea nu-ți mai pot fi luate niciodată. Cine știe de ce a ales el să trăiască așa cum a trăit, dar tu n-ai

să fii niciodată singură în felul acela. Asta în cazul în care te uiți la el și îți pui întrebarea asta.

Chiar și faptul că el încercase să formuleze ceva de genul acesta însemna pentru ea mai mult decât ceea ce spunea de fapt.

– Iubitule, nu doar că am reușit, dar suntem o afurisită de multinațională, a râs ea, ștergându-și ochii. Ne-am creat singuri identitatea. Nu există nimic mai solid decât noi. Oricum, sunt îndrăgostită nebunește de tine. Te întrebi vreodată ce s-ar fi ales de noi dacă nu ne-am fi găsit?

– Niciodată.

– Da, nici eu. Ascultă, ai reușit să dai de Jonas?

– Nu. Am lăsat câteva mesaje. Vrei să spui că el nici nu știe că ești acolo?

– Probabil că nu. Adică sunt sigură că nu, altfel ar fi sunat. Ce face April? E acolo?

– În camera de alături. Încă mai doarme. Aici nu e nici șase dimineața. O să-i spun că o iubești.

În fiecare zi, demența era mai pronunțată. Se vedea întotdeauna în ochii lui atunci când nu știa unde se află. Cumva, el o recunoștea pe Cynthia și în același timp credea că e plecată la facultate; uneori i se părea mai tânără – „Vrei să-ți citesc ceva?“ i-a spus el la un moment dat –, dar, în general, punea întrebări despre cursuri, și cât de curând trebuia ea să plece iar, când începea noul semestru. Ceea ce era ciudat, deoarece ei doi nu avuseseră niciodată o astfel de conversație pe care memoria lui să o evoce. De când își amintea ea, era plecat din casă cu intermitențe, iar apoi plecase definitiv când avea ea nouă sau zece ani; când a mers la școală, treceau ani întregi până când primea vreo veste de la el, printr-o scrisoare sau un telefon ocazional, imprevizibil.

– Așadar, i-a spus el, ai vreun iubit acum? Sau iubiți? La vârsta ta, ai voie, știi asta.

Ea i-a zâmbit. Irene stătea de cealaltă parte a patului, deși în acel moment el nu părea să știe că era acolo, și Cynthiei i se părea mulțumitor, într-un fel pervers, că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le știa cealaltă femeie, tatăl și fiica își

aminteau de ceva care se întâmplase cu adevărat. Buzele lui erau crăpate; ea a umplut din nou un soi de cană cu tetină din carafa cu apă care stătea întotdeauna lângă pat şi i-a dus-o la gură.

– Câţiva, i-a spus, pe un ton uşor cochet, imitând fata care credea el că este. Nimic exclusiv.

– Bun, distrează-te. Pentru că asta e tinereţea. Nu trebuie să-ţi spun eu să ai grijă. O ai pe mama ta care să o facă.

Ea voia doar să fie generoasă. Şi totuşi, îşi făcea griji că începea să îl învinuiască pentru unele lucruri. O enerva puţin că acel trecut în care el se pierdea nu era ceea ce se întâmplase cu adevărat, nici măcar nu era trecutul, ci mai degrabă ceva nou. Dacă nu era cumva o fantezie pe care el o ţinuse pentru sine mult timp, iar acum fusese lipsit de abilitatea de a manevra între ce era în capul său şi ce era în afara lui.

De câteva ori, în acele prime zile, el încerca dintr-odată, din senin, să se ridice din pat; ceda atunci când ea îl atingea pe umăr, dar continua să se uite în jur, căutând cu privirea pe podea, ca şi cum ceva căzuse poate acolo. Când s-a întâmplat asta pentru a treia sau a patra oară, noaptea târziu, când ei doi erau singuri, el a trecut de la o stare de curiozitate liniştită la una mai degrabă de furie.

– Tată, a spus ea, ce... tată, încetează... ce cauţi?

El a ridicat privirea la ea ca şi cum îi cerea să repete ceva ce spusese deja de zece ori.

– Pantofii mei, a răspuns. Unde dracu' i-am pus? Ştii tu unde sunt?

Când propria ei panică şi ezitarea de a-l reţine fizic au ajuns în punctul în care a început să plângă, a cedat şi a sunat-o pe infirmiera de noapte, Kay, care a fost acolo în două secunde. Unul din motivele pentru care nu-i plăcea să se bazeze pe Kay era că tatăl ei părea, în felul lui iluzoriu, să fie îndrăgostit de ea şi flirta cu ea într-un mod ridicol. Deşi Kay avea cam şaizeci de ani şi era mare cât casa, Cynthia nu îl învinovăţea. Competenţa ei sarcastică până şi în cele mai înfricoşătoare momente era teribil de sexy.

– Charlie, ce te îngrijorează? a spus Kay pe un ton calm.

El s-a oprit din foit și s-a uitat fix la ea cu gura deschisă, ca un bebeluș. Cynthia a simțit că începe să cedeze nervos și a ieșit pe coridor. Două minute mai târziu a venit și Kay.

– E bine? a spus Cynthia, cu o voce ușor tremurătoare. I-ai dat ceva?

– E-n regulă, a spus Kay, doar puțin agitat. Se mai întâmplă. Încercăm să nu exagerăm cu medicamentele.

– Doar că... nu știu ce i-a venit. Își căuta pantofii. Pare așa de stupid. Dar e cam a zecea oară când se întâmplă. Întotdeauna a fost destul de orgolios în privința aspectului său. Poate că vrea să arate spilcuit pentru tine.

Kay a scuturat din cap.

– Nu-i asta, a spus, netezindu-și partea din față a uniformei ei care părea de gală. Vrei să crezi sau nu, e ceva destul de obișnuit să-și caute pantofii. Sau paltonul, sau geanta, dacă sunt femei. Am avut o doamnă aici doar acum câteva săptămâni care mă tot acuza că i-am furat pălăria.

Cynthia s-a uitat la ea nedumerită.

– Ei știu, a spus Kay. La un anume nivel. Știu că sunt pe cale să plece într-o călătorie undeva și trebuie să se pregătească. Mda, a spus, încuviințând din cap către Cynthia, care începuse din nou să plângă, eu știu bine, da? Crezi că e o metaforă sau așa ceva, asta până să o fi văzut de câteva ori.

În Dongguan au stat într-un hotel în stil occidental unde toată lumea vorbea englezește, iar mâncarea era prost gătită, dar putea fi recunoscută, și primeai o versiune ciudată, xeroxată, a *The New York Times* strecurată pe sub ușă; dar în dimineața când au plecat cu mașina într-un loc numit Changan, nimic din afara spațiului închis și cunoscut al mașinii nu mai era câtuși de puțin familiar. Fundația construise un nou cămin pentru oamenii care lucrau la o anume fabrică – chiar purta pe el numele de Morey, așa cum era de așteptat –, așa că mergeau cu toții să arunce o privire. Unul dintre bodyguarzi îi spusese lui April că această parte a Chinei se numea Delta Fluviului Perlă, dar acesta trebuia să fie un soi de termen de marketing, pentru că era cel mai hidos loc pe care îl văzuse ea vreodată. Nimic altceva decât beton,

şi fum, şi claustrofobie, şi un cer care nu avea nicăieri vreo urmă de albastru. Faptul că fiecare caracter de pe fiecare indicator pe care îl vedea în afara hotelului era total de neînţeles pentru ea o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Încerca să se agaţe de dispreţul ei pentru tot ce vedea, dar adevărul era că totala ciudăţenie era atât de ameninţătoare, încât stătea tot timpul cu braţele încrucişate doar ca să le împiedice să tremure. Şoferul s-a oferit de trei ori să-i dea haina lui. Adam stătea lângă ea în spate, citind acel mic *Times* fotocopiat de la hotel. Dincolo de capul lui, April îl vedea pe bodyguard, a cărui motocicletă călătorea peste tot cu ei. De ce? De ce nimeni nu părea scos din minţi de spaimă în afară de ea? În acea dimineaţă, tatăl ei avusese un soi de întâlnire, nu spusese cu cine. Afaceri, spusese. Fondul de investiţii, nu fundaţia. Indiferent ce dracu' ar fi însemnat asta.

Nu vorbiseră prea mult. Teama o făcea să tacă şi încă era furioasă pe el pentru că o obligase să vină aici.

Se întreba când aveau să iasă din acest district prin care se târau, plin cu fabricile astea gigantice, cu aspect nociv, şi apoi, incredibil, şoferul a încetinit, a frânat în faţa uneia dintre ele şi a oprit motorul.

– Trebuie să intru şi eu? a spus April. Nu pot să aştept aici?

Tatăl ei şi şoferul, care era şi interpretul lor ori de câte ori coborau din maşină în vreun loc, au schimbat priviri amuzate, ca şi cum totul era doar ilar.

– În nici un caz, a spus tatăl ei.

Primul lucru care s-a întâmplat a fost că au primit cu toţii căştile astea uriaşe, şi April n-a străbătut nici trei metri înăuntru că a înţeles de ce. Chiar şi cu căştile la urechi, zgomotul era asurzitor. Dar cel puţin aşa nu-ţi sângerau efectiv urechile. Toţi muncitorii aveau, în plus, căşti de protecţie, şi ochelari de protecţie, şi uniforme gen salopete. Erau probabil aproape patruzeci de grade acolo. Toţi muncitorii se holbau la ea ca şi cum ea nu-i putea vedea. Erau fete – nu toţi, dar cea mai mare parte din ei – de vârsta lui April sau chiar mai tinere.

Un tip foarte agitat în costum îi conducea în turul fabricii, strigând la Adam şi arătând către un clipboard, chiar dacă

știa probabil că nimic din ce spunea cineva nu putea fi auzit acolo. Apoi ceva ciudat s-a întâmplat. Prin fabrică a început să se răspândească numele vizitatorilor. April vedea muncitorii vorbind între ei. O fată a rămas cu gura căscată când Adam a ajuns în apropierea ei, aplecându-se către ghidul lor și încuviințând din cap ca și cum efectiv discutau, apoi ea și-a părăsit curajoasă locul de la linia de montaj și a pornit-o spre el. April a încremenit. Chinezoaica vorbea repede, și zâmbea, și își lăsa capul în jos. A luat mâinile lui Adam între ale ei, și când el i-a zâmbit drept răspuns și a spus „Cu plăcere", asta a fost ca un soi de semnal pentru ceilalți, mulți dintre ei plecând de la locul lor și venind să se adune în jurul lui. Totul se întâmpla în fața lui April, nu chiar în tăcere, ci ca într-un film a cărui coloană sonoră fusese înlocuită cu un huruit industrial. Adam le-a strâns mâinile femeilor și a înclinat politicos din cap, ca și cum ăsta era cel mai normal lucru din lume. Când așteptarea pentru a-l atinge a devenit prea lungă – cel puțin un supraveghetor roșu la față țipa la ei –, un alt grup s-a desprins din primul și a înconjurat-o pe April. Ea a fost cuprinsă de groază. Fetele și-au lăsat capetele în jos, și au vorbit în păsărească lor, și i-au luat mâinile lui April în mâinile lor, și când ea s-a uitat în jos la o pereche de mâini care păreau neobișnuit de albe, aproape roz, a văzut că acelea erau cicatrici de arsuri, și ăla a fost ultimul lucru pe care și l-a amintit.

Tatăl ei stătea de data asta pe scaunul din față, întors către ea, iar ea era întinsă pe banchetă.

– Bună dimineața, Rază de Soare, a spus el. Cred că ai leșinat.

O durea gâtul. Două minute mai târziu erau la hotel, asta dacă nu cumva adormise din nou și drumul durase mai mult de atât. El a decis că în acea seară o să ia împreună cina în cameră; în vreme ce ea stătea întinsă pe pat, el a sunat la room-service și i-a comandat un Reuben[1], dar când sendvișul

[1] Sendviș fierbinte constând din carne sărată de vită, șvaițer și varză murată pe pâine de secară

a venit și tatăl ei a ridicat capacul de argint, ea a început să plângă.

Adam a tras un scaun lângă pat și s-a așezat, urcându-și picioarele lângă ale ei.

– Vreau să merg acasă, a spus April. Sunt speriată de locul ăsta. Știu că n-ar trebui să fiu, dar sunt. Practic, mi-e frică de oamenii săraci. Cât de îngrozitoare mă face să par chestia asta?

– Sărăcia este înfricoșătoare, a spus Adam. Gândul de a nu avea ceea ce-ți trebuie e înspăimântător. De aceea se străduiesc atât oamenii să se ferească de ea.

– OK, deci, bun, noi ne-am ferit de ea. Și atunci de ce mai trebuie să vii aici? De ce nu ajunge să ne vedem doar de viața noastră?

– Mama ta și cu mine încercăm să facem lumea un loc mai bun, a spus Adam.

– OK. Dar de ce?

– Păi, nu poți să nu faci pur și simplu nimic. Altfel, e ca și cum nici nu ai trecut vreodată pe aici. Adam a luat jumătate de sendviș și a mușcat din el. Uau, a spus. Groaznic.

April și-a tras perna de sub cap și și-a pus-o peste ochi.

– Și dacă tu *chiar* nu faci nimic? a spus ea. Și dacă nu există nimic pe care să-l faci? Încerc să nu mă uit înainte, dar uneori o fac, și văd toate zilele astea, și n-am nici o idee naibii cu ce să le umplu. De-asta uneori mă întreb dacă nu cumva ceea ce chiar încerc să fac e, știi tu, să-scurtez viața.

El s-a oprit din mestecat.

– Nu mai spune asta, a zis pe un ton sumbru. Nu vreau să mai aud vreodată cuvintele astea de la tine. Ai înțeles?

Ea a băgat mâna pe sub pernă ca să-și șteargă ochii.

– Îmi pare rău că am leșinat, a spus. Îmi pare rău că te-am făcut de rușine. Doar că n-am mai putut să rezist când au început toate să-mi mulțumească. Mie? Pentru ce? Tot ce voiam era să fiu cât mai departe posibil de ele. Așa că nu merit să mi se mulțumească.

– Ești iubită, a spus Adam. OK? Și dacă știi că ești iubită, atunci ai putea face câte o greșeală din când în când, dar nu vei fi niciodată învinuită. Știu că nu e un moment prea grozav pentru tine, dar am încredere deplină că lucrurile vor

sta mai bine, pentru că așa se întâmplă întotdeauna. Devin mai bune. Despre asta mai știu câte ceva. Este, așa cum se spune, stilul de viață american[1]. Poate că acum te simți puțin pierdută, dar o să știi ce să faci. Deocamdată, poate că ar trebui să te concentrezi doar pe ce să nu faci. Ca de pildă, să umbli cu gunoaie europene de traficanți de droguri cu nume ca Dmitri.

– Bine, a spus ea. Oricum e un ticălos. Dar n-o să găsesc niciodată pe cineva așa cum v-ați găsit voi doi. Tu și cu mama sunteți caraghioși.

– Sigur că vei găsi. Știu că se va întâmpla. Trebuie să se întâmple. Ia-o așa: întotdeauna există cineva în lumea asta care te poate salva.

– Așadar, crezi în soartă sau ceva de genul ăsta? a spus April.

El și-a lins degetele.

– Poate că nu pentru toată lumea, a răspuns.

A încercat să o convingă să mănânce, dar chiar n-o putea învinovăți că refuza; sendvișul, ca și cea mai mare parte a mâncării în stil american pe care o văzuseră în Dongguan, era ceva aproximativ bazat pe fotografii. Chiar și ingredientele păreau ghicite, în general, după culoare. În schimb, ea a închis ochii și el a rămas acolo, la picioarele patului, și a privit-o, și când ea a adormit, el s-a ridicat încet și s-a întors în camera lui, lăsând întredeschisă ușa de legătură din apartamentul lor.

Trebuise să anuleze una din cele două întâlniri din acea zi ca să stea cu ea, dar cea de-a doua mersese bine, și toate celelalte lucruri care îi veneau în minte erau așa cum trebuiau să fie; și totuși, ceva îl neliniștea în vreme ce stătea acolo în

[1] În original, *the American way*, stilul de viață american unic, real sau imaginar, al celor care trăiesc în Statele Unite. Expresia se referă la un etos naționalist care susține că aderă la principiile de „viață, libertate și căutarea fericirii". În centrul acestei vieți americane se află Visul american, ideea că orice american poate obține succesul prin muncă asiduă, un concept care se împletește cu excepționalitatea americană, ideea că istoria și cultura Statelor Unite au un caracter unic, ce conferă națiunii americane superioritatea față de celelalte națiuni.

picioare, uitându-se afară pe fereastră, care nu putea fi deschisă, la cerul cenuşiu ce se pierdea, într-un fel urât, în negru. Era însăşi camera de hotel, a decis el, sentimentul de silă neliniştită pe care îl trezeau întotdeauna în el camerele astea. Îl înnebuneau puţin; câteodată se trezea într-una şi îi trebuia chiar un minut ca să îşi aducă aminte unde era şi cum ajunsese acolo. Călătorind atât de departe prin lume, ar fi zis că trebuia să se simtă altfel. Dar camera asta era la fel pretutindeni: impersonală şi sigură pe sine într-un fel înfumurat, ca şi cum ar fi ştiut că avea să dăinuiască încă vreo mie de ani după ce el nu mai era. Îl determina să fie meditativ, o stare care nu-i făcea plăcere şi despre care nu avea o părere prea bună, nici la el şi nici la alţii. Cel mai bun lucru ar fi fost pur şi simplu să se culce, dar Adam îşi cunoştea corpul suficient de bine ca să ştie că în nici un caz nu avea să adoarmă vreme de cel puţin o oră. Să zacă pur şi simplu acolo, în întuneric, ar fi mai rău. Cyn îi spusese să o sune oricând, dar când a încercat acum să dea de ea, a fost direcţionat la căsuţa vocală.

Poate că îşi uitase încărcătorul în New York. I-a lăsat un mesaj la hotel, în care îi spunea că spera ca tatăl ei să fie încă bine şi că o iubea.

Sfârşitul unei perioade, şi-a spus. Cumva, faptul că socrul lui fusese o umbră doar când era în viaţă făcea să-i fie mai greu să-şi imagineze că, în curând, avea să dispară cu adevărat. Iată un tip, pe cale de a pleca din această lume fără să lase vreo urmă a sa pe pământ – după ce a trăit, de fapt, într-un fel prin care a avut grijă să nu lase nimic după el. Nu avea nici un sens. Adam nu îi spusese niciodată asta Cynthiei, dar dacă el ar fi fost acel copil pe care Charlie Sikes îl părăsise cu vreo treizeci de ani în urmă, dinspre partea lui, tipul ar fi putut să moară singur într-un şanţ. Nu i-ar fi dat niciodată nici măcar un bănuţ, nu ar fi luat legătura cu el, n-ar fi vorbit cu el şi nici măcar nu s-ar fi gândit la el. Dar Cynthia avea o inimă mai generoasă decât el, în toate privinţele. „Jumătatea mea mai bună“ era una din expresiile acelea pe care oamenii le foloseau fără să se gândească, dar ea era categoric jumătatea lui mai bună şi, fără ea, se simţea ca şi

cum ar ști exact genul de prăpastie în care ar cădea. Probabil că l-ar vedea acolo pe Charlie. Dar familia civilizează bărbatul. „Vezi, ăsta e genul de porcării la care urăsc să mă gândesc", și-a spus Adam și s-a ridicat și a pornit televizorul; dar singurul lucru pe care l-a putut găsi în engleză era Larry King și, oricum, a închis sonorul ca să nu o trezească pe April.

Afară, dincolo de fereastră, întreaga panoramă a acoperișurilor pătrățoase era înghițită de întunericul sinistru. În acea dimineață coborâse în lobby în șort și tricou ca să alerge, dar tipul de la recepție alergase efectiv la ușă ca îl oprească în drum să îi spună că aerul era prea nociv pentru o asemenea activitate. Ceea ce era plauzibil. Sau poate tipul pur și simplu nu voia ca Adam să fie răpit sau împușcat când era el de serviciu, sau să vadă ceva ce un american n-ar fi trebuit să vadă. Acesta era un oraș nemilos de urât. Dar era viitorul. Toată lumea încuviința din cap când spuneai asta, dar numai câțiva oameni își mișcau fundul și acționau în acest sens.

Chiar și în cadrul fondului de investiții erau câteva persoane care considerau că cineva în poziția lui Adam n-ar trebui să facă deloc afaceri cu China. Cei mai mulți angajați ai săi îl considerau, indiferent de situație, neutru din punct de vedere politic, dar asta nu era, de fapt, adevărat. Era pe deplin conștient că ceea ce făcea el aici afecta mult mai multe averi decât doar pe a sa. Banii erau un sistem în sine, o limbă în sine, un principiu director în sine. Băgai bani într-o situație anume și banii eliberau potențialul din fiecare om. Poate că te îmbogățeai, poate că alții din jurul tău se îmbogățeau, iar tu nu, dar oricum trebuia să fie mai bine să afli adevărul despre propria ta fire.

Camera era tăcută ca și cum el ar fi avut dopuri în urechi, așa că a tresărit ușor când a auzit un zgomot la ușă. Cineva de la recepție încerca să strecoare în cameră un teanc gros de ceea ce păreau hârtii de fax. Chiar n-avea chef să se uite prin ele acum. Simțea că începea să fie obosit.

Mâine la prima oră avea să iasă de aici și să alerge pe străzile alea toxice, chiar dacă trebuia să-l pună la pământ pentru asta pe recepționer. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai iritat se simțea că se lăsase întors din drum în acea

dimineaţă. Trecuseră deja cinci zile la rând – chiar de când părăsiseră New Yorkul – fără exerciţii fizice. Era într-o formă mai bună decât majoritatea bărbaţilor cu vârsta pe jumătate cât a lui, dar oamenii nu erau conştienţi de cât de fragilă era starea asta. Trebuia să munceşti atât de mult ca să o menţii; slăbeai ritmul chiar şi pentru un moment, şi atunci, timpul prelua controlul. Şi-a ridicat cămaşa, aşa cum stătea aşezat pe pat, şi a putut să prindă un colăcel de grăsime între degetul mare şi arătător. Asta nu era bine. Şi-a făcut o promisiune solemnă să-şi dubleze exerciţiile în momentul în care ajungea din nou acasă.

S-a întors la azil în zori, dar tatăl ei era deja treaz. Privea fix, cu o oarecare panică, la ventilatorul din tavan care se rotea încet.

– Ce-i? a întrebat Cynthia. Vrei să-l opresc? Ţi-e frig?

L-a închis, dar expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat. I-a văzut buzele mişcându-se şi s-a dus să se aplece peste el la capul patului.

– Ce e aia? a spus el. Adică, la ce depărtare e?

Îi răspundea la o asemenea întrebare, şi el încuviinţa din cap, ca şi cum ar fi fost foarte logic, dar apoi, jumătate de minut mai târziu, vedea aceeaşi privire în ochii lui şi ştia că întrebarea era pur şi simplu mai importantă decât orice răspuns pe care i-l putea ea da.

Particularităţile lui care reapăreau din când în când – clipitul din ochi care însemna pe vremuri că te necăjea, dar care nu putea însemna acelaşi lucru acum, sau acel păcănit anume pe care îl făcea cu limba când înţelegea ceva ce nu reuşise înainte să înţeleagă – erau, îşi dădea seama Cynthia, doar rămăşiţe, ticuri care nu mai aveau aceeaşi semnificaţie ca odinioară, dar care cumva supravieţuiseră mai mult decât acele părţi din el mai importante, ca şi cum el se stingea dinăuntru spre afară.

– Cine sunt idioţii ăia? a spus el. Şi-a ridicat mâna să-şi ferească ochii de soare, chiar dacă încăperea era aproape total cufundată în întuneric. Eliberaţi pajiştea! a exclamat. Pentru numele lui Dumnezeu!

– Oh, Doamne, a spus Irene nervoasă. Nu e nimic acolo. Ai vedenii.

L-a luat de mână; el și-a tras-o smucit și a început să-și miște picioarele către marginea patului. Grilajele nu erau ridicate și Cynthia nu știa cum să le manevreze. Cele două femei au început să-l împingă la loc să stea întins.

– Sunteți nebune? le-a spus el. Au început să tragă cu puștile. Trebuie să plecăm de aici! Unde-mi sunt pantofii?

– Sun-o pe infirmieră, i-a spus Cynthia lui Irene, dar Kay era deja în spatele lor.

O singură privire a lui Kay în ochii lui a părut să fie de ajuns ca să știe că farmecele ei obișnuite nu-l mai atingeau; a apăsat pe un buton de lângă patul lui și a apărut o altă infirmieră care ținea în aer o seringă.

– O, rahat, a spus Cynthia.

Ea și Irene s-au retras pe coridor și au încercat să nu asculte.

– Rahat, rahat, rahat. Nu trebuie să fie așa. Sau da?

– E doar un moment mai rău, a spus Irene, deși era și ea tulburată. Nu e ultimul. N-o să plece luptându-se așa. O să fie pregătit.

Doamne, nici nu-i trecuse prin minte, până când Irene a pomenit de asta, că exact acum tatăl ei ar putea fi pe cale să moară. Una dintre infirmiere a venit și a închis încet ușa. Cynthia a rămas cu ochii la ușă.

– De unde știi? a întrebat.

– Domnul n-o să îngăduie, a spus Irene.

A zâmbit și a pus o mână pe brațul Cynthiei. Expresia ei sugera că încerca să transmită un mesaj important și liniștitor. Cynthia nu știa dacă Irene alegea acest moment pentru a se dezvălui ca un soi de adeptă a lui Iisus sau dacă spunea pur și simplu tot ce îi trecea prin minte ca să o calmeze pe Cynthia, ca și cum erau mamă și fiică, dar, oricum ar fi fost, mâna aceea pe brațul ei a trimis prin ea un fulger și brusca înțelegere a făcut-o să înțepenească. „Dumnezeule", s-a gândit Cynthia. „Nu mai e timp." Și-a tras brațul cu multă grijă, ca și cum ar fi scos o săgeată din el.

– Domnul n-o să îngăduie? a repetat ea. Domnul n-o să îngăduie. OK.

Câteva minute mai târziu, Kay a ieşit din camera tatălui ei şi a lăsat uşa deschisă în spate.

– O să doarmă o vreme, a spus şi ochii ei se plimbau între cele două femei. Chiar nu ne place să facem asta dacă nu trebuie neapărat, dar, aşa cum cred că aţi văzut, începea să fie foarte agitat. Cealaltă opţiune era să îl legăm. Îmi pare rău.

Cynthia s-a întors către Irene.

– Ei bine, a spus ea veselă, se pare că oricum avem câteva ore la dispoziţie. Mi-e foame. Ţie nu ţi-e foame?

Unul dintre infirmieri le-a spus cum să ajungă la un Cracker Barrel[1], chiar pe cealaltă parte a autostrăzii I-75. Cynthia a mers în faţă lângă Irene în maşina ei. Nu mai ştia cât era ceasul, dar a comandat un mic dejun uriaş.

– Micul dejun servit douăzeci şi patru de ore este unul dintre lucrurile pentru care e grozavă America, i-a spus ea lui Irene, care nu prea ştia ce voia să spună, dar a zâmbit încântată.

Era ocazia pe care o aştepta Irene şi, după ce au comandat, a început prin a-i pune Cynthiei nişte întrebări perfect rezonabile despre copii: câţi ani au, dacă avea la ea poze cu ei, dacă semănau cu mama şi bunicul lor.

– Eu am trei nepoţi, a spus Irene. Cel mai mare e în marină, locuieşte pe un submarin, dacă poţi să-ţi închipui. Nu ştiu cum poate. Fetele mele sunt casnice, una în Charlotte, şi una tocmai în California, în Silicon Valley. Jackie are un fiu care ar trebui să fie de vârsta fiului tău. N-ar fi grozav dacă s-ar putea întâlni?

Cynthia i-a făcut semn chelneriţei şi a mimat că bea o ceaşcă de cafea.

– Ascultă, a spus Irene pe un ton diferit, ştiu că tatăl tău poate că nu a fost cea mai stabilă figură din viaţa ta. Dar unii bărbaţi pur şi simplu nu sunt făcuţi aşa. Şi, poţi să crezi sau

[1] Cracker Barrel Old Country Store este un lanţ american de localuri combinate restaurant-magazin de suvenire, bazate pe gastronomia din Sud.

nu, știu că are multe regrete în privința asta. Sunt multe lucruri pe care le-ar fi făcut într-un mod diferit.

– Irene? a întrerupt-o Cynthia.

Irene i-a aruncat privirea unei recepționere răbdătoare în vreme ce chelnerița așeza în fața lor două farfurii atât de pline, încât mâncarea se revărsa peste marginile lor.

– Nu vreau să discut cu tine despre lucrurile astea, a spus Cynthia.

– De ce nu?

– Țin de trecut. N-are rost.

– Dar ajută să vorbești despre ele. Nu? Eu știu că pe mine mă ajută să pot vorbi despre el cu tine.

– Nu ajută. Tu nu ai fost acolo. Tu nu te poți băga în asta și, sincer, simplul gând că tu vorbești despre asta mi se pare oarecum dezgustător.

Irene a părut șocată.

– O să-ți spun ce gândesc eu despre trecut, a spus Cynthia, rezemându-se de spătarul de pluș din separeu. E ca o casetă de valori: dacă te îmbraci de gală și te duci în centru ca să arunci o privire în ea, asta nu o să schimbe ce se află înăuntru. Mi-a mai rămas foarte puțin timp de petrecut cu tatăl meu. Cu cât se apropie sfârșitul, cu atât mai încordat e totul și, ca să fiu sinceră, nu am timp să aflu ceva nou despre tine sau despre oricine altcineva care poate că a trăit cu el. Nu mă interesează deloc nici un fel de legătură întâmplătoare cu tine, ca de pildă că o să-mi fii mamă vitregă sau altceva. Iar dacă el ar fi vrut ca lucrurile să fie așa între tine și mine, ar fi pomenit de tine atunci când încă mai putea. Știi, de fapt, m-am răzgândit. Chiar ajută să vorbesc despre asta.

Colțurile gurii lui Irene începeau să cadă.

– Pot să te întreb atunci, a spus, chinuindu-se să-și păstreze demnitatea, de ce suntem aici?

– Pentru că e ceva ce vreau să te întreb, Irene, și chiar nu știam cum să o fac. Dar stând aici, îmi dau seama că nu contează ce crezi despre mine. Nu contează. Așa că iată ce am vrut să te întreb: Care e sfârșitul tău de partidă? Pentru că o să-ți spun ceva. Nu te cunosc foarte bine, evident, dar îl cunosc pe el suficient de bine cât să îmi dau seama ce fel

de relaţie aţi avut voi doi. El a fost un bărbat căruia îi plăcea grozav să fie admirat, şi când acel sentiment dispărea, trecea mai departe, dar pentru că tu ai avut norocul de a fi acolo la sfârşit, probabil crezi că a fost o iubire care ar fi durat pe vecie. Nu a dus, de fapt, o viaţă prea grozavă, dar dacă avea cu el în cameră o femeie care îl credea minunat, ei bine, asta era tot ce-i trebuia ca să fie mulţumit. Uneori putea fi cam sarcastic, nu? Se umfla în pene învăţându-te diverse lucruri şi făcându-te să-i spui cât de deştept era, aşa-i? Şi pun pariu că avea o mulţime de motive valabile ca să nu se însoare, ori de câte ori aduceai asta în discuţie. Dar ideea de bază e că tu nu ai nici o legătură legală reală cu el, nici o obligaţie, şi, ca să fiu brutală, nici măcar o relaţie emoţională cu el acum, ţinând seama de faptul că nici nu ştie cine eşti. Cynthia a turnat un amestec de lapte şi frişcă în cafeaua ei, pentru că asta era singura opţiune de pe masă aici, în ţinutul grăsimilor. Înţelegi unde vreau să ajung cu toate astea, Irene?

Buzele lui Irene erau strânse, iar capul i se mişca dezordonat, ca al unei păpuşi pe arc.

– Cred că, de fapt, interesele noastre coincid aici, a spus Cynthia. Îmi imaginez că tu, o femeie mai în vârstă lipsită de mijloace evidente de existenţă, aşa cum se spunea pe vremuri, te gândeşti că anii pe care ţi i-ai dedicat acestui tip nostim cu fiică bogată, dacă poţi să rămâi până la sfârşit, merită o oarecare recompensă.

– Ce vrei să sp...?

– Iar eu, a continuat Cynthia, aş vrea să pleci şi să mă laşi să îmi petrec acest puţin timp singură cu el. Aş vrea asta foarte mult. Cred că văd o cale prin care aceste dorinţe ale noastre să se potrivească într-un mod agreabil. Tu vezi?

Faţa lui Irene devenise foarte roşie.

– Nu am nimic cu tine, a spus Cynthia. Pari o persoană destul de drăguţă.

– Nu înţeleg.

– Ce nu înţelegi?

– Adică, nu vreau să fiu grosolană.

– Dacă nu acum, atunci când? a spus Cynthia.

– Te-a părăsit, a spus Irene, și pe urmă și-a pus mâna peste gură. Știu că a fost un tată groaznic, groaznic pentru tine. Și el o știe. Și ți-a luat banii. Atâția ani. Nu i-a cerut niciodată, dar ar fi putut să-i refuze. Ar fi trebuit să o facă.

– Dimpotrivă. Ar fi putut să aibă orice mi-ar fi cerut.

– Nici măcar nu eram sigură că o să vii aici, a spus Irene. Chiar nu eram. El a zis că o să vii, dar eu am crezut că doar așa voia el să vadă lucrurile. Și totuși, pari să refuzi să crezi totul...

– Te-ai distrat cu el, nu? Îmi dau seama că da. E trist când se termină distracția. Undeva în lume, o femeie învață lecția asta în fiecare zi.

Irene a închis ochii.

– Încerc doar, a spus, să-i îndeplinesc dorințele. Încerc doar să fac ce se cuvine. Niciodată nu m-am gândit la bani.

– Ei bine, sunt convinsă că așa e. Hai să te gândești acum. I-ai îndeplinit dorințele. Partea asta ai făcut-o. Acum îți cer să-mi îndeplinești mie dorințele.

A început să mănânce. Părea că până și părul lui Irene începuse să se desfacă în vreme ce stăteau acolo la masă, ca și cum mergea într-o mașină decapotabilă sau stătea incomod într-o barcă. În ochii ei apărea acea privire mohorâtă a restului vieții ei. Cynthia își cunoștea tatăl destul de bine ca să știe exact ce reprezentase el pentru această biată femeie, tot optimismul, toate promisiunile, toată finalitatea implicită în grija acordată cuiva care se aștepta să i se acorde grijă. Dar acum el era pe patul de moarte și nu mai exista optimism pentru Irene. Brusc, gura ei s-a deschis și ea a scos un hohot de râs care semăna mai degrabă cu un lătrat; a ridicat din umeri, cu mâinile în aer, și a clătinat din cap ca și cum ar fi negat că ea era persoana care spunea ceea ce urma să spună.

– O sută de mii de dolari, a spus.

– S-a făcut, a replicat Cynthia. S-a întins după un șervețel și a scos un pix din geantă. O să-ți dau un număr la care să suni. Sună mâine. Va trebui să și semnezi ceva.

– N-o să fie nevoie.

Cynthia a vrut să insiste, așa cum știa că ar fi trebuit să facă, dar ceva în expresia lui Irene cerea îndurare. În schimb,

şi-a coborât privirea spre masă şi a învârtit gânditoare paharul cu sirop.

– Doamne, ce decadent, a remarcat. Chiar beau aşa ceva oamenii de-aici? Sirop de mure? Ei, OK, ce dracu'! Când eşti la dracu-n praznic, te comporţi ca la dracu-n praznic.

– Ai..., a început Irene, şi apoi a închis ochii şi şi-a lăsat capul în palmă. Ai nevoie să te duc înapoi la spital?

– Eşti foarte amabilă, a spus Cynthia, întinzându-se după mobilul ei. Dar nu.

Când telefonul lui Jonas a început să sune mai insistent, Novak, care nu-şi dădea seama cum să-l oprească, a găsit o nouă soluţie: s-a dus repede în baie şi i-a dat drumul în vasul de toaletă.

Jonas l-a văzut când s-a dus acolo. Se părea că avea voie să se ridice de pe canapea – nimic altceva decât frica nu îl împiedica –, deşi de câte ori o făcea, Novak se oprea din desenat şi se holba la el, pătrunzător, ca o pisică, până ce se întorcea la loc. Jonas nu ştia prea bine dacă statutul lui era de prizonier sau de un soi de ostatic, sau dacă era pur şi simplu liber să plece. Novak demonstrase deja cât de departe era dispus să meargă pentru a-şi impune propria percepţie, deşi percepţia a ce, Jonas nu ştia, dar nici nu avea chef să rişte să-l pună din nou la încercare. Cel puţin deocamdată.

Unul dintre lucrurile care îl enervau era faptul că nu mai mâncase de... ei bine, nu mai ştia de cât timp se afla acolo. Împreună cu telefonul îi fusese luat şi ceasul, deşi, dintr-un motiv oarecare, nu şi portofelul sau cheile de la maşină. Hârtia de la ferestre fusese ruptă şi dată jos, dar jaluzelele erau lăsate. Novak trăsese o scară cu două trepte din dormitor, probabil pentru a acoperi acele părţi înalte din perete unde nu ajungea, şi Jonas s-a gândit că poate acesta ar fi momentul în care să se repeadă la uşă, dar nu-l văzuse folosind-o încă. Mâncarea de la Arby's rămăsese în bucătărie suficient de mult ca să contribuie la aerul sufocant de acru, supărător, care era suficient ca să îl adoarmă la loc.

Novak lucra fără să se oprească, dar nu lucra deosebit de repede. Jonas a decis, poate prea dramatic, că ceea ce avea să

i se întâmple se va întâmpla atunci când desenul de pe perete era gata. Bineînțeles, mai erau și alți pereți de umplut, deși umplerea lor ar necesita o nouă mutare a mobilei. Pe fața lui Novak nu exista vreo expresie de extaz sau emoție în timp ce desena; doar concentrare, atât. Cât despre ceea ce desena, era doar o altă reconfigurare a aceloraşi rahaturi pe care le desena mereu; totul era obsesiv, și de neînțeles, și nu transmitea nimic, ceea ce înainte ar fi apărut ca o virtute, dar acum, când Jonas chiar voia să știe ceva, era frustrant. Desenele lui Novak de pe pereți nu erau un soi de cheie sau de portal către ceva. Iar faptul că desena nu părea să-l elibereze deloc din suferința lui interioară. Chiar părea mai cenușiu și mai descompus la față decât atunci când sosise Jonas. Era o povară, o povară uriașă, dar una pentru care Jonas își pierduse orice disponibilitate de empatie sau chiar de interes. Pentru nimic în lume nu-și putea aduce aminte de ce fusese atât de entuziasmat să vină aici.

Dintr-odată s-au auzit pași pe scările de afară și, pe urmă, o bătaie în ușa lui Novak, una nu foarte prietenoasă. Jonas a ridicat capul asemenea unui câine, dar Novak nici măcar nu a reacționat. Vârfurile degetelor lui erau acoperite complet cu tuș de markere de toate culorile.

– Joseph? a strigat o voce de femeie.

El și-a văzut mai departe de treabă, fără să răspundă, dar și fără să facă vreun efort de a nu scoate vreun zgomot.

– Joseph?

Alte bătăi în ușă.

– Joseph, dacă ești acolo, te-am avertizat să-ți scoți gunoiul. Știu că nu-ți place s-o faci, dar trebuie. Îi simt mirosul de jos de pe trotuar. Mă auzi?

Poate că Novak avea sau nu nevoie de ochelari, dar stătea cu nasul aproape atingând suprafața pe care lucra. Acum desena, în verde, la unul din acele televizoare pătrate, cu ecranul negru și cu urechi de iepure, care erau preferatele lui. Acesta se afla pe acoperișul unei stații de benzină.

– Până diseară, a spus femeia. Până diseară, sau îl chem pe fratele tău.

Pașii s-au îndepărtat.

„Folosește-ți cheia", a urlat Jonas în capul lui, „folosește-ți dracului cheia, idiotule", și apoi, înjurându-se pentru lașitatea sa, a sărit în picioare și a luat-o la fugă către ușă. La fel de repede, Novak și-a aruncat markerele pe podea și i-a tăiat calea lui Jonas, așezându-se între el și ușă. Jonas s-a oprit și și-a ridicat mâinile în fața sa, cu inima bubuindu-i. Piciorul lui Novak a început să tremure. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Te rog, nu te mișca, a spus. Doar nu te mișca. Doar dacă vrei să faci pipi, și atunci du-te doar în baie. Știi, asta nu e vina mea. Te crezi așa de deștept, dar ești prost. Ai idee în ce belea sunt eu acum?

De fapt, ce spera ea că ar putea să se mai întâmple? Dorea cu disperare ca el să nu moară, era adevărat, și știa că era ceva rușinos în acest sentiment, din cauză că sfida în mod evident ceea ce voise el, mai demult, atunci când putea să vrea ceva. N-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare în fața nimănui cât de mult simțea nevoia ca el să rămână în viață. Dar asta nu era pentru că dorea ceva de la el înainte să dispară. Era mai degrabă faptul că nu se putea imagina în această lume fără ca și el să fie în ea undeva. El era reproșul viu pentru tot ceea ce au spus sau au gândit poate alți oameni despre egoismul lui, despre abaterile lui de la datorie, despre presupusa purtare urâtă față de ea, deoarece adorația lui pentru ea nu era falsă, nu era o poză. El știa cum să facă asta de departe, și să o determine pe ea să o simtă. El credea în independența ei. Și ea îl adora. Totul era bine între ei, dar ea avea nevoie de el în viață, ca să dovedească asta. Așadar, oricât de rău se simțea el, pentru Cynthia era o agonie să vadă cum starea lui se înrăutățea și mai mult. În somn, respirația i-a devenit un soi de hârâială îngrozitoare. Ea auzise înainte expresia „horcăit de moarte" și, la început, a presupus că asta era, dar apoi s-a gândit că poate nu, pentru că el s-a trezit din nou. Nu vorbise de o zi. Ea a preluat de la infirmieră sarcina de a-i unge cu balsam buzele, care erau tot timpul crăpate, pentru că nu mai avea nici măcar forța de a le linge.

Și totuși, când se trezea tresărind pe scaunul de la capul patului lui, sau când se repezea în cameră de pe veranda care

dădea către lacul artificial pentru că i se părea că auzise un zgomot, se tortura singură cu gândul că el spusese ceva și ea ratase acel moment.

A renunțat să se mai întoarcă la hotel. Suna la recepție ca să se asigure că Herman va continua să fie la dispoziția ei douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, cu orice plată în plus de care ar fi fost nevoie. Era o prostie, dar fără Herman era ruptă de tot restul lucrurilor cunoscute. Habar n-avea unde dracu' se afla. Pe de altă parte, poate că Marilyn infirmiera o putea duce cu mașina undeva, dacă avea nevoie. Poate chiar va fi nevoie să se oprească mai întâi acasă la Marilyn, în drumul lor către acel loc unde mergeau, pentru ca Cynthia să poată vedea cum trăiau astfel de oameni.

Timpul se micșorase până în punctul în care singura lui unitate de măsură era fiecare răsuflare neregulată. Într-o noapte, sau zi, s-a trezit pe scaun și l-a văzut cu privirea ațintită asupra ei.

– Sindbad? a spus.

Pielea îi era întinsă pe craniu, dar ceața care părea așternută peste ochii lui în cea mai mare parte a timpului dispăruse. Cynthia s-a aplecat înainte. El era ușor transpirat; ea a înmuiat prosopul în apă și l-a tamponat ușor pe frunte, tâmple, obraji.

– Asta e plăcut, a spus el, clar.

Lumina strălucitoare de neon pătrundea înăuntru pe ușa deschisă; doar uitându-se printre lamelele pe jumătate închise ale jaluzelelor vedea că se iviseră zorile. Asta dacă nu se lăsase amurgul. Orice ar fi fost, lacul gol și malul artificial de dincolo de el erau învăluite în umbre la fel de albăstrui.

– Nu plânge, a spus tatăl ei.

Dar ea nu plângea. Chiar și-a dus degetele la obraji ca să verifice.

– Nu plâng, tati, i-a spus și a zâmbit.

– Haide, haide, a spus el. Se uita drept la ea. Ia-o-ncet. Sunt aici.

Oare de ce prima ei reacție, atunci când el aiura ca acum, era să încerce să-l corecteze, să-l readucă în clipa prezentă?

Ce mai conta, atât timp cât nu era furios, sau agitat, sau nu își căuta afurisiții ăia de pantofi pe care nu avea să și-i mai pună niciodată?

– În regulă, tati, a spus. Mersi. Acum mă simt mai bine.

– Bun. Probabil că în curând trebuie să ajungem la biserică. Nu?

Cynthia simțea cum halucinațiile lui se agățau de ea așa cum un om care se îneacă te trage de gleznă pe sub apă. Ce era asta? Doar nu vorbea despre propria lui înmormântare?

– Cât e ceasul? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap, dar nu era sigură dacă el a văzut-o, așa că și-a dres glasul și a vorbit:

– Nu știu, a răspuns.

– Ei, a spus el, ușor hârâit acum, sunt sigur că mai avem câteva minute. N-au cum să înceapă fără noi, nu-i așa?

Ea i-a dus ceașca la gură și el a luat o înghițitură. O parte din apă i-a curs pe obraz și ea a întins mâna și a oprit-o cu degetele înainte să ajungă pe pernă.

Felul în care putea să stea cu tatăl ei, dacă nu înțelegea exact în ce lume se dusese el, era să elimine fundalul de timp și spațiu, să uite de el, să-l lase să se estompeze, astfel încât nu erau decât ei doi, stând profilați pe vid. Astfel încât nu exista decât prezentul. Asta era ceea ce ei doi știau și nimeni altcineva nu înțelesese niciodată. Toată lumea voia întotdeauna să știe cum îl putea ea ierta, dar iertarea era o premisă falsă. Toată ideea de iertare presupunea că erai prins în trecut și încercai să ieși de acolo. Ea nu avea de gând să-l târască înapoi în acea direcție, să-l pună să explice de ce trăise așa cum trăise. Nu asta erau ei. Fiecare moment îl influența pe următorul și, dacă aveai de gând să ai succes în această viață, acesta era nivelul pe care trebuia să trăiești. Dacă începeai să te îndrepți în genunchi către trecut, cerând-i ceva ce nu îți dăduse de prima dată, erai mort. Ea nu cerea nimic de la trecut. Nici el. Ea era mândră de refuzul lui de o viață de a ceda în fața narcisismului patetic al deprimării și remușcărilor. El făcuse ceea ce făcuse și nu se punea problema să schimbe asta. Nu se punea problema întoarcerii. S-a aplecat către el, până când gura ei a ajuns lângă urechea lui.

– Sunt așa de obosită, a spus. E-n regulă dacă mă întind lângă tine în vreme ce așteptăm?

El a privit-o și fiecare mușchi de pe fața lui s-a destins; mâna lui stângă a avut un spasm, și ea a recunoscut că ceea ce încerca el să facă, sau credea că face, era să bată ușor locul de lângă el din pat.

Ea tot nu știa cum funcționa grilajul patului, așa că a trebuit să se cațere peste el, ca și cum ar fi fost un gard, și s-a lăsat lângă tatăl ei pe cât de ușor a putut. S-a ghemuit cu spatele la el peste cuvertură, care nu mirosea chiar atât de plăcut, și i-a ascultat răsuflarea slabă, regulată. Nu s-a mișcat; el era atât de fragil, încât se temea să nu-l lovească.

– Asta e ziua ta, l-a auzit spunând. Totul se află înaintea ta. Ce dar minunat să fii tânăr.

Câteva ore mai târziu, a simțit o mână pe umăr; era o infirmieră, una pe care n-o mai văzuse până atunci, care încerca să o trezească pe cât de blând putea, și, înainte chiar să-și ridice capul, și-a dat seama după privirea femeii că tatăl ei, a cărui greutate încă o mai simțea pe pat în spatele său, se stinsese.

Ce venise să caute aici? Uitase acum cu totul. S-a închipuit încercând să explice toate astea cuiva – în primul rând, ce căuta aici, ce se așteptase să găsească, și nu lui Nikki sau lui Agnew, ci unei persoane total străine, care nu știa cine era el –, și tot ce a simțit a fost dezgustul acelei persoane pentru nebunia întregii întâmplări. Totul era atât de fals. O inventase el pentru sine. Era ca și cum nu mai exista, de fapt, o inimă a întunericului, așa că el trebuia să creeze una din nimic, și făcuse o treabă atât de bună, încât poate că acum chiar urma să moară aici și să sfârșească drept un alt element al duhorii copleșitoare în care Novak reușea cumva să trăiască.

Și unde era chestia aia numită sindrom Stockholm[1] de care tot auzea? Tot ce simțea pentru Novak – pe care îl idealizase transformându-l într-o figură care suferea pentru arta

[1] Sindrom psihologic în care o persoană captivă începe să se identifice cu răpitorul său și chiar să îl simpatizeze

sa şi pentru neputinţa sau refuzul lui de a se adapta lumii crude şi istoriei ei corozive – era o ură homicidă instinctivă, la fel cum ar fi simţit pentru un animal care îl ameninţa. Tipul era complet nebun şi asta era tot; ce conta, pentru el sau pentru oricine altcineva, dacă desenele lui atârnau în muzee sau dacă doar desena cu propriile excremente pe pereţii unui ospiciu?

Novak mormăia pentru sine în timp ce desena. Peretele avea cam doi metri şi jumătate pe trei şi jumătate. Ca o coală de hârtie gigantică, probabil că aşa îl vedea el. Acoperea fiecare centimetru de perete. *Horror vacui*[1]– expresia a apărut brusc în mintea lui Jonas, o expresie pe care trebuise odată să o identifice la examenul final de la cursul lui Agnew de artă brută. Peretele se transforma într-un soi de peisaj, unul plat, unidimensional, plin cu aceleaşi staţii de benzină şi televizoare stricate. Orice ar fi încercat el să spună cu acele câteva imagini, se părea că nu va reuşi niciodată să o spună. Desenul era traversat de un râu, sau poate mai degrabă un canal, căci curgea drept ca o scândură dintr-o parte a peretelui în cealaltă. Un drum făcut din apă. Tot soiul de oameni şi de resturi erau purtate de-a lungul lui, unii pe plute sau bărci, unii înotând sau poate înecându-se – gurile deschise în mod ambiguu ale tuturor personajelor din desen făceau să fie imposibil să-ţi dai seama. Novak lucra la fel cum ar lucra un zugrav, ţinând seama strict de spaţiu, de la stânga la dreapta; nici o figură nu părea mai importantă sau mai grea pentru el decât oricare alta. Ar fi putut să fie capodopera lui; oricum, avea să-l dea afară din casă. Cel mai puternic sentiment pe care Jonas putea să şi-l trezească era teama de ceea ce se va întâmpla atunci când desenul va fi terminat.

În ceafă, acolo unde ţeasta se unea cu gâtul, simţea o umflătură. O pipăise atât de des, încât nu-şi dădea seama dacă încă mai creştea. Poate că îi punea viaţa în pericol. Era foarte sigur că suferise o comoţie, cel puţin; îi era somn, nu era

[1] „Oroare de vid" (în limba latină în original), teorie a filosofului grec Aristotel, care a afirmat că „natura are oroare de vid", adică orice spaţiu gol tinde să absoarbă gaze sau lichide doar pentru a nu rămâne gol.

deloc sigur de cât timp se afla acolo, avea o durere de cap cum nu mai avusese niciodată, pe care o înrăutățeau luminile strălucitoare. În toată viața lui nu fusese niciodată rănit în mod serios. Asta nu putea fi adevărat, i se părea lui, era prea grotesc, și totuși, încerca în zadar să se gândească la un alt moment din copilăria lui când i se întâmplase ceva asemănător. Și, dintr-odată, iată-l: sindromul Stockholm, momentul de identificare cu răpitorul tău. „Întreaga lui viață este degenerată", s-a gândit Jonas; „nu l-a pregătit să supraviețuiască nici măcar o singură zi dincolo de ușa casei lui. Nici pe mine nu m-a pregătit viața mea." Mintea lui a rătăcit puțin, și apoi, dintr-odată, și-a dat seama că Novak stătea întins pe podea, lucrând la ultima bucățică de spațiu alb de pe perete, colțul de jos din dreapta. Doar că nu părea să lucreze în acel moment. Între degetele lui se afla, nemișcat, un marker verde, și Jonas a așteptat, și a așteptat, încercând să-și calmeze propria respirație, până când, în cele din urmă, markerul s-a rostogolit din mâna lui Novak pe podea.

– Joseph? a spus el încet.

Jonas nu îi vedea fața, dar cu siguranță era posibil să fi adormit. Din câte știa Jonas, el nu dormise deloc în tot timpul cât fuseseră împreună, oricât de mult ar fi însemnat asta. Și nici nu-l văzuse pe Novak luând vreo pastilă. Pastilele trebuie să fi fost o parte importantă a vieții sale obișnuite, solitare. Cine știa cum avea să-l afecteze asta psihic?

– Joseph, a repetat.

Chiar așa se termină totul? și-a spus Jonas. Se simțea ca un laș și un idiot, și totuși, cumva, mai aproape de moarte ca oricând. Pe cât de încet a putut – în parte pentru că s-a dovedit că era mult mai dureros decât fusese el pregătit să fie –, s-a ridicat de pe canapea. Strălucirea luminii era atât de puternică, încât nu a lăsat nici o umbră nicăieri. A făcut un pas, apoi altul, și atunci podeaua a scârțâit sub tălpile lui. Novak nu s-a mișcat. Mai erau poate zece pași până la ușă; Jonas s-a oprit o clipă, spunându-și să nu se panicheze și să rateze totul, dar pregătit să fugă spre ușă chiar și dacă Novak doar se mișca. Apoi a răsucit încet cheia în broască, cu ambele mâini, și apoi era afară pe palier, închizând ușa în

urma lui ca să înăbuşe zgomotul coborârii lui în vârful picioarelor pe trepte, ţinându-se de amândouă balustradele, pentru că era atât de ameţit, încât avea senzaţia că o să cadă în faţă şi o să se rostogolească până jos.

Tot capul îi zvâcnea. Maşina era parcată tot acolo, la câţiva paşi; a reuşit cumva să ajungă din nou pe autostradă, doar ţinându-se după maşina din faţa lui. Când şi-a dat seama că mobilul lui rămăsese în toaleta lui Novak, nu a fost chiar atât de supărat, pentru că, deşi ştia că Nikki deja îşi pierduse minţile de îngrijorare şi sunase probabil la poliţie, nu era pregătit să vorbească cu ea, de fapt cu nimeni.

Nikki însăşi nu i se părea încă prea reală. Presupunea că sentimentul acela avea să-i revină, poate că atunci când o va vedea, dar în momentul ăsta, când încerca să evoce ceva mai mult decât doar o simplă imagine a ei, n-o putea face.

Poate că ar fi putut pleca din apartamentul lui Novak cu multe ore în urmă şi pur şi simplu nu şi-a dat seama. Poate că Novak uitase chiar că el era acolo. Un sentiment de jenă epică a început să-l apese. Nu mâncase de atâta vreme, încât nici nu-i mai era foame; când a văzut un McDonald's la o ieşire de pe autostradă, a comandat din maşină un burger, dar după trei kilometri a oprit pe acostament, a deschis portiera şi l-a aruncat peste marginea drumului.

Ar fi fost mai logic să iasă de pe autostradă şi să caute un telefon, sau să caute un poliţist, sau chiar să doarmă puţin; dar şi-a adus aminte că auzise undeva, poate într-un film, că victimele unei comoţii nu trebuiau să adoarmă şi, oricum, tot ce voia era să ajungă acasă. Maşinile îl claxonau în mod constant sau îi făceau semn cu farurile, şi el nu ştia de ce, dar nu-l ajutau. Cumva, lucrurile se răsuciseră în mintea lui şi el credea că la capătul acestui drum nu se afla casa pe care o împărţea cu Nikki, ci căminul în care crescuse, sau, mă rog, unul dintre ele, acel apartament penthouse de unde se vedea planetariul, şi era foarte sigur că părinţii lui îl aşteptau acolo. Nu voia să-i îngrijoreze. Trebuia să le spună ceva, faptul că, în sfârşit, îi înţelesese. Ei aveau mai mulţi bani decât putea cineva cheltui vreodată – atât de mulţi bani, încât trebuiau să angajeze oameni doar ca să-i ajute să găsească

modalități de a-i dărui – și totuși, în loc să se oprească, tatăl lui muncea mai mult ca oricând, obținând cantități nebunești de bani, cantități nerușinate, din nimic. Era ca atunci când oamenii întrebau: Chiar avem nevoie de toate rachetele astea nucleare? Cât de mult înseamnă prea mult? Răspunsul corect era că nu există noțiunea de prea mult, pentru că aici nu era vorba de nevoie, ci de a te simți în siguranță în lume, și aveai să te simți vreodată pe atât de sigur pe cât ai nevoie să te simți? Nu. Nu. Succesul era o fortăreață distrusă constant de teamă. Orice ai fi putut face ieri nu însemna nimic: în clipa în care te opreai ca să evaluezi ceea ce ai clădit, se instala ruina. Ceea ce îți doreai cel mai mult, dintr-un punct de vedere strict al evoluției, era o memorie scurtă. Și Jonas se apropia de asta: deja uitase aproape totul, cu excepția dorinței sale de a-și recăpăta locul lui de drept în acea lume care se afla în miezul lumii – cu cât mai inaccesibilă, cu atât mai bine. Acela era adevăratul lui cămin. De-abia aștepta. Avea de gând să le ceară părinților lui atât de mulți bani cât voiau să-i dea. Primul lucru pe care îl va face cu ei va fi să o scoată pe Nikki din dărăpănătura aia unde locuiau și să o ducă într-un loc care să le ofere toate avantajele pe care le putea avea la dispoziție, care se aflaseră dintotdeauna la dispoziția lui, doar că el fusese prea prost și prea naiv ca să le aprecieze. Dar pentru ca asta să meargă, știa că mai întâi trebuia să găsească o explicație mulțumitoare, ceva mai convingător decât adevărul umilitor, pe care să i-o ofere lui Nikki când avea să îl întrebe unde dracu' fusese.

Am fost să-l caut pe artistul ăla dar nu l-am găsit. Aveam o adresă greșită. Aveam adresa, dar l-am tot așteptat și el n-a apărut acasă. Am hotărât să văd ceva din zona rurală. Ținutul fermelor din America. Conduc atât de rar. Pe drumul spre casă am avut un accident. Simți umflătura asta din ceafă? Pe drumul spre casă m-am oprit în Joliet ca să văd casa unde s-a născut mama. Pe drumul spre casă m-am dus la Pittsburgh să-mi văd bunica. Ție nu ți-ar plăcea. Nu voiam să te simți obligată. Nu voiam în mod deosebit să mă duc nici eu, dar familia e familie. Pe drumul spre casă am avut un accident și am decis să rămân la un hotel. Am fost deturnat.

Am fost răpit şi părinţii mei au plătit răscumpărarea. Am stat într-una din mănăstirile alea unde nu te lasă să comunici cu lumea exterioară. Pentru că aveam nevoie să fiu singur o vreme. Pe drumul spre casă am început să fiu îngrijorat că devenim prea apropiaţi. Te părăsesc. Te-am părăsit, dar pe urmă m-am răzgândit şi m-am întors. Vrei să te măriţi cu mine? Pe drumul spre casă am intrat într-un şanţ. Am fost jefuit. M-am rătăcit. Am orbit. Am fost la un festival bluegrass şi m-am cuplat cu o femeie pe care am cunoscut-o acolo, dar a fost o greşeală enormă şi vreau să mă ierţi. Pe drumul spre casă am fost jefuit, şi lovit în cap, şi am avut amnezie. Nu-mi aduc aminte de nimic din ce s-a întâmplat înainte de ziua de ieri. Ţi-am găsit adresa în portofel. Nu mi-am putut aduce aminte cum mă cheamă. Nu mi-am putut aduce aminte cum te cheamă. Şi tot nu-mi aduc aminte. Hai să ieşim în oraş şi să ne luăm nişte nume noi. Fac eu cinste.

Pentru ajutorul lor inestimabil, autorul îşi îndreaptă mulţumirile către: Amanda Urban, Ann Patty, Jennifer Smith, Todd Kumble, The MacDowell Colony, The Corporation of Yaddo şi The National Endowment for the Arts.

În colecţia Buzz BOOKS au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ți-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiații*

vor apărea:
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Fiona Barton, *Văduva*
Patricia Highsmith, *Carol*

Adam și Cynthia Morey sunt cuplul perfect. Inteligenți, fermecători, frivoli, trăiesc clipa, fără ca nimic să le stea în cale. Au puțin peste douăzeci de ani, și căsătoria li se pare ocazia perfectă pentru a rupe legăturile cu părinții. Adam este un băiat atrăgător, Cynthia este frumoasă și vanitoasă. Șase ani mai târziu, locuiesc într-un cartier de lux din Manhattan și au devenit cuplul tipic de aspiranți la un statut social la care mulți doar visează. El lucrează în domeniul investițiilor de capital de dimineața până seara, este favoritul șefului (pe care îl disprețuiește) și a început să câștige o mulțime de bani, nu întotdeauna în mod legal. Ea stă acasă cu copiii, iar efortul de a petrece aceleași zile repetitive ce par să nu se mai sfârșească a ajuns să o obosească. Cei doi au o singură mare ambiție: să devină și mai bogați, să ajungă, prin orice mijloace, la o poziție socială și mai înaltă. Și norocul este de partea lor: într-o bună zi Cynthia și Adam câștigă o sumă uriașă de bani... Copiii, la rândul lor, învață să profite de tot ce-i înconjoară: dacă au probleme, știu că vor reuși întotdeauna să scape, ca toți bogații din lume.

Privilegiații este odiseea unui cuplu atins de noroc, schimbat de timp și călăuzit, mai presus de toate, de o dragoste nemărginită. Lirică, provocatoare și strălucit scrisă, cartea este o meditație de actualitate despre familie, avere și despre vremurile în care trăim.

„Dee este fermecător, expresiv, sensibil și, de multe ori, extrem de amuzant... un scriitor plin de eleganță, vitalitate și complexitate."

The New York Times Book Review

„Sclipitor... Jonathan Dee este un portretist remarcabil, are talentul deosebit de a prezenta cu profundă empatie punctele de vedere ale personajelor sale."

The Washington Post

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0457-6
9 786063 304576